

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

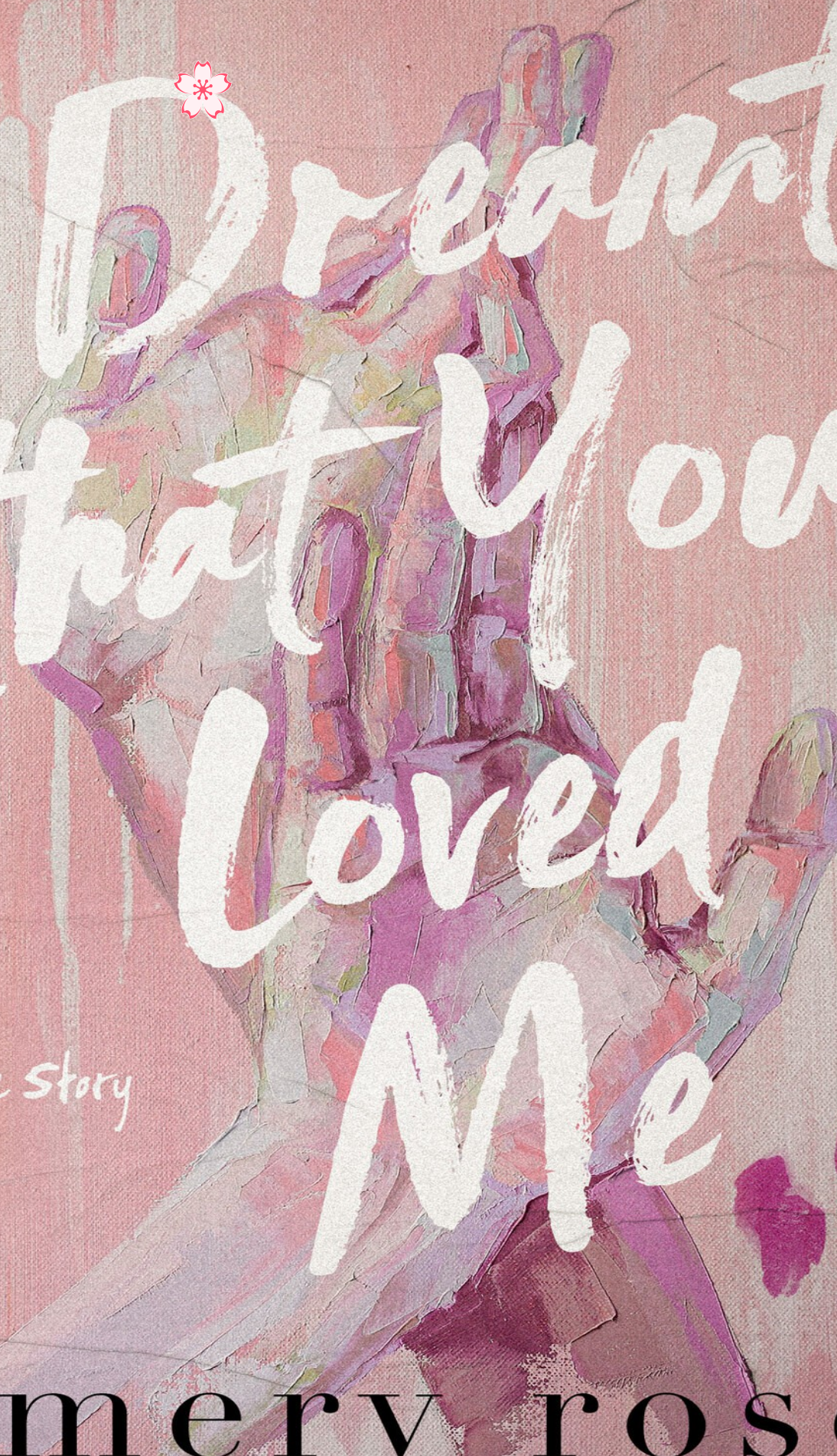
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

An abstract painting of a hand holding a flower. The hand is rendered in shades of purple, pink, and red, with visible brushstrokes. The flower is a small, pink cherry blossom. The background is a textured, light pinkish-red.

I Dreamt that You Loved Me

A Love Story

emery rose

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SENİN BENİ SEVDİĞİNİ DÜŞLEDİM

EMERY ROSE

Telif hakkı © 2025 Emery Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu eser kurgusal bir eserdir. Eserde geçen isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar veya vakalar kurgusal olup kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Books and Moods

Düzenleme: Rebecca Fairest; Sarah Plocher, All Encompassing Books

*Her Şeyde yanımda olan Carolyn için. Hayat bizi değiştirdi, ama dostluğumuz
zamanın sınavından başarıyla geçti.
Seni her zaman seveceğim.*

Sevmeden önce ve sonra aynı kişi isek, bu yeterince sevmediğimiz anlamına gelir.

ELİF ŞAFAK

CONTENTS

[Birinci Bölüm:](#)

[Cleo Defter](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Defter Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[İkinci Bölüm: Cleo ve](#)
[Gabriel Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70 Son](#)
[Söz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)
[EMERY ROSE'un diğer eserleri](#)

PLAYLIST

- “Here” – Pavement
- “Throw Your Arms Around Me” – Hunters & Collectors
- “Just Like Honey” – Jesus and Mary Chain
- “Come As You Are” – Nirvana
- “Hunger Strike” – Temple of the Dog
- “I Wanna Be Adored” – The Stone Roses “Seven”
– Sunny Day Real Estate
- “Lover, You Should’ve Come Over” – Jeff Buckley
- “Grace” – Jeff Buckley
- “Son Veda” – Jeff Buckley
- “Yüksek ve Kuru” – Radiohead
- “Hayal Kırıklığı” – Radiohead
- “Nothing Compares 2 U” – Sinead O’Connor “Colorblind”
– Counting Crows
- “Killing Me Softly With His Song” – Fugees
- “Halah” – Mazzy Star
- “Aralık Ayında Çiçekler” – Mazzy Star
- "Aşk Hakkında Hiçbir Şey Bilmiyorsun" – Lorraine Ellison "Öp
Beni" – Sixpence None the Richer
- “Feeling Good” – Nina Simone

PART ONE: CLEO

“Ben önemsiz bir hırsız değildim. Ya tüm dünyayı ya da hiçbir şeyi istemişim.” –

Charles Bukowski

*Cleo Babington'ın 17 Haziran 1990'da Tompkins
Square Park'ta bulduğu defterden alıntı
17 Haziran 1990*

27.05.1990 East Village, NYC

Yağmur neon ışıklı sokaklarda parıldıyordu ve ben pencere kenarındaki koltukta oturmuş, onu pembe gözlüklerle izliyordum. Leke lekeli göz kalemi. Bal rengi kahverengi saçlar. Bir düzine arı tarafından sokulmuş dudaklar... Bir ay tanrıçası. Gülümsemesinde evrenin tüm sırlarını barındırıyordu.

Elleriyle konuşuyordu ve ben, ruhlarımızın sırlarını paylaşp, tek kelime etmeden saatlerce sohbet ederken birbirimizi mükemmel bir şekilde anladığımızı hayal ettim.

Yumruklarım la pencereye vurmak ya da daha iyisi sokağa koşup ona durmasını, dönüp bana bakmasını, elini bırakma cesaretini gösteren adamı terk etmesini haykırmak istedim.

Eğer elini tutsaydım Jane, asla bırakmazdım.

Ama huysuz, uykusuz garson kız, somurtarak kahve fincanımı yeniden doldurdu ve ben olduğum yerde kaldım, kaçan kızı düşünerek ve garson kızın gülümsemesini sağlamak için boşuna uğraşarak.

Aynı lokantaya geri döndüm, haftalarca her gece aynı koltuğa oturdum ve gerçek hayat araya girmesaydı oraya gitmeye devam edecektim.

Dün gece bir keşle kavga ettim. Cildim böcek ısırıklarıyla kaplı (bu yatağın nereden geldiğini bilmek bile istemiyorum), bu yüzden yerde yatıyorum. Daire tutacak kadar param yok, ama pes etmek için henüz çok erken.

Detroit. Los Angeles. New York. Beni dövüyorlar, kemiklerimi kırıyorlar ve yol kenarında bir sokak köpeği gibi terk ediyorlar.

Bukowski'den alıntı yaparsak, "...yaratıcılığın bedeli asla çok yüksek değildir." Ama ben burada ölüyorum dostum. Benzine attığım kibritin dumanından boğuluyorum.

Umduğun gibi bir evlat olamadığım için üzgünüm baba. Ne büyük bir hayal kırıklığı... senin için... benim için.

Ama hey, hala sanatım var. Kitaplarım. Müziğim. Yaralı kalbim. Kırık kemiklerim. Ruhum. Satılık değil. İnançlarımın kırıntılarıyla besleneceğim ve yanacağım, yanacağım, yanacağım, ta ki beni soğuk, sert toprağa gömüp, son bir avuç toprağı ve ölü gül yapraklarını inci gibi tabutuma atana kadar.

BİRİNCİ BÖLÜM

AĞUSTOS 1992

"Sana söylüyorum, o farklı," diye ısrar etti Annika.

"Dick için de öyle demiştin, bak sonuç ne oldu." Ben gözlerimi kohl ile çizgi çizerken, o banyo lavabosunun üzerindeki aynada kirpiklerini maskara ile boyuyordu.

"O gerçekten tam bir pislikti," dedi. "Onun neyini sevmiştim ki?"

Aslında adı Dick değildi. Mick'ti. Ya da Mitch. Jim mi? Neyse. Ona Dick diyorduk çünkü penisinde piercing vardı ve çünkü pisliğin tekiydi.

Ne zaman bizde kalırsa, kulaklıklarımı takıp yüksek sesle müzik dinlemek zorunda kalırdım. Sevişirken, sanki öldürülüyor gibi sesler çıkarırdı.

Onun müziği de aynen öyle ses çıkarıyordu. O bir heavy metal grubunun solistiydi. Grubun "hit" şarkısı "Kadınlar Yılanlardır"dı.

Annika'nın onda ne bulduğunu hiç *anlamıyordum*.

"İyi haber şu ki Gabriel, Dick'e hiç benzemiyor."

"Yani lisedeki punk rockçıya mı benziyor?" Annika'nın müzisyenlere olan takıntısı efsaneviydi, ama henüz gerçek yeteneği olan biriyle çıkmamıştı.

"Yeşil mohawk saçlı olan mı?" Isıtılmış bukle maşasından saçlarını çözdü ve parmaklarıyla gevşek dalgaları taradı. Annika saç rengini mevsimlere göre değiştirirdi. Şu anda gümüşü renkteydi. "Yoksa dudağını iğneyle tutturmuş olan mı?"

"Sanırım ikisi de aynı adamdı."

Bir an düşündü. "Evet, sanırım haklısın. Şimdi Gap'te çalışıyor. İğneleri keten pantolonlarla değiştirmiş."

"Cidden mi?" O başını salladı ve ikimiz de kahkahaya boğulduk. "O kadar anti-establishment'tı ki. Ne kadar da satılmış."

"Gabriel'i tanımadan yargılama," diye uyardı kapıdan çıkarken. "O gerçek bir adam."

"Yani gerçekten şarkı söyleyip gitar çalabiliyor mu?"

"Evet." Kaşlarını kaldırdı. "Ve çok tatlı bir çocuk."

Annika'nın sevimli erkek kavramı benimkinden çok farklıydı. Ben, kalın siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasına zekasını saklayan sessiz, inek tipli erkekleri tercih ederdim.

Annika ise her zaman duş almaya ve şeytan çıkarmaya ihtiyacı varmış gibi görünen kötü çocukları tercih ediyordu.

Ve ben *asla* müzisyenleri tercih etmedim. Sadece babamla sorunlarım olduğu için değil, onlara güvenmediğim için de. Onlar egolarıyla hareket ederler ve hayranlık görmek isterler. Bir müzisyenle asla birinci sırada olamazsın.

Ama Annika geçen ay tanıştığı bu adama deli oluyordu. Dans stüdyosundan eve dönerken tesadüfen tanıştıkları bu adam, sabahın dördünde sabah saatlerinde sarhoş bir şekilde Leshko's'a girip kahve ve yağlı kahvaltı yemekleri yediler.

Bu gizemli çocuğu henüz tanışmamıştım, ama bu gece tanışacaktım.

Gabriel, dairemizin hemen köşesindeki St. Mark's Place'deki Monks Café'de konser verecekti.

"Ah, sana söylemeyi unuttum..." Annika, yağmur damlaları altında, çöp dolu kaldırımdaki su birikintilerini ve kırık şişeleri atlatarak yürürken kolunu koluma taktı. Avenue A'ya döndüğümüzde, kahverengi kağıt torbada bir şişe tutan bir adam kapıdan sendeleyerek çıktı, fermuarını açtı ve grafitiyle kaplı duvara işedi.

Annika burnunu kıvırdı. "İyy, bu ay üçüncü kez oluyor."

Her kamuya açık yerde işeme olayına şahit olduğumda bir kuruş alsaydım, günlük işimi bırakabilirdim.

"Gabriel sana bir gömlek yapabilir misin diye sordu," dedi. "Bu elbiseyi iki hafta önce giydim ve o ona deli gibi aşık oldu."

Annika'nın anlattıklarına bakılırsa, Gabriel her şeye deli gibi aşıkmuş.

Bu elbiseyi onun 22-doğum günü için yapmıştım. Gümüş iplikle dikilmiş kumaşlardan oluşan bir kolajdı. Elbise ona çok yakışmıştı, ama Annika şekilsiz bir çuval giyse bile yine de muhteşem görünürdü.

Saçları ay ışığı gibi parıldıyordu ve cildi çiğ gibi parlaktı. Ben ne çiğ gibi ne de parlaktım.

Her zaman biraz kirli göründüğümü düşünürdüm.

Monks Café, süngerle boyanmış tuğla duvarları, gıcırdayan ahşap zeminleri ve odanın etrafına dağılmış birkaç masası olan küçük bir delikti.

Burası yazarlar, sanatçılar ve müzisyenler için bir sığınaktı; cappuccino sipariş edip, kimse sizi rahatsız etmeden bütün gün kitap veya gazete okuyabileceğiniz türden bir yerdi.

Annem ve ben, apartmanımızdaki radyatörlerin tıslayıp gürültü yaptığı ama ısı yaymadığı soğuk kış günlerinde burada vakit geçirirdik. Sahibi Sean, bize bir tencereden İrlanda yahnisi servis ederdi.

Gündüzleri kahve dükkanı, geceleri ise şiir dinletileri ve canlı müzik etkinlikleri düzenleniyordu. "Sahne", garsonların masaları kaldırdığı arka duvardaki bir alandı.

Bu gece, biz dahil odada sadece bir düzine kadar insan vardı. Kalabalık sayılmazdı.

"Çok heyecanlıyım." Annika kolumu tuttu ve beni cam pasta vitrininin yanındaki Noel ışıklarıyla süslenmiş bara sürükledi. "Hayran kalacaksın."

Dilimi ısırdım ve ona Dick hakkında da aynı şeyi söylediğini hatırlatma isteğimi bastırdım.

Annika, bize Rolling Rock şişeleri servis eden baristadan bir sigara istedi ve ekstra kremalı kapuçino olarak kasaya kaydetti. Sean'ın içki satma ruhsatı yoktu.

Sigara elden ele dolaşırken biz de biralarımızı içtik, Annika ise ön kapıya bakarak rock yıldızının gelmesini bekledi.

Müzisyenlerin bir başka özelliği de buydu. Her zaman sizi bekletirlerdi.

İki sigara daha içtikten sonra, kapı açıldı ve gitarlı bir adam içeri daldı — *geç kalmıştı*. Annika bana sigarayı uzattı ve onun kollarına atladı.

"Elbiseni giymişsin," dedi, yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarından öptü.

Öpücük o kadar samimiydi ki, onları izlerken kendimi kirlenmiş hissettim. Hızla başımı çevirdim ve Sean arkadan temiz bardaklarla dolu bir tepsiyle çıkıp beni selamladığında, sigarayı taraklı bir küllükte söndürdüm.

"Cleo Babington. Uzun zaman oldu, görüşmeyeli." Barın altından eğilerek bana sıkıca sarıldı. Sean, dalgalı siyah saçları ve kırmızı yanakları olan iri yarı bir adamdı. Irish Spring kokuyordu. "Annen nasıl?"

"İyi. Bir kulübede saklanıp kitap yazıyor. Kirpi gibi yaşıyor."

Gülümsedi. "Ahh, yaratıcı hayat. Onu kıskanıyorum. Peki, bu gece seni buraya getiren ne?"

"Arkadaşım müzisyenle çıkıyor." Sesimi alçaltarak, "İyi mi?" diye sordum.

"Göreceğiz. Geçen hafta geldi ve çalmak istediğini söyledi. Ona arkaya gidip bulaşıkları yıkamasını söyledim, sonra bakarız dedim," dedi Sean gülerek.

Birkaç dakika sonra Annika tek başına bana katıldı ve Sean bize iki bira daha ikram etti. Onları duvar kenarındaki eski bir ahşap masaya taşıdık ve konseri izlemek için yerleştik.

Herkes konuşmaya devam etti, Telecaster gitarını Marshall amfiye takan adamı görmezden geldi, adam başını eğmiş gitarını akort ediyordu. Siyah maskeleme bandı kayışı bir arada tutuyordu.

Spot ışığına çıktığında onu ilk kez iyice görebildim.

Elmacık kemikleri belirgin, uzun kirpikleri ve ustaca dağınık saçları vardı. Beyaz V yakalı tişörtü, siyah kot pantolonu ve bağciksız büyük siyah botlarıyla şeytani bir melek gibi görünüyordu.

Annika haklıydı. Sevimli erkeklerin tüm özelliklerini taşıyordu.

Ama ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Grunge mı? Seattle yerine Doğu Kıyısı'nda şansını deneyen başka bir Kurt Cobain veya Eddie Vedder mi?

Tek bir nota bile çalmadığı için bunu söyleyemezdim. Başı eğikti, gözleri kapalıydı ve alnına inatçı bir koyu renk saç tutamı düşmüştü.

Bir kadının gürültülü kahkahası, cappuccino makinesinin uğultusunu bastırdı ve zaman geçiyordu ama o hala gözleri kapalı, amplifikatöre bağlı değil de meditasyon odasında gibi orada duruyordu.

"Çalacak mısın yoksa öylece duracak mısın?" diye bağırdı bir adam. Birkaç kişi alaycı bir kahkaha attı.

Terli avuçlarımı bol kamuflaj pantolonuma sildim ve sanki haftalardır çölde mahsur kalmış ve susuzluktan ölüyormuşum gibi biramı yudumladım.

Anılarım canlanmaya başladı.

Birkaç yıl önce, Annika ve ben bir stand-up komedi gösterisine gitmiştik. Komedyen o kadar gergindi ki, yüzündeki teri havluyla silmek zorunda kalmıştı. Zamanlaması bozuktu ve kekelemeye başlamıştı. Seyirciler ona o kadar acımasızca sataştılar ki, şaka yaparken sahneden kaçmadan önce, farlara bakmış geyik gibi donakaldı.

Ondan sonra bir daha komedi gösterisine gitmeyeceğime yemin ettim. Şimdi de aynı mide bulantısı hissi vardı.

Bu adam berbat olacaktı. Orada kalıp bunu izlemek istemiyordum. Gözlerim kapıya kaydı, hızlıca çıkmanın planını yapıyordum. Belki de sadece...

Annika kolumu tuttu ve beni koltuğuma geri çekti. "Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı. "Kıçını koltuğa koy."

"Sana iki kelime söyleyeceğim. *Stand-up. Komedi.*"

Titredi. "Gabriel'e böyle uğursuzluk getirme. Kalmanı istiyorum. *Moral. Destek.*"

İki kelime daha. *En iyi arkadaş.*

Annika, sanki hayatının anlamıymışım gibi elimi sıkıca tutuyordu. Kısa bir süre önce onu övüyordu ama şimdi *o* bile gergindi.

Neyse ki oda karanlıktı, böylece bizim ikinci el utançımız fark edilmeyecekti.

"Sigara içmem lazım," dedi Annika, odada sigara içen biri var mı diye bakındı.

Ne kadar zamandır gözleri kapalı orada duruyordu? Tanrım, dostum, bizi bu ızdıraptan kurtar ve pes et artık.

Sonra gitarını çalmaya başladı. Yumuşak ve özür diler gibi değildi. Sert ve agresifti. Ses, sonik bir patlama gibi içimi delip geçti ve hava elektriklendi. Tek yaptığı aynı akorları tekrar tekrar çalmaktı, ama artık tüm dikkatimi çekmişti.

Ağzını açıp şarkı söylemeye başladığında, öldüm.

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. Gerçekten tüylerim diken diken oldu. Hayatımda hiç böyle bir şey duymamıştım.

Şarkıyı biliyordum. Sözlerini biliyordum. The Smiths'in en sevdiğim şarkısıydı. Ama Gabriel'in "Last Night I Dreamt That Somebody Loved Me" cover'ı, Morrissey'in versiyonuna hiç benzemiyordu.

Sesi, hayatımda duyduğum en güzel enstrümandı. Ruhani, ham, tutkulu. Acı ve özlem, keder ve coşkuyla doluydu.

Kolaylıkla yükselip alçaldı ve notaları o kadar uzun süre tuttu ki, sanki şarkıyı söyleyen benmişim gibi nefes nefese kaldım.

Onun müziği grunge, rock, soul ya da blues değildi. Ya da belki de hepsi bir aradaydı.

Her halükarda, istemeden büyülenmişim. İstemeden bir kelebek gibi ateşe çekilmişim.

Mikrofona bağırarak çılgın falsetto notaları çıkardığında ve daha önce hiç duymadığım bir Hendrix tarzı blues şarkısını on beş dakika boyunca çaldığında bile, hala büyülenmişim. Büyülenmişim.

Tanrım, o ses. *O* ses.

Sanki odadaki herkes nefesini tutmuş, onun bir sonraki hamlesini izleyip bekliyor gibiydi. Bizi sihirli halısıyla bir yolculuğa çıkardı ve bence onu her yere takip ederdik.

İki saatten fazla çaldı, sadece bira içmek ve seyircilerle konuşmak için ara verdi. Büyüledi. Şakalar yaptı. New York'a ilk geldiğinde soyulduğu için gitar ödünç almak zorunda kaldığını anlatan hikayelerle laf kalabalığı yaptı.

Hırsız gitarını ve tüm müzik koleksiyonunu çalmıştı. "Hazır başlamışken ruhumu da çal."

Müziğin mistik bir deneyim olduğunu söyledi. "Müzik benim dinim, ruhsal uyanışım, kendimi keşfetme yolum. Yağmurlu bir gün, çok ucuz viski içtim ve orada oturup tüm bu kederi üzerime yıkadım, anlarsın ya? Çalmaya gittiğim kahvehanede ağlıyordum. Bu şeyi seviyorum. Duygularında kaynamak, acının seni yıkamasına izin vermek."

Hassas ama aynı zamanda öz farkındalığı olan biriydi. Nasıl görüldüğünü biliyor olmalıydı. Başını eğip seyircilere yan gözle bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Sevimli erkeklerin oyun kitabından çıkmış, hassasiyet ve baştan çıkarma karışımı bir kokteyl.

Ama ona kızmadım. O bir sanatçıydı. Tanrı'nın verdiği yetenekleri neden kullanmasın ki?

Gösteri bittiğinde, tüm salon sessizdi. Ta ki bir adam "Evet, dostum" diyene kadar.

Böyle bir gösteriden sonra başka ne söylenebilirdi ki? Sadece, "*Evet, dostum.*"

Sanırım hepimiz bir efsanenin doğuşuna tanık olduğumuzu hissettik.

Annika bana zafer dolu bir gülümseme attı. Sözlere gerek yoktu.
Resmen hayran kalmıştım.

İKİNCİ BÖLÜM

GABRIEL, saçları terden yapışmış, bitkin görünüyordu, ama gülümsüyordu. Bir elinde gitarı, diğer eliyle Annika'yı kucaklayarak bara doğru yürüdüler.

Önümde durduklarında, Annika elini Gabriel'in göğsüne koydu ve ona gülümsedi. "Gabriel, bu benim arkadaşım Cleo. *En iyi* arkadaşım," diye ekledi.

Gülümsemesi dudaklarından kayboldu ve gözleri kısıldı. "*Sen Cleo musun?*"

Bana öyle suçlayıcı bir bakış attı ki, sanki Annika ona benim bir sürü köpek yavrusunu boğduğumu söylemiş gibiydim.

Başını sallayarak elini yüzüne sürdü ve içinden güldü. "Tabii ki sensin." Bir küfür mırıldandı, sonra Annika'nın benden nazik davranmamı beklediğine *inanamıyormuş* gibi yorgun bir nefes verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Cleo."

Çekicilik buraya kadarmış. Bu adamın sorunu neydi böyle?

Onu baştan aşağı süzdüm, hiç etkilenmemiştim. O bir efsane falan değildi. O da diğer Dick'lerden farksızdı.

"Vay canına. Çok inandırıcıydı. Benimle tanıştığına çok *sevindiğin* belli oluyor."

Konuşmak için ağzını açtı ama vazgeçti ve bara doğru yürüdü, Sean'a arkada viski olup olmadığını sordu. Annika ve ben izlerken, arka arkaya iki shot içti ve bardağı bara vurdu.

"Bir pislik ve bir alkolik. Müzisyenlerin sahnede olmadıklarında neden bu kadar küçük göründükleri ilginç," diye düşündüm. Onun da duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim. Evet, o kadar kindardım.

Annika dirsekleriyle kaburgalarımı vurdu ve "*Kibar ol*" diye fısıldadı.

Ellerimi kaldırdım. *Bunu ben başlatmadım. Senin ezik erkek arkadaşın başlattı.*

Gabriel bardan döndü, elini saçlarında gezdirdi ve birkaç derin nefes aldıktan sonra Annika'ya gülümsedi ve beni tamamen görmezden geldi.

"Kiev'e gidelim," dedi ve Annika'yı kapıdan çıkarırken açlıktan öldüğünü ekledi.

Onları kaldırırma kadar takip ettim, gitmeye hazırdım. "Görüşürüz Annika. Eve gitmem lazım." Omzumun üzerinden başparmağımı salladım, sonra dönüp uzaklaştım.

"Hayır, gitmiyorsun." Annika kolumu tuttu ve beni ters yöne çekti. "Sen de bizimle geliyorsun."

"Hayır. Olmaz." O pisliğin kötü tavırlarına bir dakika daha maruz kalmak istemiyordum. "Eve gidiyorum."

Bu konuda tartıştık ve ben milyonlarca bahane uydurdum, ama Annika o kadar ısrarcıydı ki Gabriel, "Hayır, gerçekten. Bizimle gel. Gelmeni *istiyoruz*." demek zorunda kaldı.

Annika, sanki onun birkaç sözü her şeyi çözmüş gibi bana parlak bir gülümseme attı. Çözmedi. "Ona bir şans ver," diye yalvardı Annika.

Bu noktada, sırf arkadaşına pislik gibi davranmadığından emin olmak için bile olsa, onlarla vakit geçirmek neredeyse benim *görevim* gibi geliyordu.

Böylece Ukrayna restoranına gittik.

Kahve ve Fransız tostı sipariş ettik ve Annika Gabriel'in yanına sokuldu, parmaklarıyla onun saçlarıyla oynarken ona hayranlık ve şaşkınlıkla bakıp hayranlık dolu bir gülümsemeyle gülümsüyordu.

Onu daha önce de bu şekilde görmüştüm, aşık olup sonra da ayrıldığı sayısız erkekle, bu yüzden zamanla gülümsemesinin solacağını ve o kadar aşık olmayacağını biliyordum. Ama şu anda, o aşık olmanın ilk aşamalarındaydı ve Gabriel onun gözünde hala mükemmeldi.

Şanslıysak, çabucak aklını başına toplayacaktı.

"Yani sen ve Annika aynı liseye mi gittiniz?" Gabriel, nazik bir sohbet kurmaya çalışarak sordu.

Hançerimi kınına sokup başımı salladım. "Mmhmm. LaGuardia."

Annika topu yakaladı ve koşmaya başladı, sanki en iyi arkadaşının erdemlerini yeni erkek arkadaşına satmaya çalışır gibi beni övüyordu.

"Cleo sanatsal biriydi. Tüm kıyafetlerini ikinci elden alırdı ve sanatında her zaman önemli mesajlar vardı. AIDS aktivisti, feminist ve sistem karşıtıydı. Kendi işini yapar, kendi ritmine göre hareket ederdi. Onu çok havalı ama biraz da korkutucu bulurdum."

"Korkutucu değildim. Daha çok yalnız bir tiptim. Annika popüler kızlardan biriydi. Herkes onu severdi."

"Popüler olduğumu söyleyemem. Çok kapalı bir gruptaydım," dedi Gabriel'e. "Hepimiz sıkı topuzlar ve Flashdance tarzı kıyafetlerle dolaşıyorduk, sanki bir grup klon gibiydik. Şimdi bunu düşünmek çok utanç verici."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedim. "O kısa tişörtleri ve taytları kimseye yakışmayacak şekilde giyiordun."

"Keşke koyun sürüsünden biri olmak yerine senin gibi olsaydım." Annika, tabağındaki Fransız tostunu çatalla itip, challah ekmeğinin üzerindeki şurubu topladıktan sonra, yarısı yenmiş tabağını Gabriel'in boş tabağıyla değiştirdi. "Cleo kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordu."

Bu tamamen doğru değildi. Ben umursuyordum. Ama LaGuardia'da çok sayıda dışadönük insan vardı ve kendini ortaya koyup en iyi olmak için o kadar çok baskı vardı ki, bunu çok zor buluyordum.

Ama hiçbir şey söylemedim. Gabriel, sanki çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibi yüzümü dikkatle inceliyordu. Fazla ipucu vermek istemedim.

Bu adamı nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum.

Neden tanıştığımızda bu kadar kaba davrandı? Annika'nın arkadaşının farklı olmasını mı bekliyordu? Daha renkli, canlı ve dışa dönük olmasını mı?

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Gabriel.

"Dokuzuncu sınıfın sonuna kadar arkadaş olamadık," diye devam etti Annika. "Bir gün Cleo okula çok havalı bir tişörtle geldi ve ona nereden aldığını sordum. Ben de aynısından istedim. Üzerinde kırmızı harflerle *'I am, I am, I am'* yazan, badem rengi pastel tonlarda bir tişört."

"Sylvia Plath," dedi Gabriel.

"Evet!" Annika ona gülümsedi. "Cleo ile tanışana kadar Sylvia Plath'ı hiç duymamıştım. On dört yaşında bir çocuk Sylvia Plath ve tüm bu derin şiirleri okuyordu." Annika, bunu bir türlü kabullenememiş gibi başını salladı.

Çatalını alıp Gabriel'in tabağından yemek yedi.

"Her neyse, tişörtü kendisi tasarlamış ve serigrafı basmış. Doc Martens ayakkabılarını da elle boyamış." Annika bana gülümsedi. "Benim zeki, yetenekli arkadaşım."

"Zeki olan sensin. Annika inanılmaz yetenekli," dedim Gabriel'e. "O harika bir dansçı ve koreograf."

"Öyle." Gabriel kolunu onun omzuna attı. "Geçen hafta stüdyoya uğradığımda çok etkilendim."

Annika güldü ve Gabriel'in koluna vurdu. "Provalarımın sadece iki dakikasını gördün."

Gabriel gülümsedi. "O kadar yeterdi."

Gabriel Annika'ya karşı çok tatlı davranıyordu, ben de biraz yumuşamaya başladım. Ona aşık olduğumdan değil, ama en azından onu takdir ediyordu ve tam bir pislik gibi davranmıyordu.

"Çok şiir okur musun?" diye sordu bana.

"Genel olarak çok okurum. Annem yazar ve çok okur, bu yüzden kitaplarla çevrili bir ortamda büyüdüm ve sık sık şiir dinletilerine giderdik," dedim. "Peki ya sen?" diye sormayı düşündüm.

"Annem yazar ya da kitap kurdu değil. Bildiğim kadarıyla," diye ekledi, yüzü gülümsemeden önce kapandı. "Ama lise İngilizce öğretmenim sayesinde şiire ilgi duymaya başladım. Harika bir adamdı. Bob Dylan'ın şarkı sözlerini şiir gibi okurdu ve beni Rimbaud ile tanıştırdı."

"Dylan ve Rimbaud'u çok severim," dedim. "Onlar benim beat şiirine ve edebiyata giriş kapım oldular."

"Ben de," dedi Gabriel, ortak bir nokta bulduğumuz için heyecanlanmış gibi. Lokantaya bakındı, sonra komplo kurar gibi eğildi. "Birkaç hafta önce Ginsberg'i burada bir kase çorba içerken gördüm ve onu tekrar görmeyi umuyordum."

"Evet, o buraya düzenli gelir," dedim. Ben de beat şairinin büyük bir hayranıydım ve yıllar boyunca onu birkaç kez görmüştüm. "Onunla hiç konuşmadım, ama konuşsam ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum."

Gabriel kaşlarını kaldırarak beni teşvik etti.

"Nasılsın, Al?" Allen Ginsberg'in en ünlü şiirlerinden biri "Howl" (Uluyan) adını taşıyordu.

Gabriel kahkahalarla *güldü* ve sonra kendini işaret etti. "Bana mı söylüyorsun? Bana mı söylüyorsun? Bana mı söylüyorsun?" dedi, *Taxi Driver* filmindeki dengesiz DeNiro'yu çok iyi taklit ederek.

"Şey, burada tek kişi benim." Sert bir adam aksanı taklit etmeye çalışıyordum ama benimki Gabriel'inkine kıyasla sönük kalıyordu. "Sence kiminle konuşuyorsun lan?"

"Dinleyin, sizi aptallar, sizi salaklar... Dinle Al, bana ihtiyacın olursa *ulu*."

Neden bu kadar komik geldiğini bile bilmiyorum, ama karnım ağrıyana kadar gülüyordum. Birbirimize her baktığımızda, tekrar gülmeye başlıyorduk.

"Nasılsın Al?" Gabriel, sanki bu duyduğu en komik şeymiş gibi gözlerinden yaşları silerek tekrarladı.

"Hayal edebiliyor musun?"

"Sadece bunu görmek için bu gece kazandığım tüm bahşışleri sana verirdim."

Annika gözlerime baktı ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı.

Gördün mü? O harika biri. O kadar da abartmazdım. Sadece komik bir andı.

"Demek moda tasarımcısıydın?" dedi.

"Aslında değil. Bir butikte çalışan, zorluklarla boğuşan bir sanatçıyım. Bir kızın da yemek yemesi lazım," dedim gülererek. "Peki neden New York? Neden Los Angeles değil?"

O titredi. "Los Angeles benim tarzım değil. Detroit'te bir grupta gitar çalıyordum ve diğerleri Los Angeles'a gitmek istiyorlardı. Orayı sanki vaat edilmiş topraklarmış gibi övüp duruyorlardı. Ruhumu kuruttu. Sonunda, oradan ayrılmak için uçak bileti parasını ödemek için stüdyo çalışmaları ve ufak tefek işler yapmaya başladım. New York'a ilk geldiğimde, sonunda aradığım yuvayı bulduğumu hissettim. Artık başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum."

Detroit. Los Angeles. New York.

"New York'a ilk taşındığımda soyuldum..."

Acaba...?

Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır. Sadece bir tesadüftü. Yüzlerce, muhtemelen binlerce insan benzer bir hikayeye sahipti.

Garson kahvemizi doldurup tabaklarımızı kaldırırken koltuğuma yaslandım. Garson gittikten sonra kahveme biraz krema ekleyip içtim.

Sağ bacağıma sürekli titriyordu ve kahve fincanımı tutmak için iki elimi kullanmam gerekiyordu. Kafein ihtiyacım olan son şeydi. Fincanımı masaya koydum ve ellerimi uyluklarımın altına soktum.

İki yıl önce, Tompkins Square Park'ta bir defter buldum. Daha doğrusu, arkadaş olduğum Vietnam gazisi Chuck buldu. Onu kolajlarımdan birinde kullanabileceğimi düşündü. Onu nereden bulduğunu sorduğumda, dişsiz, bitkin bir adamın bir spor çantasını karıştırdığını gördüğünü söyledi. Bağımlı, değerli eşyaları alıp geri kalanını attı.

Chuck çöpten ekose flanel bir gömlek de kurtarmıştı. Yumuşak ve yıpranmıştı, ama hala çamaşır deterjanı ve bir erkeğin misk kokusu vardı.

Defterin kapağı yırtılmıştı, siyah ve beyaz mermer desenliydi ve ön sayfalar su hasarı nedeniyle okunamaz hale gelmişti. Ama daha ileride, altın madeni buldum.

Parktaki bir bankta, kahve lekeleriyle kaplı ve çılgınca romantik bir ruhun tutkusu ile dolu sayfaları çevirdim. Onun sözlerine aşık oldum ve ona da yarı aşık oldum. O, aydınlanma ve hayatın gerçek anlamını aramak için ülkeyi bir uçtan diğer uca dolaşan bir beat şairi gibi yazıyordu.

Şimdi, Gabriel'in benim Defterli Çocuk olamayacağı tüm nedenleri gözden geçirdim.

Birincisi, flanel gömlek ekstra büyüktü. Gabriel benden uzundu, ortalamanın biraz üzerindeydi, ama ekstra büyük bir gömlek giymek için fazla sırk gibi ve ince kemikliydi.

İkincisi. Annika Defterli Çocuk hakkında her şeyi biliyordu, ama bu onda hiçbir tepki uyandırmamıştı.

Elbette, sadece birkaç paragrafı gözden geçirmişti ve bu, iki yıl önce, anne babasının boşanma dramasının hemen ardından olmuştu.

Ama biz Not Defteri Oğlanı hakkında sürekli konuşurduk, onun nasıl görüldüğünü (James Dean gibi ama daha inek tipli, zamansız bir ölüm yaşamamış hali) ve nasıl tanışacağımızı (ikinci el kitapçıda aynı kitaba uzanarak) hayal ederdik.

Kitabı paylaşmaya karar verdikten sonra, 24 saat açık bir lokantaya gidip bütün gece konuşur, şafak vakti aşk ve öpücüklerle sarhoş olarak eve sendeleyip yatağa düşerdik. Ve bir ilişkiye.

Yıllar sonra, insanlar bize nasıl tanıştığımızı sorduklarında, onlara defterin hikayesini anlatırdık. "Biz birbirimiz için yaratılmışız" derdik, dünyadaki milyarlarca insan arasından birbirimizi bulduğumuz için fazla kendini beğenmiş görünmemeye çalışarak.

"Belki Cleo'dadır."

Gözlerim Annika'nın yüzüne çevrildi. "Neyi?"

"Gabriel'in barda bıraktığı defter." O güldü. "Ne demek istediğimi sandın?"

Belki Cleo senin defterine sahiptir.

Ya da sana açıkça büyük gelen flanel gömleğini, ki o senin olamaz.

Ya da belki de sadece çok şanssızdır ve kader ona kötü davranmıştır.

Ama hayır, kaybolan bir kitaptan bahsediyorlardı, ben Defterli Çocuk ile geleceğimi hayal ederken paniklemiş olduğum için kaçırdığım bir konuşma.

Aşırı aktif hayal gücümü dizginledim ve Gabriel'e baktım, James Dean'e hiç benzemediğini görünce rahatladım. Onu gözlüklü olarak da hayal edemiyordum. "Hangi kitaptı?"

"Milan Kundera. *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*. Sonunu öğrenebilmek için başka bir kopya bulmam lazım."

"Oh, evet." Başımı salladım. "Bitirmelisin. Ne kaçırdığını bilmiyorsun."

Elini kaldırdı. "Spoiler verme."

Ağzım açık kaldı. "Beni ne sanıyorsun? Barbar mı? Şimdi de sonunu önce okuduğumu söyleyeceksin." Güldü. "Benimkini ödünç alabilirsin," dedim isteksizce. "Ama geri vereceğine söz verirsen."

"Vay canına. Bu büyük bir an." Annika elini kalbine götürdü. "Sen *asla* kitaplarını ödünç vermezsin."

"Çünkü geri almıyorum!" diye güldüm.

"Kitabı bana ödünç verirsen, geri getireceğime söz veriyorum. Ben hırsız değilim," dedi Gabriel, gözleri benimkilere bakarak. Duygulu gözler. Yatak odası gözleri. Uzun kirpikler ve seksi saçlar.

Bu adamın her yerinde kalp kırıklığı yazıyordu.

Ama ben de hırsız değildim, bu yüzden hızla bakışlarımı başka yöne çevirdim.

O, Annika'nın erkek arkadaşıydı, bu da onu sonsuza kadar benim için yasak bölge yapıyordu.

Bana uyar. Gizemli erkeğim hâlâ dışarıda bir yerdeydi ve şu anda başka hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı.

O müzisyen değildi. Sonunda tanıştığımızda kaba davranmayacaktı. Ve kesinlikle en iyi arkadaşım ile yatmayacaktı.

Hayır, kaçan kızı aktif olarak arıyordu. *Beni*. Ben bal rengi kahverengi saçlı ve bulaşmış göz kalemi olan kızdım. Ve geçen hafta Xavier bana dolgun dudaklarımı vurgulamak için makyaj ipuçları vermemiş miydi?

Yollarımız *tam da doğru zamanda*, ideal koşullarda kesiştiğinde, onu bana gönderdiği için kadere teşekkür edecektim.

Hey, Kader, bu mükemmel bir zaman olurdu. Ben çok bekâırım. Çok müsaitim. Hayatımın aşkıyla tanışmaya hazır ve hevesliyim.

*Cleo Babington'ın Tompkins Square Park'ta bulduğu
defterden alıntı
17 Haziran 1990*

9/6/90 East Village, NYC

Bugün Eddie ile konuştum. Hala Los Angeles'ta sahte tanrılara ruhunu satıyor ama neden gittiğimi anlayamıyor.

"Kat sürekli seni soruyor," dedi. "Hâlâ sana aşık."

"Kat benim hakkımdaki fikri seviyordu," dedim. "Gerçek beni hiç tanımadı."

"Kim tanır ki dostum? Ne olduğunu biliyor musun? Bütün bu havalı kızlar sana aşık oluyor çünkü sen lanet bir romandaki trajik kahraman gibisin..." Parmaklarını şıklattığını duydum. "Sen Holden Caulfield gibisin."

Ben Holden Caulfield'a hiç benzemiyordum, ama Eddie çok okur bir adam değildi ve bu benzetmeyi bulduğu için kendiyile gurur duyduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden konuyu kapattım.

Eddie bana New York'un neyin bu kadar harika olduğunu sordu. Ona, sanki bir elektrik şebekesine bağlanmışım gibi hissettiğimi, tüm sinapslarımın tam kapasite çalıştığını, adrenalin damarlarımdan akıp göğsümün ortasına çarptığını, kalbimin göğüs kafesine çarparak özgür kalmak ve sarhoş bir tango dansı yapmak için mücadele ettiğini söyledim.

Lower East Side tam da öyle bir yer, bebeğim.

Ruhu ve vicdanı olmayan bir endüstri şehri olan Los Angeles'ın aksine, LES hala atan bir kalbi var ve bizim neslin tuhafları, dışlanmışları, sanatçıları ve yaratıcı zihinleri kucaklıyor.

Plastik fantastik saçmalıklar, pozcular, endüstri takım elbiselileri ya da şöhret peşinde koşan bağımlılar yok. "Bana bakın, ben çok güzelim, beni filminize koyun! Beni, herkesin MTV'de görebilmesi için, yapmacık, sahte, aşırı üretilmiş ticari jingle'larınızla dolu pop grubunuza koyun!" diye bağırırlar yok.

East Village özgünlüğü kucaklıyor, hatta onu talep ediyor ve hayatımda ilk kez ait olduğum bir yer buldum.

Eddie bana delirdiğimi söyledi ve benim içtiğim şeyi nereden alabileceğini sordu.

Telefonu kapattıktan sonra, kaçan kızı aramak için sokaklarda dolaşım...

Omzuna asılı bir portföyü olan, içinden bir tüp (tuval mi?) çıkan bir sanatçı.

Okur musun Jane? Tolstoy, Rilke, Ayn Rand, Baudelaire... Kerouac? Rüyalarımda, İngiliz aksanıyla akıcı Fransızca konuşuyorsun ve Hemingway'inki gibi Moleskine defterine yazdığın şiirleri bana okuyorsun.

Şakaların müstehcen, ruhun saf ve kalbin, seni hayal kırıklığına uğratan tüm sevgililerin ve sahte peygamberlerin bıraktığı savaş izleriyle dolu.

Seni sadece bir kez gördüm ve şimdi rüyalarım giriyorsun... belki de gerçekten deliriyorum...

Ama tüm sanatçılar delilikle dokunulmuş değil midir?

Eğer sanat için açlık çekmezsen, onun için kan dökmezsen, hayatın sarhoşluğuyla sokaklarda çıplak dans etmezsen, ruhunun alev aldığı ve kalbinin yanıp tutuştuğu o geçici, yakalanması zor anı yakalamaya çalışmazsan... ve o gizemli dili kağıda, parşömene veya tuval üzerine aktarmazsan... onu kile dönüştürmezsen... taşa oyup

ve insanlığın uygarlığın başlangıcından beri yaptığı gibi mağara duvarlarına yazmazsan...

Tüm çılgınlığı yakala. Gizli akorlara uyarlanmış şarkı sözleri yaz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Benim moda alıcım olmak ister misin?" diye sordu Simone. "Moda alıcısı mı?" Mankenlerin kafalarındaki payetli bereyi düzelttim başındaki payetli bereyi düzelttim ve magenta tül eteği kabarttım. Onu Keith Haring tişörtü ve turkuaz deri motosiklet ceketini ile eşleştirmiştim.

Bazı tasarımcılar minimalizmi benimserken, Simone kararlı bir şekilde maksimalist kampındaydı. West Village butiği, drag queenler, Club Kids, ünlüler, sanatçılar ve avangart kalabalığın tek adresi ve buluşma yeri idi.

House of Simone'da çalışmayı seviyordum, ama burada kariyer yapmayı hiç planlamamıştım.

Platformdan indim ve ona döndüm. "Ama benim gerekli niteliklerim bile yok."

"Yıllardır sana akıl hocalığı yapıyorum," dedi, kapıyı açarak bana onu takip etmem için işaret etti. "İhtiyacın olan tüm nitelikler bunlar."

Kasanın yanında bıraktığım kahve fincanını aldım ve gözüm faturada yazılı tarihe takıldı. Emin olmak için masa takvimini iki kez kontrol ettim.

Bugün her şeyin bu kadar ters gitmesine şaşmamalı. Bugün 24 Eylül'dü.

Yılın 364 günü onu neredeyse hiç düşünmüyordum ama bu gün geldiğinde, sanki başımın üzerinde kara bir bulut asılıymış gibi hissediyordum. Bu çok aptalcaydı. Hiç umursamamam gerekirken neden hala umursuyordum?

Bu tarih senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece sıradan bir Perşembe günü.

Bunu kafamdan silip Simone'yi takip ederek Sekizinci Cadde'ye çıktım. Bir bisikletli kurye yanımdan hızla geçti ve bir taksi korna çalarak ve küfürler savurarak yoldan saptı. Kafası traşlı ve yüzü dövme bir adamın, bir kızı boynundaki köpek tasmaına bağlı bir tasma ile sokakta gezdirdiğini gördüm. Kız, asimetrik bir elbiseye dönüştürülmüş siyah bir çöp torbası giymişti ve komut üzerine havlıyordu.

"Acaba o da yuvarlanıyor mu?" diye düşündüm. "Yoksa sadece oturup yalvarıyor mu?"

Simone kıkırdadı. "Sen yaramazsın. Bu yüzden seni seviyorum." Gerçek bir köpeği gezdiren "Jackie Onassis"e el salladı. Kötü huylu bir Fransız kanişi. "Bugün nasılsın Jackie?"

Aslında adı Jackie olmayan ama sadece bu isme cevap veren Jackie, teatral bir şekilde elini havada salladı. Jackie O güneş gözlüğü, şapka ve boynunda inciler olan siyah bir elbise giymişti. "Oh, Simone. Bütün gece zavallı küçük sevgilimle uyanık kaldım."

Onun "zavallı küçük sevgilisi" bana hırladı ve dişlerini gösterdi. O köpeğin benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum.

Arkadaşım Xavi, bunun nedeninin benim güçlü bir kedi enerjisi yaymam olduğunu söyledi. "*Kabul et, Cleo. Sen bir kara kedisin.*"

"Coco," diye Jackie şefkatle seslendi. "Sevimli Cleo'muza hırlama. Eve gittiğimizde annen sana ödül verecek. Aferin kızım... Hoşça kalın canlarım," diye omzunun üzerinden seslendi.

Evet. Sıradan bir Perşembe günüydü.

Güneş ışığı alan bir yerde durup soğumuş kahvemi içiyordum, Simone ise başını eğip vitrinimi inceliyordu. Hardal sarısı kadife perdeler arka plan görevi görüyor, mankenlerin neon pembe peruklarını ve vintage takıların bolluğunu dengeliyordu.

"Bu rol, kendi markanı kurduğunda iyi bir deneyim olacak," dedi Simone, vitrin tasarımımdan denetimden geçtiğine karar verdikten sonra içeri girerken.

"Kendi markam mı? Ben moda tasarımcısı değilim. Ben bir sanatçıyım." Teknik olarak, ben bir satış elemanı ve vitrin dekoratörüydim, yan iş olarak da sanatçılık yapıyordum.

Bir şeyler yaratmayı seviyordum — çizim, resim, kolaj, dokuma ve dikiş — ama moda tasarımcısı olma gibi bir isteğim hiç olmamıştı.

"Peki moda nedir sence? Kendini ifade etmenin bir biçimidir." Elini kendi kıyafetinin üzerinde gezdirdi — limon sarısı hot pantolon ve mor

kaleydoskop desenli ipek gömlek, kiraz kırmızısı saçlarıyla hiç uyumlu değildi ama ona yakışıyordu. Simone her zaman havalı görünüyordu. "Giysiler giyilebilir sanat eserleridir."

"Hayır, biliyorum ama..."

"Bu iş maaş artışıyla birlikte geliyor. Tanrı biliyor ki sen hep parasızsın." Fazladan para işime yarardı, ama yine de karar vermeye hazır değildim.

Windex ve kağıt havlularla donanmış olarak, "giyilebilir sanat"ı sergileyen pembe Lucite küpleri temizledim — siyah beyaz dama tahtası deseniyle elle boyadığım, gökdelen yüksekliğinde stiletto kanvas botlar.

"Seni engelleyen ne?" Simone tereddütümü hissederek sordu.

"Bilmiyorum." Dudaklarımı ısırarak, neden bu fırsatı hemen değerlendirmedığımı anlamaya çalıştım. Geçen yıl Columbia'yı bırakıp sanatla uğraşmaya başladım, ama şu ana kadar elde ettiğim tek şey, hiç kazanmadığım Ivy League diploması için aldığım öğrenci kredisi ve dairemdeki kolaj duvarlar oldu. Sanat dünyasını tam anlamıyla kasıp kavurmuş sayılmazdım. *Henüz.*

"Sanırım o yolu seçersem, sanatımı terk etmek zorunda kalacağımdan korkuyorum."

"Bu saçmalık. Bu sadece yaratıcılığını besleyecektir. Ayrıca, şu anda yaptığın şeyden çok da farklı değil. İyi bir gözün var." Ellerin omuzlarıma koydu ve hafifçe sıktı. "İyi bir iş çıkaracağına tamamen inanıyorum."

Simone bana inanıyordu ve on altı yaşında iş istemek için butiğine girdiğim ilk günden beri inanmıştı. Yıllar boyunca, sanatımı sürdürmem için beni hep cesaretlendirmişti.

Grafitilerim soyunma odalarını kaplıyordu ve iki kolajım da duvarlarda asılıydı.

Birkaç yıl önce, bir tişört koleksiyonu bile tasarlamıştım. Öpüşmek Öldürmez: Açgözlülük, Ayrımcılık ve Cehalet Öldürür.

Tüm kârı AIDS'e bağışladık ve küçük de olsa üzerime düşeni yapmış olmaktan memnuniyet duydum.

Ama bu işin geçici olacağını düşünüyordum. Kendi çalışmalarımı galerilerde sergileyene kadar bir araçtı. Fazla rahatlamak istemiyordum.

Öğle arasında, nakit para çekmek için ATM'ye uğradım. *Yetersiz bakiye.* Ekranı avucumu vurdu ama şaşırtıcı bir şekilde, makine hiç para vermedi.

Lanet olası ATM'den yirmi dolar bile çekemedim.

Washington Square'deki bir bankta oturup cüzdanımdaki parayı saydım. Bir adet buruşuk dolar ve yirmi yedi sent. Kova çantamı kucağıma aldım ve altını karıştırarak bozuk para aradım.

Tüylü bir wintergreen lifesaver, iki saç tokası, bir biber gazı spreyi ve folyo ambalajlı bir prezervatif buldum. Tedbirli olmak iyidir, ama bu parayla deli'de hindi sandviçi alamazdım.

İşe dönerken bir gazete bayisine uğradım ve öğle yemeği için bir Snickers aldım. Parayı verdikten sonra, dönüp *Avant-Garde*'ın parlak kapağında yer alan babamın yüzüne baktım.

Ölümünün yedinci yıldönümüydü. Aynı zamanda doğum günüydü. Bugün kırk bir yaşında olacaktı.

Manşetlere göre, dünya hala 34 yaşında ölen efsanevi İngiliz rockçı ve Rogue Prophets'in gizemli solistinin kaybını yas tutuyordu.

Fotoğrafta Nick Ashby soluk kot pantolon, yıpranmış botlar ve kürk manto altında bir tişört giyyordu. Tozlu sarı saçları yakasına değiyordu. Dudakları arasında bir sigara sıkışmıştı. Londra'nın Arnavut kaldırımli bir sokağında sarı tuğla duvara yaslanmış, başını geriye eğmiş, kirpiklerinin arasından kameraya bakıyordu.

Büyürken, hep anneme benzemek istemişim. Elizabeth Taylor'ın gözlerine sahip bir İngiliz gülü. Ama ben ona benziyordum. Onun çim yeşili gözlerini, kahverengi ten rengini ve kemik yapısını miras almışım.

Ona Nicky derdim. O da bana, benim için yazdığı şarkıdaki gibi Baby Blue derdi. O şarkıyı dinleyemiyordum bile. Aslında onun hiçbir şarkısını dinleyemiyordum.

Ama ben cezalandırılmaya bayılırdım, bu yüzden dergiyi raftan aldım ve "ESKİ ROGUE PROPHETS BAŞÇISIYLA ÖZEL RÖPORTAJ: IAN REES-JONES, SEVGİLİ VEFAT ETMİŞ BAND ARKADAŞI VE KENDİNİ PEYGAMBER İLAN EDEN KİŞİ HAKKINDA AÇIKÇA KONUŞUYOR" başlıklı sayfayı açtım.

"Biz sadece eğlenen bir grup gençtik ama sonra grup adı kaldı. Nicky'yi peygamberimiz olarak adlandırdık. Her zaman bir vizyonu vardı. Kimsenin görmediği şeyleri görme konusunda özel bir yeteneği vardı. Bir keresinde Glastonbury'de sahneye çıkmamız gerekiyordu ama Nicky ortalarda yoktu. Herkes onu her yerde arıyordu. Sonunda onu çamurlu bir tarlanın ortasında oturmuş, boşluğa bakarken bulduk. Asla unutmayacağım bir şey söyledi... "Nasıl yapıyorsun bunu, Ian? Dünya sana çok ağır geldiğinde nasıl

devam ediyorsun? Dünya sana çok ağır geldiğinde?" Onun zorlandığını anlayabiliyordun. Keşke daha iyi bir arkadaş olsaydım...

Nicky, verdiği her röportajda gazetecilere uzun süre hayatta kalamayacağını söylerdi. Sanırım onu bir peygamber yapan da buydu.

Dergiyi rafa geri koydum ve uzaklaştım, onu her hatırladığımda göğsüme çöken ağırlığı atmaya çalışıyordum.

Yedi yıldır yoktu, ama babam hala aklımdan çıkmıyordu.

O gece geç saatlerde, daireme çıkan merdivenleri tırmandım. Beşinci katta yaşıyorduk, ya da annemin her zaman dediği gibi, "çatı katında".

Ama East Village'da kira sabitlemeli bir daire bulacak kadar şanslıysanız, sızan borular, huysuz radyatörler veya mutfağın ortasındaki pençeli küvet gibi küçük rahatsızlıklardan şikayet etmezsiniz. Üzerinde yürüdüğünüzde gıcırdayan ahşap zeminleri, sarkmış orijinal pervazları ve sıvadaki çatlakları kabul edersiniz.

Dördüncü katın sahanlığına ulaştığımda, Nag Champa tütsüsünün kokusu merdivenlerden aşağıya doğru yayılıyordu. Gabriel'in dairemizde olduğunun açık bir işaretiydi bu.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

Geçen ay, mümkün olduğunca ondan kaçınmaya çalıştım, ama Annika sürekli bizi birlikte vakit geçirmeye zorluyordu.

İki hafta önce, Gabriel ve ben Yaffa Café'ye gittik, Annika ile baş başa buluşacağımızı düşünerek. Ama hayır, yine üçüncü tekerlek olmuştum.

Annika erkek arkadaşına baba ghanoush yedirirken, ben Elvis taklitçisi tarafından taciz edildim. Genç Elvis değil. Renkli güneş gözlüğü, favorileri olan, orta yaşlı, yapay elmaslı Elvis, "Burning Love" şarkısını falsolu bir şekilde söyleyerek beni etkilemeye çalıştı. Bu, başarısız komedi gösterisiyle aynı etkiyi yarattı bende.

Gabriel bunu "çok komik" buldu.

Geçen Pazar, Annika ve ben The Cloisters'a gitmek için plan yaptık ve o Gabrieli de getirdi, ben de tek başıma dolaşıp ortaçağ bahçeleriyle iç içe oldum.

Ve her pazartesi gecesi, Annika'ya Monks'a eşlik ederek erkek arkadaşının performansını izledim.

Bu noktada, buna alışsam iyi olurdu. Gabriel burada kalacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"CLEO!" Annika bana kocaman, şapşal bir gülümsemeyle selam verdi ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama hemen tekrar oturdu. Gabriel eğlenerek gülümserken, Annika kıkırdamaya başladı.

Kahve masasının üzerinde bir pizza kutusu duruyordu ve havada esrar dumanı asılı kalmıştı.

Annika'nın ısrarı üzerine, kanepenin karşısındaki zeytin yeşili deri koltuğa oturdum, mücadele edecek kadar yorgun ve Gabriel'in bana sunduğu pepperoni pizzayı reddedebilecek kadar parasızdım.

Dilimini ikiye katladım ve büyük bir ısırık aldım.

"Esrar içtiğimde nasıl paranoyaklaştırdım, hatırlıyor musun?" Annika bir parmağını kaldırdı ve bana gözlerini kısarak baktı. "Artık öyle değilim. Çok rahatladım." Bir iç çekip kanepeye kıvrıldı ve hemen uykuya daldı.

Gabriel ve ben güldük.

"Neredeyse hiç içmedi," dedi. "İki nefes aldı ve kafası güzel oldu."

"Evet, o hafif içenlerden." Arkadaşıma gülümsedim. Uyurken bile, mor kadife kanepenin üzerine yayılmış leylak rengi saçları ve pembe yanaklarıyla çok güzeldi.

"Zor bir gün geçirdi," dedi.

"Olamaz." Pizza kutusuna eğilip yemek yedim. "Ne oldu?"

"Bugün provalar iyi gitmedi ve o pislik Trent yine ona sataştı."

"Tanrım. O tam bir prima donna. Ona aklımdan geçenleri söylemek isterdim."

Gabriel bana eğlenceli bir gülümseme attı. "Ne yapardın, Cleo? Yanına gidip siktirip gitmesini mi söyledin?"

Gözlerimi devirdim. "Annika sana çok fazla şey anlatıyor. Ama eminim ki, 'lütfe' n siktir git, çok teşekkürler' derdim."

Gabriel kahkaha attı. "Ne kadar kıbar. Ne kadar ağırbaşlı."

"Ne diyebilirim ki?" Dilimi bitirdim ve ağzımı kağıt peçeteyle sildim.

"Annem beni iyi davranışlar sergilemem için yetiştirdi."

Yine güldü. "Sigara içmek ister misin?" "Esrar mı?"

O başını salladı. Ne olacak ki. Zararı olmazdı. "Tamam. Tabii."

Esrarı yeniden yaktı, bir nefes çekti, sonra kahve masasına eğilip bana uzattı.

Sandalyeme çöktüm, ayaklarımı masaya koydum, dumanı ciğerlerimde tutarak sonra bıraktım. Kafayı bulup her şeyi unutmak iyi bir fikir gibi görünüyordu, ben de öyle yaptım.

Kısa süre sonra, tüm kenarlar bulanıklaşmaya başladı ve pirinç lamba Gabriell'in başının etrafına puslu bir kehribar rengi parıltı yaydı. Bir hale gibi. Hale içinde bir baş melek.

Gülmekten boğuldum.

Bana çenesini salladı, iyi bir şaka bekliyormuş gibi gülümsedi. "Ne komik?"

Esrarlı sigaradan bir nefes daha çektim ve tekrar güldüm, başımı salladım. *Hiçbir şey. Her şey.*

Tütsüden çıkan duman şeridi tavana doğru kıvrıldı ve bakışlarımız gri sisin içinde kilitlendi.

Gözleri kayıp ve pişmanlık hikayesi anlatıyordu, benimkiler ise milyonlarca soru soruyordu.

1990 baharında bir defter kaybettin mi acaba? Lütfen, lütfen, lütfen sen değilsin de de.

Müzik değişti ve yıpranmış kilim halı tüm dikkatimi çekti.

"Bu albümü çok seviyorum," dedi Gabriel, elini kaldırarak sanki "bekle, bunu dinlemelisin" der gibi.

Van Morrison, yağmurla ıslanmış bahçelerde dolaşmaktan ve bir daha asla yaşlanmamaya yemin etmekten bahsediyordu.

Beni en çok etkileyen sözler ise, sokaklarında bir araba sürerken ağladığın... ve sonra beni tekrar kollarınıza alacağınız... ve hiç acı çekmediğimi hatırlamayacağımı.

Tanrım. Neden bu kadar acı veriyor?

Omzumun üzerinden CD kulesine baktım, daha çok göz teması kurmamak için. "Annem CD'lerinin çoğunu bana bıraktı."

"O bir yazar ve iyi müzikten anlar."

"Evet, eskiden müzik gazetecisiydi," dedim gülerek ve esrarı ona geri verdim.

"Sence beni sever miydi?" Bakışları alçaldı, aniden utangaç, açıkça savunmasız hale geldi. Büyük, kötü dünyadan korumak istediğin türden bir adamdı.

Onu bir insan olarak mı yoksa müziğini mi seveceğini sorduğunu emin değildim, ama her iki durumda da evet, seveceğini söyledim. Annem Gabrieli sevecekti.

"Peki şarkı yazma işi nasıl gidiyor?"

"İlerleme yok." Boynunun arkasını ovuşturdu, esrarlı sigaradan son bir nefes aldı ve metal tütsü kabına attı. "Günün nasıl geçti?"

"Bilmiyorum." İç geçirdim. "Çelişkili hissediyorum." "Ne hakkında?"

Bunu Annika ile konuşmayı umuyordum ama belli ki bu gece bu mümkün olmayacaktı. Esrarın ve çekingenliğimin yokluğunun suçu, ama sonunda Gabriel'e iş teklifini ve kabul etmekle ilgili tereddütlerimi anlattım.

Gabriel, konuştuğunuzda sizi gerçekten dinleyen insanlardandı. Gürültülü bir barda veya kalabalık bir restoranda bile, size tüm dikkatini verirdi ve odadaki tek kişi sizmişsiniz gibi hissettirirdi. Sizi o kadar büyüleyici bulurdu ki, saatlerce sizi dinlemekten mutluluk duyardı.

Belki de onu bu kadar iyi bir sanatçı yapan şey buydu. Seyircilerin her birine, sanki sadece onlar için şarkı söylüyormuş gibi hissettiren o özel bir şey vardı onda. Karizma, sanırım.

"Bilmiyorum. Sanırım kendimi satıyormuşum gibi hissediyorum," diye bitirdim.

Gabriel anladığını gösteren bir şekilde başını salladı. "Müzik konusunda da aynı şeyi hissediyorum. Herkes sürekli bir plak şirketiyle anlaşmam gerektiğini söylüyor. Falan filan. Ama gerçekten bazı şirket yöneticilerinin bana ne çalabileceğimi ve ne çalamayacağımı söylemesini istiyor muyum?"

Başını kanepenin arkasına yasladı ve ellerini kanepenin altında birleştirdi.

O tavana bakarken, ben de açıkta kalan boğazına bakıp, boynumda kolye gibi duran kalın sandal ağacı boncuklarla oynadım.

Yüzümü boynuna gömmek ve kokusunu içime çekmek istedim.

Kötü Cleo, bunu istemezsin.

Gözlerimi kaçırdım ve pencereden mor gökyüzünün altındaki çatıları seyrettim.

"Henüz kendi sesimin ne olduğunu bile bilmiyorum," dedi Gabriel birkaç dakika sonra.

"Ben de sanatım hakkında böyle hissediyorum. Lisedeyken, tüm resimlerim Picasso veya Salvador Dali'nin taklitleri gibiydi. Sadece diğer sanatçıları taklit ediyor ve özensiz kopyalar üretiyordum."

"Evet, ama böyle öğrenirsin," dedi. "Senden önce gelen büyükleri taklit ederek. Temelleri öğrendikten sonra, onu kullanarak kendi stilini bulabilir, kompozisyonu değiştirebilirsin."

Başımı salladım. "Kuralları bilmelisin ki onları çiğneyebilesin."

"Evet. Sanatın hala Picasso'dan *ilham* alabilir, ama tamamen farklı bir şey olabilir."

"Senin cover'ların gibi," dedim. "Orijinal versiyonu tanıyorum ve bir dereceye kadar hala orada, ama sen şarkıyı tamamen kendine ait hale getiriyorsun. Nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Omzunu silkti. "Ben resim yapamıyorum, çizemiyorum, heykel yapamıyorum, yani sanırım eşitiz. Ama müziğim her yerde gibi hissediyorum. Kimse hangi tür olduğunu bile anlayamıyor. Bu iyi bir şey çünkü bir kalıba sokulmak istemiyorum, ama aynı zamanda çok fazla seçeneğim var."

"Ne korkunç bir sorun," diye şaka yaptım. "Seçeneklerinin *sonsuz* olması iyi olmanın cüretkarlığı."

Kanepenin minderinde başını bir yandan diğer yana salladı. "Olmak istediğim kadar iyi değilim. Bazı geceler harika geçiyor ve her şey akıyor. Çoğu gece ise sadece orada çalıp, ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum."

Koyu renkli, dalgalı saçlarını elleriyle taradı ve sinirli bir nefes verdi. "Kimse herhangi bir gecede ne bekleyeceğini bilmiyor. *Benim* sesim ne lan? Ben bile bilmiyorum."

Sanırım sanatçılar hiçbir zaman yeterince iyi olduklarını düşünmemişlerdir.

Yaratıcı süreç o kadar kaygan ve anlaşılmazdı ki, vizyonunuzun ne olduğunu biliyordunuz, ama nihai ürün her zaman yetersiz kalıyordu. Ya da en azından

sonunda başlangıçta hayal ettiğinizden tamamen farklı bir şey ortaya çıkardı.

Ama Gabriel'in konserlerine bir ay boyunca gittikten sonra, onun kim olduğunu anladım. Sesini sınırlarına kadar zorlayan ve müziği daha önce hiç yapılmamış bir şekilde yorumlama yeteneğine sahip, risk alan biriydi.

O, yeni Bob Dylan olabilirdi. Bir neslin sesi.

"Sen sadece sensin," dedim. "Sen deneysel birisin. Eşsizsin. Opera, gospel, rock veya blues söyleyebilirsin..."

"Hepsini söylüyorum," dedi gülerek, kollarını havaya kaldırdı. "Bazen hepsini aynı anda."

Gülüştük.

Gabriel parmaklarını uyluğuna vurarak, başını müziğin ritmine göre sallıyordu. Aynı şeyi mi duyuyorduk, yoksa müzisyenler müziği daha keskin bir takdir duygusuyla mı dinliyorlardı? Daha eleştirel bir kulakla.

"Sahne performans sergilerken nasıl hissediyorsun?"

"Sanki..." Bir dakika düşündü, bir gözü kapalı. "Odadaki insanların enerjisini karşılıklı olarak paylaşıyorsun. Ama aynı zamanda, neredeyse bedenimden çıkıp müziğin içinden akmasına izin veriyorum."

"Yani orada havada süzülüyorsun. Yerçekimi kanunlarına meydan okuyorsun."

"Ayaklarım yere hiç değmiyor," dedi gülerek. "Ama konserden sonra her zaman garip hissediyorum. Sanki içimdeki her şeyi vermişim ve sonra duygusal olarak o kadar tükenmişim ki, içim boşalmış ve boş hissediyorum. Bu çok utanç verici."

"Nasıl utanç verici?"

O içini çekti. "İki saat ya da sahnede kaldığım süre boyunca, orası benim kutsal alanım gibi geliyor, anlıyor musun? Ruhumun tüm sırlarını paylaşıyorum ve müzik durduğunda, bir oda dolusu yabancıyı izliyorum ve kendimi çok açıkta hissediyorum."

Bu benim en büyük korkum gibi geliyordu. "Ben yapamazdım."

"Evet, yapabilirsin," dedi vurgulu bir şekilde. "Müzik senin tutkunun olsaydı, başka bir şey yapmayı hayal edemediğin için yapardın. Sanki... bunu yapmam gerektiğini hep biliyordum. Bunu yapmam lazım. Yapmazsam, bilirsin... yok olup giderim."

Başka biri olsaydı, aşırı dramatik davrandığı için onu azarlardım, ama Gabriel böyle konuşurdu. Ya bir şeye deli gibi aşık olurdu ya da o kadar küçümserdi ki, kabalığa varırdı.

Gabriel, kanepenin üzerinde asılı olan kolajı işaret etti. *Gentrifikasyon Sınıf Savaşıdır*. "Bana kolajlardan bahset."

"Bunu 88'deki Tompkins Square ayaklanmalarından sonra yaptım," dedim. "Yüksek gelirli bir grup sakin, East Village'ı gentrifikasyona uğratmaya çalışıyordu ve parkın gürültüsünden ve güvensiz atmosferinden şikayet ediyorlardı. Evsizler çadır kampında yaşıyordu, bu yüzden belediye parkta sokağa çıkma yasağı uyguladı ve aktivistler protesto etti. Polisler atlarla geldi, kampı yıktı ve protestocuları coplarla dövdü."

"O piçler."

Başımı salladım. "Polis çok şiddetli davrandı. O tarihi anı, kargaşayı ve şiddeti, ama aynı zamanda insanları bir araya getiren şeyi de yakalamak istedim."

"Peki ya koridordaki kolaj?" diye sordu. "Sen söyle"

diye meydan okudum.

Bir dakika düşündü. "Bence inanılmaz. Dantelli kumaşları ve resimlerini içine dokunduğun şekilde. Gözler, eller, dudaklar, ortadan ikiye bölünmüş nar ve mücevher renginde yakut meyvesi... şiir... Kışkırtıcı. Bir hikaye anlatıyor. Doğanın, seksin, aşkın ve ölümün şiddetli güzelliği. Tüm insanlık deneyimini yakalamışsın."

Vay canına. Kolajımı gerçekten incelemiş ve benim aktarmak istediğim şeyi anlamıştı. "Ama şiir için övgü kabul edemem. Onu ben yazmadım."

"Biliyorum. *Şarkılar Şarkısı*, değil mi?" "Bunu bildiğine inanamıyorum!"

"İncil'in bu kadar şehvetli olabileceğini kim bilebilirdi? Yazdığım bazı müzikler için ilham kaynağı olarak kullandım..." Sözüünü kesti, elini saçlarında gezdirdi, sonra başka yere baktı ve boğazını temizledi.

Müzik hakkında daha fazla konuşmasını umuyordum, ama konuşmadı.

"Her neyse, kolajların çok güzel." Kollarını havaya kaldırdı. "Büyük hayranım."

Gülerek "Teşekkürler. Kolajlarımı 'güzel bir hobi' olarak nitelendiren biriyle çıkmıştım. Onlara sanat değil, toplumsal yorumlar diyordu ve bulduğum nesneleri kullanarak orijinal bir şey yaratmadığımı söylüyordu."

"Saçmalık," dedi Gabriel. "Sanat hakkında hiçbir şey bilmeyen bir pislik gibi konuşuyor."

"Bir reklam ajansında çalışıyordu."

"*Reklamcılıkta* çalışan biriyle mi çıkıyordun?" Gabriel bunu kötü bir şey gibi söyledi. O kadar şok olmuş görünüyordu ki, ben yine gülmeye başladım.

"Tanıştığımızda bana yazar olduğunu söylemişti," dedim. "Seninle aynı şeylere inandığını iddia eden ama sonunda bunun büyük bir yalan olduğu ortaya çıkan adamlardandı. Ama oldukça kurnaz bir satıcıydı. Bunu kabul etmeliyim."

"Sanatını takdir etmemesine şaşmamalı. Muhtemelen kafasında hiç özgün bir düşünce barındırmayan sahtekar biriydi," dedi Gabriel alaycı bir şekilde. "Haberin olsun, Slick, sanat toplumsal bir yorumdur. Sanat, doğası gereği politik bir şeydir." Kolajın üzerinde elini gezdirdi. "Bu lanet olası bir sanat eseri. Yaptığın her şey sanat. Şu anda sanat eseri giyiyorsun."

Bol Girbaud kot pantolonum ve tığ işi siyah bluzumun sanat olarak adlandırılabilirliğinden pek emin değildim. Ayaklarıma işaret ettim. "Bu jelly sandaletleri Canal Street'te beş dolara aldım."

"Önemli değil. Sen her zaman sanat gibi görünürsün," dedi keskin bir şekilde. "Bazen ilk tanıştığımızda giydiğin o tişört gibi grafiti gibi. Ya da Yaffa'ya giydiğin kısa etek gibi Jackson Pollock tablosu gibi. Ya da Frida Kahlo tarzı Doc Martens'ların..."

Konuşmayı kesip, ağzının köşesini ısırды, sanki çok fazla konuşmuş, çok fazla şey fark etmiş, çok fazla sır vermiş gibi.

"Vay canına. Senin bu kadar moda tutkunu olduğunu bilmiyordum," diye şaka yaptım, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

O da içinden güldü. "Kot pantolonlarım ve tişörtlerim beni ele vermedi mi?"

"Merak etme. Sırrın bende güvende." Gülümsedim. "Peki ben bu gece neyim?"

Bunu düşündü, sanki bu bir testmiş ve doğru cevabı vermek istiyormuş gibi gözlerini kısarak. Sessizlik uzadıkça, ben de daha fazla kıpırdanmaya başladım.

Kendime yumruk atmak istedim. Ona bunu sormamalıydım. "Unut gitsin..."

"E minör bir balad."

E minör bir balad mı?

"Oh." Anlamış gibi başımı salladım ama ne demek istediğini hiç anlamamıştım.

E minör hüznü bir nota değil miydi? Acınası, üzgün bir kız gibi mi görünüyordu?

Ama sormadım. Soramadım.

Annika kıpırdadı ve onun bakışları aşağı indi. Yumuşak bir gülümsemeyle, saçlarını yanağından çekip aldı, dokunuşu o kadar hassas, o kadar nazikti ki, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

Gabriel'in en iyi arkadaşına ait olduğunu içgüdüsel olarak hatırlattı. Geçen kış kötü bir soğuk algınlığı geçirdiğimde, kar fırtınasında bana tavuk çorbası almak için koşan kız. Hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi olan kız.

Ayağa kalkıp gitmek için hazırlandım.

"Bence kendini satmış olmazsın," dedi. "Yaratıcı ruhunu beslemiş olursun, satmış olmazsın. İnançlarına sadık kal ve senin için anlamlı olan bir şey yarat."

Ve yan, yan, yan...

Topuklarımı döndürdüm ve odama doğru yürüdüm, omzumun üzerinden geç kalmış bir *iyi geceler* dileklerini attım.

Kapı arkamda kapandığında, Annika'nın "Kim ruhunu satıyor?" diye sorduğunu duydum.

Ruhum satılık değildi, ama kalbime güvenilemezdi.

Gabriel Francis'ten uzak durmam gerekiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Cuma gecesi. Kulübe gidiyorum," dedi Xavier. Bana konuşuyordu ama mağazadan çıkan kadına dik dik bakıyordu. "Her lanet tişörtü karıştırmak gerçekten gerekli miydi?" diye homurdandı ve vitrindeki Marie Antoinette tişörtlerini yeniden katladı.

"Kek ye!" diye kapıya doğru bağırdı ve altın yaldızlı kek standındaki bonbon ve beze şeklindeki pastel renkli el çantalarını yeniden düzenledi. "Ve bunu yaparken Latin kıçımı öpebilirsin."

"Sen saat on bire kadar evden çıkmıyorsun bile," dedim, konuyu tekrar asıl konuya getirerek. Annika'nın bu akşamki dans gösterisi. "Benimle gel, sonra kulübe gidebilirsin."

Xavier arkasını döndü, ellerini beline koydu ve bana ölümcül bir bakış attı. "Sanki beni tanımıyormuşsun gibi. Hazırlanmam üç saat sürer. Tabii ne giyeceğime karar verdikten *sonra*."

Gözlerim onun siyah file gömleği ve deri pantolonunu süzdü. Boynunda kalın gümüş zincirler, ayaklarında 15 santimlik platform botlar ve özenle sürülmüş göz kalemi vardı.

Siyah saçları jöle ile dikleştirilmiş, uçları peroksitlenmiş, tek bir teli bile yerinden oynamamıştı.

Xavi her zaman kulübe gitmeye hazır gibi giyinirdi, bu yüzden ne demek istediğini anlamadım.

"Lütfen," diye yalvardım, ellerimi dua eder gibi birleştirirken kapının üzerindeki zil çaldı.

"Kapalıyız," diye homurdandı Xavier, bileğinde olmayan saati tıklatıp Angel Gabriel'e dönerek.

Şaka yapıyorum. O bir melek değildi. Daha çok yaramaz bir koro çocuğu gibiydi. "Ama senin için bir istisna yapacağız."

Xavi kirpiklerini kırptı.

Gabriel güldü ve ona nasıl olduğunu sordu, bu da Xavier'in perakende sektöründe çalışmanın zorlukları ve sıkıntıları hakkında beş dakikalık bir monologla sonuçlandı ve erkek arkadaşının kötü davranışları hakkında bir tiradla sona erdi.

"O kadar yapışkan ki. Artık bıktım." Parmağını boynuna doğru kaydırđı.

Gabriel başını salladı. "Bazen kendi işine bakman gerekir. Nefes almak için biraz alana ihtiyacın var."

"Gördün mü? Gabriel beni anlıyor." Xavier bana sert bir bakış attı, ki bu tamamen yersizdi çünkü öğleden sonra makyajımı yaparken ona aynı şeyi söylemiştim.

"Bana ihtiyacın yok. Zaten emin ellerdesin." Kolunu Gabriel'e doğru uzattı.

Birkaç hafta önce, üç tekerlekli bisiklet sürmek zorunda kalmamak için Xavi'yi Horseshoe Bar'a sürüklediğimde tanışmışlardı.

O gece, dirsek yamalı tüvit ceket giyen tarih meraklısı Hank ile tanıştım.

Bu gece üçüncü randevumuz olacaktı, ama dün gece arayıp iptal etti. "Dürüst olmak gerekirse," dedi, "güzel kadınlara pek güvenmiyorum. Neden benimle ilgilendiğini bile bilmiyorum."

Sonra bana lisede popüler bir kızın onu baloya davet ettiğini, ama sonra tüm sporcular ve ponpon kızların önünde onu küçük düşürdüğünü anlattı. Ben ne popüler bir kız ne de ponpon kız olduğumu söyledim, ama o özür dileyerek telefonu kapattı.

Bir başkası daha toz oldu.

"Gabriel, aşkım," diye şarkı söyler gibi Simone, işkence aleti gibi görünen 15 santimlik sivri topuklu botlarıyla dükkanda dolaşıyordu.

Gabriel'in yanağına öpücük kondurdu ve avucuyla yanağını okşadı.

Geçen hafta Simone, Gabriel'in performansını izlemek için Monks'a gelmişti ve şimdi sadık bir hayranı olmuştu. "Tanrım. O ruhani ses. Sanki dini bir deneyim gibi," dedi, kendini yelpazeleyerek. Eski bir punk rockçısından büyük bir övgü.

Şimdi Simone onu baştan aşağı süzdü. Her zamanki botlarını ve kot pantolonunu giymişti, üzerine de üç beden büyük bir asker ceketı giymişti, bu da onu evsiz bir çocuk gibi gösteriyordu.

"Ne zaman stilistin olmamı izin vereceksin?" diye sordu.

"Cleo bana bir gömlek yapana kadar bekleyeceğim."

Simone bana dönerek kollarını havaya kaldırdı. "Neden bu zavallı çocuğa henüz bir gömlek yapmadın?"

Gabriel sırttı. Gözlerimi devirdim ve siyah lake tezgahın altından ceketimi ve çantamı aldım. "Ben moda tasarımcısı değilim."

"Sen bir sanatçısın," dedi Simone, gözlerini devirerek. "Evet, evet, biliyorum."

Hepimiz biliyoruz."

Xavi dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Mmhmm."

"Ama moda tasarımının bir sanat olduğunu sana kaç kez söylemem gerekiyor? Ve sen, canım, yeteneklisin." Gabriel'e döndü. "Ona bir kapsül koleksiyon tasarlamasını ve onu butikte satacağımı söyledim. Ona bunun harika bir fırsat olduğunu söyle. Kaçırılmayacak kadar iyi."

"Neden beni dinleyeceğini düşünüyorsun?" diye sordu Gabriel. "Şu yüze bak." Yine yanağını okşadı. "Kim dinlemez ki?"

"Nefesini boşa harcama," dedim Gabriel'e, ön kapıdan sokağa çıkarken. "Ben sana şarkı yazma veya müziğinle ilgili ne yapacağını söylemiyorum."

O da bu iyi bir şaka gibi güldü. Ona bir bakış attım. "Ne? Söylemiyorum ki."

Gabriel dirseğimi tuttu ve beni ters yöne yönlendirdi. "Yürümek de aynı hızda."

Tartışmalı bir konu ama Gabriel metrodan *nefret ediyordu*. Ona klostrofobi yaşıtıyordu. Geçen hafta bana gördüğü bir rüyayı anlattı. Tren tünelin ortasında kaza yapmıştı ve o enkaz ve kopmuş uzuvların arasından çıkmak için çaba sarf etmek zorunda kalmıştı. Daha da kötüsü, tüm bu canlı kabus Muzak müziği eşliğinde geçiyordu. Yani cesetleri kazmanın yanı sıra, "insanları zombiye çeviren ve sanat formunu alay konusu yapan" sıkıcı, insanlık dışı müzik onu deliye çevirmişti.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok," dedi ve hızlı adımlarla yola çıktı. "Sadece bana *o bakışı* at."

"Sana hiçbir bakış atmam." Leopar desenli paltomun kemerini sıktım ve yakasını kaldırarak Ekim soğuşunu uzaklaştırdım. "Neden beni aldın ki? Seninle orada buluşacağımı sanıyordum."

"Annika, Hairy Harry'nin iptal ettiğini söyledi. Seni almamı istedi." "Onun adı Hank ve o kadar da kıllı değil." O da o kadar harika değildi. Meğer gerçek aşkı bulmak için birçok kurbağa öpmek gerekiyormuş.

Hank'i davet etmemin tek nedeni Gabriel ile yalnız kalmamaktı. Planlar yine suya düştü.

"Annika'ya çiçek almam lazım." Mad Hatter temalı vitrini olan bir çiçekçinin önünde durdum. Çok pahalıydı, ama sahibi müşterilerimizden biriydi, bu yüzden şansım yaver giderse bana cömert bir indirim yapardı.

"Ben de ona çiçek alacaktım..." Boğazını temizledi ve bana utangaç bir bakış attı.

İç geçirdim. "Evet, ben de meteliksizim." "Zam aldığını sanıyordum."

"Evet, öğrenci kredilerimi ödemek için uğraşıyorum ve geçen hafta bir kitap almaya gittim, bir düzine kitapla eve döndüm, sonra da suşi krizine girdim ve bu da ucuz bir şey değil..." Dürüst olmak gerekirse, paramın nereye gittiğini hiç bilmiyordum. Parmaklarımın arasından su gibi akıp gidiyordu.

"Eğer kıyafet tasarlasan..."

"Şarkılarını makul bir şekilde beş dakikada tutarsan..." "Doğum günüm için bana bir gömlek yap, Cleo."

"Berbat olmayan bir şarkı yaz, Gabriel, o zaman düşünürüm."

Gözleri kısıldı ve ben onun karşılık vermesini bekledim ama vermediğinde hayal kırıklığına uğradım.

Bu, durumu eşitlerdi ve kendimi daha az cadaloz hissetmemi sağladı, ama o dudaklarını sıkıştırdı, başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

Çiçekçiden, Haziran gelinine yakışır bir pembe ve krem rengi şölenle çıktığımızda, Gabriel elinde buketle caddede büyük adımlarla yürüdü, ben ise acele etmeden geride kaldım.

Böyle sert çıktığım için keskin dilimi lanetledim.

Çok sert davrandığımı biliyordum ama şimdi bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, bu yüzden o yoluna devam ederken ben Village'da dolaştım, o ise saçlarını elleriyle tarayıp, sanki kendisiyle tartışıyormuş gibi başını sallıyordu.

Şehrin diğer ucundaki Chelsea'nin arka sokaklarına kadar gitmemiz gerekiyordu ve yürümek *onun* fikri olduğu için ben de ona ayak uydurmak zorundaydım.

"Hey, bebeğim, senin gibi güzel bir kız tek başına ne yapıyor?" İki sarhoş üniversiteli genci atlatmaya çalıştım, ama Kappa Sigma tişörtlü iri sarışın yolumu kesti. "Arkadaş ister misin?"

"O benimle birlikte, gerizekalı," diye homurdandı Gabriel.

Kaşlarım havaya kalktı. Onun daha önce *homurdandığını* hiç duymamıştım.

"Öyle mi? Belki de benimle takılmayı tercih eder." Adam beni baştan aşağı süzdü ve yaklaştı. Nefesinden alkol kokusu geliyordu. "*Seninle* takılmayı çok isterim. Botların çok seksi. Onlar tamamen..."

"Siktir git," Gabriel ve ben aynı anda söyledik, o da kolumu tutup beni caddeye sürükledi. Yetişmek için biraz koşmam gerekti.

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun. Senin kaybın!" Adam uzaklaşan sırtlarımıza bağırdı.

Bu çok saçma olduğu için güldüm. O, ona harita çizseniz bile bir kızın klitorisini bulamayacak türden bir adama benziyordu.

Gabriel o kadar eğlenmemiştii. Çenesi sıkılmıştı ve yanağındaki küçük kas fazla mesai yapıyordu.

Bir sonraki blokta kolumu bıraktı ve uyluk boyu çizmelerime somurtarak baktı. "İşte bu yüzden tek başına dolaşman güvenli değil."

Gözlerimi devirdim. "O zararsızdı." *Ve önden koşan sendin.* "Ayrıca, ben New Yorkluyum. Kendimi korumayı bilirim."

Anlamadığım bir şey mırıldandı ve geri kalan yolu sessizce yürüdük. Ben ise onun ruh halini anlamaya çalışarak ona yan gözle bakıyordum.

Neden onun müziğine saldırdığımı bilmiyorum. Bu alçakça ve gerçekten çok kötü bir davranıştı.

Rüzgârın çöp fırtınası estirdiği sırada Onuncu Cadde'yi geçerken saçlarımı yüzümden çekip "Özür dilerim" diye mırıldandım.

"Önemli değil. Sadece dürüst davrandın." Alaycı bir kahkaha attı. "Bu, sende her zaman güvenebileceğim bir şey."

Bu bir iltifat gibi gelmedi.

"Müziğin güzel." Bana şüpheci bir bakış attı ama ben bunu görmezden gelip devam ettim. "Sesin inanılmaz. Gitar çalma becerin birinci sınıf..."

"Ama şarkı yazma becerim biraz eksik." West Side Highway'in hemen yanındaki eski bir depo olan konser salonunun önünde durduğumuzda, hayal kırıklığıyla içini çekti.

Gabriel o kadar acı çekiyor gibi görünüyordu ki, onu teselli etmek için koluna elimi koydum ama hemen geri çekip ceketimin cebine soktum.

Yutkundu ve ikimiz de yumruğunda sımsıkı tuttuğu buketi izledik.

"İçeri girmeliyiz," dedim, bu geceki performans için içeri giren insanlarla dolu çelik kapılara bakarak.

O da başını salladı. "Evet." Tekrar başını salladı ve yanağının içini ısırdı. Ben ise parmaklarımla saçımı tarayarak düğümleri çözdüm ve avucumla kâkülleri düzelterek kendimi düzgün göstermeye çalıştım.

Gabriel ağzını açtı ama tekrar kapattı. Bunu birkaç kez daha yaptıktan sonra başını geriye eğdi ve sanki orada cevapları bulabilecekmiş gibi gökyüzüne baktı.

Sokak lambasının gölgesinde, elmacık kemikleri daha da belirgin, güzelliği daha da büyüleyici görünüyordu. Seksi bir Viktorya dönemi tablosu gibi görünüyordu.

"Söyle hadi," dedi sonunda. "Ne düşündüğünü söyle bana."

Sorunun ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ve yardım etmek istiyordum, ama onun duygularını daha fazla incitmeden bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Yine de bir deneme yaptım.

"Sadece dürüst olman gerekiyor. Müziğinde. Şarkı sözlerinde," diye açıkladım. "Sanki..."

İyi bir örnek bulmaya çalıştım. "Tamam, ne zaman bir cover şarkı söyleyen, odadaki herkes bunu hissedebiliyor, anlıyor musun? Özlem, tutku, neşe, keder. Sesinle o kadar çok duygu uyandırıyorsun ki... Bilmiyorum, sanki sen müziksinsin. Sen inanılmaz bir sanatçısın, gerçekten..."

Yüksek sesle nefes verdi. "Sadede gel."

Peki. O istedi. "Geçen hafta denediğin yeni şarkıda bir şey eksik. Sözler sana hiç uymuyor. Tutku yok..."

"Senin fikrine göre çok ticari. Çok kalıplaşmış."

"Hayır. Öyle demedim. Müziğin ve sesin eşsiz. Seattle'dan çıkan hiçbir şeye benzemiyorsun. Müziğin pop ya da formüsel değil. Organik. Derin. Ve genellikle her şeyini ortaya koyuyorsun." Durup nefes aldım. "Ama yeni şarkılarda sanki riske girmeden oynuyormuşsun gibi hissettim. Onlara gerçekten inanmadığımı hissettim."

İşte. Söyledim.

Omuzlarını silkti ve çenesini çalıştırarak sıkıp gevşetti. Sonra bir anlığına bana baktı, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak, sonra da topuklarını döndürüp kapıya doğru yürüdü.

Onun yanından geçtim, keşke ağzımı kapalı tutsaydım diye düşündüm.

Yerlerimizi bulduğumuzda, otururken betona sürtünen metal katlanır sandalyeler, birkaç derin nefes aldım ve unutmaya çalıştım.

Konuşmuyorduk ama o benim *hemen* yanımda oturuyordu, bu yüzden onu hala hissedebiliyordum. Huzursuz enerjisini. Ondan dalgalar halinde yayılan gerginliği. Dizi sürekli sallanıyordu ve saçları parmaklarıyla karıştırdığı için her tarafı dik duruyordu.

Hafif bir sandal ağacı ve tütsü kokusu geliyordu. Odunsu. Sıcak baharat. *Bir erkeğin misk kokusu.*

Çiçekler onun kötü enerjisinden solup ölmeden önce buketi aldım. Bana suçlayıcı bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Birkaç dakika süren dayanılmaz sessizliğin ardından, yüksek sesle nefes verdim. "Bana dürüst olmamı istedin ve ben de öyle yaptım. O yüzden kızgın olamazsın..."

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme," diye tersledi. "Ve ben kızgın değilim."

"Evet, tamam." Burnumdan soludum. "Demek bu yüzden bana sessiz muamele ediyorsun."

"Hey, bir fikrim var." Parmaklarını şıklattı. "Senin sanatını eleştirip, nasıl tepki vereceğini görelim mi? Dürüstlük mü istiyorsun, Cleo? Korkaklık yapmayı bırak ve çalışmalarını sergile."

Bunun aynı şey olmadığını söylemek istedim. O ve Annika'nın aksine, ben performans sanatçısı değildim. Sadece bir ikiyüzlüydüm, sanırım.

"Haklıydın." Boynunu çevirip bana dönük tarafını ovuşturdu, sanki bir ağrıyı gidermeye çalışır gibi. "Yeni müzik berbat."

"Boktan olduğunu söylemedim." "Bunu açıkça ima ettin." "Bu sadece *bir* görüş!"

Önümüzde oturan bir kadın arkasını döndü ve bana kötü bir bakış attı. Performans daha başlamamıştı bile, bu yüzden onu görmezden geldim. "Neden benim ne düşündüğümü umursuyorsun ki?"

"Nedense senin fikrin benim için önemli," diye fısıldadı.

Oh. Tamam. Dürüstlük seni buraya getirdi. Sanırım gerçekleri söyleme zamanı geldi. "Bunu sadece senin çok daha fazlasını yapabileceğini bildiğim için söyledim."

Gözlerimiz buluştu ve kalp atışlarımı saydım. Bir kalp atışı. İki kalp atışı. Üç kalp atışı. Dört. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum," dedi sonunda.

Bir kalp atışı atladı ve yarış başladı. Bir anlığına ona baktım, sonra hızla atan kalbimle ve üç kat hızla çarpan kalbimle öne döndüm.

Kendine gel, Cleo. O sadece sanattan bahsediyordu, başka bir şeyden değil.

Buraya Annika'yı desteklemek için gelmiştik, bu yüzden Gabriel ile ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan attım ve ilk ürkütücü notalar çalarken sahneye odaklandım.

Sahne, binaların enkaza dönüştüğü ve yırtık pırtık giysiler giymiş dansçıların çöp konteynırlarını ve enkazları karıştırdığı, New York şehrinin distopik bir versiyonu gibi görünüyordu.

Annika, saçlarına örülmüş örgülerden oluşan bir taç ve şeffaf beyaz bir elbiseyle küllerinden doğdu. Sıvı ipek gibi hareket ediyordu, o kadar akıcı ve zarıftı ki, ben de büyülenmiş gibiydim.

Yanımdaki Gabriel hayranlıkla bakıyordu. Eğer Annika'ya zaten aşık değilse, bu gece kesin aşık olmuştur.

Sanırım ona o lanet gömleği yapmam daha iyi olacak. Barış teklifi olarak.

ALTINCI BÖLÜM

DOĞUM GÜNÜMÜZ SADECE bir gün arayla idi, Gabriel'inki 13 Kasım , benimki 14 Kasım . O yirmi dört yaşına giriyordu, ben ise yirmi iki.

İkimiz de Akrep burcuyduk. İnatçı ve bağımsız. Sadık, yoğun, tutkuluyduk. Ama bize yanlış yaparsanız, acısını çekersiniz. Unutmak ya da affetmek konusunda pek aceleci değildik.

Gabriel ve ben birbirimizin en iyi yanlarını mı yoksa en kötü yanlarını mı ortaya çıkardık, emin değilim, ama ona şarkı sözlerini yazarken dürüst olması gerektiğini söylediğimde, bunu ciddiye aldı.

"Siktir git Cleo. Dürüstlük mü istiyorsun? Al sana dürüstlük" deseydi de olurdu.

Doğum gününden önceki Salı günü, Annika yanakları kızarmış ve gözleri parıldayarak butiğe girdi.

"Hoşça kal, bebeğim," dedi Marti, kapıdan çıkarken omzunun üzerinden. Parlak pullar, tüyler ve kanatlı eyeliner ile tam bir drag kılığına girmişti. "Bu pazar günlerinden birinde drag brunch'a mutlaka uğra. Sınırsız mimosa var."

"Gelirim," diye söz verdim, telefon kulağımda, elim mikrofonu kapatmak için ağızlığı kapatıyordu.

Annika'ya bir dakika beklemesi için bir parmağımı kaldırdım ve telefonuma geri döndüm. "Sözleşmeyi kurye ile göndereceğim. Gün sonuna kadar imzalatıp bize geri gönderirseniz, her şey yolunda gider."

Telefonu kapattım ve kurye servisini aradım, telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak manila zarfın üzerine adresi yazdım.

İlkbahar/yaz koleksiyonumuzun yüzde 80'ini sipariş etmiştim ve satılıp satılmayacağı konusunda ter döküyordum ama bunun dışında yeni görevim eskisine göre çok da farklı değildi.

Telefon görüşmesini bitirdiğimde, Annika bana karton bir kahve bardağı uzattı ve beyaz bir fırın kutusu tezgahın üzerine bıraktı. Kutudan siyah beyaz bir kurabiye aldım ve kek hamuru, zengin çikolata ve fondandan oluşan büyük bir ısırık aldım. Belki de inledim.

"Ne var ne oluyor?"

Bana kocaman bir gülümseme attı. "Sen. Bu erken bir doğum günü hediyesi." Annika, kuş tüyü ceketinin fermuarını açtı ve sanki bana büyük bir şey söylemek için sabırsızlanıyormuş gibi ayak parmaklarının ucunda zıpladı. "Keşke dün gece benimle Monks'a gelseydin. Gabriel *harikaydı*. Tüm bu yeni müzikleriyle ortaya çıktı ve herkesi büyüledi."

Annika'nın dans gösterisinden beri Gabriel'den kaçınıyordum. Kendini koruma bir beceriydi ve ben bu becerimi mükemmelleştirmiştim. Ama merakım galip geldi ve sormadan edemedim: "Şarkılar ne hakkındaydı?"

Bir kurabiye daha aldım. Öğle yemeğim.

Sessizce bir melodi mırıldandı, sonra yanağının içini ısırdı, gözlerini kısarak. "Doğru anlatmak istiyorum. Bu saf şiir ve senin de beğeneceğini biliyorum."

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin..."

Annika elini kaldırdı. "Bekle. Anladım."

Monks'ta şarkıyı ilk kez dinlermiş gibi gözlerini kapattı ve ben sorduğum için merakımı lanetledim.

"Şarkı, onun pencereden neon ışıklı sokaklarda parıldayan yağmuru izlemesiyle başlıyor. Ay ışığının tanrıçasını anlatıyor... kafeinli rüyalarında aklından çıkmayan bir nakarat... 'Öp beni sevgilim, bal gibi dudaklarınla... ipeksi inciler ve en uzun iç çekmeler... Gülümsemen evrenin tüm sırlarını barındırıyor...' gibi bir şey."

Kurabiyemi boğazıma takıldı. Annika sırtıma birkaç kez vurdu, sonra kahve fincanını elime tutuşturdu. "Al. İç."

Birkaç saniye daha öksürdüm, sonra biraz kahve içtim ve başım dönüp dururken dilimdeki acı tadı yuttum.

Hayır. Hayır, hayır, *hayır*.

Tezgahın üzerine yığıldım ve nefes almaya çalışırken kafamdaki küçük ses benimle alay ediyordu.

*Neden bu kadar şok oldun? İlk geceden beri bunu tahmin ediyordun.
Onun olduğunu biliyordun.*

Ama emin değildim. Hepsinin sadece bir tesadüf olma ihtimali hala çok gerçekçiydi.

Ama şimdi Annika en kötü korkularımı doğrulamıştı.

Gabriel benim Defterli Oğlan'dı.

Neden? Neden o olmak zorundaydı? Neden kader bu kadar acımasızdı? "İyi misin?"

İyi *değildim*, ama zorla gülümsedim. "Mmhmm. Yanlış boruya kaçtı."

"Kurabiyeler yüzünden ölüm. Ne tatlı bir ölüm şekli,"

diye şaka yaptı. Gülüşüm zayıf çıktı.

"Dinle, ortak doğum günü kutlamanız hakkında konuşmamız gerek..."

YEDİNCİ BÖLÜM

TEK TESELLİM, Gabriel'in defterini bulduğumu bilmiyor olmasıydı. Ve bildiğim kadarıyla, onun şarkılarını yazdığı kız ben değildim.

Yazarlar her şeyi ilham kaynağı olarak kullanırlardı ve şarkı yazarları da farklı değildi. Jane, onun dikkatini çeken sokaktaki rastgele bir kız, bir ilham perisi olabilirdi, hepsi bu.

Neden benim olduğumu düşünsem ki?

Her neyse, herkesin yapacağı şeyi yaptım. Ortak doğum günü kutlamamızı iptal ettim.

"Ne? Ama neden? Cumartesi günü gidemez misin?" Annika kapıda durmuş, çantamı hazırlamamı izliyordu. "Bütün planları yaptık."

"Biliyorum. Üzgünüm. Ama annem hafta sonunu onunla geçirmemi çok istiyor. Yarın işten sonra hemen trene bineceğime söz verdim."

Bu çoğunlukla doğruydı. Bu sabah annemi arayıp doğum günü hafta sonu için geleceğimi söylediğimde çok sevinmişti.

Annika yatağımın kenarına oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam. Dürüst ol. Onun neyini sevmiyorsun?"

Çantamı kapattım ve aptal rolü yaptım. "Kim?"

Annika çantamı kenara itti, elimi tutup beni yanındaki yatağa çekti. "Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Sanki onunla aynı odada bulunamıyorsun bile, yoksa..." Dudaklarını ısırıldı. "Sanki onu sevmemek için nedenler arıyormuşsun gibi."

"Onu seviyorum," diye itiraz ettim.

"Tabii, seviyorsun." Bana somurtarak baktı. "Artık benimle Monks'a bile gelmiyorsun."

"Sadece meşguldüm, hepsi bu."

"Doğum gününde gelmediğine göre, pazartesi gecesi benimle geleceksin."

Benden ne istediğinin farkında değildi. Onun o şarkıyı söylemesini nasıl dinleyebilirdim ki?

O aptal defteri inceleyerek, o sözleri yazan çocuğu hayal ederek o kadar çok zaman harcamıştım ki, tüm hayallerim elimden alınmış gibi hissettim.

Ya ona önce ben tanışsaydım?

Ya ikimizin de sık sık gittiği ikinci el kitapçıda, Tompkins Square Park'ta ya da Sounds'da CD'lere bakarken karşılaşmış olsaydık?

O zaman onun gerçekten "O" olup olmadığını görme şansım olurdu.

Ama şimdi o fırsatı asla yakalayamayacağım çünkü onunla ilk ben tanışmadım.

Annika tanıştı.

"Hayır cevabını kabul etmiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

"Peki. Gideceğim." Bundan kurtulmak için iyi bir bahane bulmam gerekecekti, ama bunu pazartesi günü düşünürdüm.

Bana parlak bir gülümseme attı. "Teşekkürler. Onu gerçekten tanıdığında onu seveceğini biliyorum. Orada bekle." Kapıdan çıkarken, omzunun üzerinden "Hemen dönerim" diye seslendi.

Sırt üstü uzandım ve tavana bakarak onu bekledim. Bir süre sonra elinde paketlenmiş bir hediyeyle geri geldi ve onu patchwork yorganımın üzerine koydu.

"Anıları yad etmek çok eğlenceliydi," dedi ben albümün ilk sayfasını açarken. 80'lerin ortalarında metroda çekilmiş büyütülmüş bir fotoğrafımız vardı. Annika kısa, esnek siyah bir elbise giymiş, koyu ruj sürmüştü ve kolunda bir sürü lastik bileklik vardı. Ben ise... tuhaf bir kıyafet giymiştim.

"Tanrım. Ne kadar gençtik."

"Hala genciz," dedi gülerek. "Ama o saç ve kıyafetle ne düşünüyordum ki? Tam 80'ler tarzı."

"O yıl Madonna'ya çok düşkündün. Ben ise açıkça çita desenli ve suni kürk giysilere düşkündüm."

Sayfaları çevirerek yıllar boyunca süren arkadaşlığımızı takip ettik. 80'lerin saçları ve saç lastikleri. Benim imza niteliğindeki kakülümü yaptırdığım ve Annika'nın pixie kesim saçları olduğu yıl.

CBGB'nin önünde sigara içtiğimiz. Gem Spa'nın önünde egg cream içtiğimiz. Brooklyn Köprüsü'nün altında birkaç kaykaycı çocukla Olde English içtiğimiz. Lincoln Center'daki çeşmenin önünde balo partnerlerimizle poz verdiğimiz.

"Bize bak. Okul için fazla havalıyız," dedi Annika, lise mezuniyet fotoğraflarımıza geldiğinde. "Oradan çıkıp dünyayı kasıp kavuracağımızı sanıyorduk. Tanrım, ne kadar da naiftik."

"Ama yapıyoruz. Yapmak istediğimiz şeyi yapıyoruz. Ve hey, Gap'te haki pantolon satmıyoruz."

"Hayır, satmıyoruz." Annika havaya yumruk attı. "Tamamen ortalığı sallıyoruz."

Daha fazla sayfa çevirdim. Annika ve ben, saçlarımızda konfeti ve yüzümüzde sırtıkan gülümsemelerle bir Yılbaşı partisinde sarhoş olmuştuk. Madras şort ve tekne ayakkabısı giyen ve sürekli JFK Jr.'ın adını anan iki hazırlık okulu öğrencisiyle Amagansett'e yaptığımız ani bir gezi. Ailesiyle yaptığımız talihsiz bir kayak gezisinde, ben tavşan pistinde bileğimi burktum ve Annika gıda zehirlenmesi geçirdi.

Yedi yıllık arkadaşlık. Gelip geçen erkeklere aşık olup sevgiden vazgeçtiğimiz yedi yıl. Ailesinin boşanması. Babamın ölümü. Ama tüm bunlara rağmen, arkadaşlığımız tek sabit şey olarak kalmıştı.

Kitabı kapattım ve Annika'ya sarıldım, onu sıkıca kucakladım. "Teşekkür ederim."

Bu en güzel hediye. Sonsuza kadar saklayacağım."

"Öyle yapmalısın. Hediyeler demişken..." Gözleri parladı. "Gabriel için yaptığın tişörtü görebilir miyim?"

Avuçlarım terlemeye başladı. Onun bunu unutmasını umuyordum. "Tabii, elbette." Dolabımdan gömleği çıkardım ve ona incelemesi için uzattım.

Annika gömleği aldı ve yatağımın üzerine serdi, önünü inceledi, sonra ters çevirip arkasındaki her ayrıntıyı inceledi. Ben kitap raflarına yaslanıp onu izledim.

O gömlek için saatlerimi harcamıştım. Kolaj çizimleri, resimleri ve kumaşları tasarlayıp bir kumaş rulosu haline getirmiştım. Yakayı, düğme kapağını, düğmeleri, nakışları ve payetleri dikmişim. Hepsi benim olamayacak bir adam için.

Annika, nakışlı G anahtarı ve kıvrımlı nota çizgilerini parmağıyla izledi. Bu, The Smiths'in "Last Night I Dreamt That Somebody Loved Me" şarkısının ilk kıtasındaki notalar olabilir de olmayabilir de.

"Bu harika."

"Yani, bu sadece bir gömlek." Bu, olabileceği tek şeydi. Olması gereken tek şeydi. Siyah ve altın rengi dokunuşlarla leylak ve hüzünlü mavi renklerin birleşimi.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu *sadece bir gömlek* değil. Bu bir sanat eseri."

"Bence biraz fazla Vegas tarzı. Muhtemelen giymeyecek bile," dedim gülerek.

"Sadece giymeyecek, ona deli gibi aşık olacak. Teşekkür ederim. Onun en büyük hayranı olmadığını biliyorum, ama bu benim için çok önemli. Gömleğin parasını ödemek istiyorum."

"Olmaz. Paranı almayacağım."

"Çok yazık. Ona bu gömleği vermek istiyorum çünkü ona aldığım gömlekten çok daha iyi. Bu eşsiz bir parça. Cleo Babington'ın özgün tasarımı."

Zorla gülümsedim. "Gömleği al ve erkek arkadaşına ver. O senin. Zaten onu onun için değil, senin için yaptım."

Ertesi gün, kapıdan çıkmak üzereydim ki Xavi adımı seslendi. "Telefonun var."

"Mesajını alabilir misin?" Parkamın fermuarını çekip omzuma çantamı astım. "Trenimi yakalamam lazım."

"Ben senin telesekreterin değilim." Xavier telefonu elime tutuşturdu.

Ona kaşlarımı çattım ve telefonu kulağıma tuttum. "Alo?"

"Benim." Bir süre sustu. Arka planda Lou Reed'in "Pale Blue Eyes" şarkısını söylediğini duydum. "Gabriel."

"Oh." Boğazımı temizledim. "Her şey yolunda mı? Annika iyi mi?"

"Annika iyi. Duşta. Sadece

"

"Gömlek Annika'dan."

"Evet, biliyorum, ama gömleği sen yaptın. Ve o... Onu hakkıyla anlatacak kelimelerim bile yok. Lanet olasıca inanılmaz. Her küçük detay mükemmel."

"Şey... teşekkürler. Beğendiğine sevindim."

"Beğenmek mi? Bayıldım. Bu gömlekle gömülmek istiyorum. *Bu* bir sanat eseri.

Simone'yi dinlemelisin."

"Belki dinlerim."

Sessizliğe büründük ama hatta kaldık. Yüzünü hayal ettim. Pürüzlü elmacık kemiklerini. Eğri gülümsemesini. Duygulu gözlerini. Üçlü espresso gibi koyu, koyu kahverengi gözlerini.

Onu, solmuş kadife koltukta uzanmış, ona yaptığım gömleği giymiş, botlu ayaklarını sehpaye uzatmış, elini başının altına koymuş, telefonu kulağına dayamış, Velvet Underground dinlerken hayal ettim.

Onu düşünmek bile beni o kadar derin bir özlemle doldurdu ki, göğsümde donuk bir ağrı hissettim.

Sessizlik çok uzadığında, ikimiz de aynı anda konuşmaya başladık ve güldük. "Önce sen," dedim. "Ne söyleyecektin?"

"Sana bir hediye bıraktım," dedi, sesi alçaktı, Annika'nın duşta olduğunu ve beni aramaması gerektiğini hatırlatırcasına. "Kitap rafında. Yani... Pazar günü eve geldiğinde bulursun herhalde."

Yutkundum. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

"Sadece senin almanı istediğim bir şeydi."

"Tamam, peki, mutlu yıllar. Benim gitmem gerek..."

"Bekle. Ben sadece... sana bir şey söylemem gerek." Bekledim, ses tonunun ciddiyeti midemi düğümledi. Söyleyeceği şeyi duymak istemediğime dair kötü bir hisse kapıldım. "Annika'yı önemsiyorum. Onu incitmek hiç niyetim değildi ama..."

"O zaman incitme."

Telefonu kapattım ve titreyerek telefona baktım.

Onu kesmeseydim ne derdi acaba?

BİRİNCİ BÖLÜM

"Tek yapmak istediğin bu mu?" diye sordu annem, ateşe bir odun daha atarken. Bana döndü, yanakları kızarmıştı ve yüzündeki koyu renkli saçlarını eliyle kenara itti. "Yarın için bizim için çok eğlenceli planlar yaptım."

Bakışlarım, rüzgârın savurduğu dalların cama sürtündüğü pencerelere kaydı. Ay ışığında ürkütücü görünen uzun, kemikli parmaklar gibiydiler. Annemin bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ben asla bu kadar *doğayla* çevrili, ıssız bir yerde tek başıma yaşayamazdım.

"Bunun suçlusu sensin. Bu kulübeyi çok rahat hale getirdin. Bu koltuktan kalkmıyorum." Çiçek desenli kanepenin arkasından örgü battaniyeyi çekip omuzlarıma pelerin gibi sardım. Tam o sırada bir barn owl çığlık attı, tüylerimi diken diken eden tiz bir çığlık. "Dışarısı büyük ve kötü bir dünya."

"Ne dinlemek istersin?" diye sordu annem, vinyl koleksiyonunu karıştırarak.

"Her şey olur, ama..."

Annem iç geçirdi. "Biliyorum." Bob Dylan'ın *Blood on the Tracks* albümünü seçti. Birini neşelendirmek için mükemmel bir albüm.

"Bir fincan kakao iyi gelir mi sence?" Mutfğa giderken başımın üstüne hafifçe vurdu.

Mutfğı oturma odasından ayıran, çürümüş yeşil seramik vazoda doğum günü çiçeklerimin düzenlendiği bir çiftlik evi masası vardı. Bu eğri büğrü vazoyu dokuz yaşımdayken bir çömlek atölyesinde yapmıştım, ama annem de benim gibi her şeyi saklıyordu.

"Sıcak çikolatadan daha güçlü bir Şeyin var mı? Tekila? Viski?
Bir shot Demerol?"

"Ne oluyor?" Annem bir tencereye süt döktü ve gaz ocağının üzerine koydu.

"Hiçbir Şey. Her Şey yolunda." Gevşek bir ipliğ çektim ve battaniye zlmeye başladı. Aslında biraz Şiirsel bir durumdu. Tek bir telefon görüşmesi tüm hayatımı altüst etmeye yetti.

Annika'yı önemsiyorum. Onu incitmek asla niyetim değildi...

Bu ne anlama geliyordu? Doğum gününde ondan ayrılmayı mı planlıyordu? Neden bana böyle Şeyler söyledi ki?

Ne pislik adam.

Annem bana, sanki hâlâ beş yaŐındaymışım gibi, altı mini marshmallowlu bir fincan kakao uzattı, sanki bu tüm endişelerimi ve dertlerimi zecekmiş gibi.

Kanepenin karşısına oturdu, sırtını koltuğın koluna dayadı ve sıcak ikolatasına üfleyerek bana elini salladı. "Konuş."

Konuşmak istemiyordum. İçimi dökmek, en iyi arkadaşımın ayrılığını istemeden benim neden olduğumu ortaya çıkaracaktı.

O konuşma hiç olmamış gibi davranmak çok daha iyiydi.

"Gerçekten ne yapmak istediğimi biliyor musun?" Bakışlarım, annemin eski Olympia daktilosunun durduğ yıpranmış masaya kaydı. Büyük, hantal ve bir ton ağırlığındaydı, ama annem ondan ayrılmayı reddediyordu.

Çocukken, gece geç saatlere kadar tuşlara vurmasının kendine özgü sesi, ninni kadar yatıştırıcıydı. Annemin çalıŐtığına, güvende ve iyi olduğuna ve benim yalnız olmadığımı gösteren bir gvenceydi.

"İyi bir kitapta kendimi kaybetmeyi çok isterim..."

"Hayır." Annem başını salladı ve dudaklarını büzdü. "Kesinlikle olmaz."

"Lütfen," diye yalvardım. "Doğum günüm için tek istediğim bu. Biraz okumama izin ver..."

"Hala birkaç kez daha düzenlenmesi gerekiyor... ve üzerinde çalışılması lazım. Henüz hazır değil."

"İki yıldır üzerinde çalışıyorsun. Eninde sonunda okumama izin vermelisin."

Kaşları hafifçe kalktı. "Senin yazdığın tüm Şiirleri okumama izin verdiğın gibi."

"Oh lütfen, o tamamen farklıydı. Onlar sadece lise yıllarındaki öfke dolu Şeylerdi. Ve ben yazar değilim," diye belirttim.

"Peki sanatın nasıl gidiyor?" diye sordu, ayağıyla bacağıma dokunarak. "alıŐmalarını herhangi bir galeride sergiledin mi?" Ayak parmaklarını kıpırdatarak

baldırırma batırdı. "Henüz bir şey sattın mı?"

Gözlerimi devirdim ve ayağını tutup ittim. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Ciddiyim, Cleo. Sanatçı olmak istiyorsan, kendini ortaya koymalısın."

Bunu daha önce nerede duymuştum?

Daha fazla tartışmadan annem odayı geçip masanın çekmecesinden el yazmasını çıkardı. Bana vermeden önce onu bebeğiymiş gibi göğsüne bastırdı.

Bu sembolizmi anlamamış değildim. Kupa'mı masaya koyup elinden aldım. "Teşekkür ederim."

Başını sallayarak raftan bir kitap seçti ve yerine oturdu.

Ateş çıtır çıtır yanarken ve rüzgâr ulurken okumaya başladım.

Kendimi, tutkulu bir sanatçı olan Jakob'un Rachmaninov'un müziği eşliğinde büyük tuvallere resim yaptığı bir SoHo loftunda buldum. Pencerelerden içeri giren ışık, sevgilisi ve ilham perisinin yüzünü ve çıplak vücudunun kıvrımlarını aydınlatırken, o da bunları tuvaline aktarıyordu.

Ona portakal dilimleri yediriyor ve dudaklarından suyu yalıyordu. Çiçek kokulu saçlarına yüzünü gömüyor ve derin nefes alıyordu. Yumuşak keten çarşaf, kadının ipeksi teni, adamın nasırlı parmakları okşuyor ve kavırıyordu. Müzik yükseliyor, kadının kahkahaları ve melodik sesi diğer odadan yankılanıyordu.

Hikaye ilerledikçe, tüm duyuları bir tanesi hariç keskinleşti.

Jakob görme yetisini kaybediyordu.

O kadar kendimi kaptırmıştım ki, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim ve gece geç saatlere kadar okudum.

Sonunda kafamı sayfalarından kaldırdığımda, gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. "Bu çok güzel, trajik ve yürek burkan... kalbim acıyor. Fiziksel olarak acıyor."

Annem gülümsedi. "Güzel."

Gülerek gözyaşlarımı sildim. "Sen çok kötüsün."

Elimden el yazmasını aldı, sehpaye koydu ve beni ayağa kaldırıp sıkıca sarıldı. Annem bana sarıldığında, kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissediyordum. O yanımda olduğu sürece hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini hissediyordum.

"Doğum günün kutlu olsun, bebeğim."

Saat sabahın bir buçuğuydu. Resmen yirmi iki yaşına girmiştim. "Senin doğduğun gün..." diye başladı.

Bu hikayeyi tekrar duymak istemiyordum, ama annem yine de anlatmak zorunda hissediyordu. Bu onun en sevdiği hikayesiydi. Hikayeye göre, ben dünyaya geldiğimde nefes almıyordum

dünyaya geldiğimde nefes almıyormuşum. Doktor pes etmeye hazırdı ve annem histerik bir halde babama bağıırıyordu, beni kurtarabilecek tek kişinin o olduğuna emindi.

Babam doğum odasına dalmış, beni doktorun elinden kapmış ve minik ciğerlerime yeniden hayat vermişti. Sonra beni kollarında sallamış ve bana şarkı söylediğinde ben de ona eşlik etmişim.

O, her zaman, bu şimdiye kadar duyduğu en tiz ağlama sesi olduğunu söylerdi.

Sen rock yıldızı olmak için doğmuşsun.

Şarkı Led Zeppelin'in "I Can't Quit You Baby" şarkısıydı. Tam olarak yatıştırıcı bir ninni sayılmazdı ama işte, rock'n'roll hayatım böyle başladı.

Bir efsane gibi geliyordu. Uydurma bir hikaye. Annem sakinleştiricilerin etkisiyle kafası güzeldi ve Nicky muhtemelen sarhoş ve kafası güzeldi, bu yüzden hikaye pek inandırıcı gelmiyordu.

Ama takma adım böyle ortaya çıktı. Baby Blue. Çünkü mavi doğmuştum.

BÖLÜM DOKUZ

Pazar sabahı annemin el yazmasını okuduğumda ağladım. Hayatlarına son veren kurgusal karakterler için, çarşafıya sarılmış bedenleri tutkulu bir kucaklaşmada, hıçkırarak ağladım. Hayatta ve ölümdede birlikteydiler, hoparlörlerden The Smiths'in "There Is a Light That Never Goes Out" şarkısı çalıyordu.

Jakob, renk ve ışığın olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordu ve Petra da Jakob'un olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordu.

Bu son hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Sevgilinin yanında ölmenin romantik bir yanı yoktu. Onun yanında *yaşamak* çok daha romantikti.

Yatağa uzanmış, dantelli perdelerden süzülen soluk güneş ışığının bal rengi zeminde yayılmasını izliyordum.

Petra, annemin kurgusal versiyonu muydu? Nicky'nin yanında ölmekten memnun olur muydu?

Annemle babamın ilişkisinde gördüğüm kadarıyla, aşk acı olmadan var olamazdı. Kalbini kırar ve seni mahvederdi.

Aşk hakkında bildiğim tek şey buydu.

Aklı başında herhangi biri, kalbinin ritmini ve hayatının tüm gidişatını değiştirecek olan kişi hayatına girerse, tam tersi yönde koşardı. Ama annem kaçmamıştı. Sadece daha fazlası için geri dönmeye devam etmişti.

Kahvenin kokusu beni cezbetti, kendimi yataktan sürükleyerek kalktım ve yerden giysilerimi aldım. Dün giydiğim bol kot pantolon ve kısa süveteri giydim, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve

en iyi arkadaşımın kalbini kırmış ya da kırmamış, muhtemelen benim kalbimi de kırabilecek güce sahip olan Gabriel hakkındaki tüm düşüncelerimi kafamdan attım.

Eğer izin verirsem.

Annem, günlük yığınlarıyla çevrili çiftlik evinin masasında oturmuş, bir kutu fotoğrafı düzenliyordu.

Joni Mitchell, gençliğimin soundtrack'inin bir parçası olan çizik vinil plaklardan çıkan cızırtılı sesiyle "A Case of You" şarkısını söylüyordu. Joni. Dylan. Hendrix. Led Zep. Nicky.

Çikolata kaplı sarı bir dilim doğum günü pastası kestim ve onu mor çiçeklerle süslenmiş güzel bir porselen tabağa dikkatlice koydum, kahvemi de ona uygun bir fincana döktüm.

Kahvaltıyla annemin karşısına oturduğumda, gözlerim küçük bir tapınak gibi yanan bir mumun yanına yerleştirilmiş bir fotoğrafa kaydı.

Titrek alev, East Village'daki dairemizin yangın merdivenindeki korkuluğa yaslanmış, gülümseyen anne ve babamın yüzlerini aydınlatıyordu.

Babam anneme sanki bir sanat eseriymiş gibi bakıyordu; annem ise babama sanki mutluluğunun anahtarı onda gibi bakıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemedim, bu yüzden kekimden bir ısırık aldım ve masanın üzerine dağılmış fotoğrafları görmezden gelmeye çalıştım, ama gözüm, annemle babamın gençlik yıllarından kalma siyah beyaz bir fotoğrafa takıldı. Annem küçük ekose etek ve argyle kazak giymişti. Babam siyah denizci şapkası takmış, saçları uzun ve dağınık, kot pantolonunun dizleri delik delik. Kolunu annemin omzuna atmış, ikisi de kameraya değil, birbirlerine bakıyorlardı.

Birkaç öfkeli ısırık daha aldıktan sonra, kendimi tutamadım. "Ne yapıyorsun?"

Annem, üzerine bir şeyler karaladığı sarı not defterinden başını kaldırdı ve cevap verip vermemeyi düşünür gibi kalemi birkaç kez deftere vurdu. "Hikayemizi yazacağım."

Çatalım masaya düştü ve dehşet içinde ona baktım. "Neden?" "Çünkü o istedi," dedi. "Ve şimdi hazırım."

Belki o hazırды, ama ben değildim.

Ona isyankar bir şekilde baktım. Çenemi sıktım. "Lütfen bunu yapma."

Annem bir an yüzümü inceledi. Gözleri yumuşadı, ama bu daha çok razı olmaktan çok acıma gibiydi.

Annemi tanıyordum. Bir şeye karar verdiğinde, onu ikna etmek imkansızdı.

Bugün çan şeklinde pantolon ve beyaz dikişli siyah işlemeli bluz giymişti, parmaklarında kalın gümüş ve turkuaz yüzükler vardı. Uzun, koyu renkli saçları ortadan ayrılmıştı ve sırtının yarısına kadar uzanıyordu. Kırk yaşında olmasına rağmen, fotoğraflarda gülümseyen yirmili yaşlarındaki halinden pek farklı görünmüyordu.

Hâlâ Nicky'nin şarkısındaki Alice'ti: "Beni Harikalar Diyarında buluş, zamanın büküldüğü ve çarpıttığı, serserinin kalbini çaldığı o geçici rüya aleminde..."

"Yapmak zorundayım," dedi, iki yıl önce yayınlanan ve onun hoşnutsuzluğuna neden olan, izinsiz yazılmış bir biyografi olan *False Prophet*'in ciltli bir kopyasını elinde tutarak. "Bu benim tanıdığım adam değil. Baban daha iyisini hak ediyordu."

Kitabı odanın diğer ucuna fırlattı. Kitap, örgülü halıya çarparak yüzüstü düştü. "Eleştirmenler bile bu konuda benimle aynı fikirdeydi."

"Onun neyi hak ettiği kimin umurunda?" diye bağırdım. "Sen daha iyisini hak ediyordun." *Ben de öyle.*

Annem masanın üzerinden bir fotoğrafı kaydırды ve günlüklerini okumaya ve notlar almaya geri döndü. Ben ise kahvemi içip fotoğrafa bakmamaya çalışıyordum. Parçalanmış bir ailenin samimi bir portresi.

Bu fotoğrafın çekildiğini veya hangi şehirde olduğumuzu hatırlamıyorum, ama Nicky ile Avrupa turuna çıktığımız yaz olduğunu biliyordum.

Oda, orta yüzyıl Danimarka tik ağacı, pop-çiçekli duvar kağıdı ve 70'ler tarzı turuncu masa lambalarıyla dekore edilmişti. 79 yazındaydı.

Yumuşak turuncu bir sisle kaplı fotoğrafta, babam kanepede oturmuş akustik gitar çalıyor ve gülüşünün ortasında yakalanmış anneme gülümsüyordu. Annem, basit bir tişört ve çivili deri kemerli kot pantolon giymiş, kanepenin koluna oturmuştu. Şık, çok rock and roll bir görünüm sergiliyordu.

Babam geniş yakalı, paisley desenli bir gömlek, soluk renkli kot pantolon ve annemin şu anda taktığı gümüş ve turkuaz yüzükleri takmıştı.

Ve ben, sekiz yaşında, dokuz yaşına basmak üzereyken, dantel süslemeli bebek mavisi bir elbise giymiş, boynuma düzinelerce inci ve boncuk dizisi takmış ve omuzlarıma babamın kürk mantosunu sarmıştım. O zamanlar saçlarım daha açıktı, dağınık dalgalı sarı saçlarım vardı ve cildim bronzlaşmış, koyu bir renk almıştı.

Dramatik bir tavırla, kedigöz güneş gözlükleriyle kanepenin diğer ucunda uzanmış, parmakları ucunda sönmüş bir sigara sallıyordum.

"Kendimi Edie Sedgwick sanmış olmalıyım."

Annem gülümsedi. "Her zaman kendine özgü bir stil anlayışın vardı. Baban senin için yazdığı şarkı üzerinde çalışıyordu. Genelde çok uzun sürerdi ama bu sefer hemen aklına geldi. On dakika içinde çok güzel bir şey yaratmıştı. Benim tanıdığım Nicky buydu."

Bu sadece *bir* anlık görüntüydü. Bir anlık görüntü, onun tüm hayatını tanımlamıyordu, hatta onunla olan karmaşık ilişkimizin yüzeyini bile çizmiyordu.

Onu gerçekten tanıdığımı hiç hissetmiyorum.

O göçebe bir yaşam sürüyordu. Tek bir şehre veya tek bir kalıcı ikametgahına bağlı kalamıyordu, bu yüzden canı ne zaman isterse hayatımıza girip çıkıyordu. Annem ona kapısını asla kapatmadı ve ben yüz yaşına kadar yaşasam bile, onların sevgisini asla anlayabileceğimi sanmıyorum.

Ne zaman arasaydı, annem her şeyi bırakıp onunla birlikte olurdu. Londra. Paris. Los Angeles. Cezayir. Hudson Vadisi'nde çalınan hafta sonları.

Bu kulübe ve çevresindeki on dönümlük arazi, dünyadan uzaklaşıp karanlık ruh hallerine çekilebileceği özel vahasıydı.

Şöhretle ilişkisi bilindiği gibi çalkantılıydı ve bağımlılığıyla mücadelesi geniş çapta kamuoyuna duyurulmuştu.

Kendini yok etmek sadece bir kişiyi yok etmekle kalmaz. Etrafındaki herkesi de yok eder. Hasarı onarmaya bile *çalışmadan* çekip gitmesi ne kadar da kolay.

Fotoğrafi masanın üzerine attım. "Nasıl bu kadar azıyla yetinebildin?"

Kaşları çatıldı. Kafası karışmış görünüyordu, ama daha çok, böyle bir soru sormaya cesaret ettiğim için incinmiş görünüyordu. Muhtemelen daha önce hiç sormadığım için. Öfkem ve kızgınlığımı her zaman gizlemiş, yüzeyin hemen altında kaynamıştım.

"Onu sevdim," dedi basitçe.

Sanki bu, bir erkeğin seni tek kullanımlık bir nesne gibi davranmasına izin vermek için yeterli bir sebepti. Hayranlarından biri ilgisini çektiğinde ya da uyuşturucunun cazibesi onu aylarca, bazen yıllarca ortadan kaybolduğunda bir kenara attığı parlak bir oyuncak.

79 yazında en çok hatırladığım şey, otel odalarında geç saatlere kadar süren partiler, yan odada sarhoş olup gülen annemle babam, ben ise yabancı dilde televizyon programları izliyor, yol arkadaşlarıyla kart oynuyor ve güneşlenen hayranlarının gözetiminde otel havuzunda yüzüyordum.

Dublin'de bir şişe viski çaldım ve kolama kattım, Amsterdam'da ise annemin fark edip etmeyeceğini görmek için esrarlı kek yedim. Hiç fark etmedi.

Nicky ile birlikte olmadığında dünyanın en iyi annesiydi. Ama Nicky ortalıkta olduğunda, tüm dünyası onun ve değişken karakteri etrafında dönüyordu.

Masadan kalktım, yemediğim pastayı çöpe attım, sonra yatak odama çekildim ve eşyalarımı topladım, kıyafetlerimi, kitaplarımı ve annemin doğum günüm için bana verdiği boya ve fırçaları spor çantama tıktırdım.

Eşyalarımı toplayıp gitmeye hazır hale geldikten sonra yatağa uzandım ve panelli duvarda kupa gibi asılı duran gitarlara baktım. Neden onun eşyalarını saklamak zorundaydı ki? Ceketleri ve botları hala koridordaki dolapta duruyordu, sanki onun kapıdan içeri girip onları arayacağını bekliyormuş gibi.

Onu son gördüğümde, gece yarısı sarhoş bir halde ortaya çıkmıştı. Ertesi sabah kapıdan çıkarken, "Bunu ben istemedim, biliyorsun" demişti.

Bununla beni kastettiğini düşündüm.

Ama sonra "Çok fazla yanında olamadığım için üzgünüm" dedi.

On dört yaşındaydım, çoktan bıkmıştım ama hala umutluydum. "Önemli değil. Hala çok zamanımız var."

Onun için bahaneler uydurmak benim DNA'mda vardı. Ne de olsa, ben hala annemin kızıydım.

Gülümsedi ve bu muhteşemdi. Uzun, karanlık bir kışın ardından çıkan güneş gibi. "Yakında görüşürüz, Baby Blue. Birlikte vakit geçireceğiz, sadece sen ve ben, tamam mı?" Beni kucakladı, başımın üstüne öptü ve beni sevdiğini söyledi. "Annene benim için iyi bak."

Ve sanırım o zaman annemin neden ona geri döndüğünü anladım. Nick Ashby sana birkaç kırıntı ve bir gülümseme attığında, kendini sıcak sıcak ve içini içini sen sen birisi özel özel biriymişsin gibi.

Onun için değerli birisi.

Kapı arkasından kapandığında, yatak odama çekildim, eskiz defterimi ve kalemlerimi çıkardım ve sayfalarca onun çizimlerini yaptım. Ve bizim çizimlerimizi. Mutlu bir üç kişilik aile.

Ama hepsi sadece aptalca bir rüyaydı. Her zaman öyleydi.

Bir ay sonra, Mayfair'deki bir otelde ölü bulundu. Ölüm nedeni: "kazara" aşırı doz. Ve ben hep, o gün tek kelime etmeden gitseydi

çok daha iyi olacağını düşünmüştüm. Kafamı sahte umutlarla doldurmadan. *Yine.*

Çünkü umut acımasız bir metrestir. Vazgeçsen daha iyi olacağı halde, seni tutunmaya devam ettirir.

Omzuma spor çantamı attım ve oturma odasına girdim. "Beni bırakabilir misin yoksa taksi mi çağırırsam?"

Annem masadan başını kaldırdı ve kalemini bıraktı. "Daha geç trenle gideceğini sanıyordum."

"Meşgul görünüyorsun." Huysuz bir çocuk gibi konuşuyordum ama umursamıyordum.

Sadece hayatıma devam etmek istiyordum. Neden eski hikayeleri tekrar gündeme getireyim ki? Değiştiremeyeceğin veya düzeltemeyeceğin bir şey üzerinde durmanın ne faydası var? Annem ne kadar uğraşırsa uğraşsın tarihi yeniden yazamazdı.

Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı. "Biliyor musun... hiç ağlamadın. Her şeyi dışlamaya çalıştın ve onun hakkında konuşmayı reddettin. Adını bile anmak istemedin..."

"Çünkü o öldü. Ne söyleyecektim ki? Neden bunu yaptığını anlamıyorum." Dişlerimi sıktım. "Nick Ashby'yi kim takar ki? Kimse. Hayattayken senin yanında bile değildi. Öyleyse neden onu anmak istiyorsun?" Gözlerimi ona dikip baktım. "Gerçeği mi söyleyeceksin, yoksa kendi versiyonunu mu?" Sesimde o kadar çok kin vardı ki, kendi sesimi tanıyamadım.

Annem sanki vurulmuş gibi geri çekildi.

Ona hiç böyle konuşmamıştım. Hiç. Ama sözlerimi geri alamazdım ve midem bulanıyor olsa da, bunu gerçekten istemiyordum.

Annem masanın kenarına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışları pencereye kaydı, pencere pervazına mavi bir karga konmuştu. Kahverengi manzaraya renk katan bir leke.

"Bu sevdiğin birinden bir mesaj," dedi annem. "Mavi karga bunu simgeliyor. Nicky bana bir şey söylemeye çalışıyor..."

"Hayır, söylemiyor," dişlerimi sıkarak söyledim. "Bunu bırakmalısın anne. *Yedi yıl* oldu. Artık tarot kartları, kristal küreler, evrenden işaretler aramak yok..."

"Seni üzdüysem özür dilerim ama bunu yapmam gerekiyor. Kapanışa ihtiyacım var," dedi. "Baban hayatımın aşkıydı. Birlikte büyüdük. Onu benim kadar kimse tanı mıyordu. *Hiç kimse.* Ve tüm bunları

bunu anlamlandırmanın bir yolunu bulmam gerekiyor." Annem ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. "Bunu yapmak için hikayemizi yazmam gerekiyor."

"O zaman sadece kendin için yaz. Bütün dünyanın bilmesine gerek yok. Sadece kendin için yap."

Elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı. "Sen gidene kadar beklemeliydim. Aptalca davrandım. Özür dilerim." Yorgun bir nefes aldı ve sanki bütün sabah inanılmaz derecede yorucu geçmiş gibi şakaklarını ovuşturdu. Bu konuda hemfikir olduk. "Ama şu anda endişelenmene gerek yok. Bitirdiğimde, senin iznin olmadan hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Nasıl?"

Başka seçeneğim var mıydı? Görünüşe göre yoktu. O ne yapacağına karar vermişti ve onu durdurmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. "Tamam," mırıldandım.

"Şimdi, seni gerçekten rahatsız eden şeyi bana anlatmak ister misin?"

"Jakob ve Petra'yı öldürmek ve Nick Ashby'yi diriltmek sana yeterli bir neden değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Tamam. Bana söylemek zorunda değilsin. Ama öğle yemeğine çıkacağız ve istediğin her şeyi konuşabiliriz."

Omuzlarımı gevşettim. Zaten eve gitmek için acelem yoktu. Neyle karşılaşacağımı biliyordum ve içimde kötü bir his vardı. En iyi arkadaşım, kalbi kırılmış. Gabriel'den istediğimden emin olmadığım bir hediye. Ve müzisyen olduğu ortaya çıkan Notebook Boy'un başrol oynadığı küçük fantezimin sonu. Ne kadar ironik, değil mi?

"Derin ve ağır bir şey olmasın," dedim, paltomu giyerken. "Bir hafta sonu için yeterince yaşadım."

Kalbini işaret etti. "Sığ sulara kalacağız."

"Sadece romantik komedi alanında kalacağız." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Henüz mutlu sonlu bir kitap yazmadığın için, bir sonraki kitabın için bunu düşünmelisin."

Kolunu omzuma doladı ve beni kapıdan dışarı çıkardı. "Sen benim mutlu sonumsun."

ONUNCU BÖLÜM

Kapıdan içeri girer girmez, çamaşır suyu ve çam kokulu temizlik ürünlerinin kokusu burnuma çarptı.

Annika her ayrılıktan sonra temizlik çılgınlığına girerdi.

Çantalarımı odama bıraktım ve kendime moral verici bir konuşma yaptım, sonra koridordan geçip Annika'nın kapısını yavaşça açtım. Benim karamsar mavi yatak odamın aksine, onun odası pastel renklerle dolu bir rüya gibiydi.

Dolabından bir kol dolusu giysi ile döndü ve onları yerin ortasındaki büyük bir çantaya tıktırdı. Birkaç polaroid fotoğraf yere düştü, o da onları kapıp elinde buruşturdu ve çantaya geri tıktırdı.

Ayağa kalktığına bana parlak bir gülümseme attı. "Eve döndüğüne çok sevindim. Dolabımı temizliyorum, istersen bir şey alırsın. Eskiye at, yeniye al," diye şarkı söyler gibi mırıldandı, çantayı bağlayıp yatak odasının kapısından dışarı attı.

Omzumun üzerinden, dikişleri yırtılan, aşırı dolu çantaya baktım. Hiç şüphesiz, Gabriel'le birlikte giydiği tüm kıyafetler bu çantadaydı.

"Senin için Goodwill'e bırakırım." Bırakmazdım. Son iki ayrılığından sonra da aynı şeyi yapmıştı ve ben de o bununla ilgilenmeye hazır olana kadar çantayı dolabımda saklamıştım.

Bir veya iki ay sonra, giysilerini ve hatıralarını geri isteyecekti.

Bana minnettar bir gülümseme attı. "Teşekkürler."

Onun boombox'ından çalan Violent Femmes'in sesini kısıdım ve yatağının kenarına oturdum. "Ne oldu?" diye sordum

diye sordum.

Yan yana oturduk, sırtlarımızı başlığa dayayarak durumu değerlendirdik. "Onlara güvenilmez." Omuzlarım gerildi. "Seni aldattı mı?"

Omuzlarım gerildi. "Seni aldattı mı?"

"Hayır." Başını salladı. "Onun aldatan biri olduğunu sanmıyorum. Bunun için fazla dürüst. Ama ben aptalca bir şey yaptım. Ona onu sevdiğimi söyledim. O üç kelimeyi söyledim."

Yüzünü ellerine gömdü ve inledi. "Çok kötüydü Cleo. Düşünmek bile istemiyorum. O da aynı şeyi söylemedi. Düşünebiliyor musun?" Ellerini havaya kaldırdı. "Ben o kelimeleri söyledim, o ise beni öylece bıraktı."

"Ne pislik adam," dedim, arkadaşım adına öfkelenerek. "Hiçbir şey *hiçbir şey söylemedi mi?*"

"Konuşmamız gerek, dedi. Tarih boyunca, bu sözler hiçbir zaman iyiye işaret olmamıştır. Buna inanabiliyor musun? Tam bir sessizlik vardı ve *sonra... Konuşmamız gerek,* dedi," dedi, onun sesini taklit ederek.

"Felaket bir gecenin ardından buraya dönmüştük ve ikimiz de sarhoştuk. Bütün gece boyunca huysuz ve düşünceliydi ve çok sessizdi. Ama ben onun belki de doğum günlerini sevmeyen ve benim onun için telaşlanmamı istemeyen erkeklerden biri olduğunu düşündüm. O sözleri söylemek için olabilecek en kötü zamandı. Ben öyle dedikten sonra, ona gitmesini, çekip gitmesini söyledim çünkü ikimiz de büyük bir konuşma için uygun ruh halinde değildik."

Titrek bir nefes verdi. "Ertesi sabah, korkunç bir akşamdan kalma ile uyandım, ama her şeyle başa çıkmanın en iyi yolunun, kendimi berbat hissetmeyi bırakana kadar bundan kaçınmak olduğuna karar verdim. Bu yüzden dans stüdyosuna gittim ve yoğun egzersizler yapıp terledim. Sonra eve geldim ve bayıldım. Gece yarısı beni arayana kadar uyanmadım."

Annika, nane yeşili tüylü bir yastığı kucağına aldı ve göğsüne sıkıca sarıldı. "Sonu biraz hayal kırıklığı yarattı. Leshko'ya gittik çünkü orası ucuz ve onun hiç parası yok. Her şey tam bir döngü gibi oldu. Her şeyin başladığı yerde bitti." Sesi bu sözlerle kırıldı.

"Ah, Annika," dedim yumuşak bir sesle, kolumu omuzlarına dolayarak. "Çok üzüldüm."

"Berbat bir durum. Onu gerçekten seviyordum." Başını omzuma yasladı. "Ama sanırım en iyisi bu. Dün gece konuşurken, aslında o kadar da uyumlu olmadığımızı fark ettim. Onun okuduğu kitaplara ilgi duyuyormuş gibi yapıyordum. Aynı filmleri bile sevmiyoruz. Çoğu zaman

ne dediğini anlamıyordum. Sadece başımı sallayıp, "*Tanrım*, şu aptal Fransız şairden bahsetmeyi bırak da öp beni!" diye düşünüyordum.

Gülümsedim. "En azından artık onu dinlemek zorunda kalmayacaksın."

Kafasını kaldırdı. "Sanırım çoğunlukla fiziksel bir çekimdi. Yani, hadi ama, adam çok yakışıklı. Seks de harikaydı. Yani, iki dakikada biten bir şey değildi. Gerçekten harika hareketleri vardı," dedi özlemlerle.

Neyse ki, gecelerinin çoğunu onun dairesinde geçirmişlerdi, bu yüzden bütün gece sevişmelerini dinlemek zorunda kalmamıştım.

"Sonunda, birbirimize baktık ve 'Bu ilişki sona erdi, değil mi? ' dedik. Sonra beni eve bıraktı, alnıma tatlı bir öpücük kondurdu ve '*Tatlı rüyalar, Annika*' dedi. Sanki bir film gibiydi. Biraz hüzünlü, romantik ve acı tatlı."

"İyi misin?"

"Evet. İyileşeceğim." Ve ona inandım çünkü o, hayatının büyük aşkı değildi. "Ama bundan sonra, başka müzisyen yok. Çok fazla uğraş gerektiriyorlar."

Yataktan atladı ve şifonyerinin üzerindeki çerçeveli Degas baskısının içine sıkıştırılmış bir Polaroid fotoğrafı kaptı. "Birini kaçırdım."

Fotoğrafı kucağıma attı ve yanımdaki koltuğuna geri döndü.

Fotoğraf, The Cloisters'a gittiğimiz gün çekilmiş olmalıydı. Gabriel mermer bir sütuna yaslanmış, uzağa bakıyordu. Fotoğrafa gözlerimi kısarak baktım. En sağda, çerçevenin kenarında, leopar desenli paltomu görebiliyordum.

O bana bakıyordu.

Suçluluk duygusu içimi sardı. Kanıtı saklamak için fotoğrafı hızla arka cebime attım.

"Onun hakkında en çok neyi sevmediğimi biliyor musun?"

"Söyle." Ne yapacağımı biliyordum. Bu, ayrılık sürecinin, ayrıldığımız adamda sevmediğimiz şeyleri odaklandığımız kısmıydı.

"O aptal Nag Champa tütsüsünün kokusundan nefret ediyordum," dedi. "Giydiğim o aptal botlardan nefret ediyordum. Bir keresinde ona yeni bağcıklar aldım, ama o onları çekmeceye tıktırıp unuttu."

Çiçek desenli yorganından bir iplik kopardı ve şikayet etmeye devam etti. "Beni hiç içinden almamasından nefret ediyordum. Sanki onu hiç tanımamışım gibi."

Bazen kendimi onun hayranlarından biri gibi hissediyordum," dedi. "Ona biraz takıntılıydım... ve o... kaçınmakta gerçekten çok iyiydi."

"Onun kaybı gibi görünüyor," dedim. "Seni nasıl sevmez? Sen harikasın."

"Aynen öyle. Ne kadar şanslı olduğunu hiç bilmiyor."

Annika güzel, eğlenceli, sevgi dolu ve destekleyici biriydi ve ona bir kral gibi davranıyordu. Bir erkek daha ne isteyebilir ki?

"Başka neyi sevmediğimi biliyor musun?" dedi. "Benim için hiç şarkı yazmadı. Onun ilham perisi bile değilsen, bir müzisyenle çıkmanın ne anlamı var? Ayrıca çok huysuz bir adamdı. Bence derin sorunları var."

Benim için bir şarkı yazmış ya da yazmamış olabilecek huysuz müzisyeni düşünerek sessizliğe büründük.

Resmi olarak dünyanın en berbat arkadaşıydım.

Ama kendime, yanlış bir şey yapmadığımı ve asla uygunsuz davranmadığımı söyleyip durdum.

İkimiz de hiçbir zaman cinsel bir ima veya ima yapmamıştık ve kazara kolumuzun birbirine değmesi dışında, hiçbir zaman birbirimize dokunmamıştık.

Tabii, ara sıra onu rüyamda görüyordum ama bu sayılmazdı. Uyurken beynimi kontrol edemiyordum.

Kesinlikle aldatma söz konusu değildi. En azından kendime böyle söylüyordum.

Ama bunun doğru olduğuna kendimi tamamen ikna edemedim.

Orada bir şey vardı. İnkâr edilmesi imkansız bir duygusal bağ.

Bunu biliyordum. Vicdanım da bunu biliyordu. Ve o da bunu biliyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

O GECE, kitap raflarımı taradım ve gazete kağıdına sarılmış bir paket buldum.

Yatağımda bağdaş kurup oturdum ve kaseti ve yıpranmış bir *Dharma Bums* kitabını açtım. Sayfaların arasından bir not çıkardım. Çizgili kağıt, kare şeklinde katlanmıştı.

El yazısını tanıyordum. Mavi mürekkep. Bir noktayı vurgulamak istediğinde kağıda derin izler bırakırdı.

Bu mektubu okuduktan sonra, birbirimiz için hiçbir şey ifade etmediğimizi iddia edemeyeceğimi hissettim.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra okumaya başladım.

Sevgili Jane,

Bu, seni bir lokantanın pencere kenarındaki masasından ilk gördüğümde okuduğum kitaptı. İki buçuk yıl önceydi, ama o anı hala çok net hatırlıyorum.

Bana genç Jane Birkin'i hatırlattın (Je T'Aime... Moi Non Plus albüm kapağındaki). Peşinden koşmak, elini tutup masama oturtmak istedim. O zaman bile, bütün gece konuşup hiç sıkılmayacağımızı hissetmiştim.

Ama sen başka bir pislikle birlikteydin, bu yüzden peşinden gitmedim. İçimden bir ses, bunun gerekmediğini söylüyordu. Yakında seni tekrar göreceğime dair çılgın bir düşüncem vardı. Bir şekilde, tam da doğru zamanda hayatıma gireceğine inanıyordum.

Şaka bana döndü.

Kısa bir süre sonra Detroit'e dönmek zorunda kaldım. New York'ta geçirdiğim ayların karşılığında elimde hiçbir şey kalmamış, parasız ve yıkılmışım.

Michigan'a giden Greyhound otobüsünde, hiç tanışmadığım bir kız için bir şarkı yazdım. Rüzgarlı tavan arası yatak odamda bir şarkı daha yazdım, babam ölüm döşegindeyken bir tane daha.

O dönemi şimdi cehennemde geçirdiğim, Dante'nin Inferno'sunda dolaştığım bir dönem olarak anıyorum. Ölüm, vergiler ve patron için çalışmak.

Ama sen beni ayakta tuttun. Ya da daha doğrusu, yüzünü gördüğüm o geçici, mükemmel an bana umut verdi.

Sonunda seni tekrar gördüğümde... gerisini biliyorsun. İyi tepki veremedim ve bunun için özür dilerim.

Sanırım zamanlama bizim güçlü yanımız değil.

O gece yanında olan o pislik kimdi? Balıkçı yaka giyiyordu Jane. Bu bile bir uyarı işareti olmalıydı. Balıkçı yaka giyen hiçbir erkek seni mutlu edemez.

Sen E minör bir baladsın. Huzursuz ruhuma hitap ediyorsun. İçine dönük, dramatik, yoğun. Gerilim ve çözülmemiş duyguların baladı.

Sen en güzel rüyaydın, Jane. Müzik için teşekkürler.

Bu arada, mutlu yıllar.

Korkaklık yapmayı bırak. Simone'u duydun. Moda bir sanattır, kendini aş. Kendini satmıyorsun. Yeteneğini, sadece Cleo Babington'ın tasarlayabileceği benzersiz bir şey yaratmak için kullanıyorsun.

Cesur ol. Cesur ol. Yüksekten uç.

Bana ihtiyacın olursa bağır. Her zaman. Her yerde. Gece yarısı Kiev'de ya da Kutsal Cuma günü bir kilise sırasındaysan, beni ara. Her şeyi bırakıp yanına gelirim, sadece elini tutup asla bırakmamak için.

Bu arada, rüyalarımızda görüşürüz. Gabriel

Onu bir düzine kez okuduktan ve ayartılmamak için telefon numarasını siyah bir kalemle çizdikten sonra, notu katlayıp kitaba geri koydum ve ağlayana kadar güldüm.

Sonra kaseti Walkman'ime taktım, kulaklıklarımı taktım ve Gabriel'in sesini dinledim. Sadece iki şarkı vardı, ikisi de orijinaldi.

Annika karıştırmış ve iki farklı şarkının sözlerini birleştirmiş olmalıydı. Bunlardan birinin, *Şarkılar Şarkısı*'ndan esinlendiğini tahmin ettim.

Parfümünün tatlı şarap kokusu / öp beni sevgilim, bal gibi dudaklarınla ve kirli ağzınla / süt beyazı inciler ve en uzun iç çekişler...

Diğer şarkı, neon ışıklı sokaklarda yağmurun parıldadığı pencereden ay ışığındaki tanrıçayı görmekle ilgiliydi.

Neden kafeinli rüyalarımı rahatsız ediyorsun / ve burada benimle Fransızca konuşmuyorsun / ben senin hüznü şairlerini okurken / ve gece, biz yaşlanana ve sen ruhumu görene kadar asla bitmeyecek / ve ben, bana evrenin tüm sırlarını gösteren gülümsemeni asla unutmayacağım...

Şarkıları, tüm sözlerini ve notalarını ezberleyene kadar tekrar tekrar dinledim.

Bu benim bir mazoşist olduğumun kanıtı.

Onu yakından tanımadan, okşamalarının hissini ya da sonsuz tutku dolu geceleri, tenlerin birbirine değmesini, çarşafların karışmasını, misk kokusunu ve sert vücudunu, tüm ağırlığıyla beni yatağa yapıştıran hissini bilmeden onun müziğini dinlemek bu kadar acı veriyorsa...

O benim olsaydı ve onu kaybetseydim, bu acı ne kadar daha kötü olurdu?

Sen de en güzel rüyaydın, Gabriel.

Ama gerçekten öyle miydi? Kulaklıklarımı kulaklarımdan çıkardım.

Onun doğum günü hediyesi, zaten bildiğim şeyi doğruladı. Bunların hiçbiri masum değildi. Ne not, ne kaset, ne de cuma günkü telefon görüşmesi. Ne onun için yaptığım gömlek, ne de sohbetlerimiz.

Başkasının erkek arkadaşını sikmek zorunda değilsin ki aldatan ol.

Siktir git Gabriel Francis, sesini ve sözlerini kitle imha silahı gibi kullandığın için.

Kasetçeyi Walkman'den çıkardım ve botumun topuğuyla ezip parçaladım, sonra kaseti uzun siyah şeritler halinde dolanana kadar çözdüm.

Lütfen siktir git, çok teşekkürler.

Kaset bandını tamamen yok ettikten sonra pişmanlık duymaya başladım.

Yatağa girip başımı yorganın altına soktum. En iyisi buydu.

Onu unutmam gerekiyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ŞUBAT 1993

Annika, ayrılıktan umduğumdan daha çabuk toparlandı. Yeni yılı karşıladığımızda, onu tamamen unutmuştu.

Bu da benim için bir rahatlamaydı. Gözden uzak olan, akıldan da uzak olur ve hayat devam eder.

Haftalar ve aylar geçtikçe, bunların hiçbirinin önemi olmadığını kendime ikna etmeyi başardım. Belli ki her şeyi romantikleştirmiştım. Hepsi aptalca bir rüyaydı.

Ayrıca, ben müzisyenlerle çıkmazdım.

Bu yüzden, bir hayali bırakıp yeni bir hayalin peşine düştüm.

Annemden aldığım borç ve ona geri ödeyeceğime dair sözümle, ilk kapsül koleksiyonumu tasarlamaya başladım. Kafein ve yaratıcılığın verdiği enerjiyle, neredeyse hiç durmadan, yemek yemek ve uyumak için bile ara vermeden çalıştım.

Yeni bir tutku bulmuştum ve moda tasarımına bu kadar uzun süre direndiğime inanamıyordum. Erken saatte akşam yemeğinde annemle buluştuğumuzda ona da bunu söyledim. Annem, kitabını satmak için ajansıya görüşmek üzere şehre gelmişti.

"Neden bu kadar uzun süre direndim?" diye sordum ona Dojo'da tofu hijiki burger yerken.

O güldü. "Çünkü sen inatçısın."

Annem, bebekken yürüyebilecek durumda olmama rağmen sadece emeklediğimi söyledi. Beni kaldırıp

sonra bırakırmış, ama ben yürümek yerine ona öfkeyle bakıp tekrar oturur, kıpırdamayı reddedermiş. Sonunda, aylarca bunu yaptıktan sonra, vazgeçmiş.

"Bir gün seni markete götürdüm ve bir dakikalığına arkamı döndüm," dedi. "Döndüğümde, bebek arabası boştu ve sen koridorda koşuyordun. *Koşuyordun*. İnanamadım. O Froot Loops'ları gerçekten istiyordun."

"Gerçekten baş belası bir çocuk olmalıyım." On sekiz yaşında anne olmak ve sonra *benim* tavırlarımla uğraşmak zorunda kalmak nasıl bir şeydi acaba? Annem bir madalya hak ediyordu.

"Hayır. Sen sadece ne istediğini her zaman çok iyi biliyordun ve daha azıyla yetinmeyi reddedyordun. Koşmayı öğrenmeden yürümeye başlamayacaktın."

Akşam yemeğinden sonra St. Mark's Place'e doğru yürüdük. Şubat ayı soğuk ve rüzgarlı bir gündü ve kar yağmaya başlamıştı.

Kirli bir battaniyenin üzerinde korsan kaset satan bir adam, yanından geçerken ısıklık çaldı. "İyi akşamlar, güzel bayanlar."

"Sana da!" dedi annem omzunun üzerinden, kolunu koluma takarak. "Sean'a uğrayalım."

Vücudum gerildi. "Trenine yetişmen gerekmiyor mu?"

Gülerek omzunu omzuma çarptı. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ama kar yağıyor," dedim.

"Sadece birkaç kar tanesi yağıyor. Bir kahve içip tasarımlarına geri dönebilirsin," dedi, sanki bu yüzden tereddüt etmişim gibi beni ikna etmeye çalışarak.

Sorun olmayacak, dedim kendime. Çarşamba günü saat beşti. Onun Monks'ta olması için hiçbir neden yoktu.

Yine de, kafede dikkatli bir şekilde etrafa baktım ve onun orada olmadığını gördükten sonra rahat bir nefes aldım.

Sean annemi kucaklayarak selamladı ve masamıza bir sandalye çekti. "Ne zaman şehre geri taşınacaksın?" diye sordu.

"Bunu düşünüyordum," dedi annem, beni şaşırtarak. Bana hiç bahsetmemişti. "Özlüyorum."

"Kanına işliyor, değil mi? Her ayrıldığımda geri dönmek için can atıyorum. Ama buradayken, buradan gitmeyi hayal ediyorum."

Bu fare istilasına uğramış, pahalı, suçla dolu şehirde yaşamayı seçen herkesin kafasında bir tahtası eksik olmalı. Ama nereye gideceğim ki?"

"Orada senin için hiçbir şey yok," dedim, cappuccinoma kahverengi şeker karıştırıp bir tutam tarçın ekleyerek. "New York'taki delilerle kal. Burası dünyanın en iyi şehri."

"Cleo'yu tekmeliyor ve bağırıyor olsa da zorla götürmen gerekir," dedi annem. "Evet, ama o genç. Hala bir çocuk. Ne bilir ki?" alay etti ve sonra çenesini bana doğru salladı. "Peki neden pazartesi geceleri gelmeyi bıraktın?"

"Gabriel en iyi arkadaşımın erkek arkadaşıydı ve ayrıldılar." Sanki tek gerekli açıklama buymuş gibi omuz silktim.

"Ne olmuş yani? Onun müziğini seviyorsun. Ara sıra uğramaman için bir neden yok." "Kimden bahsediyoruz?" diye sordu annem.

"Gabriel Francis," dedi Sean. "Çocuk bir gün başı eğik, elinde gitarıyla buraya geldi ve ona bir şans vermemi istedi. Sokakta dolaşan, ev yapımı demolarını dağıtan sıradan bir çocuktü. Ama sana bir şey söyleyeyim Alice. Bu çocukta sihir var. Boş bir salonda çalmaya başladı ve şimdi sadık hayranlarından oluşan bir hayran kitlesi var."

"Sihir, ha?" Annem bana bir bakış attı, ben de dikkatle görmezden geldim. Şüphesiz bu sihirbazdan neden hiç bahsetmediğimi bilmek istiyordu.

"Burayı kendi oturma odası gibi görüyor," dedi Sean. "Gündüz gece demeden 'kafasını boşaltmak ve iyi insanlarla takılmak' için geliyor." Sean parmaklarıyla tırnak işaretleri yaptı. "Lower East'teki rastgele kafelerde konser vermediğinde, burada cappuccino yapıyor ve bulaşık yıkıyor."

Panikle ön kapıya baktım. Her an ortaya çıkabilirdi. "Gitmeliyiz..."

"Ne tür müzik?" diye sordu annem Sean'a.

Sean, geceyi burada geçirecekmiş gibi koltuğuna yaslandı. "Ne bileyim ben. Her gece farklı. Bazen burası kabare gibi oluyor. Özgün müzikten Nina Simone, Led Zep, Dylan'a kadar her şeyi çalıyor... Sanırım tam senin tarzın."

"Sean!" barista, cappuccino makinesinin sesini bastırarak bağırdı. "Clive telefonda."

Ayağa kalktı ve elini annemin omzuna koydu. "Bu telefonu açmam lazım. Ama sen biraz daha kal. Sohbet etmek isterim."

Sean gittikten sonra anneme kaşlarımı kaldırdım. "Senden *hoşlanıyor*."

Annem güldü ve gözlerini devirdi. "Saçmalama. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz."

"Evet, ama o boşanmış ve sen bekarsın, yani..."

Annem tekrar güldü ve koluma vurdu. "Çöpçatanlık yapmayı bırak." Ama eminim ki kızarmıştı. "Bana bu müzisyenden bahset. Gerçekten o kadar iyi mi?"

İç geçirdim. Her yol Gabriel Francis'e çıkıyordu. "Evet. O kadar iyi." "Neden ondan hiç bahsetmedin?"

Zaman kazanmak için cappuccino'ndan bir yudum aldım. "Çünkü ben... o... yani..." Elimi havada salladım, birdenbire mantıklı bir cümle kuramadım.

Kaşlarını kaldırdı. "Demek öyle?"

"Hayır. *Öyle* değil. O Annika'nın eski sevgilisi. Onu pek tanımıyorum." Omuz silktim. "Ayrıca, o benim tipim değil."

Neden bunu ekleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum, ama sözlerim daha ağzımdan çıkmadan ön kapı açıldı ve Gabriel içeri girdi.

Hızla başımı çevirdim ve saçlarımın arkasına saklandım, duvara bakmaya devam edersem beni fark etmemesi için sessizce dua ettim.

O ve Annika ayrılalı üç ay olmuştu. Muhtemelen şimdiye kadar beni tamamen unutmuştu.

"Gabriel," dedi barista şarkı söyler gibi. Sanırım adı Karen'dı. "Kahve? Yoksa şarap zamanı mı?"

İçeriden bir şaka gibi gülerek.

Belki de Karen'la yatıyordu ve Karen ona bedava şarap ve viski ikram ediyordu. Eminim Karen onun yazdığı her şarkıyı seviyor ve müziğini asla eleştirmiyordu. Muhtemelen onun yürüdüğü yeri bile tapıyordu.

Neden ben Karen olamıyordum? Pazartesi gecesi sihirbazını özgürce takip edebilen, neşeli bir barista.

"Benden saklanıyor musun, Cleo?"

Nefesimi bıraktım ve onu ortadan kaldırabilecekmişim gibi gözlerimi sıktım. Ama hayır, o hala oradaydı, sandalyemin yanında eğilmiş, yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle. Saçları uzamıştı, siyah bereinden dışarı çıkmış ve yakasına değiyordu, yanakları soğuktan kızarmıştı, ama onun dışında aynı görünüyordu.

Gülünç derecede uzun kirpikler. Dolgun dudaklar. Romantik bir şairin yüzü.

O senin tipin değil.

Öyle mi? O zaman neden ona bu kadar çekici buluyorum?

Gülümsedi ve yüzü sanki beni gördüğüne çok sevinmiş, sevincini gizleyemiyormuş gibi aydınlandı. "Merhaba. Seni özledim."

"Merhaba." *Ben de seni özledim.*

Hayır! Hayır, özlemedin. Kötü Cleo. Aklından neredeyse hiç geçmedi.

"Buraya oturabilir miyim?" Cevap beklemeden, askeri ceketini çıkardı ve benim karşımdaki sandalyeye oturdu.

Boynu eskimiş ve kalbinin hemen üzerinde bir delik olan lacivert yünlü bir kazak giyiyordu. Altında beyaz tişörtünü görebiliyordum ve nedense bunu sevimli buldum.

Bereyi çıkarıp dağınık saçlarını düzeltmek için ellerini geçirdikten sonra, tanıştırmayı unuttuğum anneme döndü. "Merhaba. Ben Gabriel."

Annem uzattığı elini sıktı. "Memnun oldum Gabriel. Ben Alice, Cleo'nun annesiyim."

"Onun annesi olmak için çok genç görünüyorsunuz. Ablası ya da uzak kuzeni olduğunuzu düşünürdüm."

"Ne kadar da çekici," dedi annem gülümseyerek. "Aslında, az önce senden bahsediyorduk."

"Ve sen *İngilizsin*." Sanki zaten tahmin ettiği bir şeyi onaylar gibi başını salladı.

Bakışları bana döndü. "Demek benim hakkımda konuşuyordunuz, Cleo?" Bana çocuksu bir gülümseme attı. Çok sevimliydi.

Ama onun cazibesine karşı kendimi hazırlamaya çalıştım.

Kafamı salladım. "Hayır. Sean konuşuyordu." Bakışlarım gitarına kaydı. Kılıfı Telecaster'ından daha kalındı ve çıkartmalarla kaplıydı. "Şu anda burada çalmıyorsun, değil mi?" Sesim dehşete kapılmış gibiydi, sanki onun müziğine maruz kalmaktan daha kötü bir şey hayal edemiyormuşum gibi.

"Bu mu?" Gitarına baktı. "Hayır. Sadece havalı görünmek için yanımda taşıyorum."

"Ne pozcu."

"Beni çok iyi çözdün." Parmaklarını masaya vurdu. "Peki, moda tasarımcılığı nasıl gidiyor?"

"Harika. İlk kapsül koleksiyonumu tasarlıyorum."

Kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi? Gerçekten yapıyor musun?"

Gururla gülümsemeden edemedim. "Evet. Gerçekten yapıyorum. Ya batacağım ya da yüzeceğim, her şeyimi ortaya koyuyorum."

"Yarım yamalak yapmanın anlamı yok," dedi. "Ama bir an bile kendinden şüphe etme. İnanılmaz olacak."

"Çok kendinden emin konuşuyorsun."

"Çünkü senin neler yapabileceğini biliyorum."

Ben cevap veremeden, anneme dönerek beni başından savdı.

Bu iyi oldu. Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Cleo senin müzik gazetecisi olduğunu söyledi?"

"Öyleydim. Yıllar önce."

"Bu işe nasıl başladın?"

Annem genç ve kararlı olduğunu, neden olmasın diye düşündüğünü söyledi. Kaybedecek neyim var ki?

Gabriel, anneme röportaj yaptığı müzisyenler ve en unutulmaz olanlar hakkında milyonlarca soru sordu. Annem, ünlü zorlu kişiliği ile tanınan Bob Dylan'dan bahsetti. Woodstock'ta tanıştığı ve birlikte içki içtiği Janis Joplin'den bahsetti. Ve yetmişli ve seksenli yıllarda tanıştığı diğer birkaç müzik efsanesinden bahsetti.

Neyse ki Nick Ashby veya Rogue Prophets'tan bahsetmedi.

"Robert Plant ile Central Park South'daki Park Lane'deki süitinde röportaj yaptım," dedi Gabriel'e. "Altın rengi bukleleriyle koltuk değnekleriyle topallayarak dolaşıyordu. Çok sevimliydi. Çok arkadaşçaydı. Yunan Adaları'nda bir araba kazası geçirmişti. Tabii ki bunun ve grubun hakkında biraz konuştuk."

Gabriel bunu unutamıyordu. Led Zeppelin'e *deli* oluyordu. "Jimmy Page benim kahramanlarımdan biri. Onun sayesinde parmak vibrato çalmayı kendi kendime öğrendim."

"Seni, rüzgarlı tavan arası odanda 'Stairway to Heaven' çalan, öfkeli bir genç olarak hayal edebiliyorum," diye alay ettim.

Ciddiyetle başını salladı. "Gözlerimden yaşlar akarken." "Ne kadar duyarlı bir ruh."

"Rüzgarlı tavan arası yatak odasını hatırladın." Sanki piyangoyu kazanmış gibi sırıttı.

Hemen konuyu değiştirdim ve anneme döndüm. "Annem bir kitap yazdı ve kitap kesinlikle harika."

"Kesinlikle harika," dedi Gabriel gülümseyerek. "Ailenizde bu yetenek var galiba."

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Annem bizi eğlenerek gülümserken izledi, sonra masadan kalktı. "Bize biraz daha kapuçino getireceğim."

Gözlerimle ona kalması için yalvardım, *lütfen beni Gabriel ile yalnız bırakma*, ama o mesajı almadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"ÇOK GÜZELSİN." Bakışları ağızıma indi. "Öpülesin." "Öyle şeyler söyleme."

Masaya dökülen şekerin üzerine bir desen çizdim.

. El yazısı G harfi yazdığımı fark edince, şekerini avucuma alıp küllüğe boşalttım.

Gabriel dirseğini masaya dayadı, başını eline koydu ve yüzümü inceledi.

"Hiç aramadın." Bu bir suçlama gibi geliyordu.

"Annika en iyi arkadaşım."

"Biliyorum. Ama artık birlikte değiliz," diye mantık yürüttü.

"Önemli değil. Sen hala onun eski erkek arkadaşısın. Bu yüzden yanlış."

"Öyle mi?"

"Evet. Aramızda hiçbir şey olamaz." Dizi uyluğuma değdi ve ben sıcak bir sobaya dokunmuş gibi geri çekildim. "Şimdi olmaz. Asla olmaz."

Birkaç saniye süren ağır bir sessizliğin ardından, ben masaya bakarken onun bakışları yüzümde dolaştı, sonra elini masaya koydu, avucunu yukarı çevirdi ve parmaklarını oynattı. "Elini ver bana, Cleo."

Ellerimi uyluklarımın altına soktum ve başımı salladım.

Sinirli bir nefes aldı. "Korkaklık yapma. Sadece elini tutmama izin ver."

"Neden?"

"Çünkü seninle birlikte olamayacağımı söylüyorsun, bu yüzden teselli ödülüyle yetinmek zorundayım. Hadi," diye ikna etmeye çalıştı. "Sadece elini tutmak istiyorum."

Sanki bunu yapamazsa ölecekmiş gibi konuşuyordu, ben de sağ elimi onun sol elinin üzerine koydum ve kendime bunun önemli bir şey olmadığını, hiçbir şey ifade etmediğini söyledim.

hiçbir şey ifade etmediğini söyledim kendime.

Ama sanki elektrik şebekesine bağlıymışız gibi içimden bir elektrik akımı geçtiğini hissedebiliyordum.

Kimya. Bu, sahte olabilecek türden bir şey değildi. Ya vardı ya da yoktu.

Ne yazık ki, bizde bolca vardı.

Bakışlarım birleşen ellerimize kaydı. Uzun parmakları ve büyük avuç içi benimkini kaplıyordu. Gitar çalan ellerinin nasırları benim yumuşak tenime sertçe değiyordu.

El ele tutuşmak çok basit bir şeydi, ama çok samimi.

Isı vücuduma yayıldı ve karnımda toplandı ve açıklanamayan bir şekilde titremeye başladım. Elimi iki eliyle kavradı, sanki koruması gereken küçük, kırılğan bir kuşmuş gibi tuttu.

Ağlayacakmışım gibi hissettim.

Elimi çekip aniden ayağa kalktım, sandalyemi devirdim. Gabriel sandalyeyi düzeltti, ben de paltomu, çantamı ve atkımı alıp göğsüme sıkıca sarıldım.

Beni durdurmak için kolumu tuttu. "Henüz gitme. Müziğimi dinlemen istiyorum." Ağzının köşesini ısırdı, savunmasız görünüyordu. "Lütfen kal."

"Gabriel..."

"Sana bir daha dokunmayacağım." Ellerini kaldırdı. "Sen istemedikçe," diye ekledi.

Kahve içen, kitap okuyan, sigara içen, sohbet eden insanlarla dolu masalara baktım. "Şimdi oraya çıkıp çalacak mısın?"

"Tabii. Neden olmasın? Benim işim bu." Annemle birlikte masamıza gelen Sean'a döndü. "Sean'ın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Zaten burayı kendi evinmiş gibi davranıyorsun," diye homurdandı Sean, ama sorun etmediğini anlayabiliyordum. Kahretsin.

"Ben sadece bulaşıkçıyım," dedi Gabriel.

"Benden yıldız muamelesi bekleme. Sen Bono değilsin."

"Hiç rock yıldızı olmak istemedim. Bir bakmışsın sahnede gömleğini yırtıp meme ucuna piercing yaptırıyorsun. Ben sadece müzik için buradayım." Gabriel gitarını aldı ve gezgin bir ozan gibi arka duvardaki mikrofon standına doğru yöneldi.

"Ona olacak," dedi Sean. "O plak anlaşmasını alacak. Ama bununla nasıl başa çıkacağını bilmeyecek."

"Nasıl?" diye sordum.

"Ahlakı. Yüksek idealleri. Müziğini saf ve bozulmamış tutmak istiyor," dedi Sean. "Ama müziğin de her şey gibi bir iş olduğunu kafasına sokması gerekiyor."

"Belki de durumdan memnun," diye tartıştım. "Belki de daha fazlasını istemiyordur."

Sean güldü. "Daha fazlasını istemeseydi, evde dört duvar arasında çalardı. Seyirciye bile ihtiyacı olmazdı. Anonim kalmak istiyor, ama aynı zamanda müziğini duyurmak da istiyor. İkisini birden elde edemez."

"Sean haklı," dedi annem. "Eğer o..."

Ne söyleyeceğini bilmiyorum çünkü Gabriel "Just Like A Woman"ı söylemeye başladı ve annem oturup dinlemeye başladı.

Tüm cover'larında olduğu gibi, bu şarkıyı da kendine göre uyarladı, bestesini değiştirdi ve farklı bir tonda söyledi.

Gabriel kadar müziğine bu kadar tutku katan başka bir müzisyen duymadım sanırım. Bu akustik set, müziğini daha da samimi hale getirdi.

Onun sesini dinlediğimde kalbim acıyordu. Tüylerim diken diken oluyordu. Beni özlem, şehvet, keder ve neşeyle dolduruyordu.

Bu onun süper gücüydü. Müziği insana çok şey hissettiriyordu. Duyguların saldırısı.

Annemin ifadesine bakılırsa, o da büyülenmişti.

Dylan cover'ından sonra, The Smiths'in "Reel Around the Fountain" şarkısını ve Velvet Underground'un "All Tomorrow's Parties" şarkısını söyledi, ardından bana verdiği kasette olmayan orijinal bir şarkı söyledi.

Şarkı, birinin gidişinden sonra kalan pişmanlıklar hakkındaydı. Onları hayal kırıklığına uğrattığı ve beklentilerini asla karşılayamadığı için hayıflanıyordu.

Bence çok güzeldi.

Şarkıyı söylerken acısını hissedebiliyordunuz ve ben bu şarkıyı babası için yazdığını düşündüm. Babası hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ondan hiç bahsetmemişti. Defterde okuduklarıma dayanarak böyle düşünüyordum, sadece birkaç satırdı ama ilişkilerinin zorlu olduğunu anlamak için yeterliydi.

Bir iç çekerek şarkıyı bitirdi ve alkışlara teşekkür etmek için çenesini eğdi, sonra mikrofona eğilip konuştu.

"Bir sonraki şarkıyı Jane için yazdım," dedi. "Bu onun gerçek adı değil. Onu ilk gördüğümde aklıma gelen bir isim. Bu kızda beni derinden etkileyen bir şey vardı." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Boom! Hatırlıyorum da... ya o benim hayatımın aşkıysa diye düşünmüştüm."

Kendi kendine güldü. Sonra gözleri benimkilere takıldı. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi? Artık o, her zaman kaçan kişi olacak."

Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu ve ben, bu kadar acımasız olduğu için kadere bir kez daha lanet okudum. Onun gibi erkekler her gün karşımıza çıkmaz. O bir pislik değildi. Kibirli, küçümseyici ya da egomanyak da değildi. Gabriel özel biriydi.

Ya o *benim* hayatımın aşkıysa?

"Umarım Jane'ini bulursun," yan masadaki bir kız bağırdı ve beni transımdan çıkardı. "Ama bulamazsan, ben yerini doldurmaya hazırım." Ona parlak bir gülümseme attı ve kendini gümüş tepside sundu.

Onun gözlerini ondan ayıramayan, altın burun halkası takmış, serseri gibi görünen sarışına öfkeyle baktım. Onun bacağına tekme atmak istedim. Ya da daha iyisi, gözlerini oymak istedim.

Bakışlarım Gabriel'e döndüğünde, sanki aklımı okumuş gibi ağzının köşesi yarı gülümsemeyle yukarı kalktı.

Tanrım, bu adam. Benim şiddet eğilimimi ortaya çıkardı. Hiç kıskançlık duygusu taşımamıştım, ama şimdi bakın, biber gazıma uzanıyorum. Tabii ki gerçek anlamda değil. Tamamen deli değildim.

"İnancımı koruyorum," dedi, gözleri hâlâ üzerimde. "Hâlâ umut var bence."

Ayrılmadan önce Gabriel bir kağıt peçeteye bir not yazdı ve ceketimin cebine koydu.

Kafeden çıktık ve köşede vedalaştık. Anneme onunla tanıştığına çok memnun olduğunu söyledi. Annem de ona memnuniyetini dile getirdi ve müziğinin ve sesinin olağanüstü olduğunu söyledi.

Veda ederken annem, "Dünyanın iyi müziğe ihtiyacı var. Eğer sana bir plak anlaşması teklif edilirse, hemen reddetme. Her zaman pazarlık yapma imkanı vardır. Bunu unutma" dedi.

O ciddiyetle başını salladı ve öyle yapacağını söyledi. Sanırım annemin fikrine saygı duyuyordu. Monks'taki o spontane performansın yarısı bunun için olduğunu düşünüyorum. Diğer nedeni ise açıkça bana eziyet etmekte.

"Oh, hey," dedi. "Saat kaç biliyor musunuz?"

Annem ona saatin yedi buçuk olduğunu söyledi.

"Oh, lanet olsun. Biriyle buluşmam gerekiyordu..." Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzünü buruşturdu.

Bana bir kızla buluşacağını söyle, neden söylemiyorsun?

"Gitmem lazım. Cornelia Street Café'de çalacağım," dedi, sanki bu akşam bir konseri olduğunu yeni hatırlamış gibi.

Bana son bir kez baktıktan sonra, her zamanki gibi geç kalmış, kış ortasında onu sıcak tutacak kadar kalın olmayan bir bere ve askeri ceketle karlı caddeyi koştu.

Benim sorunum değil. Eminim onu sıcak tutacak birçok kız bulabilir. Eminim kafedeki sarışın ya da buluşacağı kız yataklarını paylaşmaktan mutluluk duyacaktır.

Acı çektiğimden değil.

"Hadi," dedi annem. "Gitmeden önce tasarımlarını görmek istiyorum."

Avenue A'da parkın önünden geçerken, ceketimin cebindeki not sanki astarı delip geçecekmiş gibi hissettim. Onu okumayı çok istiyordum, ama aynı zamanda istemiyordum da.

Yıllar önce onun sözlerine aşık olmuştum. Onu kafamda o kadar yüceltmiştim ki, benim idealize ettiğim hayali gerçeğe dönüştüremezdi.

Yine de.

Yine de...

İstememen gereken birini istemekten kendini nasıl alıkoyabilirsin? "Sen Jane'sin," diye tahmin etti annem.

"Evet," diye iç geçirdim. "Ben Jane'im. O da üç yıl önce parkta defterini kaybeden çocuk."

"Defteri..." Kaldırımın ortasında durdu ve kolumu tuttu. "Hayallerindeki çocuk mu?"

"Değil. Ben sadece... O zamanlar genç ve aptaldım."

Annem güldü. "Hâlâ gençsin." Başını eğdi ve sokak lambasının puslu, asitli ışığında yüzümü inceledi. "Peki ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Yapabileceğim hiçbir şey yok." Onu unutmak dışında.

Sokakta ağır adımlarla yürüdüm ve tüm bu hayal kırıklığını ve saçma umutsuzluğu kafamdan atmaya çalıştım.

Bu, kötü bir şaka gibi geliyordu. Bir soytarı burnumun dibinde havuç sallayıp sonra onu çekip, gülerek ve alay ederek, "*Ha ha ha, onu alamazsın*" diyordu.

Botlarım, egzoz dumanı ve yayalardan kararmış çamurda izler bırakıyordu. Bu şehirde hiçbir şey temiz ve bozulmamış kalmazdı, saf kar bile.

"Neden Annika ile konuşmuyorsun? Eminim o anlayacaktır."

Annem birdenbire üç kafalı olup ateş püskürüyormuş gibi ona baktım. "Ne söyleyeyim peki? Gabriel benim Defterci Oğlanım ve benim hakkımda şarkılar yazıp, hala seninle birlikteyken onları seslendirdi mi?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Sence bu nasıl karşılanır?"

"*Gabriel* senin Defterci Oğlan mı?" diye bağırdı Annika.

Donakaldım. Midem serbest düşüşe geçti ve ayaklarımın dibine çarparak yere düştü.

O nereden çıkmıştı?

Hareketsizce durdum, dönmeye ya da tek bir kelime bile söylemeye korkuyordum, sanki bir heykel oyunu oynuyormuşum ve bir kasımı bile hareket ettirirsem kaybedecekmişim gibi.

Tanrım, neden koca ağzımı kapalı tutmadım ki?

Annem Annika'yı gülümseyerek selamladı, ama Annika farkına bile varmadı.

Gözleri bana dikilmişti.

"Ben taksiye bineceğim," dedi annem, kolumu sıkarak. "Yarın sabah seni ararım. Her şey yoluna girecek," diye beni teselli etti.

Keşke ona inanabilseydim.

"Şaka yaptığını söyle," dedi Annika. "Benden böyle bir şeyi asla saklamayacağını söyle. Söyle!"

"Ben..." Gerçeği saklamak bir şeydi, ama ona yalan söylemek bambaşka bir şeydi. Yutkundum. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mide bulantısı ile kanepenin kenarına oturdum ve ellerimi ovuştururken, Annika öfkeli adımlarla oturma odasında volta atıyordu.

İleri geri. İleri geri.

"Berbat bir gün geçirdim ve tek istediğim eve gelip seninle konuşmaktı, ama sonra bunu mı duyuyorum? Tanrım."

"Ne oldu? İster misin..."

"Hiçbir şey mantıklı değil," dedi. "Onun adını bile bilmiyordun. Onun olduğunu nasıl anladın? Ne zaman anladın?"

"Ben biraz..." Ellerimi kucağımda birleştirdim, titremelerini engellemeye çalışarak. "İlk geceden beri biraz biliyordum..."

"Aman Tanrım." Dönüp yumruklarını beline koydu. "Ağustos'tan beri biliyordun ve bana söylemeyi hiç düşünmedin mi?" diye bağırdı.

Boğazım düğümlendi ve zorla sözleri ağzımdan çıkardım. "Emin değildim."

"Annene o şarkıları senin için yazdığını söyledin. Ama bana o şarkıları *yıllar* önce yazdığını söyledi," dedi. "Seni tanıştırmadan önce onunla tanıştın mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır. Beni bir lokantanın penceresinden gördü ve bunun hakkında şarkı yazdı. Hepsi bu. Başka bir şey yok."

"Seni *bir kez* gördükten sonra senin için bir sürü şarkı mı yazdı? Vay canına." Sert bir şekilde güldü. "Onu *oldukça* etkilemiş olmalısın."

"Ben..."

"Tanrım, ne kadar aptalım. Onu sevmediğini düşündüğüm için sizi bir araya getirmeye çalıştım. Meğer onu çok seviyormuşsun." Gözleri

ve parmağını bana doğru uzattı. "Onunla yattın mı? Bunca zaman onunla yatıyor muydun?"

"Ne? Hayır." Kanepeden kalkıp yaklaştım, sanki barışçıl niyetle geldiğimi belirtmek istercesine ellerimi kaldırdım. "Sana asla böyle bir şey yapmam. Asla."

Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii, tabii. Ben de buna inanayım." "Annika, beni tanıyorsun..."

"Seni tanıdığımı *sanıyordum*. O gömleği bu kadar sevmesine şaşmamalı. Onun için *sen* yapmışsın."

Gözleri yaşlarla doldu ve ben durumu düzeltmek istedim, ona uzandım, onu kucaklamak istedim, ama o geri çekildi ve elini kaldırarak beni uzaklaştırdı. "Benden uzak dur," dedi dişlerini sıkarak.

Ellerimi indirdim ve titrek bir nefes aldım. "Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle bana."

"Sen benim en iyi arkadaşım olacaktın."

"Ben senin en iyi arkadaşını**m**. Seni asla incitmek istemedim..."

"Ama incittin. Bana yalan söyledin ve beni aptal yerine koydun. Eminim Gabriel'le bu konuda çok gülmüşsünüzdür, değil mi? Arkamdan gülüyor muydunuz?"

"Hayır. Tanrım." Kızgın olmaya hakkı olduğunu biliyordum ama hadi ama, gerçekten haksızlık ediyordu. "Ben öyle bir insan değilim, o da öyle."

"Tabii ki değilsin," dedi. "O, ben onunla birlikteyken en iyi arkadaşımı arzulayan türden bir insan. Ve sen de en iyi arkadaşından sır saklayan türden birisin!"

Konuşmak için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Gabriel adına konuşamazdım ama tüm olayı sır olarak sakladığım için yüzde yüz suçluydum. Onu gizlice arzuladığımı söylemeye gerek bile yok.

Doğruca cehenneme gidecektim.

"Bana söylemeliydin, Cleo. Bana karşı dürüst olmalıydın."

O yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı çarparak kapattı, ben ise oturma odasının ortasında durmuş bu durumu nasıl düzeltebileceğimi düşünüyordum.

Birkaç dakika sonra, kapısını hafifçe çaldım ve alnımı kapıya dayadım. "Bir şeye ihtiyacın olursa... konuşmak istersen... ben buradayım, tamam mı?"

"Beni rahat bırakırsan çok sevinirim." "Tamam." Bir adım geri attım. "Tamam. Ben... odamda olacağım."

Yatak odamda bir kitap aldım, sonra onu bıraktım ve tasarımlarım üzerinde çalışmaya çalıştım ama konsantre olamadım.

Sonunda yatağıma yığıldım ve tavana bakarak işleri nasıl farklı şekilde halledebilirdim diye düşündüm. Bununla mücadele etmemiştim sanki. Vicdan azabım beni rahatsız etmemişti sanki. *Ona söyle.*

Ama ona *ne zaman* söylemeliydim? Şüphelerim doğrulanmadan önce mi? Ondan ayrıldıktan sonra mı? Yılbaşı gecesi, kadehini kaldırıp "yeni başlangıçlar, geçmişe takılmamak ve pislik müzisyenlere son vermek" için kadeh kaldırdığında mı?

Annika ile tanıştığımızdan beri, hiç ciddi bir kavga etmemiştik. Gabriel'e kadar.

Ertesi sabah, dün geceki kıyafetlerimle uyandım. Annika dans stüdyosuna gitmişti, ben de duş alıp midemde bir ağrı hissederek işe yürüdüm.

Ellerimi ceplerime soktuğumda, buruşuk peçeteyi çıkardım ve sabah bagel ve kahvemi almak için sırada beklerken notunu okudum.

Dinle, bu konuyu düşündüm... Arkadaş olamamız için bir neden yok, değil mi? Mesele şu ki, seni hayatımda gerçekten istiyorum. Bir şekilde, bir biçimde hayatımda olmana İHTİYACIM var ve eğer bu arkadaş olarak olacaksa, öyle olsun (bu, daha fazlasını istemediğim anlamına gelmez - TABİİ Kİ İSTİYORUM).

Ama hiç yoktan, birkaç kırıntıya razı olmayı tercih ederim. Beni biraz tanıyorsan, bunun benim için büyük bir taviz olduğunu bilirsin.

Ben sadece bir erkeğim, Jane. Açlıktan ölmeden önce bana bir kırıntı at.

"Hey bayan, sipariş verecek misin? Bütün gün burada bekleyemem." Siparişimi yeterince hızlı veremediğimde, tezgahın arkasındaki adam arkamdaki müşteriye işaret etti. "Hey dostum. Evet, sen. Siparişini ver."

New Yorklular, dostum, çok sabırsızlar.

Krizin ortasında olduğumu görmüyor musun?

Gerçekten düşündüğümde, bunların hepsi Gabriel'in suçu.

Beni ilk gördüğünde peşime düşseydi, tüm bu karışıklığı önleyebilirdik.

Turtleneck giyen David'i terk edip Gabriel ile kahve içmeye giderdim ve şimdiye kadar, birbirimize ait olup olmadığımızı ya da iyi bir çift olup olmadığımızı kesin olarak bilirdik.

Lanet olsun sana Gabriel.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İşten çıktığımda beni bekliyordu, House of Simone'un yanındaki binaya yaslanmış duruyordu.

Onu fark etmemiş gibi yanından hızla geçtim.

O yılmadan benimle aynı hızda yürümeye başladı, ben de tabii ki adımlarımı hızlandırdım ve neredeyse caddede koşmaya başladım.

Aceleyle uzaklaşmak için kaldırımdan Broadway'e adım attım ve karşıdan gelen trafiğin ortasına düştüm. Gabriel ceketimin kolunu yakaladı ve beyaz bir minibüs, durduğum yerden sadece birkaç santim öteye hızla geçerken beni güvenli bir yere çekti.

Kalbim deli gibi atıyordu. Elimi kalbimin üzerine koydum ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Tanrım. Bu adam bana bunu yaptı. Ölebilirdim.

Dönüp ona sert bir bakış attım. "Neden buradasın?" Ellerimi belime koydum ve gözlerimi kısarak baktım. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun yoksa?"

"Az önce hayatını kurtardım," diye itiraz etti. "Ve rica ederim."

"Sen beni bu kadar... bu kadar... yapmasaydın sokağa çıkmazdım." Ellerimi havaya kaldırdım.

O sıırıttı. "Bana o kadar deli oluyorsun ki, düzgün düşünemiyorsun. Zar zor konuşabiliyorsun." Gülümsemesi daha da genişledi.

Topuklarımı döndürdüm ve ışıktaki karşıya geçtim. Öfkemi bastırmaya çalışıyordum. Öfke, kalp ağrısından her zaman daha iyiydi.

"Bugün Annika ile konuştum," dedi rahat bir şekilde.

Gözlerim onun yüzüne çevrildi. "Onunla *konuştun* da ne demek?"

"Bu sabah daireme geldi. Senin annenle benim hakkımda konuştuğunu duyduğunu söyledi, biz de bunu konuştuk."

Sanki bu çok önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. Sanki bu yüzden uykularım kaçmamış ve aklımı kaçırmamışım gibi.

"Peki sen ne dedin? O ne dedi?" diye sordum. "Hadi bir şeyler yiyelim, sana her şeyi anlatırım."

Durup ona döndüm. "Şimdi söyle bana."

Botlu ayaklarını yere vurdu ve ellerine üfledi. Nefesi beyaz dumanlar halinde çıkıyordu ve her zamanki gibi, hava şartlarına uygun giyinmemiştii.

"Dışarısı eksi yirmi derece ve ben açlıktan ölüyorum. Açken düşünemiyorum."

Hipotermiye girmesini ya da açlıktan ölmesini istemedim, bu yüzden pes ettim.

Astor Place'deki lokantaya gittik, sarı duvarları, kırmızı sütunları ve kitsch resimleri olan geniş bir mekan, ve tavandan tabana pencerelerin yanındaki bir masaya oturduk.

Huysuz garsona siparişlerimizi verdikten sonra, Gabriel kolunu koltuğun arkasına attı ve Cheshire kedisi gibi gülümsedi. "Seni ilk gördüğümde burada oturuyordum ve şimdi, işte buradayız."

"Evet, işte buradayız," dedim somurtkan bir şekilde. "Bu yüzden en iyi arkadaşımı kaybedeceğim."

"Annika'yı kaybetmeyeceksin. Şu anda durum pek iyi görünmüyor ama o da fikrini değiştirecek," diye beni teselli etti.

Ben o kadar iyimser değildim.

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Tartışmamız kafamda sürekli tekrar ediyordu, ama kaç kez tekrar edersem edeyim, geri sararak sonucu değiştiremiyordum.

Annika'yı yalanımla incittim ve durum tersine olsaydı ben de kızardım.

"Sen önce ona aittin," diye işaret ettim.

"Kimse kimseye ait değildir," diye alay etti. "Ben onun tek mülkiyeti değilim.

Kimseye *ait* olamazsın."

Onun mantığını anlasam da, kadınların arkadaşlıklarının nasıl işlediğini bilmediği acı bir şekilde ortadaydı. Belki erkekler kavga edip birkaç bira içerek barışabilirler, ama kızlar öyle davranmazlar.

Bir arkadaşını (üstelik bir erkek yüzünden) ihanet ettiğinde, neredeyse kapatılması imkansız bir duygusal uçurum oluşur.

Elbette, Annika ve benim geçmişimiz vardı, ama bu yeterli olur muydu? Gerçekten bilmiyordum.

Garson cheeseburger ve patates kızartmasını getirdiğinde, "Yemek istemediğine emin misin?" diye sordu.

Kafamı salladım ve kahveden bir yudum aldım. Tadı acı çamur gibiydi. Kahve makinesi muhtemelen sabahtan beri ocakta duruyordu. "Annika ile ne olduğunu duymam lazım."

"Neden dört ay boyunca onu oyaladığımı bilmek istedi," dedi, Heinz şişesinin yan tarafına vurarak tabağına ketçap dökerken. "Senin kim olduğunu anladığımda neden ilişkimizi bitirmedim?"

"Haklısın. Neden bitirmedin?"

Bir an düşündü. "İlk başta, sen sadece... Seni *tanımıyordum*, Cleo. Kafamda canlandırdığım kızı tanıyordum, ama *seni* tanıımıyordum. Ve Annika'yı seviyordum. Daha iyi bir kelime bulamadığım için, onunla birlikte olmak kolaydı. Önceden oluşturulmuş fikirler yoktu. Hayal dünyası yoktu. Ama sen..."

Ağızına patates kızartması tıktırıp çiğnedi, bakışları pencereye kayarken ben onun profiline bakıp bir an için dikkatim dağıldı.

En duyusal ağzı vardı. Kömür gibi kirpikler. İfadeli bir yüz.

Gabriel eski bir ruhtu. Duygularını, siperlerde savaşmış ve insanlığın en iyi ve en kötü yanlarını görmüş, ama yine de dünyanın güzel bir yer olduğu umuduna sarılmış, savaş yorgunu bir asker gibi taşıyordu.

Parmak uçlarımla yüzünün kıvrımlarını ve hatlarını izlemek istedim. Onu çizmek. Ruhunu ve ruhunu bir tuval üzerine yakalamak.

"Sanki seni rüyamda görmüşüm gibi hissettim ve sonra gözlerimin önünde beliriverdin, ne yapacağımı bilemedim," dedi. "Beklediğim gibi değilsin, ama yine de her şey ve daha fazlasısın. Birbirimizi gerçekten tanımıyoruz, ama sanki seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum." Ellerini uzattı. "Bunu istediğin gibi yorumla, Jane."

Ona söylemek istediğim şey, onun hayalindeki kız olamayacağımın çok büyük bir ihtimal olduğu idi, ama tek söylediğim "Benim adım Jane değil" oldu.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Sen Cleo Babington'sın. Sanatçı. İlham perisi. Sert davranan ama son parasını, arkadaşı gibi gördüğü bir evsize bir fincan kahve almak için harcayan kız. Asi bir kalbi ve keskin bir zekası olan, zihninin harikalarını asla takdir edemeyecek erkekleri seçen kız. Benim için bir gömlek yapan kızsın."

Evsiz adam, Gabriel'in defterini bulan Chuck'tı. Yaffa Cafe'ye gittiğimiz gün, Chuck köşede

ve East Village'ın nasıl mahvolduğunu haykırıyordu. Ona bir fincan kahve ısmarladım ve bir süre onunla takıldım, ama Annika ve Gabriel önceden gitmişlerdi, bu yüzden onun bunu gördüğünü fark etmemiştim.

"Sana o aptal gömleği yapmamalıydım," diye mırıldandım.

O eğlenerek güldü, hamburgerini üç ısırıkta bitirdi ve koltuğuna geri oturdu. "Peki şimdi ne olacak? Buradan nereye gideceğiz?"

"Eve. Ayı ayrı. Ama önce Annika ile olan konuşmanın geri kalanını bana anlat."

Annika'nın anlaşılır bir şekilde üzgün olduğunu ve bunu neden ondan sakladığını anlayamadığını söyledi. "Ayrıca benim defterimi bulduğunu ve *yıllardır* sakladığını da söyledi. Açıklamak ister misin?"

Koltuğumda kıpırdanmaya başladım, ama Annika'nın ona bunu anlatmış olmasına şaşırılmamalıydım. O defter, tüm yalanlarımın sebebiydi.

Ona hikayeyi anlattıktan sonra, elbette onun gömleğini kokladığım kısmı atlayarak (tam bir ucube gibi görünmeme gerek yoktu), Gabriel bana şaşkın bir ifadeyle baktı ve sonra gülmeye başladı.

Bunun neresinin komik olduğunu anlayamadım.

"Daha kaç tane işaret gerekiyor?" dedi. "Evren bile bizim birbirimize ait olduğumuzu düşünüyor. Bunun bizi nereye götüreceğini görmeden buradan öylece uzaklaşamayız."

Sadece yap şunu, omzumdaki şeytan kışkırttı. Onu istediğini biliyorsun.

Ama diğer omzumdaki sinir bozucu melek araya girdi. *Dur ve vazgeç. Erkekler gelir geçer ama arkadaşlar sonsuza kadar kalır.*

Yine de tereddüt ettim. Masadan atlayıp gömleğini tutup onu öperek başını döndürmek için o kadar canım çekiyordu ki, kığımın koltukta sabit kalması bir mucizeydi.

Onun beni duvara itip dilini ağzıma sokmasını, elleri vücudumu okşarken parmaklarımın saçlarını çekip daha fazlasını istemesini istedim.

Onun uyumasını izlemek, kollarında uyanmak ve sarhoş bir tango dansı yapmak istedim.

"Benimle eve gel," dedi.

Tanrım. İstedim. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar istedim. Sadece fiziksel olarak değil, hayal edilebilecek her şekilde.

Bütün gece uyanık kalıp kitaplar, müzik, sanat ve hayat hakkında konuşmak istedim. Umutlarımız, hayallerimiz, korkularımız ve zaferlerimiz hakkında.

Onu bir hayran gibi takip etmek ve tek bir konseri bile kaçırmamak istedim. O yan odada gitarını çalarken ve müzik yazarken, ona haftanın her günü için bir gömlek yapmak istedim.

Onun iyi geceler öpücüğü verdiği kız olmak istedim.

Gerçek ve iyi bir şey istedim. Olağanüstü bir şey.

Kırıntılarla yetinmek istemiyordum. Lanet olası pastanın tamamını istiyordum ve onu yemek istiyordum.

Ama evren her şeyi mahvetti. Ona aşık olamazdım çünkü bu Annika'yı incitirdi, bu yüzden çok geç olmadan uzaklaşmam gerekiyordu.

Koltuktan kayarak kalktım ve paltomu aldım, beynim sessizce "*Seni istiyorum. Seni istiyorum. Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki fiziksel olarak acı çekiyorum*" diye haykırsa da güçlü kalmaya kararlıyım.

"Üzgünüm. Yapamam. Hoşça kal, Gabriel."

Gözlerimi yaşlarla doldurarak lokantadan kaçtım ve ağır bir kalple ve kafamda milyonlarca "*ya eğer*" düşüncesiyle caddenin karşısına koştum.

Eve vardığımda, Annika'dan son umut ışığımı söndüren bir not buldum.

Bir süre babamla kalacağım. Şu anda senin yanında olamam, lütfen benden uzak dur ve benimle iletişime geçmeye çalışma.

ON ALTI. BÖLÜM

Annika beni terk ettikten üç hafta sonra, yüzyılın fırtınası Doğu Kıyısı'nı vurdu ve New York şehrine 30 santim kar yağdı.

Şiddetli rüzgar ve gök gürültüsüyle birlikte gelen kar fırtınası, adeta Kutsal Kitap'taki gibi idi.

Üç gün boyunca elektrik kesintisi yaşadık ve tasarımlarımı gündüzleri düz, gri ışıktaki, geceleri ise mum ışığında tamamlamak zorunda kaldım. Sonra çatıda bir boru patladı ve oturma odasının tavanından su sızmaya başladı, bu yüzden tüm mobilyaları odanın ortasına itmek ve taşan suyu toplamak için tencere ve tavaları ortaya koymak zorunda kaldım.

Ancak bu rahatsızlığa rağmen, beni sıcak tutacak yeterince kazak ve battaniyem vardı ve hala başımı sokacak bir evim vardı. Hayatta kalmıştım. Herkes bu kadar şanslı değildi.

Haberlere göre ölü sayısı artıyordu.

Sonunda Chuck'ı aramak için dışarı çıktığımda, sokaklarda bel hizasına kadar kar yığınları vardı ve hava o kadar soğuktu ki, burnumu ve ağzımı saran yünlü atkımanın üzerine ince bir buz tabakası oluşmuştu. Lower East ve Bowery'nin her yerini dolaştım, evsiz barınaklarını kontrol ettim ve herkese fotoğraftaki adamı görüp görmediklerini sordum. Hepsi başlarını sallayıp hayır dediler.

Chuck'ın sığınmış olabileceği yerlerin listesini bitirdikten sonra, eve gidip hastaneleri aramak üzereydim ki, ateist olmasına rağmen sık sık gittiği East Twelfth Street'teki bir kiliseden bahsettiğini hatırladım.

Denemeye değerdı, bu yüzden yüzümü atkıma gömerek Second Avenue'ye doğru yürüdüm.

"Cleo?"

Başımı kaldırdım. Gabriel ve at kuyruğu saçlı sarışın bir adam, koşer fırın Moishe's'in önünde duruyorlardı. Gabriel kolunu omuzlarıma doladı ve beni arkadaşıyla tanıştırdı. "Cleo, bu Devin, esrar tedarikçim. Aynı zamanda harika bir gitarist."

"Kafayı bulmak ister misin?" diye sordu Devin. Gözleri cam gibi parlıyordu ve çoktan kafası güzel görünüyordu.

"Hayır, şimdilik yok, teşekkürler."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu

Gabriel. "Kiliseye."

"Bugün Kutsal Cuma değil ama tamam, gidelim,"

dedi. Ona bir bakış attım. "Kafan mı güzel?"

"Hayattan," dedi ve o ve Devin gülmekten ikiye katlanırken, ben sanki dün votka içip sarhoş olmamışım gibi başımı salladım. Kahvem bitti ama dolapta yarısı boş bir şişe buldum. Çaresiz zamanlar.

"Kiliseye neden gidiyorsun?" diye sordu Gabriel, tam da Devin, "Dostum, ben gidiyorum. Akşam görüşürüz. Cleo'yu da getir. Ve Cleo, arkadaşlarını da getir," diye seslendi.

"Chuck'ı bulmak için kiliseye gidiyorum," dedim, başparmağımı omzumun üzerinden işaret ederek. "Görüşürüz o zaman..."

"Dur bakalım. Ben de seninle geliyorum," dedi ve benimle aynı hızda yürümeye başladı. "Chuck ve ben artık arkadaşız."

Ona yan gözle baktım. "Sen gerçekten kafan güzel, değil mi?"

"Hayır." Güldü. "Belki. Ama birkaç hafta önce Chuck'la karşılaştım. Köşede Kaddish okuyordu ve ona sadık bir Ginsberg hayranı olduğumu söyledim. Ayrıca seninle arkadaş olduğumu da söyledim. Kim olduğunu hemen anladı. İyi biridir. Uzun uzun sohbet ettik ve dünyayı düzelttik."

"Eminim öyledir," dedim kuru bir şekilde, ama içten içe Chuck'la konuşmak için durmasını sevdim.

"Bugün Rus romanlarındaki kahramanlara benziyorsun."

Kafamda yün bir bere, üzerimde tüylü vintage bir kürk vardı. "Öyle hissediyorum. Trajik bir şekilde akşamdan kalmayım. Hâlâ midemde votkanın sallandığını hissedebiliyorum. Dün Coltrane dinledim ve ruhumu bir tuval üzerine resmettim. Çok fazla gri tonu kullandım."

"Vay canına. Sarhoş olduğunda karanlık yerlere gidiyorsun," dedi. "Sanki aynı alkolle beslenen dili konuşuyoruz. Umarım 'A Love Supreme' Psalm'dı."

"Tabii ki öyleydi." Sarhoşluktan sersemlemişken Xavi'yi aramış ve ona yalnız öleceğimi ve haftalarca kimse cesedimi bulamayacağını söylemiştim çünkü çok yalnızdım. Ayrıca, cenazemde tüm saatleri durdurmakla ilgili W.H. Auden'ın şiirini okumasını istedim, ama "o"yu "o" olarak değiştirmesini istedim.

Bunu biliyorum çünkü Xavi bu sabah beni arayıp hala hayatta olduğumu kontrol etti ve tüm konuşmayı aktardı, bana sıcak dairesinden çıkıp kar yığınları ve dondurucu soğukta yürümek zorunda kalacağını hatırlatarak bana eşlik etmeyi teklif ettiğini söyledi. Anlaşılan ona önemli olanın niyet olduğunu ve ondan böyle bir fedakarlık yapmasını *asla* istemeyeceğimi söylemişim.

Ama bu onun anlattığı versiyondu. Benimkini hatırlayamıyordum.

Bakır kubbeli Roma Katolik kilisesinin giriş holü tütsü ve solmuş zambak kokuyordu. Cenaze töreni gibi. Umarım bu kötü bir alamet değildir.

Bir yığın ilahi kitabı taşıyan yaşlı bir Hispanik kadın bizi karşıladı. "Üzgünüm ama günah çıkarma töreni az önce bitti."

Şehrin en büyük iki günahkarı gibi görünmüş olmalıyız.

"Arkadaşımızı arıyoruz," dedi Gabriel. "Evsiz bir adam..." Fotoğrafi çıkarma sırası bendeydi.

Kadın fotoğrafa bir göz attı. "Tanıdık geliyor. Peder Francis size yardımcı olabilir. Beni takip edin."

Gabriel, kadını takip ederek loş ve dar koridorlardan oluşan labirenti geçerken, "*Peder Francis*" diye fısıldadı. Umutlanmamaya çalışıyordum ama Peder Francis bize yardım edemezse, kim edebilir ki?

Koridorun sonunda, kadın ağır ahşap bir kapıyı çaldı ve başını içeri soktu. Birkaç saniye sonra, Peder Francis'in bizimle memnuniyetle konuşacağını söyledi. Ona teşekkür ettik ve yıpranmış gri halılar ve yarım daire şeklinde dizilmiş ahşap sandalyelerle döşenmiş küçük bir odaya girdik. Her sandalyenin koltuğunda bir dua kitabı vardı.

Peder Francis ayağa kalkarak bizi karşıladı. Sağlam yapılı, kafasına yakın kesilmiş siyah saçları ve bir veya iki kez kırılmış gibi görünen belirgin burnuyla, bir rahipten çok bir boksöre benziyordu.

Bizi karşısına oturmaya davet etti, ben de ellerimi kavuşturup bacaklarımı çaprazladım. Kendimi müdürün odasına çağrılan bir ilkokul çocuğu gibi hissettim.

Gabriel tamamen rahat görünüyordu, koltuğuna yaslanmış, kolunu benim koltuğumun arkasına atmış, sanki bir çiftmişiz gibi.

"Nasıl yardımcı
olabilirim...?" "Cleo. Bu
Gabriel."

"İtiraf etmek ister misiniz?"

"Oh. Hayır." Duvardaki haçı izledim. İsa'ya karşı her zaman bir ilgim olmuştu. Bir asi, bir yabancı, sonuçlarına rağmen inançlarına sadık kalan bir adam. O gerçek bir rock yıldızıydı. "Ben Katolik değilim." Bu bir özür gibi geldi.

"Eskiden kilise korosunda şarkı söylerdim," dedi Gabriel. "Ama artık Katolik değilim. Organize dinlere ya da Katolik kilisesinin insanlara yüklediği suçluluk duygusuna inanmıyorum..."

Onu dirsekledim ve yan gözle baktım. *Bir rahibe böyle mi söylenir?*

Gabriel elini kaldırdı. "Alınmayın, Peder."

Peder Francis gülümsemeyi zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Alınmadım," dedi. "Bugün sizi buraya ne getirdi?"

"Aslında birini arıyoruz." Cebimden Chuck'ın fotoğrafını çıkardım ve Peder Francis'e uzattım. "O evsiz ve bu soğuk havada dışarıda olması bizi endişelendiriyor," diye açıkladım. "Onu görmüş olabileceğinizi umuyorduk?"

Rahip fotoğrafa sadece iki saniye baktıktan sonra geri verdi. "Organize dine inanmayan bir başkası," dedi gülümseyerek. "Yine de neredeyse her gün buraya geliyor. Charles ve ben yıllar boyunca çok canlı tartışmalar yaptık. Arkadaşınızın güvende ve sıcak bir yerde olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir. Bodrumda bir karyolada yatıyor." Peder Francis ayağa kalktı, biz de kalktık. "Onu kilise sıralarında otururken bile görebilirsiniz."

Rahat bir nefes aldım. Neden hep kötü haberler bekliyordum ki? "Çok teşekkür ederim."

"Teşekkürler, Peder," dedi Gabriel, rahibin elini sıkarak. Kapıdan çıkarken Gabriel, "Bu arada, bu kilisede org var mı?" diye sordu.

"Aslında var."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Nasıl yaptı bilmiyorum ama inançsız Gabriel, Peder Francis'i org çalmasına izin vermesi için ikna etti.

Angel Gabriel bizi cennete taşıırken, ben ön sıradaki bir Katolik rahibin yanına oturdum. Şaka yapıyorum.

Sadece Gabriel, bir rahibin önünde Katolik kilisesinin orgunu çalarak "Light My Fire" şarkısını çalabilirdi. Bu şarkı, The Doors'un *The Ed Sullivan Show'dan* yasaklanmasına neden olmuştu. Sansüre inandığımdan değil, ama hadi ama, zaman ve yer önemli.

Neyse ki rahip havalı biriydi ve Gabriel şarkıyı çok güzel çalmıştı, ama ben oradan bir an önce çıkmak istedim.

Çıkarken, Peder Francis bize tekrar gelmemizi söyledi. Gabriel, onun muhtemelen Jim Morrison hayranı olduğunu söyledi. "İşte şiirsel bir asiye değer veren bir rahip."

Bence sadece nazik davranıyordu.

On dakika sonra, kendimi Kiev'de Gabriel'in karşısında otururken buldum. O hala org çalmanın heyecanını yaşıyordu, ben ise o kadar üşümüş ve acıkmıştım ki, neredeyse hiç direnemedim.

Ve tamam, onunla birlikte olmayı seviyordum. Ama arkadaş olarak. Sadece arkadaş, daha fazlası değil. Bunda kesinlikle bir sakınca yoktu.

Bugün siyah kapüşonlu sweatshirt'ü, dağınık saçları ve sadece bana yönelik çarpık gülümsemesiyle özellikle sevimli görünüyordu.

"Chuck hakkında iyi haberler var," dedi, küçük bir orduyu doyuracak kadar yemek sipariş ettikten sonra. "Seninle nasıl tanıştığını anlattı. Senin harika bir devrimci olacağını söyledi."

Omuz silktim. "Herkesin yapacağı şeyi yaptım."

Gabriel içinden güldü. "Ciddi olamazsın. Çoğu insan görmezden gelirdi. Sen on yedi yaşındaydın ve ayaklanmaların ortasında, atlı polislerin arasında, evsiz bir adamın hakları için savaşıyordun. Bu, *herkesin* yapacağı bir şey değil."

"Sadece olayların içine çekildim ve o polisin Chuck'ın kafasına vurduğunu gördüğümde çok sinirlendim," dedim. "O hiçbir şey yapmıyordu Gabriel. Kafasında büyük bir yara vardı ve alnından kan akıyordu. Böyle bir muameleyi hak etmiyordu."

"Bak ne diyeceğim, eğer bir gün Zombi Kıyameti olursa, Cleo Babington'ın benim yanımda savaşmasını isterim. Hatta, tüm bu düzensiz tugayı sen yöneteceksin."

Gülümsedim. "Umarım o noktaya gelmez. Dolabımdaki yiyeceklerle hayatta kalamayız, orası kesin. Kahvaltıda bir kutu ananas parçası yedim ve yüzyılın fırtınası sırasında fıstık ezmesi kavanozunu ve son çorba kutusunu bitirdim. Şimdi elimde sadece bir kavanoz maraschino kirazı, bir torba marshmallow ve bir kutu zeytin var."

"Benim dolabımda bir kutu mısır gevreği, bir kutu fasulye ezmesi ve Reagan yönetimi döneminden kalma iki kutu sardalya var," dedi. "Bunlar daireyle birlikte geldi. Hamam böcekleri de öyle."

"Ne kadar göz alıcı hayatlar yaşıyoruz."

"İki Rus devrimcisi gibi."

"Uzun ve acımasız bir kış oldu." Dramatik bir şekilde iç geçirdim, elim kalbime gitti. Şaka yapma niyetindeydim, ama Gabriel ciddiyetle başını salladı.

"En uzun ve en acımasız," dedi, gözleri benimkilere bakarak, hava durumundan bahsetmediğimizi ima etti.

Gabriel koltuğunda kıpırdadı ve dizlerimiz birbirine değdi.

Geri çekilebilirdim. Vücudumun hiçbir kısmının onun vücuduna değmemesini sağlayabilirdim. Gözlerimi indirebilirdim.

Ama bunların hiçbirini yapmadım.

Bakışlarının yoğunluğu benimkini yansıtıyordu ve ikimiz de neredeyse fark edilmeyecek şekilde güneşe doğru eğilen çiçekler gibi birbirimize doğru eğildik.

Zaman durdu ve tabakların, çatal bıçakların ve garsonların "*Mama! İki kase borscht ve kasha varnishkes istiyorum*" diye bağırımlarının gürültüsü, sadık aşçının uzak bir uğultuya dönüştü.

Yemek geldiğinde geri çekildik, ama dizlerimiz hala birbirine değiyordu.

Ekşi krema ve elma püresi ile ıslatılmış patatesli krep yedim, pierogi'yi şişledim ve buharlı borscht ve challah ekmeği yedim, sanki hayatının en uzun ve en acımasız kışını atlatmış bir Rus romanındaki kahraman gibi.

Hiç bu kadar aç olduğumu hatırlamıyorum.

"Annika ile durumlar nasıl?" diye sordu Gabriel. Bu, iştahımı kaçırmamanın bir yoluydu. "Sorunlarınızı çözdünüz mü?" Çok umutlu görünüyordu.

Annika hala hassas bir konuydu, bu yüzden kahvemi içip soruyu tamamen geçiştirdim. "Senin hakkında konuşalım."

Boş tabağını itti ve koltuğuna yaslandı, kollarını başının üzerine uzattı ve hayatının dövuşüne çıkmaya hazırlanıyormuş gibi parmaklarını kırdı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Oh, bilirsin, her zamanki gibi. Geçmiş ilişkilerin, çocukluğun, her gün ne yaptığın, kirli sırların ve gizli zevklerin... Bana tüm hayat hikayeni anlat."

"Vay canına. Tamam." Gabriel güldü ve parmaklarını masaya vurdu. "Bir bakalım. Bana zevk veren hiçbir şeyden suçluluk duymuyorum. Kirli sırlar konusunda ise susma hakkımı kullanacağım. Şimdilik," diye ekledi. "Çocukluğum yalnız geçti. Geçmiş ilişkilerim beni alçakgönüllü yaptı, aydınlattı, uçurdu ve çökertti. Sonuçta, bana büyümem ve kim olduğumu anlamam gerektiğini öğrettiler."

"Peki, öğrendin mi? Kim olduğunu anladın mı?"

"Kim olmadığımı biliyorum," dedi ve konuyu orada bıraktı. "Peki her gün ne yapıyorum? Akşam yemeği için şarkı söylüyorum. Kiliselerde org çalıyorum. Çamaşırhanelerde şarkı sözleri yazıyorum. Müzik dinliyorum. Her gün. Rock, punk, metal, soul, caz. Fransız şarkıcılar, Afrikalı davulcular ve Pakistanlı Sufi şairler. Gitarımı dini bir titizlikle çalıyorum ve müzik olmasaydı..."

"Ölürdün," diye tamamladım.

Ciddiyetle başını salladı. "Müziksiz bir hayat yaşamaya değer olmazdı."

Bunu duymak istemiyordum, ama hayatında her zaman müzik olacağına dair büyük bir ihtimal vardı, bu yüzden bununla yetindim.

Yine de emin olmak için, uyuşturucu bağımlısı olup olmadığını sordum.

"Bağımlı mı? Hayır. Denemedim değil. Kokain bana göre değil. Birkaç kez mantar denedim ve faydalarını görebiliyorum ama bir dahaki sefere canım çekmiyor. Esrarın yasallaştırılması gerektiğini düşünüyorum ve hiç eroin denemedim."

Gabriel dirseğini masaya dayadı, başını eline koydu ve bana sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre baktı. Normalde, biri bana bu kadar yoğun bakarsa kendimi rahatsız hissederdim

ama Gabriel'in bakışları altında kendimi sıcak bir ışığın içindeymiş gibi hissettim.

"Sıra sende. Bana kirli sırlarını anlat, Cleo."

"Sen bana seninkileri hiç anlatmadın," diye hatırlattım.

"Sır karşılığında sır," dedi. "Kimseye anlatmadığın bir şeyi anlat bana."

Ben de Beşinci Madde'yi kullanabilirdim ve muhtemelen öyle yapmam *gerekirdi*

, ama ben bu meydan okumayı kabul ettim ve bir cesaret olarak gördüm.

"Tamam." Boğazımı temizledim. "Sekiz yaşındayken annemle bit pazarına gitmiştik. Ben parlak şeylere hep ilgi duyan küçük bir karga gibiydim, bu yüzden vintage mücevherlerin olduğu masaya doğru yürüdüm ve bir broşa aşık oldum. Altın bir kuş yuvası gibi görünüyordu, içinde küçük bir inci ve robin yumurtası mavisi bir taş vardı. Onu çok istiyordum..."

"Olamaz, Cleo." Gabriel güldü. "*Yapmadın değil mi?*"

Yüzümü kapattım. "Yaptım!" Ellerimi indirdim. "Kadın arkasını döndüğünde broşu cebime attım ve eve kadar yol boyunca heyecandan titriyordum. Ama yatak odamda saklanıp broşu hayranlıkla incelerken, o kadar suçlu hissettim ki ona bakamadım bile. Sonra onu yatağımın altına sakladım ve unutmaya çalıştım."

"Peki broş şimdi nerede?"

"St. Mark's Place'e götürdüm ve çalıntı malları satan bir adama sattım. Sanırım bana birkaç çeyreklik verdi ama parayı saklamak tüm amacımı bozardı. Bu yüzden en yakın bodegaya koştum ve parayı tezgâhın üzerindeki yardım kampanyası kutularından birine attım. Sanırım March of Dimes'ti."

"İşte böyle," dedi Gabriel. "İyi karmayı geri kazandın."

Ben iç geçirdim. "Keşke öyle olsaydı. Tezgâhın arkasındaki yaşlı adam, küçük bir çocuğun harçlığını bağışlamasını o kadar tatlı buldu ki, benim iyi davranışımı bir çikolata ile ödüllendirdi. Kocaman bir çikolata. *Ve ben onu yedim.*"

Gabriel kahkahalarla güldü. "Bu paha biçilemez. Sekiz yaşında bir şeytani deha. Eminim çok sevimliydin. Küçük Oliver Twist gibi." Gabriel ellerini uzattı ve bana üzgün, köpek yavrusu gibi bir yüz yaptı. "Lütfen efendim, biraz daha istiyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Ben Artful Dodger'dım!"

Gabriel bunu çok komik buldu. O kadar çok gülüyordu ki, pencerenin yanında oturan bir adam bize bir bakış attıktan sonra kahvesini içmeye devam etti.

Eminim o Lou Reed'di. Ya da ona tıpatıp benzeyen biri.

"Bu hikaye, balıkçı yaka giyen adamı şok ederdi eminim."

Gözlerimi devirdim ve kahvemden bir yudum aldım. "Sen bu balıkçı yakalı tişörtlere gerçekten takıntılısın, değil mi?"

"O adamın vücudunda tek bir tutku kemiği bile yoktu," dedi Gabriel küçümseyerek.

"Vay canına, o pencereden gerçekten çok şey görmüşsün. Tanımadığın bir adam hakkında oldukça yargılayıcı davranıyorsun," dedim. "Bilgin olsun, çok ilginç sohbetler yaptık ve onunla vakit geçirmekten keyif aldım."

Gabriel burnunu çekti. "Sohbetler, ha? Bu, seksin berbat olduğu anlamına gelen bir kod."

David ile seks hayal kırıklığı yaratıcıydı ama tanıştığımızda on sekiz yaşındaydım ve deneyimsizdim, bu yüzden seksin abartıldığını düşünmüştüm. Beni en çok rahatsız eden şey ise onun asla çoraplarını çıkarmamasıydı.

Annika'ya bunun normal olup olmadığını sorduğumda, iki dakika boyunca güldü ve onu hemen terk etmemi söyledi.

Ama David'in seks sırasında çorap giyme alışkanlığını ifşa etmek sadakatsizlik gibi geldi, bu yüzden bunu kendime sakladım.

"Kaç tane kız arkadaşın oldu?" diye sordum onun yerine.

Omuz silkti. "O kadar çok değil."

"Buna inanmak gerçekten zor."

"İnan. Ciddi denebilecek tek bir uzun süreli ilişkim oldu."

Daha fazla ayrıntı için ısrar edince, Los Angeles'ta yaşadığı dönemde neredeyse iki yıl boyunca aralıklı olarak birlikte olduklarını söyledi. Kızın "çok havalı bir tip" olduğunu ama ilişkinin yürümediğini söyledi.

Hala ona karşı hisleri olduğunu hissettim ama o bunu yalanladı.

"Bu benim ilk ciddi ilişkimdi," dedi. "Aslında tek ilişkimdi. Genç ve aptaldım ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. O zamanlar çok ağır sorunlarla uğraşıyordum ve o benden çok daha zeki biriydi."

"Onu sevdiğin mi?"

Bir dakika düşündü. "Ondan hoşlanıyordum. Onu önemsiyordum. Bir ara onu sevdiğimi *düşündüğüm* bir dönem oldu. Ama ayrıldığımızda, sadece rahatlamış hissettim. İstedğim yere gidebilir, istediğim şeyi yapabilirdim.

Birini aşığı çekmeden hata yapma ve her şeyi mahvetme özgürlüğüm vardı. Onu *gerçekten* sevseydim, böyle hissetmezdim herhalde."

"Yani bu ilişkiden iyi şarkılar bile çıkmadı mı? Trajik baladlar falan?"

"Kaçırılmış bir fırsat gibi görünüyor," diye şaka yaptı. "Turtleneck giyen adamı sevdin mi?"

"Sanırım benim için de durum aynıydı. Ondan hoşlanıyordum ve ona değer veriyordum ama ilişki bittiğinde gerçekten üzülmedim." Parmaklarımla kahve fincanımın kenarını çizdim. David beni soğuk olmakla ve duvarlarımı hiç yıkmamakla suçlamıştı. Bir yıldan fazla birlikteydik ve ayrıldığımızda, beni hiç tanımadığını hissettiğini söyledi. "İlişkiyi bitirdiğimde daha duygusal hissetmediğim için belki de bende bir sorun var diye düşündüm."

"Sende bir sorun yok," dedi Gabriel. "O senin gerçek aşkın değildi. O, senin ruh ikizin değildi."

Masadan uzanıp elimi tuttu ve başparmağını benim başparmağımın üzerinde gezdirdi, sanki el ele tutuşmamız çok doğal bir şeymiş gibi.

Gabriel'in elleri harikaydı. Ön kolları gibi damarlıydı.

David el ele tutuşmayı veya herhangi bir şekilde halka açık yerlerde sevgi göstermeyi pek sevmezdi, ama ne zaman elimi tutsa, her zaman garip hissederdim. Sanki ellerimiz birbirine tam uymuyormuş gibi. Elleri Gabriel'inki gibi pürüzlü ve nasırlı değildi, aynı zamanda o kadar da sıcak değildi.

David'in elini bırakmak kolay olmuştu. Hiçbir şeyin eksik olduğunu hissetmemiştim.

Ama şimdi, pencerelerin buğudan damlayan, çok sıcak bir lokantada Gabriel'le masanın karşısında el ele tutuşurken, önceki ilişkilerimde neyin eksik olduğunu anladım.

Beni içimden aydınlatan biriyle duygusal bir bağ. Şurup gibi akan erimiş lav.

Sadece elini tutarak.

Yutkundum, konuşmak için ağzımı açtım, bu büyüünün ne olduğunu sormak için, ama ağzımı kapattım ve hiçbir şey söylemedim.

Gözleri benimkilerle buluştu ve cevabı gördüm. *Bunun* gerçek bir açıklaması yoktu. Gri bir günde bulutları dağıtan ve onsuz hayatı nasıl yaşadığını merak ettiren kişiyi bulma fenomenini tarif etmenin bir yolu yoktu.

Gabriel elimi çevirdi ve avucumu, sanki geleceğimi okuyormuş gibi inceledi. Ya da geçmişimi. İşaret parmağıyla avucumun ortasından geçen bir çizgiyi takip etti. El falından pek anlamam ama bunun kader çizgim olduğunu düşündüm.

"Bu tür bir aşk, hayatta sadece bir kez karşına çıkar," dedi, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirerek. "Eğer şanslıysan."

Eğer şanslıysan.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lokantadan çıktığımızda hava çoktan kararmıştı ve hava daha da soğumuştı.

Gabriel beni eve kadar geçirmek istedi ama Annika'nın tam da o anda dairemize dönme ihtimalini göze alamadım, bu yüzden köşede vedalaşıp fikrimi değiştirmeden aceleyle uzaklaştım.

Yarım blok yürüdüğümde elimi tuttu, beni kendine çekti ve ellerini yüzüme koydu. "Seni bırakmak istemiyorum."

O kadar dramatikti, o kadar aptalca trajikti ki, gözlerim yaşlarla doldu.

En iyi arkadaşım benimle konuşmuyordu ve hayallerimin erkeği tam önümde durmuş, benimle olmama yalvarıyordu, ama ben "*Evet, evet, evet, al beni. Ben seninim. Beni asla bırakma.*" diyemedim bile.

"Gabriel..." Dilimin ucunda "*Bunu yapamayız*" kelimeleri vardı ama ağzımdan çıkan kelimeler bunlar değildi. "Öp beni."

"Tanrıya şükür. Burada ölüyordum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz sırtım duvara çarptı ve dudaklarımız fırtına gibi çarpıştı.

Durursan ölecekmişsin gibi hissettiğin çılgın, çılgınca bir öpücüktü ve öpüşme tarihinde hiç kimsenin bu öpücük kadar her şeyi tüketen, heyecan verici ve dünyayı sarsan bir şey yaşamadığından emindim.

Dudakları sert ama yumuşaktı. Ellerimiz birbirini arıyordu. Parmaklarımız birbirini çekiyordu.

Dili ağzıma girdi ve kahve tadı aldım. Biraz tuzlu, biraz tatlı. Onun tadını ve teninin kokusunu sevdim.

O bir uyuşturucu gibiydi ve ben doyamıyordum.

Geri çekildiğinde, nefes nefese, nefessiz ve muhtaçtım. Ceketini yumrukladım ve onu kendime doğru çektim.

Dudaklarımız tekrar birleşti. Elleri saçlarımda, vücudu benimkine yapışmıştı, sırtım sert tuğla duvara bastırılmıştı.

Aynı anda birbirimizin her yerine dokunmaya çalışıyorduk, burada bir santim, orada bir el, sırtım duvardan kalkıyordu, her boşluğu silip ona insanca mümkün olduğunca yakınlaşmak için çaresizce.

Dudaklarımız hala birbirine kenetlenmişken, ellerini uyluklarımin arkasına doladı ve beni yerden kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı ve giysilerimizin katmanları arasından bile onu *hissedebiliyordum*.

Kalçalarımı ittim ve o inledi, sesi o kadar alçak ve boğuktu ki, doğrudan kalbimin derinliklerine işledi. Pamuklu giysilerimin içinden sızan ıslaklığı hissedebiliyordum.

"Tanrım," diye inledim, parmaklarımı saçlarına geçirip hayatım buna bağılıymış gibi onu öptüm.

Neredeyse duvara yaslanarak kuru seks yapıyorduk ve artık soğuşu bile hissetmiyordum. Kendiliğinden alev alıp yanacakmışım gibi hissediyordum.

"Oda tutun!" diye bağırdı bir adam, ardından gelen kahkahalar ve ısıık sesleri beni gerçekliğe geri döndürdü.

Gabriel'in omzunun üzerinden, hip hop müziğı çalan bir boombox ile yanıımızdan geçen bir grup genç erkeğı baktım.

"Fırsatım olsaydı ben de onu duvara dayardım," dedi içlerinden biri caddeyi geçerken. Havaya yumruk attı. "Aferin dostum, böyle devam et."

Gabriel'in alnı benim alnıma değdi. Sessiz bir kahkaha vücudunu salladı. "Siktir. Belki de bir oda tutmalıyız."

"Bowery'de birkaç blok ötede bir pansiyon var." Başparmağımla o yönü işaret ettim. "Geceliğı sadece on dolar."

"Yerel bilgilerin *çok* tahrir edici."

Gölerek, beni bir kez daha öptü ve sonra ayağı kaldırdı. "Tanrım," dedi, elini yüzünde gezdirerek. "Bu..."

Yanaklarından havayı dışarı üfledi, geçici olarak ne söyleyeceğini bilemedi. Beynim lapa lapa olmuştu, bu yüzden ona yardımcı olamadım.

"En çılgın hayallerimden bile daha iyiydi," dedi sonunda, tekrar öpüşmek için geri dönerek, bu seferki daha yumuşak ve daha tatlı ama çok kısa sürdü.

"Hey, Lou Reed'i gördün mü?"

"Onun olduğunu biliyordum!"

Gabriel başını salladı. "Onu rahatsız etmek istemedim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var gibi görünüyordu," dedi, saçının bir tutamını şapkama soktu ve beni sıcak tutmak için atkımın uçlarını boynuma doladı. "Bu gece ne yapıyorsun? Devin'in grubu konser verecek..."

Elimi kaldırarak onu durdurdum. Gerçeklik, benim küçük hayal dünyama girmişti.

"Yapamam. Gerçekten eve gitmem gerek," dedim isteksizce. Çenesini sıkarak sokağın aşağısına baktı.

Yüksek sesle nefes vererek, sabır için dua ediyormuş gibi yüzünü gökyüzüne çevirdi.

"Beni öldürüyor musun, biliyor musun?" dedi, sesi gergindi. "Seni aramak için kaç kez kendimi durdurmam gerekti, biliyor musun? Seni görebilirim diye kaç kez House of Simone'un önünden geçtim, biliyor musun? Sonra geçen ay Monks'a girdim ve sen oradaydın, sanki belki, *belki de* bizim zamanımız nihayet gelmişti gibi hissettim. Ama ertesi gün sen gittin. Ve bugün... bugün kendime bunun son olduğunu söyledim. Yollarımızın tekrar kesişmesinin bir nedeni var ve ben..."

Elimi göğsüne, tam kalbinin üzerine koydum. "Gabriel." Tek söylediğim buydu. Sadece adı. Bir yalvarış ya da dua gibi geliyordu ama ne için dua ettiğimi bilmiyordum.

"Cleo." Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Arabamı senin caddende sürmek istiyorum."

Parmaklarımı dudaklarına koydum. "Bunu söyleme," dedim. "Nasıl bildin?"

"Yüzünü gördüm. Seni *hep* gördüm. Görmemem gereken zamanlarda bile seni gördüm, Cleo." Parmaklarımı öptü ve elimi yanıma indirdi, ama hala tutuyordu. "Bu bir heves değil. Bu, sana fiziksel olarak ilgi duyduğum için yüzeysel bir şey değil. Ki duyuyorum. *Açıkçası*. Ama saatlerce oturup seni dinleyebilirim. Günlerce, gecelerce, haftalarca seni öpebilirim. Seninle yağmurda dans etmek, sana şiir okumak, krem rengi gökyüzünün altında çatı katında yanında oturmak ve dünyaya Cleo Babington'ın beni seçtiğini haykırmak istiyorum. Beni seçmeni istiyorum."

Boğazım düğümlendi ve nefes almayı unuttum.

Hayatım boyunca *onu* bekledim.

Her şeyi ve hiçbir şeyi konuşabileceğim kişiyi. Beni hiç kimsenin anlamadığı gibi anlayan kişiyi.

Bana kelekler uçuran, öpücüğü ön hazırlık değil asıl olaymış gibi yapan ve ruhumu ateşe veren kişi.

şimdi karşımdaydı.

Doğru kişi, yanlış zaman.

Bu çok fazlaydı. Her şey. Onun için hazır değildim. Bunun için.

Bizim için. Yine de, içimden bir ses "*Siktir et, yapalım şunu*" diyordu.

Hayat hikayelerimizi paylaşalım, yağmurda dans edelim, diş fırçası tutucusunu ve hayatımızı paylaşalım. Seninle olmak için bir arkadaşımı sırtından bı aklamam gerekse ne olur?

Ama bunu söyleyemedim. Ona hiçbir şey için söz veremedim. Annika ile işleri yoluna koymanın bir yolunu bulana kadar ve o zaman bile, Gabriell'i gerçekten özgürce takip edebilecek miydim?

O  p c k ve onunla birlikte olma isteği, bizim zaten *arkadaşlıktan öte* olduğumuzu kanıtladı ve bugünden önce bile, birbirimiz hakkında çok fazla küçük ve samimi ayrıntı fark etmiştik ki, masumiyet numarası yapamazdık.

" zg n m."

"Tabii." Kısık bir kahkaha attı ve başını salladı, çenesini sıkarak bir adım geri çekildi ve aramıza mesafe koydu. "*Yapamazsın. Yoksa yapmayacak mısın? Bu seni neden bu kadar korkutuyor, Cleo?*"

Kafamı salladım, boğazımı yuttum ve hiçbir şey söylemedim. Cevabım yoktu.

Bir kez daha veda edip uzaklaştım. Ama bu sefer beni bırakmadı.

Bir sonraki köşeye geldiğimde, omzumun üzerinden arkama baktım. Ama Gabriel çoktan gitmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi Cumartesi, tasarımlarım için kumaş ve süslemeler aramakla geçen uzun bir günün ardından Garment Center'dan eve döndüğümde, ışıklar açıldı ve Annika'nın paltosu koridordaki askıda asılıydı.

Zihinsel olarak kendimi hazırladıktan sonra, kapısını yumrukladım, davetsiz bir şekilde yatak odasına daldım ve eşikte donakaldım.

Köşede likör dükkanının kutuları yığılmıştı ve çerçeveli baskılarının asılı olduğu duvarlarda çıplak çiviler görünüyordu.

"Bahar temizliği mi?" diye sordum, o bir kutuyu bantlayıp etiketlerken.

"Paris'e gidiyorum," dedi, sanki pastrami sandviç almak için markete gidiyormuş gibi.

"Paris mi?" Omuzumu kapı çerçevesine dayadım. "Ne kadar süreliğine?"

Kollarını dolduracak kadar giysi katladı ve yatağının üzerindeki açık valizin içine koydu. "Oraya taşıyorum."

Sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı ama anladığımda, bir kamyonun çarpması gibi bir etki yarattı. "Benden o kadar mı nefret ediyorsun ki *Paris'e taşıyorsun*?" diye patladım.

Bana sırtını döndü ve dolabında asılı olan geri kalan giysileri aldı, tel askıları ve toz topaklarını geride bıraktı.

"Her şey seninle ilgili değil, Cleo."

Bunu biliyordum ama bu ani olduğu kadar aşırı bir karar gibi görünüyordu. "Buna ne zaman karar verdin?"

"Geçen ay boyunca çok düşündüm ve güvenli yolu seçtiğimi fark ettim. Ne zaman bu kadar büyük hayaller kurmayı bıraktım? Ne zaman yeterince iyi olanla yetinmenin sorun olmadığını düşündüm?"

Annika, Juilliard mezunuydu ve postmodern dans topluluğunda dansçıydı. Ben onun *zaten* hayallerini yaşadığını düşünüyordum. Mevcut dans topluluğunda mutlu değilse, kapısının önünde milyonlarca başka fırsat vardı.

Bu da, ihanet eden arkadaşından kaçmak için New York'tan ayrıldığı sonucuna götürdü.

Yere çöktüm ve "Yazlık Giysiler" yazan kutunun yanında bağdaş kurup oturdum ve eskiden *Tiffany'de Kahvaltı filminin* posterini asılı olan boş duvara bakakaldım.

Annika iki buçuk yıl önce taşındığında, duvarlarını pamuk şeker pembesine boyadık ve Çin yemeği sipariş edip Audrey Hepburn film maratonu yaparak yeni yaşam düzenimizi kutladık.

"Paris'te New York'ta bulamadığın ne var?" diye sordum.

"Eyfel Kulesi. Seine Nehri. Çıtır çıtır kruvasanlar, krepler ve Louvre Müzesi. Paris, Işıklar Şehri. Moda başkenti. Dünyanın en romantik şehri. Paris'te yaşamayı hep hayal etmişimdir, hatırladın mı?"

Nasıl unutabilirim ki? 11 sınıfta Annika, Paris'le ilgili her şeye takıntılıydı. O yıl, şu anda Fransız Milli Vanilli olarak adlandırdığımız bir synth-pop grubunda çalan Antoine ile çıkıyordu.

Saçlarını kısa kestirmiş, Gauloises sigarası içiyor, Breton çizgili giysiler, skinny jean pantolonlar ve babet ayakkabılar giyyordu.

Ama ertesi yıl punk rock'çı biriyle çıkıp Sid ve Nancy'nin ünlü Nancy Spungen'ını taklit etmeye başladığında, bunu geçici bir heves olarak değerlendirmiştim.

"Geçen yaz, inanılmaz bir koreografla Paris'te eğitim alma fırsatı sunuldu," dedi, üst çekmecedeki sütyenlerini ve iç çamaşırlarını toplayıp valizine atarken. "Eve dönerken Gabriel ile tanıştım ve sevimli bir çocuk yüzünden teklifi reddettim. Ne kadar aptalca, değil mi?"

Paris'te eğitim alma teklifini reddettiğini bilmiyordum. "Bana hiç söylemedin." Sesimdeki incinmişliği gizlemeye çalıştım ama başaramadım.

Annika bana dönüp baktı. "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle, yanıma yere oturdu. "Kimseye söylemedim."

Ben *sıradan biri* değildim. Onun en iyi arkadaşı ve en güvendiği kişisiydim, ama sanırım ikimiz de sır saklıyorduk. "Neden söylemedin?"

"Korkuyordum." Avuçlarını siyah tayıının üzerinde gezdirdi. "Başarısız olmaktan korkuyordum. Dilini neredeyse hiç bilmediğim yabancı bir şehre taşınmaktan korkuyordum..." Bana döndü. "Ben senin gibi değilim. Sen her zaman çok bağımsız ve inançlarında çok güçlü oldun."

"Bu her zaman iyi bir şey değildir."

"Bağımlı olmaktan iyidir," dedi. "Terapistim, başka bir ilişkiye atılmadan ve bunu kelimenin tam anlamıyla kişiliğim haline getirmeden önce kim olduğumu ve ne istediğimi anlamamı tavsiye etti. Ve haklı. Sanki... oh, yeni erkek arkadaşım şeytani kült ritüellerine meraklıymış. Beni de yaz."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Seni asla bir tarıkata katılmasına izin vermem."

O da güldü. "Ama bunun doğru olduğunu biliyorsun. *Onların* istediğini düşündüğüm şeye uymak için kendimi değiştirmeye çalışıyorum. Bu yüzden erkeklerden uzaklaşacağım ve kendimi bulmak için Paris'e gideceğim."

Hala neden bunu New York'ta yapamadığını anlamıyordum, ama sanırım yeni bir başlangıç yapma ihtiyacı hissediyordu, bu yüzden onu desteklemem gerekiyordu. "Bence kendine biraz fazla sert davranıyorsun. Ama ihtiyacın olan buysa, umarım bulursun. Paris'e git ve kendinle bir aşk ilişkisi yaşa."

Gözleri yaşlarla doldu. "O sözleri söylediğim için özür dilerim. Öyle demek istemedim. Seni suçladığım şeyleri asla yapmayacağını biliyorum."

"Ben de üzgünüm. Yalan söylediğim için çok üzgünüm." Titrek bir nefes verdim. "Seni incitmek istemedim ve bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Dediğim gibi, çok düşündüm ve bana neden söylemediğini anlıyorum. Senin yerinde olsaydım, muhtemelen ben de hiçbir şey söylemezdim," diye itiraf etti. Sırt çantasını kucağına çekti ve bir paket Marlboro Lights çıkardı. "Her şey çok berbat bir durumdu."

Annika iki sigara yaktı ve birini bana uzattı. Nikotin ve kimyasalları derin bir nefesle içime çektim ve tavana duman halkaları üfledim.

"Onun senin Defterli Çocuk olduğuna hala inanamıyorum," diye düşündü. "Onunla ilk tanıştığımda, onun evsiz olduğunu sanmıştım." Güldü. "O, gerçekten evsiz olduğuna emin olduğum bir adamla konuşuyordu. Ben de gitar kılıfına yirmi dolar attım ve az önce aldığım salatayı ona bıraktım." Çok güldüğü için zar zor konuşabiliyordu.

Ben de güldüm. "Bana bu kısmı hiç anlatmamıştın." "Sen Wonderland'deydin."

Annika Gabriel ile tanıştığında, annem ve ben dedemin cenazesi için Londra'daydık. O gezinin çoğunu yağmur altında Highgate Mezarlığı'nda dolaşarak ve yerel bir barda seksenli yaşlarındaki dart oyuncularıyla cin içerek geçirdik.

Nigel Babington — eksantrik sanatçı, kumar bağımlısı ve şiddetli alkolik — kırklı yaşlarının sonlarında, yirmi yaşındaki bir mankenle tek gecelik bir ilişki yaşadı. Chelsea'deki bir kulüpte tanıştılar, "bol miktarda" cin içtiler ve Nigel onu hemen unuttu.

Bir yıl sonra, kapısının önünde bir bebek buldu ve "*Wonderland'e hoş geldin Alice*" dedi.

Görünüşe göre Babington ailesinde tuhaf doğum hikayeleri çok yaygın.

"Ama onun yüzünü görmeliydin," dedi Annika, kahkahalara boğulurken. "Beni Washington Square Park'ın bir ucundan diğer ucuna kadar kovaladı ve parayı bana geri attı. 'Acıma bağış'ını kabul etmedi. Ama onu asıl öfkeliendiren şey, dinlemek için bile kalmamış olmamdı."

Her şeyi çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. Gümüş saçlı Annika, taytları ve Capezio's ayakkabılarıyla parkta dolaşıyor, bir sokak müzisyeninin gitar kutusuna para atıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam ediyordu. Onun için bu önemli bir şey değildi. Para hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Annika zengin bir ailede büyümüştü. Central Park West'te geniş bir dairede büyümüş, yazlarını Hamptons'da geçirmiş ve bahar tatillerini St. Bart's'ta geçirmişti. Lower East Side'da sefalet çeken bir sosyetik.

"Peki ya salata?" diye sormak istedim.

"Salatayı aldı," dedi. "Üzerinde ızgara tavuk vardı ve o *açlıktan ölüyordu*."

İkimiz de güldük ve o kadar eski zamanları hatırladım ki, onun Paris'e taşınacağını geçici olarak unuttum.

Artık pazar brunchları, gece geç saatlerdeki sohbetler ya da bit pazarından aldığımız mobilyaları beş kat merdiven çıkarmaya çalışırken yaşadığımız epik maceralar olmayacaktı. Her katta durup, ellerimizi havaya kaldırıp, nefes nefese, "*Devam edemem. Bir adım daha atamıyorum*" derdik.

O kanepeyi buraya nasıl çıkardığımızı bilmiyordum ama onu ön kapıdan içeri sokar sokmaz zafer dansı yaptık, birbirimize high-five yaptık ve sonra yorgunluktan kanepenin üzerine yığıldık.

Gördün mü? Erkeğe ihtiyacımız yok, demiştim.

Haklısın, demişti Annika. *Bunun için on erkeğe ihtiyacımız vardı*.

"Ne zaman gidiyorsun?"

Dudaklarını ısırđı ve bana suçlu bir bakış attı. "Çarşamba. Biliyorum, biraz ani oldu ama ben daha yeni..."

"Çarşamba mı?" diye bağırdım. "Dört gün sonra mı gidiyorsun?"

Sırt çantasından bir zarf çıkardı ve kucağıma attı.

Çeki çıkardım ve miktara baktım. Dokuz yüz dolar. "Bu ne için?"

"İki aylık kira peşinatı."

"Bu ayın kirasını zaten ödedin. Paranı almayacağım." Çeki zarfa geri koydum ve kucağına attım. "Paris için ihtiyacın olacak."

"Al şunu. Ve mutlaka bozdur," dedi, çekleri bana geri atarak. "Seni ortada bırakacağım için yeterince kötü hissediyorum. Bu çekleri bozdurmazsan, kendimi daha da suçlu hissedeceğim. Yeni bir ev arkadaşı bulana kadar bu para sana yeter."

Yeni bir ev arkadaşı.

Boynumun yanını kaşımaya başladım. Sıcak ve kaşıntılıydı, kabarcıklar oluşmuştu. Yeni bir oda arkadaşı bulmak zorunda olduğumu düşünmek bile beni ürpertiyordu.

"Tamam. Çeki bozdururum," dedim. "Ama bu gece dışarı çıkacağız ve ben ısmarlıyorum."

"Son eğlencemiz."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ludlow'daki Max Fish'e gittik.

Işıklar çok parlaktı, bir bara değil, sorgu odasına daha uygun gibiydi, ama içkiler ucuzdu, jukebox'ta Sonic Youth çalıyordu ve duvarları kaplayan yıkıcı sanat eserleri bana hitap ediyordu.

"Artık aramız iyi mi?" diye sordum, dövmeli barmen bize bira ve tekila shotlarını servis ettiğinde.

O shot'ını içip birayla yıkadıktan sonra başını salladı. "İyiyiz." Ona şüpheci bir bakış attım. "İyiyiz," diye tekrarladı, kalbini işaret ederek. "Yemin ederim."

Rahatlamıştım ama aldatılmış hissetmekten kendimi alamadım. Tam barışmıştık ki, o gidiyordu.

"Seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamak için, sana VCR'ımı ve egzersiz kasetlerimi miras bırakıyorum." Parmağını bana doğru salladı. "Onları kullandığından emin ol. Sıska kalmak istemezsin. Kalçalarını ve karın kaslarını çalıştır. İyi genlere ve hızlı metabolizmaya sonsuza kadar güvenemezsin. Yaşlandıkça her şey aşağıya doğru gider."

Harika. En iyi arkadaşımı kaybetmekle kalmamış, vücudum da yavaş yavaş çürüyordu.

O egzersiz kasetleri tam bir işkenceydi. Onları sadece zorla yapıyordum. Şimdiye kadar, çelik gibi kalçalar veya karın kasları elde edememişim.

"Gabriel'le aranızda neler oluyor?" diye sordu Annika, ikinci... üçüncü... tekila shot'ımızdan sonra.

Alkol. Her şeyi eşitleyen şey. Soru artık o kadar da ağır gelmiyordu. Barmen veya pizza

konusuyor olabilirdik.

"Hiçbir şey," dedim, bira şişesinin etiketini soyarak.

"Neden olmasın?"

"Sadece... yanlış bir başlangıç oldu. Ve biliyorsun, müzisyenlerle çıkmam," dedim. "Ayrıca, dışarıda başka birçok erkek var..."

Bakışlarım, uzun siyah saçlı, keçi sakallı, deri yelekli bir adamın, duvardan çıkan bir metrelik çivinin altında oturduğu barın ucuna kaydı. Beni fark ettiğinde, bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı.

Tamam, belki *o* olmaz. Bana Dick'i hatırlatıyordu.

Boynumu uzattım ve bol pantolon ve *Thrasher* tişörtü giyen sevimli bir kaykaycı çocuğu daha iyi görebilmek için uğraştım. Dağınık saçlar. Ters takılmış beyzbol şapkası. Bandajlı parmaklar. Ben hemşire rolünü oynayabilirim, o da bana "bebeğim" diyen ve aygır gibi sevişen asi rolünü oynayabilir.

Annika koluma vurdu. Kaykaycı çocuk, kapüşonlu ve yırtık kot pantolonlu bir kızla öpüşmeye başladığında bakışlarım ona kaydı.

"Senin neyin var böyle?"

Ona baktım. "Neden bana bunu soruyorsun ki? Gabriel'le neden birlikte olamayacağımı *biliyorsun*."

"Onu aştım, aylardır öyle." Sanki sinir bozucu bir sineği kovuyormuş gibi elini havada salladı. Sanki Gabriel bizim büyük kavgamızın ve onun ardından ortadan kaybolmasının sebebi değilmiş gibi.

"Korkuyorsun," dedi. Ben

alaycı bir şekilde güldüm.

"Korkmuyorum."

"Evet, korkuyorsun," diye ısrar etti. "Nasıl davrandığını biliyorum. Kalbinin kırılmasından o kadar korkuyorsun ki David, Harry ve Stephen gibi erkekleri tercih ediyorsun..."

"Stephen kim?"

"Lisedeki Henry James'e takıntılı olan erkek arkadaşın."

"Adı Seth'ti ve Henry James'e değil, Henry Miller'a takıntılıydı."

"Her neyse," dedi Annika. "Demek istediğim, sadece güvenli erkeklerle çıkıyorsun."

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. "Christopher'la çıktım. O güvenli olmanın tam tersiydi."

"O, bağlanmaktan korkan bir playboydu. Güvenli olmanın tam tanımı."

"O yetenekli bir sanatçıydı." En azından öyle olduğunu düşünüyordu. Bret Easton Ellis'in romanlarından çıkmış bir narsistti. Cam kavanozları şeker kağıtları veya prezervatiflerle doldurur, kavanozları bir kaideye koyar ve buna sanat derdi. Ben buna koleksiyon derdim, ama insanlar bunun için büyük paralar ödüyordu, ben ne bilirdim ki?

"İlişki geçmişine bir bakalım," dedi Annika.

"İstemem."

Annika beni görmezden geldi. "İlk erkek arkadaşın eşcinseldi..." "Seth eşcinsel değildi."

"Onunla altı ay çıktın ve o ilk aşamayı geçmeye bile çalışmadı. Şu haline bak..." Kolunu yukarı aşağı salladı. "O eşcinseldi. Sonra üniversitedeki erkek arkadaşın vardı. Ne *büyük* bir gelişme. Onun da eşcinsel olduğundan eminim."

Gözlerimi devirdim. "David eşcinsel değildi."

"Seks sırasında çorap giyiyordu! Ve her seferinde hemen sonra duş almak zorundaydı. Bu ne demek oluyor? Tamam, kabul ediyorum, belli bir çekiciliği vardı. Jeff Goldblum'a benzeyen erkeklerden hoşlanıyorsan, ki kesinlikle kimse hoşlanmaz."

Jeff Goldblum'a benzeyen David'i savunmak için araya girdim, ama Annika bir kez başladı mı durmak bilmiyordu, bu yüzden beni görmezden geldi ve şimdiye kadar çıktığım her erkeğin kusurlarını bulmaya devam ederken, aynı anda barmene bir tur daha içki sipariş etti.

Zaten kafam güzeldi, sarhoş olmaya doğru gidiyordum ve Jose Cuervo bana hiç iyi gelmezdi. Ama bu beni bir shot daha içmekten alıkoymu mu?

Kadehleri kaldırdık.

"Bu da bizi barmene getiriyor," dedi, sonunda benim pek de parlak olmayan flört geçmişimi özetleyerek.

Daha yirmi iki yaşındaydım ve sanki her Tom, Dick ve Hairy Harry ile yatmışım gibi konuşuyordu. Hepsini yatmışım gibi değil tabii. Ama yine de. Altı yıllık flört hayatımda birçok kurbağa öpmüştüm.

"Barmen sevimliydi, bunu kabul ediyorum," dedi Annika. "Ama herkes onun yemek yiyip kaçan türden bir adam olduğunu görebilirdi. İşte bu yüzden onu seçtin. Bunun hiçbir zaman bir şeye varmayacağını biliyordun."

Barmen, Gabriel'in Annika'dan ayrılmasından sonra onu unutmak için yaptığım acınası bir girişimdi. Ama Annika tüm aşk hayatımı tekrar tekrar anlatana kadar, bu endişe verici eğilimi fark etmemiştim.

Sadece ulaşılamaz erkekleri tercih ediyordum.

Bir tarafta, derin ve anlamlı bir ilişki kurmaktan çok soyut teorilerle uğraşmakla ilgilenen akademisyenler vardı.

Diğer tarafta ise, iyi vakit geçirmeyi vaat eden ama nadiren sözlerini tutan, bağlanmaktan korkan playboylar vardı.

Annika bağımlıydı ve çok kolay aşık oluyordu, ben ise tam tersiydim.

Bira şişesini bana doğrulttu. "Bu adamların hepsinin ortak noktası ne biliyor musun?" diye sordu ve kendi sorusuna cevap verdi. "Hiçbirine deli gibi, sıırıslıkla aşık olmayacağını biliyordun. *Bu* yüzden şu anda Gabriel'le birlikte değilsin. O bir risk oluşturuyor..."

"Bu adil değil," diye itiraz ettim. "Hata yaptığımı biliyorum ama Gabriel'le kaçıp sana daha fazla zarar vermek niyetinde değilim..."

"Arkadaşlığımızı bahane olarak kullanmayı bırak!" Vurgulamak için avucunu bara vurdu.

Kamyon şoförü şapkası takan bir adam bağırdı: "Ruhunu seviyorum bebeğim! Eminim yatakta bir kaplan gibisindir."

İkimiz de ona orta parmağımızı gösterdik ve Annika, kaba bir şekilde kesilmedikmiş gibi konuşmaya devam etti.

"Bütün müzisyenler baban gibi değildir, Cleo," dedi yumuşak bir sesle. "İlk sevdiğin adam seni terk etti. Bu herkesi mahveder, anlıyorum. Ama er ya da geç, duvarlarını yıkıp birini hayatına almalısın."

Sarhoşken gürültülü bir barda psikanalize tabi tutulmak gibisi yoktur. Ama belki de Annika haklıydı. Tamam, Gabriel de beni aynı şeyle suçlamıştı. Ama korkmam için beni kim suçlayabilirdi ki?

Gabriel'in o adam olduğunu zaten biliyordum. Hayatımın gidişatını değiştirecek adam. Babamın annemi mahvettiği gibi benim kalbimi kırıp beni mahvedecek güce sahip adam.

Birazcık bile kendini koruma içgüdüğü olan herkes ters yönde koşardı.

"Ben tek başıma Paris'e taşınabiliyorsam, sen de hayatının aşkı olabilecek bir adamın peşinden gidebilirsin," dedi Annika. "Sen ve Gabriel birbiriniz için mükemmelsiniz. Aynı şeylere tutkuyla bağlısınız. Müzik, kitaplar, şiir ve sanat. Bunu denemelisin."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne dediğinin farkında mısın? Bir ay boyunca benimle konuşmadın ve şimdi beni onunla birlikte olmaya zorluyor musun?" Birayı elinden aldım ve ulaşamayacağı bir yere koydum. "Bu senin değil, içkinin etkisi."

Annika şişeyi elimden aldı ve bara çarptı. "Benden sakladığın için kızgındım," dedi. "Ve bunu daha önce anlamadığım için kendime kızgındım. Onu nefret ettiğini sanıyordum, ama sen sadece mesafeni korumaya çalışıyordun."

"Senin ilişkini bozacak hiçbir şey yapmak istemedim." Ve bak, bu beni nereye getirdi.

"Biliyorum. Ve bunun için minnettarım," dedi. "Ama seninle sana mükemmel uyan bir adamın arasına giren kişi olmak istemiyorum. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Bunun üzerine, öne atıldı ve bana sarılmaya çalıştı, ya da ben öyle sandım, ama dengesi bozuldu, bar taburesinden kaydı ve ayaklarımın dibine yığıldı.

Onu kaldırdıktan sonra, ikimiz de kahkahalara boğulduk. "Aman Tanrım, o da neydi öyle?" diye nefes nefese sordu.

"Kuğu dalışı. Çok zarif," dedim, gülmekten kelimeleri zar zor çıkararak.

"İçki içip dalma."

Bu, bir kez daha kontrol edilemez bir kahkaha patlamasına neden oldu.

Sonunda kendimize geldiğimizde, hesabı ödedim ve bardan çıkıp kol kola sokakta yürümeye başladık.

"Yalnız bir kedi kadını olmanı istemiyorum," dedi, Mercury Lounge'un önünden geçerken kolunu sallayarak. "Gabriel orada takılıyor. Bu gece alıyor mu diye bakmalıyız."

Annika beni ön kapıya yönlendirmek istedi, ama ben onu geri çektim.

Gabriel'i şu anda görmek felaketle sonuçlanacaktı. Kendimi ona atmayacağımı ve sokağın ortasında öpüşmeye başlamayacağımı garanti edemezdim. Geçen hafta tamamen ayıkken de aynı şeyi yapmıştım.

"Kedilere alerjim var, bu yüzden bekarlığımda kediler olmayacak."

Annika bana sarıldı. "Seni seviyorum ve seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni seviyorum." *Gitme.*

İkimiz de ağlıyorduk, iki sarhoş kız birbirine sıkıca sarılmış, birbirini destekliyor ve iyi günde kötü günde, sonsuza kadar en iyi arkadaş olacağımıza yemin ediyorduk.

"Bence bunu yapmalısın," dedi. "En kötü ne olabilir ki? En azından iyi bir seks yaparsın."

Tam da ihtiyacım olan teşvikti. Annika'nın onunla ilk yatan kişi olduğunu hatırlatması. Odessa'da iki porsiyon Disco Fries ve kokteyl içtikten sonra eve döndüğümüzde, Annika kanepeye uzandı ve oturma odasına bakındı. karşıdaki duvara gözlerini kısarak baktı. "Duvarlarımız hep bu kadar kirli miydi?" Ben de gülerek kanepeye uzandım.

Su hasarından sonra duvarları kömür grisi rengine boyadım. Savaş gemisi gibi görünüyordu ama boya indirimdeydi ve kahverengi lekeleri örtüyordu, bu yüzden buna alışmam gerekiyordu.

Dört gün sonra, Annika ve ben JFK'de vedalaştık. Neşeli tavrımı ve gülümsememi koruduğum için madalya hak etmiştim.

"Git," dedim, çok uzun süre oyalanıp en az yarım düzine kez veda öpücüğü verdikten sonra. "*Bu son, bu son öpücük, bu sefer gerçekten veda ediyoruz,*" dedim, ama sonra tekrar öpüşmek için geri döndüm. "Kader seni çağırıyor. Uçağına yetişmen lazım."

"Seni seviyorum," diye seslendi arkadan. "Yerleşir yerleşmez seni ararım."

Ona bir öpücük gönderdim, sonra kalabalık kalkış terminalinde durup onun kalabalığın içinde kaybolmasını izledim.

Gözden kaybolduğunda, gülümsemem kayboldu. Sanki bir dönemin sonu gelmiş gibi hissettim.

Şehre tek başıma döndüm.

BÖLÜM YİRMİ BİR

TASARIM ÖRNEKLERİM Nisan sonunda hazırды.

Onları Garment District'ten aldım ve değerli yükümü yanımdaki koltuğa koyup bir taksiye atladım. On beş dakika sonra butiğin kapısını çaldım.

Simone gece için dükkanı çoktan kapatmıştı, ama beni bekliyordu. "Girin, girin. Gelmişler!" diye bağırdı, ellerini çırparak . O da benim kadar heyecanlıydı. "Kim ve Celeste ile çalışmak rüya gibi, değil mi?"

"Onlar en iyiler." Simone tasarım sektöründeki herkesi tanıyordu ve bana sektördeki en yetenekli, güvenilir ve yaratıcı kalıpçılar ve terziler yönünde tavsiyede bulunmuştu. "Ve onları tavsiye ettiğin için sen benim iyilik perimsin."

Onu depoya kadar takip ettim ve benimkiler için yer açmak için askıdaki bazı kıyafetleri kenara ittim. Simone ise Mick Jagger'ın dudaklarına benzeyen pembe bir sandalyeye oturup özel gösterimi bekledi.

Büyük açılışın zamanı geldiğinde, kumaşları koruyan plastik ambalajı çıkarırken avuçlarım terlemişti.

"Dur! Neden bana modellik yapmıyorsun?"

Örnekler 4 beden idi. Ben *en az* bir beden büyük giysiler giymeyi tercih ediyordum.
beden giymeyi tercih ediyordum.

Ama mentorumun etkilenmesini istediğim için soyunma odasına çekildim ve ilk kıyafeti giydim. Merlot kadife çan etekli, boyalı dantelli V yakalı üst, geniş saten kuşak ve ipek çiçek ile bağlanmıştı. Çan kollu, zengin erik moru rengine suni kürk ile süslenmişti.

Pantolon popomda biraz sıkıyordu ve karnımı içeri çekip nefesimi tutmak zorunda kaldım ama aynanın önünde hızlıca döndüğümde, sevinçten neredeyse bayılacaktım.

Kumaşlar lüks hissettiriyordu, mücevher tonları birçok farklı ten rengine yakışırdı ve terzilik kusursuzdu.

Bunu ben tasarladım.

Depoya girip, podyumdaki bir manken gibi yürüyerek, tasarımları her açıdan göstermek için çeşitli pozlar verdim.

Simone mükemmel bir izleyiciydi. İlk sonbahar/kış koleksiyonumdan yeni bir parça sergilediğimde her seferinde hayranlık dolu sesler çıkardı.

Hüzünlü bir çiçek desenli babydoll elbise. Kısa yün ceket ve dış dikişlerinde gümüş çiviler bulunan yüksek bel pantolonla birlikte şair bluzu. Ve tül hırka ile birlikte tavus kuşu mavisi saten Old Hollywood glamour elbise.

Kendi kıyafetlerime geri döndükten sonra Simone hemen tüm koleksiyon için sipariş verdi ve bir şişe şampanya açtı.

"Bu parçalar muhteşem." Kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Parlak geleceğine."

Bu iltifattan yüzüm kızardı ve parlak geleceğime kadeh kaldırdım. Moda tasarımıma ilk adımımın başarılı mı yoksa tam bir fiyasko mu olacağını bilmiyordum, ama tasarım sürecinin tamamına aşık olmuştum ve bitmiş ürüne hayran kalmıştım, bu yüzden sonuç ne olursa olsun bu yolda devam etmeyi planlıyordum.

"Tabii ki bir defile düzenlemen gerekecek," dedi Simone.

Onun karşısındaki Lucite küpün üzerine oturdum. "Bunun için biraz geç değil mi? Yeterli parçam bile yok."

"Ben ileriye düşünüyorum. Diğer butiklere de gidip bu parçaları stoklayacaklarını sorardım. Adını duyurmaya başlamalısın." Çenesine dokundu ve kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse duyabiliyordum. "Modada her zaman ileriye düşünmelisin. Bir koleksiyonu bitirir bitirmez, bir sonraki için tekrar çizim tahtasına dönmelisin."

Bir sonraki koleksiyonum için zaten bir ilham kaynağım ve bir moodboard'um vardı, bu yüzden Aralık ayında bu yolculuğa başladığımda olduğu kadar korkutucu gelmiyordu.

Ama modayı bir kariyer olarak hiç düşünmemiş biri için yine de biraz ürkütücüydü.

"Her zaman nicelikten çok niteliğe önem ver," diye tavsiye etti. "Başladığınızda, hikayeye odaklanmalı ve tutarlı bir estetik yaratmalısınız."

Başımı salladım ve zihnimde not aldım.

"Bir sonraki koleksiyonun için hangi yöne gitmeyi planlıyorsun?"

"Grunge," dedim. "Daha spesifik olarak Kurt Cobain'in stili ve Nirvana'nın 'Come As You Are' şarkısı."

"Hmm." Gözleri kısıldı. "İlginç."

Hala bu konsepti kabul etmesi gerekiyormuş gibi geldi, bu yüzden bir fuarda alıcıları cezbetmeye çalışır gibi fikrimi sundum.

"Kadınsı ama keskin. 70'lerin bohem tarzına selam çakan, kaprisli. Cinsiyetler arası. Çizgili örgüler ve tığ işi hırkalar düşünün. Babydoll elbiseler ve desenli pantolonların üzerine giyilen kısa ekose etekler. Vintage alışverişten ve sisteme karşı çıkan, elbise giymekten veya cinsiyetçi, homofobik, ırkçı pislikleri eleştirmekten çekinmeyen rock yıldızlarından ilham alan bir koleksiyon."

Tamam, belki *son kısmı* eklemezdim ama Simone bilgece başını salladı.

"Axl Rose."

"Evet. Axl Rose. Rock yıldızları tanrı değildir ve öyle muamele görmemelidir."

"Punk seven kalbime hitap ediyorsun ama bu senin estetik anlayışın, biliyorsun," dedi Simone. "Rock yıldızlarını ve ön sırada oturan havalı kızları giydiren bir tasarımcı olacaksın."

Bu fikre karşı çıktım. Müzikten her zaman ilham almıştım, ama tasarımcı olarak geleceğimle ilgili tahminlerine tamamen katılmıyordum. "Tasarımlarımın *bunun* tam tersi olduğuna eminim."

"Ah, canım." Simone başını salladı ve iç geçirdi. "Kendini inkar ediyorsun." Beni boy aynasının önüne çekti ve ellerini omuzlarıma koyarak arkamda durdu. "İyice bak. Ne görüyorsun?"

"Eyeliner'ı bulaşmış ve kesilmesi gereken kâkülleri olan bir kız." Gözlerimden kâkülleri üfledim. "Duşa ihtiyacı olan ve bu sabah yatak odasındaki yığından çıkardığı kıyafetleri giyen yorgun bir kız."

Simone omuzlarımı sıktı ve bana zafer dolu bir gülümseme attı. "Aynen öyle Amanté. Bir rock yıldızı ya da ön sırada oturan havalı kızlardan biri gibi görünüyorsun. Ve moda dünyasını kasıp kavuracaksın. *Sen* bir rock yıldızısın."

Tanrım. Nicky çok gurur duyardı.

"Hazır başlamışken, o melek sesli yakışıklı çocuk için de birkaç parça tasarlamaya ne dersin?"

Kalbim hafifçe sızladı. *Gabriel*.

"Bir sonraki adımını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi kapıdan çıkarken.

Bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum. Pazartesi gecesi.

Annika geçen hafta aradığında bana neyi beklediğimi sordu. Ona bebekken markette gözüme çarpan Froot Loops'tan bahsettim.

"Yani Gabriel bir kutu Froot Loops mu?"

"Hayır. Şey, bir nevi." Gabriel en çok istediğim şeydi ama onu seçmenin paraşütsüz bir uçurumdan atlamak gibi bir şey olduğunu hissediyordum. Ya tamamen kendini adaman ya da hiç ortaya çıkmamalısın. "Gabriel Meg Ryan, ben de Billy Crystal'ım."

When Harry Met Sally, Annika'nın en sevdiği filmdi, bu yüzden bu benzetmeyi hemen anladı.

"Tamam. Şunu bir netleştirelim," dedi Annika. "Katz's Deli'de onun sahte orgazmını izledikten sonra, onun senin için mükemmel olduğuna karar vermek için milyonlarca yıl bekledin. Ama oh hayır, artık çok mu geç? Yılbaşı gecesi Manhattan sokaklarında koşup, ona sonsuz aşkını ilan edip, her gece yatmadan önce konuşmak istediğin son kişinin o olduğunu söyleyeceksin. Ve sonra Sally'nin de senin için aynı şeyi hissetmesini umup dua edeceksin?"

"Aynen öyle! Gördün mü? Beni anlıyorsun." "Harika bir plan. Git ve onu kap, Harry."

'İN YİRMİ İKİNCİ BÖLÜMÜ

GEÇ KALDIM.

Saçma sapan uzun bir düşün ardından, her yerimi sabunlayıp köpürttükten ve tıraş olduktan sonra, saç kurutma makinem kurutma işleminin ortasında bozuldu.

Sonra, bu geceki *When Harry Met Sally* montajı için uygun bir kıyafet aramak için dolabımı karıştırırken, bu gece giymek istediğim her şeyin çamaşırhaneye götürülmeyi bekleyen kirli çamaşır torbasında olduğunu fark edince küçük bir kriz geçirdim.

Bu yüzden en temiz kot pantolonumu giydim, kalçalarımı biraz fazla sıkı saran soluk renkli, çan şeklinde paçalı bir pantolon ve üzerinde kaplan süren bir kovboy kızı resmi olan küçülmüş bir tişört.

O tişörtle ne tür bir mesaj vermek istediğimi sorma, ama işte buradaydık. Uğurlu bir başlangıç.

Monks'ta Pazartesi gecesi konsere son geldiğimde, bir düzine kadar kız ve yan bardan sendeleyerek gelen bir avuç sarhoş erkek vardı.

Altı ayda ne kadar da değişmiş.

Bu gece, boş tek yer ön masadaydı. Gabriel'in konseri sırasında bir grup yabancıya yanına oturmak isteyerek olay çıkarmak istemedim ve onun burnunun dibinde oturmak da istemedim, bu yüzden karanlık odadan yararlanarak arkada durup uzaktan izledim.

Gabriel, Jimi Hendrix'in saçları siyah yerine çelik grisi olacak kadar eskimiş ve solmuş bir Jimi Hendrix tişörtü giyiyordu. Aynı botlar, siyah kot pantolon

aynı inatçı koyu saçları alnına düşüyordu ve beni başka bir stratosfere taşıyacak güce sahip aynı müzik dehasıydı.

En az on iki dakika süren "Kashmir" coverını bitirdikten sonra, ara vermek için durdu ve su bardağından kırmızı şarap içti.

O zaman odadaki kadın-erkek oranının dörtte bir olduğunu fark ettim.

Bütün kızlar Gabriel'i *seviyordu*. Annika'nın bazen kendini onun hayranlarından biri gibi hissettiğini söylediğini hatırlıyorum. Hiç şaşırtıcı değildi. Gabriel gitar çalan bir kadın mknatısıydı.

"Tamam, hadi bu yeni şarkıyı deneyelim," dedi. "Ama bana fazla yüklenmeyin.

Bu gece deneme yapıyoruz, unuttunuz mu?"

Birkaç kişi güldü ve önde duran bir kız, tam olarak duyamadığım ama şuna çok benzeyen bir şey söyledi: "*Bana istediğin kadar deneme yapabilirsin.*"

Gabriel ona sinirli bir bakış attı. "Hadi ama bebeğim, ortamı garip hale getirmeyelim. Sadece müziğin tadını çıkar, tamam mı?"

Başını sallayarak çalmaya başladı, ben de Gabriel'e asılmaya cüret eden bu "bebeğin" kim olduğunu görmek için boynumu uzattım.

Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Gabriel şarkı söylemeye başlar başlamaz, kız ayağa kalktı ve dans etmeye başladı, kalçalarını sallayıp kollarını havaya kaldırdı, sanki Gabriel bir tarikat lideriymiş ve o da onun sadık takipçisiymiş gibi.

Otur yerine, sarışın. Kim olduğunu sanıyorsun da manzaramı engelliyorsun?

Kafasını sola çevirdiğinde, altın burun halkasının parıltısını gördüm.

Bu, Şubat ayında Gabriel'e kendini sunan sarışın kızdı.

Ellerim yumruk oldu. Oraya gidip onu kenara itmek için can atıyordum. Kavga çıkarsa, onu alt edebileceğime emindim.

Tanrım, kendine gel Cleo.

Kendimi toparladım ve müziğe odaklandım. Blues-rock şarkısı, sekiz dakikalık bir orgazm övgüsü gibiydi. Sesi ve gitarının titreşimleri doğrudan kalbime işledi. Bacaklarımı sıkıp, olmayan incilerimi kavramama neden oldu.

Bana ne yapmaya çalışıyorsun Gabriel?

Sonra onun burada olduğumu bile bilmediğini hatırladım, bu yüzden sarışına bakmaya devam ettim ve onun yeni ilham perisi olmadığını umut ettim.

"Bu senin ilk seferin mi?"

Yanımda duran adama baktım, ne sorduğunu tam olarak anlamamıştım. Onu baştan aşağı süzdüm. Otuzlu yaşların sonu, kırklı yaşların başında, kumral saçlı ve düzgün kesilmiş sakallı bir adamdı. Koyu renkli düğmeli gömlek, kot pantolon ve mokasen giymişti ve bana biraz tanıdık geliyordu.

Çenesini sahneye doğru salladı.

"Oh. Hayır. Onu daha önce sahnede izlemiştim." Bir anda onu neden tanıdığımı hatırladım. "Ama o özel biri, değil mi?"

"Bu benim ilk seferim ve şunu söylemeliyim ki, hakkındaki övgülere layık. Özellikle içtiği onca şarapla bazı notaları tutturamayacağını düşünmüştüm ama yanıldığımı kanıtladı. Hem de nasıl."

Gülümsedim. "Peki, övgü dolu bir eleştiri yazacak mısın?"

Kaşları havaya kalktı. "Gazeteci olduğumu nereden bildin?"

Yıllardır Jonathan Mayes'in müzik eleştirilerini okuyordum, hem sert olanları hem de övgü dolu olanları, ve onun rock belgesellerini izliyordum. Ama daha kişisel bir düzeyde, annem onunla kısa bir süreliğine çıkmıştı, hayatına devam etmeye çalışırken başarısız olduğu bir dönemde.

On altı yaşındayken, Jonathan bize David Bowie konserine backstage geçiş kartları ayarlamıştı. Anneme bakışlarından ona aşık olduğunu anlayabiliyordum. Annem ya farkında değilmiş gibi davranıyordu ya da gerçekten farkında değildi, ama onun için üzüldüğümü hatırlıyorum. Bir hayaletle rekabet edemezdi.

"Sadece iyi bir tahmin," dedim. "Lütfen ona nazik davranın. Gabriel Francis inanılmaz yetenekli ve müziğe ve sanatını mükemmelleştirmeye çok tutkulu. O dünyayı hak ediyor."

"Sanki kişisel bir çıkarın var gibi," dedi Jonathan. "Hayır.

Ben sadece bir hayranıyım."

Yine öne döndüm ve müziğe odaklanmaya çalıştım, ama düşüncelerim hızla akıyordu.

Yeni yetenekleri keşfederek gazetecilikte deneyim kazanmış Jonathan Mayes'in olumlu bir yorumu, Gabriel'in kariyerini başlatabilirdi.

Ve sonra A&R ekibinin gelip plak anlaşması teklif etmesi sadece an meselesi olurdu.

Çok geçmeden, tüm dünya Gabriel Francis'in kim olduğunu bilecekti.

Ama Gabriel ne pahasına olursa olsun korunmalıydı. M z k endüstrisi zorlu bir i ti. Seni parçalayıp t k rebilir, mahvedebilir, eleştirmenler de acımasız olabilirdi.

Gabriel, sınırları çok az olan hassas bir adamdı.

Erkeklere duygularını bu kadar açık ve dürüst bir şekilde ifade etmemeleri öğretilen bir toplumda, onun gibi biriyle kar ıla mak nadirdi. Ma o erkek tavırlarına kapılmayan ve kırılğanlığını göstermekten korkmayan biri.

Para  ts z bir uçurumdan atlayacak biri.

Gabriel bir saat daha çaldı ve benim hakkımda yazdığı  arkıyla konseri bitirdi.

Bu gecenin versiyonu, öfke ve hayal kırıklığının alt tonlarıyla  zlem ve kederle doluydu ve bir i   eki le sona erdi.

Sanki kaçan kızı beklemekten vazgeçmiş gibi geliyordu. Altı hafta önce soğuk bir Mart gecesinde öptüğü kızı.

"Hepsi bu kadar millet. Bu gece geldiğiniz ve bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için teşekkürler. Sigaranız varsa, için. Birini seviyorsanız, ona bunu mutlaka söyleyin. Sakin olun, haftaya g r   r z."

Salon alkı larla çınladı ve o da teşekkür etmek için çenesini kaldırdı.

O gitarını toplarken, Burun Halkalı Kız bir kahve kutusu dola tırarak bah   topladı ve bu da i in sonunu getirdi.

Omuzlarımı dikle tirdim, sevgilimin peşinden gitmeye hazırlanıyordum, ama Jonathan Mayes omzuma dokundu, ben de isteksizce ona döndüm.

" ok tanıdık geliyorsun ve bütün gece kim olduğunu bulmaya çalıştım," dedi. "Acaba sen Alice Babington'ın kızı mısın?"

"Duruma bağlı," diye gülümsedim. "Cevabım ele tirini değiştirecek mi?"

Gülerek ba ını salladı. "Hayır, hiç de değil. Annenize deli oluyordum, ama hakkını vermeliyim. Bir erkeği nazikçe reddetmeyi gerçekten iyi biliyordu. Çok kibardı."

Başımı salladım. "Aksanı yüzünden."

" yle olmalı. Bu gece burada olmamın sebebi de o," dedi. "Bir süre önce telesekreterime bir mesaj bıraktı ve çok kibarca, bu küçük kafeye k ımı kaldırıp gelmemi ve 'rock müzik sahnesindeki çok yetenekli, olağanüstü yeni sesi' dinlememi söyledi."

bu küçük kafeye gelip "rock müzik sahnesinde çok yetenekli, olağanüstü, yeni bir ses"i dinlememi söyledi."

Gülümsedim ve sessizce anneme teŖekkr ettim. "Ve sen de onu dinledin."

"Onun yargısına gveniyorum," dedi, dŖnceli bir Ŗekilde gözlerini kısıarak. "Ama onun sahneye tam da doğru zamanda mı yoksa en kötü zamanda mı çıktığına karar veremiyorum. Grunge'ın zirvesindeyiz ve *bu* grunge değil."

"Hayır, değil," diye onayladım. "Bu tamamen farklı bir Ŗey. Gabriel saf bir ıŖık damlası. EŖsiz, çok yönlü, risk alan, yenilikçi bir gitarist. İnanılmaz bir ses aralığına sahip olmakla kalmıyor, bunu kullanmaktan da çekinmiyor. Dahası, sesini duyguları uyandırmak için nasıl kullanacağını biliyor. Müziği, odadaki herkese olağanüstü bir Ŗeye tanık olmuŖlar gibi hissettiriyor. Gabriel Francis, bir neslin sesi."

"Dediğim gibi, kiŖisel çıkar," dedi gülümseyerek. "Bunu alıntı yapabilir miyim?"

"Hayır. Lütfen beni bu iŖin dıŖında bırak," diye gülerek cevap verdim. "Ben sadece bir hayranıyım. Onun en büyük hayranı."

Gabriel'e ulaŖtıđımda, sırtı dönüktü ve Burun Halkalı Kız kollarını boynuna dolamıŖtı.

İN YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜ

"BU GECE HARİKAYDIN. Benim evime gidebiliriz..." Hayır, yapma. Gabriel'in yanına gidip ona yapıştım koluna sahiplenici bir şekilde sarıldım.

"Üzgünüm," dedim ona gülümseyerek. Yakından bakınca daha da güzeldi, lanet olsun. "Ama o benimle birlikte."

Onu doğrulamak için Gabriel'e baktı ve onu suçlayamazdım. O, benim iddiamı destekleyecek hiçbir hareket yapmamıştı. Bu da beni gerçekten sinirlendirdi.

Ben burada onu övüyor, bir gazeteciye onun hakkında övgüler yağıdırıyor, resmen peşinden *koşuyordum*, ama o bana kolunu dolamayıp ona defolup gitmesini söyleyecek kadar nezaketi bile göstermiyor muydu?

"Bir dahaki sefere," dedi ona, oysa benim duymak istediğim şey, "*Ben zaten birine aitim ve başka hiçbir kız beni baştan çıkaramaz*" idi.

Burun halkalı kız sonunda kızgın bir şekilde uzaklaştığında, Gabriel beni baştan aşağı süzdü, tek kelime etmeden beni baştan aşağı inceledi.

Ne bir gülümseme, ne "*Geldiğin için teşekkürler*" ne de "*Sen benim hayatım boyunca beklediğim kızsın*" gibi bir şey.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Tamam, kıyafet seçimim daha iyi olabilirdi ve saç kurutma makinesi kazasından sonra saçlarım pek iyi görünmüyordu, ama o kadar küçümseyici davranıyordu ki, sanki ilk kez karşılaşmışız gibi hissettim.

Tabii ki, ellerimi belime koydum ve daha da sertleştirdim. "Cidden beni yargılıyor musun?" Parmağımı ona doğru uzattım. "Bunun çok havalı bir tişört olduğunu bilmeni isterim ve bu gece buraya gelmek için çok zaman ve çaba harcadım, yani eğer sen..."

"Kes şunu, kaplan." Elimi tuttu ve beni de yanında sürükleyerek kapıya doğru koştu.

Dışarı çıkar çıkmaz elimi bıraktı, gitarını yere koydu ve bana *öfkeyle* baktı. *Öfkeyle*.

"Seninleyim, ha?" Gülmeden güldü ve küçük bir alanda bir ileri bir geri yürümeye başladı, her adımında öfkesi artıyordu. *Kafeste bir kaplan gibi*. "Komik, çünkü o gün Kiev'e gittiğimizden beri seni görmedim, o gün de *yine* çekip gitmiş ve beni ortada bırakmıştın."

"Ben..."

"Konserlerime geliyor musun? Hayır. Sabah kahvelerimizi birlikte içiyor muyuz? Hayır. Her gece yatağında mısın? Kesinlikle *hayır*." Dönüp yüzüme yaklaştı. "O zaman lütfen söyle, altı haftadır seni görmediğim ve haber almadığım halde nasıl seninle birlikteyim?"

Çenemi kaldırdım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Şey, şimdi buradayım."

"Öyle mi? Ne kadar süreliğine? Hatırlatmam gerekirse, bunu daha önce de yaşadık. Gerçekten burada mısın? Yoksa yine çekip gidecek ve beni..."

"Onunla yattın mı?" diye patladım.

"Bu seni ne ilgilendirir ki?" diye karşılık verdi. Bu gece umduğum gibi gitmiyordu. Hiç de bile.

Kızgın olması için onu tamamen suçlayamazdım, ama bu kadar dramatik olmasını beklemiyordum.

En azından soruma başka bir soruyla cevap vermek yerine basit bir evet ya da hayır cevabı verebilirdi.

"Tamam, anladım," dedim başımı sallayarak. "Seni beklettim ve bana kızgınsın. Ama biliyorsun ki iyi bir nedenim vardı..."

"Hayır, anlamıyorsun," dedi. "Anlasaydın, bunun senin işin olmasını *istediğini* söyledin."

Gabriel bir adım yaklaştı. Ben bir adım geri çekildim.

"Benden, senden başka hiçbir kızla birlikte olmamı istemediğini söyledin."

Bir adım daha yaklaştı. Bir adım daha geri çekildim. "Beni düşünmeden duramadığını."

Yaklaştı ve sırtım duvara çarpana kadar bu tangoyu sürdürdük.

Bu bana tanıdık geldi, sanki daha önce de buradaymışız gibi. Ama bu sefer Gabriel kızgındı ve benden bir sorun olduğu belliydi çünkü onun öfkesi

beni başımı döndürüyordu. İçimden dans ediyor gibiydim, o kadar mutlu olmuştum.

Eğer umursamıyor olsaydı, çekip giderdi.

Beni kollarına aldı ve eğildi, sıcak nefesi tenimde kayıyordu. "Benimle oyun mu oynuyorsun, Cleo? Beni mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Ona uzandım, ama o bileklerimi kavradı ve başımın üstündeki duvara yapıştırdı. Bir eliyle onları sıkıca yerinde tutarken, parmağını boynumun yanından köprücük kemiğime doğru kaydırды ve ardında bir dizi tüylerim diken diken oldu.

"Seni kaç gece rüyamda gördüm, biliyor musun?"

Dudaklarımı yaladım, ıslattım. *Öp beni.* "Söyle," diye fısıldadım.

Çenemi kavradı ve yüzümü kendininkine doğru eğdi. "Kaçmaktan vazgeçtin mi?"

"Bıraktım. Oyun oynamıyorum."

"Öyle mi?" Dudaklarımın köşesini öptü. Çenemin altını. Boğazımın çukurunu. Dudaklarım hariç her yeri.

"Öp beni artık," diye dişlerimi sıkarak söyledim, o beni alay etmeye devam edince.

Gülüştü, sesi kulaklarımın hemen altındaki boynumun kıvrımında ağzını gezdirirken cildime çarptı. "Çok sabırsızsın," dedi, saçlarımı kenara çekip beni orada öptü. Nefesim hızlandı ve midem kıpır kıpır oldu. "Mmm. Çok güzel kokuyorsun. Menekşe ve bahar yağmuru gibi."

"Belki bununla ilgili bir şarkı yazmalısın," diye alay ettim.

Elleri yanlarımdan aşağı kaydı ve kalçalarımı kavrayarak beni vücuduna doğru çekti. "Senin hakkında yarım düzine şarkı yazdım."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Orgazm için yazdığın o şiir de benim için miydi?"

"Neye adanmış?" Kahkaha attı. "Eğer 'Beauty Transcends'i kastediyorsan, o şarkıyı bir rüyadan sonra yazdım. Maneviyat ve anlam ve amaç arayışımız ve bizden daha güçlü bir şeyle olan bağlantımız hakkında. Ama tabii, öyle diyelim. Seks hakkında."

Dudaklarımı ısırdım. "Yani bütün gece burada mı takılacağız?"

"Bu duvarla bir sorunun mu var?" Sanki beni bütün gece rehin tutacakmış gibi avuçlarını iki yanına koydu. "Çünkü seçebileceğin başka duvarlar da var." Dudakları seksi bir gülümsemeye kıvrıldı.

Elimi elmacık kemiğine kaldırdım ve başparmağımla dolgun, şehvetli dudaklarını okşadım. Dişlerimi onlara geçirmek istedim.

Başparmağımı yaladı ve elimi tuttu, bileğimin içini hafifçe ısırdı. Omurgamdan bir titreme geçti.

"Bu duvarı çok beğendim ama..." Gözümün ucuyla, yan taraftaki bardan birkaç sarhoş adamın sendeleyerek çıktığını gördüm ve aniden bu halka açık yerin tüm manzarası ve sesleri bizim küçük aşk balonumuzu istila etti. Parlak kıyafetler giymiş raverlar yanımızdan geçip gitti. Bir taksi lastikleri gıcırdayarak durdu. Süslü bir Caddy'nin açık penceresinden müzik çınılıyordu.

Tek istediğim Gabriel'in elini tutup caddeden koşarak beş kat merdiven çıkıp evime gitmekti, orada birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atabilirdik.

Ama baştan çıkarma oyunum o kadar da güçlü değildi, bu yüzden hemen sadede geldim. "Benimle eve gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Geri çekildi, sanki onu kandırmaya çalışıyormuşum gibi gözlerini bana dikti. "Annika ne olacak?"

"Artık aramız iyi. Geçen ay Paris'e taşındı."

"Vay canına. Annika Paris'e mi taşındı?" Bir adım geri çekildi ve bana şaşkın bir bakış attı. "*Bir ay mı bekledin?*"

Ona yaklaştım ve ellerimi göğsüne koydum. "Daha önce gelirdim ama buna hazır olduğumdan emin olmak istedim..." Ellerimi göğsünden yukarı kaydırıp ve boynuna doladım, çünkü yapabilirdim. "Sana hazır olduğumdan."

Bir an sessiz kaldı, sonra ellerimi boynundan çözdü ve tuttu. Dişleri alt dudağını sıyırdı, koyu renkli gözleri benimkileri aradı. "Bu ne anlama geliyor, Cleo?"

Boğazımı temizledim ve caddenin aşağısındaki parka doğru baktım. "Sadece ben... bilirsin..."

"Korkaklık yapmayı bırak." Ellerimi sıktı. "Ne demek istediğini söyle ve söylediyini kasted."

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Boğazımda bir yumru oluşmuştu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onu duyabilseydi şaşırırdım.

Bu an hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Kaderimi kendi ellerime alıp onu seçme şansımdı. Ya hep ya hiç, kazan ya da kaybet. Hiçbir garanti yoktu, düşersem beni yakalayacak bir güvenlik ağı yoktu.

Ama riski almazsam, asla bilemeyecektim. Ve hayatımın geri kalanını korkarak ve "ya olsaydı" diye merak ederek geçirmek istemiyordum. Bu yüzden cesaretimi topladım.

"Seninle birlikte olmak istiyorum. Sadece parmağımı suya batırmak istemiyorum. Hemen dalmak ve kendimi tamamen suya bırakmak istiyorum. Sabah kahvemle seninle içmek istiyorum. Tüm konserlerinde ön sırada oturmak istiyorum. Bütün gece oturup konuşmak, gülmek, senin yatağında uyumak ve seninle yağmurda dans etmek istiyorum. Tüm kirli sırlarını bilmek ve sana iyi geceler öpücüğü veren tek kız olmak istiyorum. Arabana binip benim sokağımdan geçmeni istiyorum..." Durup nefes aldım. Nabzım boğazımda bir sinek kuşu gibi atıyordu. Yutkundum ve tepkisini ölçmek için yüzüne gizlice bir bakış attım. "Yani, sen de istersen tabii."

Bana boş boş baktı. Sessizlik uzadıkça midem bulanmaya başladı ve yüzüm ısındı. Söylediğim her kelimeyi geri almak istedim.

Sonunda, yavaşça gülümsedi ve gülümsemesi tüm yüzünü kapladı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Demek bunu *gerçekten* yapıyoruz."

Göğsüm rahatladı ve tüm korkularım buharlaştı. "*Gerçekten* yapıyoruz." Yüzüm ağrıyana kadar gülümsedim.

Kaldırımdan gitarını aldı, elimi tuttu ve *koşmaya başladık*. Kalın ahşap platform tabanlarım betonda staccato ritmi vuruyordu, ama topuklarım beni yavaşlatmıyordu. Sanki kanatlarım çıkmış gibi hissediyordum.

Uçtuk. Neon ışıklarının altındaki caddeyi geçtik, köşeyi döndük, ay ışığının aydınlatığı parkı geçtik, benim caddemi geçtik ve merdivenleri çıktık. Cadde ile kapımın önündeki yetmiş iki basamak.

Daireme vardığımızda, nefes nefeseydik ve sırf hayatta olmanın mutluluğundan başka bir neden olmadan güldük.

İçeri girince topuklu ayakkabılarımı çıkardım, Gabriel kapıyı tekmeledi ve sonra birbirimize atıldık, ellerimiz ve ağızlarımız daha fazlasını arıyordu. Ayaklarım tökezliyor, kalbim atlıyordu, parmaklarım saçlarına dolanıyordu ve elleri sırtımda kayarak kalçamı kavradı, dudakları benimkilere inerken ellerinde sıkıştırdı.

Bir anlık bir öpücük. Sonra bir tane daha.

Alt dudağının en dolgun kısmını dişlerimin arasına aldım.

Sert bir el nazikçe çenemi kavradı ve beni öptü. Dili dudaklarımın arasından içeri girdi ve öpücüğü derinleştirdi.

Tadı kırmızı şarap gibiydi. Tadı bir rüya gibiydi.

"Cleo," dedi, sesi alçaktı, eli tişörtümün kenarını kavradı ve pamuğu vücudumun yukarısına doğru çekti, parmakları tenimi okşadı, ardında tüylerim diken diken oldu. "Bu uygun mu?"

"Evet. Tanrım, evet." Her şeyi istedim. Hemen şimdi.

Tişörtümü çıkarıp yere attı, sonra geri çekilip koridorun loş ışığında bana baktı.

"Cleo. Cleo. Cleo." Eli enseme kaydı ve saçımı yumrukladı. Nefesim kesildi, saçımdan başımı geriye doğru çekip ağzını boynumun yanına, köprücük kemiğimin üzerine indirdiğinde, dişleri meme ucumu okşarken, kumaşı parmağıyla kenara çekip eliyle beni kavradığında, içimi bir heyecan kapladı. "Sen bir sanat eserisin."

Kolaj duvarımın önünde duruyordum. *Şarkılar Şarkısı*. Erotik şiir, seksi narlar, dantelli peçeler ve hüznü maviler.

Konuşabilseydim, ona şunu söyledim: *Sensin. Sensin. Sensin. Hayatım boyunca beklediğim kişi sensin.*

Ona, parkta onun defterini bulduktan sonra bu kolajı yaptığımı ve daha tanışmadan önce bile, benim onun müziğine ilham verdiğim gibi, onun da benim sanatıma ilham verdiğini ve bunun bizi birbirimize ait hissettirdiğini, ruhlarımızın birbirine bağlı olduğunu hissettirdiğini söyledim.

Ama onun hünerli parmakları tek elle sütyenimin kopçasını açtı ve parmağını omzumun eğiminden kaydırarak askıyı kolumdan aşağı çekti, sonra diğerini de, ve ben bir an için ne diyeceğimi bilemedim.

Her dokunuşunda, dudaklarının tenime her değişinde, her uzun bakışında, vücudum elektriklenmiş gibi hissediyor, enerjiyle titriyor ve içimden bir anahtar açılmış gibi parlıyordu.

Bunun sonunda gerçekleştiğine inanamıyordum.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Koridoru bile geçemedik.

"Sıra sende," dedim, Jimi Hendrix tişörtünün eteğine uzanıp onu vücudundan yırttım. Bir araya geldik, ellerimiz dolaştı ve o benim kot pantolonumu çıkaracak kadar uzun bir süre ayrıldık.

Öpüştüğümüzde ağızma gülerek, "Bunu uzun zamandır düşünüyordum. *Bunu değil, seni.* Aklımda, bunu binlerce kez yaptık bile," dedi.

"Ben de. Yapmamam gereken zamanlarda bile bunu düşündüm," diye itiraf ettim, ellerimi onun gergin karın kasları ve sırtındaki kaslar üzerinde gezdirerek, sıcak teninin her santimini dokunmaya çalışarak.

Boynunu öptüm. Dişlerimi omzuna geçirdim. Parmaklarım kot pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken göğsündeki tuzu yaladım. Artık çılgına dönmüş ve bekleyemeyecek kadar sabırsız olan ben, boxerına elimi soktum ve onu sıkıca kavradım.

"Tanrım," diye hırıltılı bir ses çıkardı, göğsü hızla inip kalkarken, nefesi boynumda sıcak, eli belimi kavrarken, başını daireler çizip başparmağımla yarık kısmını okşarken başparmağı kalça kemiğimi okşadı.

Sertleşmişti. Sıcak. Şişmişti.

Ağızım sulandı. Onu tatmak istedim.

Eli uyluklarımın arasına kayd, parmakları tüy kadar hafifçe okşadı ve dizlerim büküldü.

"İçine girmem lazım," dedi, sesim gerginleşirken ben tabanını sıkıp okşadım, derisi ipeksi, penisi elimde inanılmaz derecede sertti.

"Tanrım, evet," dedim, nefes nefese.

Amım sırlıslıklamdı, acıyordu.

O botlarını çıkarırken, ben de onun kot pantolonunu ve boxerını aşağı çekmeye çalıştım ve bir saniye sonra, kot pantolonu ve boxeri dizlerinin etrafında, gülerek yere düştük.

"Genelde bu kadar becerikli değilim," dedi, bu da beni daha da güldürdü.

Koridordaki oryantal halının üzerinde gülerek yatarken, sadece bıraktığım oturma odasındaki ışık gölgeleri aydınlatıyordu, seksin ne kadar saçma, dağınık ve garip olabileceğini düşündüm. Ve geçmişte, David, Gabriel'in şu anda yaptığı gibi vücuduma bu kadar açık bir hayranlıkla bakmış olsaydı, kendimi çok utangaç hissederdim. Ama onunla birlikteyken, onun ışığında güneşleniyormuşum gibi hissediyordum.

"Kahretsin," dedi, kot pantolonunu çıkarıp oturduktan sonra. Ben de oturdum ve göğüslerimi kapattım, aniden fikrini değiştirdiğini düşündüm. "Prezervatifim yok."

Kollarımı indirdim, ani ve keskin bir rahatlama hissettim. "Sorun değil. Yani, ihtiyacımız yok. Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim, zihnim yatak odamda prezervatif olup olmadığını hatırlamaya çalışırken. "Ve ben temizim. Tabii..." Sözlerimi havada bıraktım.

"Hayır, ben de temizim." Omzumu öptü. "Hiç prezervatifsiz seks yapmadım," diye beni temin etti ve sonra üzerime diz çöktü, ben dirseklerimin üzerine düşerken külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve elleri bacaklarımdan yukarı tırmandı. Dokunuşundan ısı yayılıyordu ve onu hemen o anda elde edemezsem öleceğimi düşündüm, ama o başını kaldırdı, ağzı uyluklarımdan kırımının üzerinde duruyordu ve kaşları çatılmıştı. "Ama *emin* misin?"

Uyluklarımdan onun kalçalarını sardı ve ona izin verdi. "Evet, *eminim*. Kesinlikle, kesinlikle..."

Tek ihtiyacı olan buydu. Başparmaklarıyla beni genişçe açtı ve başını eğdi. Dilini içime soktuğunda keskin bir nefes aldım. Başım geriye düştü ve kendi adım dahil her şeyi unuttum.

Zeminin sert olması ya da halının çıplak tenime sert gelmesi umurumda değildi. Bu tam bir cennetti. Ağzı, dili, parmakları, bir Hallelujah korusu gibiydi.

Kaslarım gerildi, bacaklarım titredi, parmaklarım onun kafa derisine gömüldü. O kadar şiddetli boşaldım ki birkaç saniye bayılmış olabilirdim. Gözlerimi açtığımda, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Çok gürültülüsün," dedi, sanki bu onu heyecanlandırmış gibi gülümsemesi daha da genişledi. Dudaklarını yaladı, sonra birbirine bastırdı. "Senin tadını seviyorum. Öp beni, sevgilim."

Onu sertçe öptüm. İçime girdi ve ben bu doluluktan boğulmak üzereydim. Bir elini saçlarıma, diğerini kığıma koyarak iç geçirdi. "Şu anda, burada mutlu bir şekilde ölebilirim."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Kalçalarım yükseldi ve o daha dolu, daha sert, daha derine girdi.

Ritimimizi bulduk ve her şey eridi gitti. Sadece biz vardık, tamamen o anın içinde.

Gabriel'in sırt kasları ellerimin altında gerildi.

Sıcak nefesi boynumda, sesi kulağımda fısıldıyordu, "Sen mükemmelsin. Hayal ettiğim her şeysin."

Bacaklarım beline dolandı, topuklarım sırtına gömüldü, vücudum onun altında kıvrıldı.

Nasırli elleri yanlarımı okşadı, tenimi okşadı, saçlarıma kaydı.

Elim yüzüne uzanıyor, avucum elmacık kemiğine dokunuyor, parmaklarım terli alnındaki koyu saç tutamlarını çekiyor.

Ben yukarı, yukarı, yukarı doğru yükselirken keskin kalça kemikleri bana sürtünüyordu, kulaklarımda tek duyduğum ses tenin tenle çarpması ve düzensiz nefeslerimizdi, sonra bizi ters çevirdi ve oturdu, beni kucağına çekti. O bizim birleştığımız yere uzanırken ben onun üzerine çöktüm, parmakları beni doldururken okşuyordu ve ben tekrar boşaldım, sırtını tırmaladım, kısa tırnaklarım izlerini bıraktı ve o dudaklarımı öptü.

Sırtım yere çarptı ve o bir bacağına omzuna attı ve bana o kadar sert ve hızlı girdi ki, nefesim boğazımda kaldı.

Gabriel boşaldığında, içime boşalırken, acı çekiyormuş gibi başını geriye attı ve sonra üstüme yığıldı ve yüzünü saçlarıma gömdü ve ben de "*Demek böyle hissedilmeliymiş*" diye düşündüm.

Meğer seks abartılmamış. Sadece Gabriel gibi vücudumu nasıl kullanacağını bilen biriyle hiç birlikte olmamıştım. Sanki bana söylemeden, beni tahrik etmek için ne yapması gerektiğini zaten biliyormuş gibi.

"La petite mort," dedim, tavana bakarak ve mükemmel bir yatağım varken neden koridorda seks yaptığımızı merak ederek.

"Şu süslü Fransızcana bak." Gabriel yanına döndü, başını kaldırdı ve bana baktı. "Onunla hiç yatmadım," dedi

dedi, parmağıyla öpücük izleri olan dudaklarımı okşayarak. "Nasıl yatabilirdim ki? Seni bekliyordum."

Beynimin bunu kavraması birkaç saniye sürdü ama kavradığında, onu öpücüklerle boğdum ve ikinci raunt için yatak odama götürdüm.

Bu sefer beni arkadan aldı ve ben bir porno yıldızı gibi inledim. Ne kadar yüksek sesle inlersem, o kadar tahrik oluyor ve o kadar uzun sürüyordu.

Gabriel ile seks, onun orgazm şarkısına yazdığı ode'den çok daha uzun sürdü.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ÜÇÜNCÜ KEZDEN SONRA, sırayla duş aldık ve şimdi benim yatağında uzanıyorduk, ben onun Jimi Hendrix tişörtünü giymiş, o da boxer şortunu giymişti.

Hayatımda hiç bu kadar doygun ve mutlu hissetmemiştim. Sonrasındaki hazın tadını çıkarıyordum. Sigaram olsaydı, içerdi.

Bahar yağmuru pencere camına vuruyor ve açık pencereden içeri giriyordu. Taze, temiz ve topraksı bir kokusu vardı.

Burnumu Gabriel'in boynuna dayadım ve kokusunu içime çektim. Vücut şampuanım ve Herbal Essence şampuanım gibi kokuyordu. Bacağım onun beline dolanmıştı ve parmakları vücudumda tembel desenler çiziyordu. Belki de kelimeler yazıyordu ama ne olduklarını anlayamıyordum. Şarkı sözleri. Ya da belki gizli bir mesaj.

Oturma odasından Leonard Cohen, Chelsea Hotel'deki dağınık yatağında oral seks yapmaktan bahsediyordu. Gabriel, Leonard Cohen'in dahice olduğunu düşünüyordu. Gerçek bir şair.

Sözler biraz müstehcendi ve aniden, anlaşmamızın sadece bir tarafının sözünü tuttuğunu hatırladım.

"Hey." Başımı kaldırıp onun yüzüne baktım. Duşta ıslanan saçları geriye taranmış, ay ışığında çok güzel görünüyordu. Tam bir simetri. "Bana kirli sırrını hiç söylemedin."

"Seninkini geçebileceğimi sanmıyorum, Artful Dodger." Gabriel, muhtemelen dikkatimi dağıtmak için, uyluğumu sıktı.

Göğsünü dürttüm. "Anlaşma anlaşmadır."

Başının altındaki yastıkları düzeltti ve karşı duvara gözlerini kısarak baktı. "Tamam, kirli sır zamanı." Dramatik bir şekilde durakladı ve beni

birkaç saniye bekletti. Bütün bu hazırlıktan sonra, gerçekten ilginç bir şey bekliyordum. "Sen benim kirli sırrımsın."

Gözlerimi devirdim. "Bu hile."

"Nasıl hile oluyor?" Elini kaldırdı. "Tamam, tamam. Başka bir tane daha var."

"Umarım benimki kadar utanç verici bir şeydir."

"Çok daha kötü," dedi, elini yüzünde gezdirip inleyerek. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum."

Gülümsedim, heyecanla iyi bir hikaye bekliyordum.

"Konuyu anlamam için, babam askerde, bu yüzden sık sık taşınırdık," dedi. "Utangaç bir çocuktum ve her iki yılda bir yeni arkadaşlar edinip yeni bir okulda baştan başlamak zorunda kalmak benim için tam bir işkenceydi. Babam bana hep şöyle derdi: 'Kendini toparla ve sızlanmayı bırak. Erkek ol.'"

"Harika bir moral konuşması. Hiç de yardımcı olmadı," dedim. "Baban nasıl biriydi?"

Gabriel bir dakika düşündü. "Sert bir adamdı. Çok konuşkan değildi. Duygularını asla ifade etmezdi, sevgisini göstermezdi. Sanırım o, kendi neslinin bir ürünüydü. Silahları, avlanmayı, balık tutmayı ve temas sporlarını severdi. Erkekçe şeyler," dedi ve ben, babasının sözlerini aktardığını ve onunla aynı fikirde olmadığını hissettim. "Ama sonunda, bunların hiçbirisiyle ilgilenmeyen bir çocuğu oldu."

"Yani müziğini desteklemiyor muydu?"

Gabriel burnunu çekti. "Askere yazılmamı istiyordu. Bunun beni erkek yapacağını söylüyordu."

"Çok mutsuz olurdun. Hayal bile edemiyorum."

"Ben de hayal edemiyorum. Bu yüzden kaçtım," dedi. "Neyse, Rapid City. Okulun ilk günü, ben dokuz yaşındayım, tüm çocuklar bana bakıyor ve öğretmen beni sınıfın önüne çağırıp kendimi tanıtmamı istiyor."

"Ne korkunç bir öğretmen," dedim. "Bana adını söyle, şikayette bulunayım."

"Hikayeyi bitirene kadar yargını sakla. Otuz dördüncü sınıf öğrencisi bana bakarken sınıfın önünde duruyorum," dedi. "Midem bulanıyor, titriyorum, küçük düğmeli gömleğim ve kravatımla terliyorum ve mırıldanıyorum. Sonra öğretmen, çok sert, gerçek bir savaşçı, bana

sesimi yükseltmemi söyledi ve ben de "Benim adım Gabriel Francis ve beyin tümörüm var!" diye *bağırdım*.

Bir saniye şaşkın bir sessizlikten sonra, kahkahayı patlattım. "*Beynimde tümör mü var?*" Onun göğsüne vurdum. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum. Ağzımdan öyle çıktı," diye gülerek cevap verdi. "Ve şunu dinle, o bir Katolik okuluydu."

Ağzım açık kaldı. "Bir rahibeye yalan mı söyledin?"

O ciddiyetle başını salladı. "Cehennemde yanacağım."

"Aman Tanrım, Gabriel! Biz tam birer günahkarız." İkimiz de gülmekten ölüyordum. "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Okuldan sonra, Rahibe Margaret bana babamın beni almaya geleceğini ve yetişkinlerin konuşması gerektiğini söyledi. Müdür bir rahipti ve o da olaya dahil oldu, böylece üç yetişkin de ofise girdi ve beni kapının dışındaki bir sandalyede oturmaya bıraktı," dedi. "*Ölecektim*. Oyun bitti ve Tanrı'nın beni cezalandırmasını bekliyordum. Tanrı ile pazarlığımı bitirdikten sonra şarkı söylemeye başladım."

"Kilise ilahisi mi?"

"Evet. Saints Simon ve Garfunkel. Eğer birinin sorunlu sularda bir köprüye ihtiyacı varsa, o da bendim. Gözlerimi kapatmıştım ve sessizce şarkı söylediğimi sanıyordum ama gözlerimi açtığımda, üç yetişkin de bana bakıyordu. Babam o kadar utanmıştı ki yüzü pancar gibi kırmızıydı. Rahibe Margaret'in gözleri yaşlıydı ve Peder McDonald sanki bir aydınlanma yaşamış gibi görünüyordu."

Gülerek yatağa düştüm. Her şeyi çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. Dokuz yaşındaki Gabriel, büyük kahverengi gözleri, dağınık saçları, eğri duran okul kravatı, küçük bir melek gibi şarkı söylüyor, mükemmel perdesi ve tenor ses aralığıyla her notayı tam olarak tutturuyordu.

Rahibe Margaret'in mutluluk dolu gülümsemesi, gözleri yaşlarla doluydu.

Peder McDonald'ın gözleri gökyüzüne doğru kalkmış, elleri dua eder gibi birleştirilmişti. "En azından 'Light My Fire'ı söylemedin," dedim. "Peki, başın

"Okulda mı? Hayır. Bana prens gibi davrand

"Okulda mı? Hayır. Bana prens gibi davrandılar ve duaları mucizevi bir şekilde beni iyileştirdi."

"Aman Tanrım, Gabriel. Bu korkunç." Ama ben gülüyordum.

"Biliyorum." O da güldü. "Peder McDonald beni kilise korosunda solo söylemeye zorladı. Ve Rahibe Margaret hayatımı değiştirdi," dedi ciddiyetle. "Bana akustik gitar çalmayı öğretti ve ayrıldığımızda gitarı bana verdi. Yani, sonuç olarak Rapid City oldukça harika bir yer oldu."

"Müzik seni kurtardı."

"Bir kez daha," dedi. "Öyleyse, benim kirli sırrımın da seninki kadar kötü olduğunu varsayabilir miyiz?"

"Hayır, bu turda kesinlikle sen kazandın," dedim. "Ama sırlarımızı bu kadar kirli yapan şeyin ne olduğunu biliyor musun? Hırsızlık ve yalanlarımız için ödüllendirildik."

"Ne çiftiz biz."

Gerçekten öyleydik. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Sanki onu sonsuza dek tanıyormuşum gibi. En iyi arkadaş ve sevgili bir arada. Yine de Gabriel hakkında bilmediğim çok şey vardı. Yeni sevgilim hakkında bilinecek her şeyi bilmek istiyordum.

"Hey," dedi biraz sonra, ben parmağımla kaşlarını, burnunu ve dudaklarını okşarken. Onun gerçekten benim yatağında olması o kadar gerçeküstü geliyordu ki, ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. "Peki, defterim nerede?"

O lanet defter. Nasıl sürekli unutabiliyordum? Üç yıldır onun üzerinde uyuyordum.

Karnımın üstüne döndüm ve elimi yatağın altına soktum.

Defteri kucağına attığımda, çenesini eğip ona baktı ama almadı.

"Vay canına. Savaştan çıkmış gibi görünüyor." Sayfalarını bile çevirmeden bana geri verdi. "Sende kalsın. Senin. Onun gibi yüzlerce tane var bende." Elini başının altına koydu. "Sende tutup tutmadığını merak ettim."

"Ben her şeyi saklarım."

"Hadi canım." Bakışları, kitaplarla ve renk kodlu buluntu nesnelerle ve hazinelerle dolu kutularla dolu raflarıma kaydı. Eskiz defterleri, kumaşlar ve sanat projeleri. Bir dikiş makinesi, mood board'lar ve tüp şeklinde sarılmış tuvailler.

New York standartlarına göre geniş bir yatak odasıydı ama her köşe ve boşluk doluydu.

"Yer açmalısın," dedi. "Yedek yatak odasını tasarım stüdyona dönüştür."

"Yapamam." Defteri yatağın altına geri ittim. "Yeni bir ev arkadaşı bulmam lazım."

Bir yabancıyla yaşamak düşüncesi beni korkutuyordu, bu yüzden sürekli erteliyordum, ama bu işin bir an önce halledilmesi gerekiyordu. Kirayı tek başıma ödeyemezdim,

her kuruşumu işime yatırmaya yemin ettiğim için. Ve tüm faturalarımı ödedikten sonra, fazla para kalmıyordu.

Gabriel kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti, bana sarıldı. Birbirimize ne kadar uyumlu olduğumuzu düşünmeden edemedim.

"Biliyor musun," dedi, "kira kontratım Mayıs sonunda bitiyor."

. BÖLÜM YİRMİ ALTI

ÇILGINCA GÖRÜNÜYORDU, ama o kadar doğru geliyordu ki, fazla düşünmeme gerek kalmadı.

İlk gecemizden beri Gabriel ve ben tüm boş zamanlarımızı birlikte geçiriyorduk. Onun çok sayıda arkadaşından birine rastladığımızda, beni kız arkadaşı olarak tanıtıyordu.

Daha geçen gece, Kuzey İrlanda'dan bir metal grubunu izlemek için CBGB's'e gittik ve o, "Biliyor musun... *Hayatımda hiç* biriyle uyanık olduğum her dakikayı geçirmek istememiştim, ta ki sen gelene kadar. Şimdi sadece seninle olmak istiyorum" dedi.

Benim için de durum aynen böyleydi. Ve sadece dört hafta geçmesine rağmen, bunun yakın zamanda değişeceğini hayal edemiyordum.

Ama Annika ile yaptığım hatayı tekrarlamak istemedim, bu yüzden Pazar sabahı Gabriel bagel ve gazete almaya çıktığında, uluslararası arama kartının milyonlarca rakamını ve ardından onun da aynı derecede uzun telefon numarasını tuşladım ve oturma odasında volta atarak onun telefonu açmasını bekledim.

Paris'te saat öğleden sonra dördüydü. Muhtemelen baget almaya çıkmış ya da güneşli bir terasta Fransız şarabı içiyordu.

Arama telesekretere yönlendirildi. Oda arkadaşı o kadar hızlı bir Fransızca ile mesaj bıraktı ki, lisedeki dört yıllık Fransızca eğitimim, anladığım çok az şey için Yunanca gibi gelmişti.

Bip sesinden sonra, elbette İngilizce olarak bir mesaj bıraktım. Sonra kanepeye çöktüm ve elimdeki telefona baktım. Telefon çaldığında irkildim ve sanki saatli bir bomba gibi telefonu odanın diğer ucuna fırlattım.

"Alo?" dedim telefonu aldığımda. "Neden sesin bu kadar tuhaf geliyor?"

"Az önce telefonumla ölümcül bir deneyim yaşadım."

"Vay canına. İyi ki kurtulmuşsun."

"Bir an için durum çok kritikti," dedim, mutfığa gidip buzdolabı magnetlerini yeniden düzenlerken, Annika bana cuma gecesi eski bir tiyatrodaki gittiği bir rave partisini anlatıyordu.

Mıknatıslı bir şişe açacağı Gabriel'in yapılacaklar listesini tutuyordu:

- Kahve makinesi ve hamam böceği ilacı satın al
- Oku: Jesus' Son ve The Things They Carried (Chuck ile tartış)
- Konserler: Knitting Factory 6/3. Mercury Lounge 6/11. The Fez 6/30?
- Uzun, acımasız kış/evsizler/kilise ziyareti hakkında şarkı üzerinde çalış
- Cleo'nun vajinasına bir övgü yazmak/karanlık, kutsal bir yer/beni dizlerimin üzerine çöktürüyor/bu günahkarın ibadet ettiği tek kilise
- Günah çıkarma odasında seks

Aman Tanrım. Bir kalem alıp şeytan ve alevler çizdim, kendi notumu ekledim: Cehenneme gideceksin!

"Bütün gece house müzik çaldı ve sabah dörtlere kadar dans ettik," dedi Annika.

"Peki çıplak dans eden kızlara katıldın mı?" diye sordum.

"Hayır, ama bir grup arkadaşımınla çeşmeye atladık ve bir seks partisi yaptık," dedi. Güldüm. "Yapmadınız."

"Çeşmeye atladık ve neredeyse tutuklanıyorduk ama ne yazık ki seks partisi falan olmadı," dedi. "Peki sen nasılsın?"

Boğazımı temizledim. "Bir haberim var ve kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, her şey çok hızlı oldu ve seni gerçekten üzmem istemiyorum, ama..."

"Aman Tanrım! Hamile misin?"

"Ne? Hayır. Hayır, hamile değilim. Neden böyle bir şey düşünüyorsun ki..."

"Sakin kaçtığını söyleme. Beni düğünden mahrum bıraktıysan, çok kızacağım. Düğünü planlamamız lazım ve ben senin baş nedimen olmalıyım ve mükemmel bir yer bulmalıyız..."

"Kaçmadım. Hamile değilim. Ve yakın zamanda evlenmek ya da çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim yok, hiç olmadıysa da. Ama tüm bu çılgınlık için teşekkür ederim, çünkü şimdi haberim beklenenin aksine oldu."

"Söyleme. Bırak tahmin edeyim. Hiç kışını kaldırıp yeni bir ev arkadaşı aramadığın için, çünkü dürüst olmak gerekirse, ben yeri doldurulamaz biriyim... Gabriel seninle birlikte yaşayacak."

"Uh, evet?" Neden bunu bir soru olarak sorduğumu bilmiyorum, ama *benim heyecanımı kaçırdın*. "Herhangi bir taahhütte bulunmadan önce sana danışmak istedim, bu yüzden henüz hiçbir şeye karar vermedim. Senin için sorun olur mu?"

"Neden sorun olsun ki? Tamam, en iyi arkadaşım eski sevgilimle birlikte yaşayacak, ama daha kötüsü de olabilirdi. David'le birlikte yaşayabilirdin ve ben de ona ömür boyu yetecek kadar çorap almak zorunda kalırdım."

"Dur," diye güldüm. "Demek kızgın değilsin?"

"Kızgın değilim. Senin adına mutluyum." Benim için gerçekten mutluydu ve bu da gerçek bir arkadaşın işaretiydi.

"Bu kadar hızlı hareket ettiğim için deli olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır, kesinlikle deli olduğumu düşünüyorum ama ikiniz de aynı şekilde delisiniz, bu yüzden bu ilişki yürüyor," dedi. "Her şey gerçekten çok iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Öyle." Yatak odama girdim ve yerden atılmış kıyafetleri topladım. Telefonu kulağımla omzum arasında tutarak Gabriel'in tişörtünü ve kot pantolonunu katladım ve spor çantasına koydum. Kıyafetlerinin yarısı zaten benim dairemdeydi. "Ama bazen bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Neredeyse çok kolay geliyor."

"Cleo," diye azarladı beni. "Bu iyi bir şey. İlişkiler, gerçek olabilmek için zorlu ya da acı verici olmak zorunda değildir. Doğru kişiyle tanıştığında böyle hissetmen gerekir. Ve bence Gabriel senin doğru kişin."

Birkaç dakika daha konuştuk ve telefonu kapattığımız anda annem aradı, ben de ona da haberi verdim.

"Bu harika bir haber," dedi. "Bu konuda içimde çok iyi bir his var. Onu yaz partimize getirmelisin. Haziranın üçüncü hafta sonu. Gabriel çok sevecek."

Bundan pek emin değildim. Ben bile katılmayı planlamıyordum. "Sanırım Gabriell'in o hafta sonu bir konseri var. Aslında, neredeyse eminim, bu yüzden bu yıl muhtemelen katılmayıp şehirde kalacağım. Konseri için," diye ekledim.

"Mmhmm." Beni yutmadı. "Onu mutlaka davet et. Son iki yıldır gelmedin. Herkes seni özliyor, Cleo."

Pencereye gidip bir çatıya toplanan bir güvercin sürüsünü izledim.
"Eminim benim yokluğumu fark etmeyeceklerdir."

"Ben fark edeceğim," dedi. "Ve bence Gabriel de arkadaşlarından çok keyif alacak."

Onlar gerçekten de gençlerdi. Gabriel'in plak sözleşmesi imzaladığında, onun böyle bir genç olmaması için dua ettiğim türden gençlerdi.

Gabriel ertesi Cumartesi taşındı. Anma Günü hafta sonuydu.

Sahip olduğu her şey Devin'in arabasına sığıdı. CD'lerini benim koleksiyonuma, kitaplarını raflarıma ekledi, gitarlarını oturma odasının köşesine koydu ve yedek yatak odasına müzik setini kurdu.

Yeni yaşam düzenimizi kutlamak için kanepede seviştik ve oturma odasında sarhoş bir tango dansı yaptık, sonra çatıya çıktık. O, kenarda oturup bacaklarını sarkıtmışken, ben bacayı kucakladım ve Gabriel'in tişörtünü yumrukladım. Sanki tuğla avlunun altı kat yukarısında değilmişiz gibi.

Onun sınırlara ihtiyacı olduğunu düşündüm; uçmaya hazırdı.

Bana döndü. "Her şey mümkün gibi geliyor. Tüm hayallerimiz, umutlarımız, geleceğimiz... sadece uzanıp onları yakalamamızı bekliyor."

"Evet, seni anlıyorum. Ama lütfen o çıkıntıdan inebilir misin?"

"Duydun mu?"

Tek duyabildiğim kendi kalbimin çarpıntısıydı. Onun çatıdan düşmesini istemiyordum. Ama Gabriel daha dikkatli dinlememi söyledi ve sonra duydum.

Bir adam opera müziği söylüyordu. Rigoletto.

Gabriel de eşlik etti... *Le donna é mobile...* kollarını bir orkestra şefi gibi hareket ettirerek... *È sempre misero*.

Daha sıkı tutundum. Çılgınca ama güzeldi. O da öyleydi.

Sadece New York'ta, ılık bir bahar gecesinde çatıya oturup yıldızların altında opera müziği dinleyebilir, aşağıda taksiler kornalarını çalarken, sirenler çalar, çiftler sevişir ve tartışır. Açık pencerelerden sızan ve havayı dolduran, domates soslu sotelenmiş sarımsak ve taze tortillaların kokusu ve tüm komşuların yemek kokuları.

Birlikte yaşadığımız çılgın, maceralı hayatımız daha yeni başlıyordu. Mükemmel değildi, ama bizim hayatımızdı.

Her saniyeyi hatırlamak istedim. Sadece hatırlamakla kalmayıp, yaşamak istedim. Bu yüzden cesurca, korkusuzca çıkıntıya tırmandım ve onun yanına oturdum.

Hayat, kuşbakışı.

Gabriel elimi tuttu ve hiç bırakmadı.

Birkaç gün sonra, işten eve döndüğümde, müziğin sesini takip ederek Annika'nın eski odasına gittim ve içeriye baktım. Gabriel, tişörtü çıkmış, terli, sadece boxer giymiş, elinde boya rulosu ile duruyordu.

Boyayı birlikte seçmiştik. Gabriel, yaratıcılığı teşvik etmek için iyi bir renk olduğunu düşünüyordu. "*Sana benziyor. Tutkulu, yaratıcı ve seksi.*"

Bu sözler beni koyu mor renge ikna etti ve şimdi duvarlarda gördüğümde, bunun mükemmel bir seçim olduğunu düşündüm. Gabriel'in göğsüne sıçrayan boya da bunda bir etkisi olabilir.

Sıska biriydi ama çok güzel kolları ve karın kasları vardı, onu ilk kez çıplak gördüğümde çok şaşırmıştım. Stres atmak için her gün iskelede barfiks ve sınav çektiğini söylemişti.

Bahsetmediği şey ise, geçen hafta şahit olduğum gibi, amuda kalkarak sınav çektiydi.

Ben de bu denklemin seksi kısmına yakışmak istedim, bu yüzden o beni fark etmeden oradan ayrıldım ve birkaç dakika sonra, küçük kıyafetimle kapı çerçevesine teatral bir şekilde yaslanarak geri döndüm.

Gabriel'in bana bakması sadece birkaç saniye sürdü ve baktığında o kadar abartılı bir şekilde iki kez baktı ki, gülmekten kendimi alamadım.

Ruloyu boya tepsisine bıraktı ve her zamankinden biraz daha havalı adımlarla bana doğru yürüdü.

"Hoş geldin bebeğim." Bakışları dantelli siyah iç çamaşırlarımın üzerinde dolaştı. B bedenim vardı ama balenli sütyen göğüslerime harikalar yaratıyordu ve sanki gerçek bir dekoltem varmış gibi görünüyordu. Gabriel parmağını sütyenin dalgalı kenarından geçirdi ve içine daldırarak siyah fiyonk içine dikilmiş minik inciye daireler çizdi. "Buna alışabilirim."

"Her gece bunu bekleme. Yarın makyajsız, yıkanmamış saçlarımla, eski püskü tişörtümle yine kambur durmaya devam edeceğim.

"

"Sert konuşmanı seviyorum," dedi, ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıp kalçalarımı kavrayarak. "Beni neredeyse kavgaya sokan botları giyiyorsun."

"Senin kavga ettiğini hayal bile edemiyorum."

"Ben savaşçı değil, aşığım." Beni öptü ve o kadar müstehcen bir öpücüktü ki, tüm vücudum ateşle doldu. "Ama senin için kavga ederim," diye fısıldadı dudaklarıma.

Böylece dizlerimin üzerine çöktüm, boxerını aşağı çektim ve sikini emmeye başladım. Benim için kavga edecek her erkek bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. Onu sertleştirmek çok da zor olmadı.

"Vay canına. Hoşuna gitti, değil mi?" dedi, başımın arkasını avuçlayarak.

Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Belki de sadece sikini seviyordumdur." Dilimi ucunda dolandırarak onu tahrik ettim ve testislerini avuçlayarak hafifçe bastırdım.

"Ve benim sikim de seni *kesinlikle* seviyor..."

Onu elimden geldiğince ağzıma aldığımda küfür ederek sözünü kesti. Gabriel'den önce oral seks yapmayı hiç sevmezdim. Şimdi ise doyamıyordum. Bütün gün onun sikini emebilirdim.

Metallica'nın "Master of Puppets" şarkısı hoparlörlerden yüksek sesle çalıyordu ve müzik beni daha hızlı ve daha sert olmaya teşvik ediyordu. Ağzım, dilim, onu kavrayan elim, ağırlığını hissederek nazikçe sıkarken, diğer elim tabanını kavradı.

"Tanrım." Gabriel saçımı yumrukladı ve destek için boş elini kapı çerçevesine koydu. Karın kasları gerildi, titredi ve başını geriye attı. "Siktir."

Sıcak bir sıvı ağzımı doldurdu. Asla yutmazdım ama Gabriel'le birlikte son damlasına kadar içtim ve dudaklarımı yaladım.

Onun tadını bile sevdim, o kadar çok gitmişim.

Beni ayağa kaldırdı, kollarıyla sardı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Bu bir bağımlılık gibi olmaya başladı," dedi, sesi alçak ve boğuktu.

Sonra, hiç uyarı yapmadan, beni döndürdü ve duvara yasladı, bacaklarımı ayırdı. Gabriel omurgamdan aşağıya doğru parmağını yavaşça gezdirirken, sanki her bir omurgayı sayıyormuş gibi, omzunun üzerinden baktım.

Midem kıpır kıpır oldu ve meme uçlarım neredeyse acı verecek kadar sertleşti. Omzumu öptü ve dişlerini omzuma geçirdi, kolunu belime doladı

parmakları külotumu okşadı. Parmakları dantel şeridi kenara itip ıslaklığı topladıktan sonra içeri girerken nefesim hızlandı.

Nefes nefese, bir elimi duvardan çekip göğsümü avuçladım, başparmağımla işaret parmağım arasında meme ucumu sıkıştırdım.

Başparmağı klitorisime her dokunduğunda, parmakları uzanıp kıvrılırken, okşarken, ben de parmaklarını sıkıca kavradım. Saçımı çekerek boynumu geriye doğru eğdi ve bu neredeyse dayanılmazdı. Neredeyse.

Meme ucumu sıktım ve inleyerek eline doğru ittim. Dudaklarını boynumun yanına bastırdı ve kulağıma fısıldadı, "Sen çok güzelsin."

Sadece sesinin tınısı bile beni çılgına çevirdi. Bacaklarım titredi ve duvara yaslandım, ta ki Gabriel beni döndürüp kendine doğru çekene kadar. Beni tek koluyla tuttu ve parmaklarını ağzına sokup inleyerek emdi. "Tadın çok güzel."

Dudaklarım bir damla içki bile içmemiş olmasına rağmen ona sarhoş bir gülümseme attım. Kendimi çılgın ve sarhoş hissediyordum. "Bu bittiğinde on iki adımlık bir programa ihtiyacımız olacak."

"Ne demek *bitti*? Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Sana bir şey aldım."

Onu mutfığa kadar takip ettim ve bana kahverengi bir kağıt torba uzattı.

İçine baktım, kurabiye ya da çikolata olmasını umuyordum ama hayır, içinde... nar vardı?

Meyveyi torbadan çıkardım ve sanki yabancı bir nesneymiş gibi inceledim. "Uh, teşekkürler? Bununla ne yapacağım?" Açık pencereye nişan alarak, sanki bir beyzbol sahasındaki atıcı gibi kolumu salladım.

Elimden meyveyi aldı ve çekmecedен tırtıklı bir bıçak çıkardı. "Küvete otur," diye emretti.

"Bu gizli bir fetiş falan mı?" diye sordum, küvete girip kollarımı kenarlarına dayadım. İç çamaşırlarım ve diz üstü çizmelerimle biraz gülünç hissediyordum ama bazen bunu kabullenmek gerekiyordu.

Bu gece, baştan çıkarıcı bendim. Adem'in ona yasak meyveyi yedirmesini bekleyen Havva. Bunun bir elma olduğunu düşünenler açıkça yanılıyorlardı.

Bir elma ne kadar baştan çıkarıcı olabilir ki? Ben bunu kolayca reddedebilirdim.

Gabriel tezgahdan dönerek elinde yarım nar tuttu ve küvetin yanına diz çöktüğünde ona teorimi anlattım.

"Tabii ki nar. En seksi meyvedir. Ayrıca, Adem ve Havva Orta Doğu'daydı. Cennet Bahçesi bir elma bahçesi değildi," diye alay etti. "Ağzını aç."

Dediğini yaptım ve o da bana yakut rengi meyveyi yedirdi, her bir çekirdeği ustaca etinden ayırıp açılmış dudaklarımın arasına kaydırđı. "Şu becerikli parmakların."

"Senin o lanet dudakların."

Gözlerimi kapattım ve bana her bir tanesini yedirdiğinde inledim. Gerçekten de abarttım. Komşular muhtemelen 5B'de bir porno yıldızı yaşadığını düşündüler. "Buna alışabilirim."

"Gelecek ay sana incir vereceğim, Patra." "Patra mı? Kiraz veya şeftaliyi tercih ederim."

"Kleopatra'nın takma adı. Peki ya çarkıfelek meyvesi? Kendi küçük meyve kulübümüz olur."

İç geçirdim. "Bu çok romantik. Ama ne yazık ki benim adım Cleo, Kleopatra değil."

Gabriel dudaklarımı öptü. "Önemli değil. Yine de senin için bir ordu kurardım."

O gece yatakta üzerine oturdum ve yavaşça onu sürdüm.

Göz teması kurmayı hiç bırakmadık.

Aramızdaki bu şey her neyse, daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğundu. Beni korkularımı ve şüphelerimi bir kenara bırakıp, tüm ihtişamı, görkemi ve mucizeliğiyle ikimizden de büyük olan bu şeyi kucaklamaya zorladı.

Gabriel'le birlikte kendimi daha cesur, daha özgür ve daha savunmasız hissettim. Çünkü ona güveniyordum. Bedenimle, kalbimle ve duygularımla.

Demek ki, ruh ikizini bulmak böyle bir şey.

Sonra, o hala içimdeyken, "Seninle her zaman böyle mi?" diye sordum.

"Hayır." Başını salladı ve zoraki bir kahkaha attı. "Kesinlikle hayır. Bu... tamamen başka bir boyutta. Sensin. Ya da belki biziz. Sen benim ikiz ruhumsun."

İkiz ruh. Bu çok hoşuma gitti.

'İN YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜMÜ

"BAŞKA KAPPUCCINO İSTER MİSİN?"

"Hayır, oturmanı istiyorum." Haziran ayının bir Çarşamba akşamıydı ve Monks'ta sadece bir düzine kadar insan vardı, ama Gabriel sanki mekan tıklım tıklım doluymuş ve herkes aceleyle servis bekliyormuş gibi koşturuyordu.

"Sana bir tane daha yaparım," dedi Gabriel, sanki ben konuşmamışım gibi. "Sean?"

Sean dergiyi masanın üzerine attı ve ayağa kalktı. "Otur ve kız arkadaşınla konuş." Elini Gabriel'in omzuna koydu ve onu karşımdaki sandalyeye itti. "Buraya akın edecek tüm A&R yöneticileri için hazırlanmam lazım."

"Bana şarap getirir misin?" Gabriel arkasından seslendi.

Sean ona orta parmağını gösterdi. "Sen *hala* Bono değilsin."

Gabriel başını salladı ve sanki benimle tartışmak yerine oturup *Jesus' Son'u* okuyacakmış gibi arka cebinden bir kitap çıkardı.

Sean masaya iki kadeh kırmızı şarap koyup çekilirken, ben kitabı elinden kaptım.

"Neden bu konuda bu kadar tuhaf davranıyorsun?" diye sordum, ön kollarımı masaya dayayıp yüzünde bir cevap aradım. *Avant-Garde'daki* makaleyi gördüğümde o kadar heyecanlanmışım ki, işten sonra hemen Monks'a koşup onunla paylaşmak istedim, ama o hiç ilgilenmedi.

"Garip *davranıyorum*." Sandalyesinde geriye yaslandı, arka iki ayağı üzerinde dengede durdu. Masadan atlayıp onu yere devirmek istedim. "

Bunu zaten bildiğini sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "O zaman her zamankinden daha tuhafısın."

"Hey, dostum, nasıl gidiyor? Bugün çalışacağını sanıyordum," dedi Devin, masamıza oturarak. "Hey, Cleo. Tişörtün çok güzel."

"Teşekkürler." Philippe Petit'nin İkiz Kuleler'in çatıları arasında ip üzerinde yürüdüğü bir çizimimdi. "Sana da bir tane yaparım."

Gabriel beni işaret etti. "Benden başka kimseye tişört yapmayacaksın." Bakışları Devin'e kaydı. "Cleo gelene kadar çalışmaya *çalışıyordum*..."

Gabriel'i işaret ettim. "Sen benim patronum değilsin. Devin için tişört yapmak istersem yaparım." Dergiyi Devin'in önüne koydum ve yazının olduğu sayfayı açtım, başka bir müttefik kazanmayı umuyordum. "Gabriel'e bunu okutmaya çalışıyorum."

"Monks'ta beni kovalayıp *okuduğun* için okumama gerek yok," dedi Gabriel, sanki tüm bu olay ona şiddetli bir baş ağrısı veriyormuş gibi şakaklarını ovuşturarak. "Neden bu konuda bu kadar ısrarcısın?"

O gün barista rolünü oynamış ve ben ona okurken bulaşıkları yıkamak için mutfağa kaybolmuştu.

"Neden bu konuda bu kadar kayıtsız davranıyorsun?"

"Dostum, *Avant-Garde'da hakkında* bir yazı mı çıktı?" dedi Devin, oldukça etkilenmiş bir ses tonuyla. "Bu harika."

"Aynen öyle. Teşekkürler," dedim Devin'e, o da yazıyı okumaya başladı, gözleri sayfayı tararken dudaklarını hareket ettiriyordu.

Ara sıra yüksek sesle okudu, bazı önemli cümleleri vurguladı, Gabriel'in büyük hayal kırıklığına ve benim bariz sevincime neden oldu.

"...büyüleyici canlı performans...olağanüstü ses aralığı...hem orijinal şarkıları hem de coverları derinlemesine kişisel yorumlarla sunma yeteneği. Gabriel Francis, inkar edilemez bir karizmaya sahip gizemli bir müzisyen." Devin dergiyi masanın üzerine attı. "Dostum, bunların hepsi iyi şeyler. Senin sorunun ne?"

"Bir gazetecinin benim hakkımda ne dediği ne umurumda?" dedi Gabriel. "Bu onun görüşü. Bu adamın 'ticari' olarak gördüğü şeye uymak için müziğimi değiştirmeyeceğim..."

"Bu makalede hiçbir yerde değişmen gerektiğini söylemiyor," diye işaret ettim.

"Açıkça değil, ama satır aralarını okuyabiliyorum," dedi ve şarabını yudumlarken, Devin içki almaya gitti, şüphesiz bizim ev içi kavramızdan biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Gazeteciler 'çok deneysel' ve 'çok fazla ham duygu' gibi kelimeler kullanmaya başladıklarında, kastettikleri şey budur. Hatta müziğimin ticari çekiciliği olup olmadığından emin olmadığını bile söyledi." Gabriel burun kıvırdı. "Sanki benim amacım buymuş gibi."

"O bunu bir soru olarak sordu, bir ifade olarak değil," diye tartıştım. "Bu gerçekten olumlu bir eleştiri ve Jonathan Mayes övgülerini hafife almaz."

"Bana ne?" Gabriel, sanki sinir bozucu bir sivrisineği kovuyormuş gibi elini havada salladı. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Seninle *her* şeyi var." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu seninle ilgili."

Devin masamıza bir bira ile geri döndü ve beni destekledi. "Müzisyen olmak istediğini sanıyordum."

Devin'e somurtarak baktı. "Öyle. Ve öyleyim. Her şey müzikle ilgili. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. Bütün *bunlara* bulaşmak istemiyorum." Dergiye, sanki ona kötü bir şey yapmış gibi parmağını doğrulttu. "Kafamı boşaltmaya çalışıyorum. Müziğe verdiğim kutsal yemini yerine getirmeye çalışıyorum. Kitlelere hitap etmek için vizyonumu veya sanatsal yönümü değiştirmeyeceğim. Ve neden benim görünüşümden bahsetmek zorunda kaldı ki?" Gabriel yüksek sesle nefes verdi. "Bunun benim müziğimle ne ilgisi var?"

Ona inanamayan bir bakış attım. "Sen orada duran yüzü olmayan bir gitarist değilsin, Gabriel."

"Hey dostum, yerinde olsam şikayet etmezdim. Bu iyi bir reklam. 'Çarpıcı bir görünüm, o elmacık kemikleri, o dolgun dudaklar,'" Devin alıntı yaptı. "Bütün kızlar seni görmek için gelecek..." Beni ona dik dik baktığımı fark edince sözünü kesti ve yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Cleo."

"Sanki daha fazla kızın gelmesine ihtiyacı varmış gibi," diye mırıldandım. "Zaten yeterince hayranı var. Bana sorarsan, fazlasıyla var." Gabriel güldü ve ben ona kötü kötü baktım. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum.

"Zavallı Burun Halkalı Kız," dedi. "Muhtemelen Monks'a geri gelmeye korkacaktır."

Umarım öyle olur.

"Nazik olmaya çalıştım ama her hafta kendini ona atıyor," dedim Devin'e. "Geçen hafta gömleğini yırtmaya çalıştı."

Gabriel burnunu çekti. "Kabloya takılıp düştü ve düşmemek için gömleğimi tuttu."

Eğer buna gerçekten inanıyorsa, sandığımdan daha saf olduğu anlamına geliyordu.

İki düğme kopmuştu, o kadar agresif bir şekilde yakalamıştı. Daha da kötüsü, onu daha da kızdıran şey, benim onun için yaptığım gömleğin kopmasıydı.

"Senin önünde kendini gösterdiği için başına gelen bu," dedim. "Karma acımasızdır. Sen zengin ve ünlü olduğunda hala birlikteyse, hayranlarından hiçbiriyle beni aldatmasan iyi olur. Beni aldatırsan sana ne yapacağımdan sorumlu tutulamam."

Hayali bir bıçak tutup bıçaklama hareketi yaptım.

Gabriel başını geriye attı ve güldü. "Vay canına. Beni *gerçekten* seviyor olmalısın. Çok kıskanç bir sevgilisin."

Bu, bana tam bir psikopat demek yerine çok daha nazikti. Burun halkalı kıza fiziksel olarak saldırmış değilim. Asla yapmam.

Sadece ona, gözlerini ve ellerini kendine saklamasını ve erkek arkadaşından uzak durmasını kesin bir dille söylemişim.

Neyse ki Gabriel beni destekledi ve sadece benimle olduğunu açıkça belirtti. O gece eve varır varmaz birbirimize atladık ve rock yıldızları gibi seviştik. Al sana, Burun Halkalı Kız.

"Hayalim bu dostum," dedi Devin özlemle. "Senin için cinayet işlemeye hazır bir kız bulmak."

"Bu aklıma bir şey getirdi," dedi Gabriel. "Bu hafta sonu senin arabayı ödünç alabilir miyiz?"

Gabriel'e cinayet kelimesinin neden Devin'in arabasını ödünç almak istediğini hatırlattığını bilmiyorum, ama bu hafta sonu annemin yıllık yaz partisi vardı.

Ne yazık ki, annem hatırlatmak için aradığında, Gabriel telefonu açtı ve ona geleceğimizi söyledi, şimdi de ben de bu işe bulaşmış oldum.

Gabriel ve benim çok sevdiğimiz İrlandalı bir folk şarkıcısını izlemek için Monks'ta kaldık.

Sandalyesini yanıma çekip Sharon'a çenesiyle işaret etti. "Sen şarkı söyleseydin sesin böyle olurdu herhalde," dedi, şarabından bir yudum alarak. "Bir rock şarkıcısı gibi. Sesinde çok fazla güç, saflık ve ruh var. Dinleyicileri boğazlarından yakalıyor ve bırakmıyor."

"Benim çok inatçı olduğumu mu söylüyorsun?"

Kolunu bana doladı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Senin doğanın bir gücü olduğunu ve sıkı sıkı tutunup beni asla bırakmamayı istediğimi söylüyorum."

Ona o kadar deli oluyordum ki, onu asla bırakmak istemiyordum ama yüzüne bakmak için geri çekildim. "Seninle tartışıp seni deli ettiğimde bile mi?"

"Asla vazgeçme, ben de vazgeçmeyeceğim," dedi. "Birbirimizi daha iyi hale getiriyoruz."

Bu doğrudu. Birbirimizin saçmalıklarını yüzüne vurur, birbirimizi daha iyi olmak, daha iyisini yapmak, sınırlar olmadan yaratmak için zorlardık.

Tüm çabalarımızda birbirimizi destekliyorduk ve birbirimizin en büyük hayranlarıydık. Gabriel'in yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığını düşünüyordum ve o da benim için aynı şeyi düşünüyordu.

Birkaç hafta önce House of Simone ve diğer iki butikte kapsül koleksiyonumu piyasaya sürdüğümde, Gabriel tüm sadık hayranlarına House of Simone'a gidip Cleo Babington'ın orijinal tasarımlarından satın almalarını söyledi.

Beni o kadar gururlandırıyor ki, dinleyen herkese anlatıyordu ve ben de onu o kadar gururlandırıyordum ki, sürekli onun övgüsünü yapıyordum. Bu yüzden o olumlu eleştiri beni o kadar heyecanlandırmıştı.

Ancak, bu konuyu düşündükçe, onun neden böyle davrandığını daha iyi anladım. Bu, kibir veya kendini beğenmişlikten kaynaklanmıyordu, ama onun da dediği gibi, zihnini korumaya çalışıyordu.

Gabriel vizyon sahibi bir sanatçıydı ve dışardan gelen görüşlerden etkilenmek istemiyordu.

Onun yanına yaslandım ve çok kısa sürede ama kesin bir şekilde benim her şeyim haline gelen adamla birlikte müziği dinledim.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

"BU ARABA SICAK KUTU GİBİ." Gabriel bizim sokağa girerken camımı indirdim ve başımı dışarı çıkardım, bir köpek gibi nefes nefeseydim. Uyluklarım kavurucu vinil koltuklara yapışmıştı ve esrar kokusu o kadar güçlüydü ki dumanından kafam güzel oluyordu.

Bugün hava 32 dereceydi ve Devin'in kliması çalışmıyordu.

"Sürücü belgen olmadığına inanamıyorum," dedi Gabriel. "Senin olduğuna da inanamıyorum."

"Bu hafta sonu sana ders vereceğim," diye söz verdi. "Sadece nereye gitmem gerektiğini söyle."

Trafik o kadar sıkıştı ki, bu hızla hiçbir yere varamayacaktık. "Tren daha hızlı olurdu bence."

"Evet, ama bağımsızlığımız var. Dışarı çıkıp gezintiye çıkabiliriz. Hudson Vadisi'nin tüm harikalarını keşfedebiliriz." Sanki bir seyahat broşürü gibi konuşuyordu. "Hey. Bu bizim ilk yol gezimiz."

Ona gülümsedim. "Şehirden çıkabilirsek, gerçek bir açık yol görebiliriz."

"Hadi şarkı söyleyelim."

"Ben şarkı söyleyemem. Sen söyle, ben dinleyeyim."

"Sen şarkı söyleyebilirsin. Herkes şarkı söyleyebilir." Kanalları gezdi ve eski şarkılar çalan bir radyo istasyonunda durdu. "Kendi yoluna gidebilirsin..." Kolunu bana doğru uzattı.

Gözlerimi devirdim ama onu memnun etmek için "Go Your Own Way" şarkısını söyledim.

Şarkı bittiğinde Gabriel parmaklarını ağzına koyup ısıklık çaldı, sonra ellerini kaldırıp ışık değişene ve trafik yavaş yavaş hareket etmeye başlayana kadar alkışladı. Bana gururla dolu bir gülümseme attı.

"Sesin tam beklediğim gibi. Şarkı söyleyebileceğini biliyordum." Bana bir bakış attı. "Yani, *gerçekten* şarkı söyleyebiliyorsun."

"Sen önyargılısın." Melodiyi tutturmayı bilirdim ama Stevie Nicks değildim.

Yine de, trafik yavaşça ilerlerken camları indirip radyoda çalan şarkılara eşlik ettik. Herkes yaz havasının tadını çıkarmak ve sıcaktan ve kavurucu asfaltın sıcaklığından kaçmak için şehirden çıkıyordu.

Omuzlarımın arasına ter damlıyordu. Tüm saçlarımı topladım ve bileğimdeki lastiği kullanarak yüksek bir at kuyruğu yaptım.

Bir sonraki ışıkta durduğumuzda, yanımızdaki arabanın yolcu koltuğunda oturan yaşlı bir kadın da bize katılarak Cat Stevens'in bir şarkısını tatlı, cıvıl cıvıl bir sesle söyledi. Gabriel pencereden dışarı eğilip kadının şarkı söylemesini övdü. "Çok güzeldi."

"Sen de fena değilsin," diye cevap verdi kadın. "Benim zamanımda sana yakışıklı derdik. Ona göz kulak ol tatlım," diye bağırdı kadın, arabaları uzaklaşırken.

"Utanman yok mu?" dedim. "Yaşlı kadınları bayılttırıyorsun."

"Bana göz kulak ol, tatlım." Göz kırptı. "Dışarısı çılgın bir dünya."

Bana mı söylüyorsun?

Neredeyse bir milyon yıl sonra nihayet Palisades'e vardığımızda, radyonun sesini kısıdım. "Annemin evine varmadan önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Tamam," dedi yavaşça, gözleri bana, sonra tekrar yola kaydı.

Bunu sadece bir kişiye söylemiştim, o da Annika'ydı, bu yüzden bir an önce söylemek için aceleyle konuştum. "Babam müzisyendi, adı Nick Ashby'di ve Rogue Prophets grubunun solistiydi."

Gabriel yüksek sesle nefes verdi. "Tanrım. Bana bunu yapamazsın. Kötü bir haberin olduğunu sandım. Benden ayrılmak istediğini falan sandım."

"Annemin evine giderken arabada sıkışıp kalmışken neden senden ayrılayım ki?" diye sordum inanamadan. "Eve varana kadar beklerdim. Ama söylediklerimi duydun mu sen?"

Sakin bir şekilde başını salladı. "Duydum."

Gabriel bu açıklamaya hiç de şaşırmış görünmüyordu. "Sanırım Rogue Prophets'ı hiç duymadın, bu iyi bir şey."

"Rogue Prophets'ın kim olduğunu *biliyorum*." Böyle bir şey söylemeye cüret ettiğim için kırılmış gibiydi. "O keş kasetlerimi çalana kadar tüm albümleri bende vardı."

Konuyla alakası yoktu ama tamam. Ayaklarımla ön panele dayandım ve ön camdan dışarı baktım. "Sadece daha fazla şaşırsın diye düşündüm."

Boğazını temizledi. "Ben de bir şekilde anladım. Annenle tanıştığımda, ona tanıdık geldiğini düşündüm ama nedenini bilmiyordum. Uzun lafın kısası, evde bir sürü gecikmiş kütüphane kitabı vardı ve bunlardan biri *False Prophet'tu*. İçinde annenin bir fotoğrafı vardı. Bu arada, o kitap tam bir çöp yığınıydı. O pislik Nick Ashby'den gerçekten nefret ediyor olmalı."

Biyografi, Rogue Prophets'ın kurucu üyelerinden biri, babamın eski en iyi arkadaşı Rob Davies tarafından yazılmıştı. İlkokulda tanışmışlardı ve on üç yaşına geldiklerinde yerel bir barda birlikte sahne alıyorlardı. Araları bozuldu ve Rob gruptan atıldı. Kesin ayrıntıları bilmiyorum ve kitabı hiç okumadım ama bunun annem yüzünden olduğunu biliyordum. "O sadece kirli çamaşırları ortaya çıkarmak istiyordu, ki bunu bulmak zor değildi."

"Kişisel bir intikam peşindeymiş gibi geliyordu. Babanın rock müziğine yaptığı katkıları hiç takdir etmiyordu ve Nick Ashby'nin şiirsel dehasını anlamaya bile çalışmıyordu. Davies, babanın yeteneğini kıskanıyordu ve sanki annenin onunla birlikte olması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Bu çok açık ve netti. O biyografiyi yazmaya hakkı yoktu."

Bir rock and roll aşk üçgeni. Annem Rob Davies'e tahammül edemiyordu. O biyografi yayınlanmadan önce bile ona hiç güvenmemişti. "O zaman senin biyografini yazmasına izin vermemeliyiz."

"Kimse benim biyografimi yazmayacak. Bunu yazılı olarak belirtmeliyim. Yarın ölürsem, günlüklerimi güvenli bir yerde sakla. Onları okuyabilecek tek kişi sensin."

"Ölme yeter, o zaman endişelenmemize gerek kalmaz," dedim. "Bunca zaman bunu bildiğin halde hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum."

Omuz silktili. "Hazır olduğunda bana söyleyeceğini biliyordum. Bana yeterince güvendiğinde bunu konuşacağını biliyordum. Ama baban hakkında hiç bahsetmediğin için, onunla ilgili çözülmemiş duyguların olduğunu düşündüm."

Bir dakika sessiz kaldı, gözleri yolda, ben de onun profiline bakıyordum.

"O harika bir müzisyendi," dedi. "Yenilikçi bir gitarist. Yetenekli bir söz yazarı. Sesi sınırsızdı. Blues tarzında, kısık, güçlü, yoğun ama çok nüanslı. Bazı şarkılarda çok saf ve temiz."

Nick Ashby'nin babam olduğunu itiraf ettiğimde, sanki baraj kapakları açılmış gibiydi. Gabriel onun hakkında konuşmayı kesemiyordu.

"Radyoda 'Baby Blue'yu ilk kez duyduğum zamanı hatırlıyorum. O şarkı kafama takıldı ve durmadan söylemeye başladım. On iki yaşında falandım. Albümü aldığımda, albümün kapağındaki notları okudum ve o kadar yıl önce senin hakkında yazılmış bir şarkıyı dinlediğimi düşünmek beni çok etkiledi." Gabriel, bunu kabullenemiyormuş gibi başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, ben de kabullenemiyordum. "Onun müziğini seviyordum ve Rogue Prophets'a derin ve kalıcı bir hayranlık duyuyordum, ama onu *tanımıyordum*."

Sanki onu *çok iyi* tanıyormuş gibi konuşuyordu. Onun açıkça kahramanına duyduğu hayranlık beni rahatsız etti.

"Evet, ben de tanıımıyordum," dedim. Bu tamamen doğru değildi, ama babamı tanımlamak imkansızdı, bu yüzden doğru gibi geldi. "Hayatıma girip çıkardı ve asla uzun süre kalmazdı. Ama bana ilgi gösterdiğinde, acınacak derecede mutlu olurdum. Her zaman kötü şeyleri, beni hayal kırıklığına uğrattığı anları hatırlamaya çalışıyorum ve iyi anıları unutmaya çalışıyorum, anlıyor musun? Çünkü eğer söylediği gibi beni seviyorsa, neden kalmadı?"

Gabriel hiçbir şey söylemedi. Elimi tutup tuttu.

Orta konsolda duran birleşik ellerimize baktım ve düşündüm: *Aşk böyle bir şey*. Biri elini tuttuğunda ve bırakmadığında.

Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı geri çektim ve yan camdan dışarı baktım.

Elimi sıktı. "Ağlaman normal, biliyorsun. Üzgün, kızgın ve incinmiş hissetmen normal. Ve kendini senin istediğin kadar sevmeyen birini sevmen normal. Sorun yok, Cleo."

Gabriel beni çok iyi anlıyordu, sanki o kadar uyumluyduk ki duygularımı sezgisel olarak anlıyordu. "Neredeyse sekiz yıl oldu. Artık umursamamam gerek."

"Bence bunun zamanla bir ilgisi yok," dedi. "Annem ben altı yaşındayken bizi terk etti ve bu hala beni rahatsız ediyor. Çocukken, bunun benim hatam olduğunu düşünürdüm. Beni yeterince sevmediği için gittiğini. Ama şimdi bunun doğru olmadığını düşünüyorum. Bence o sadece kafası karışık biriydi ve babam onun hayatını cehenneme çevirmişti. Bence insanlar, kendi sorunlarıyla uğraşmak zorunda oldukları ve seni de bu duruma sürüklemek istemedikleri için ayrılırlar. Garip ve boktan bir şekilde, bence bu onların seni sevdiklerini gösterme şekilleridir. Seni yük olarak görmek istemedikleri için."

kendi sorunlarıyla uğraşmak zorunda oldukları ve seni de bu duruma sürüklemek istemedikleri için terk ederler. Garip ve boktan bir şekilde, bence bu sana seni sevdiklerini gösterme yöntemleridir. Üzerlerinde taşıdıkları ağır yükü sana yüklemeyerek."

Buna inandığımı sanmıyorum. Kolay bir çıkış yolu gibi geliyordu, ama onun buna inanmaya ihtiyacı olduğunu hissettim. Annesi onu terk ettiğinde bunu böyle haklı çıkarmıştı. "Onu hatırlıyor musun?"

"Bazı şeyleri hatırlıyorum. Arabada sürekli birlikte şarkı söyledik. Joni Mitchell. Çok fazla Joni," dedi gülümseyerek. "Annemin çok güzel bir sesi vardı. Bir süreliğine onun gerçekten Joni Mitchell *olduğunu* düşündüm."

İkimiz de güldük.

"Nasıl biriydi?"

Ön camdan içeri giren güneş ışığına karşı gözlerini kısarak baktı. "Kırılgan. Güzel. Üzgün. Çocukken bile onun üzüntüsünü hissedebiliyordum. Bu yüzden birlikte şarkı söylediğimiz anları hatırlamayı seviyorum. Onun mutlu görüldüğü tek anlardı."

"Onu hiç aradın mı?"

"Los Angeles'tayken Laurel Canyon'un her yerini dolaştım." Elimi bırakıp sinyal lambasını yakıp şeridi değiştirdi ve şimdi yaz esintisi camlardan içeri girerken ve güneş ön paneli eritirken otoyolda hızla ilerliyorduk. "Onun orada olacağına ve bir şekilde onu bulacağıma dair çılgın bir fikrim vardı. Ama bulamadım. Ondan sonra, vazgeçtim. Eğer hayatımda olmak isteseydi, beni bulabilirdi."

Vücudumu ona doğru çevirdim, yanağımı araba koltuğuna dayadım ve bacaklarımı altına çektim. Rüzgârda dalgalanan koyu renkli, dalgalı saçları ve o kadar sevimli, benim için o kadar değerliydi ki, kimsenin onu terk edebileceğini hayal edemiyordum.

"Ya şimdi ortaya çıksa? Onu affeder miydin?"

"Bilmiyorum. Küçükken, geri dönmesini dilemek ve ummakla çok zaman geçirdim. Şimdi mi? Artık ona ihtiyacım yok."

Bunu bir dakika düşündüm. Hayatımda annemin olmadığını hayal edemiyordum. "Peki ya baban? Hayatını cehenneme çevirdi mi?"

Gabriel omuz silkti. "Biz çok farklıydık. Bana fiziksel olarak hiç şiddet uygulamadı, ama sürekli azarlardı."

"Bu ne demek?"

"Yüzüme yaklaşıp bağırır, azarlardı, ben hatalarım için özür dileyene kadar."

Ben öyle bir hayatı yaşayamazdım. Sanırım sözlü taciz yerine dayak yemeyi tercih ederdim. "Tamam, sen kazandın."

Bana baktı. "En acınası hikayenin ödülü mü?" "Evet."

"Hayır, hayır." Elini havada salladı. "Yarışmayı adil bir şekilde kazandın. Senin tacını çalacak kadar kalpsiz değilim."

"Bilmiyorum. Senin hikayenin daha üzücü olduğuna eminim."

"Bak ne diyeceğim. Beraberlik diyelim. Taçyı paylaşalım."

Güldüm. "Ne çiftiz biz."

O gülümsedi. "Sanki kaderimizde varmış gibi."

"O kadar emin değilim. Hiçbir zaman bir müzisyenle çıkmak istemedim."

"Çok yazık. Bana mahkum oldun ve ben hayatımın geri kalanında fakir, parasız, mücadele eden bir müzisyen olacağım. Yani geçimini sen sağlamak zorunda kalacaksın."

"O zaman aç kalmak zorunda kalacağız."

Bu, Temple of the Dog'un "Hunger Strike" şarkısının a cappella versiyonunu söylememize neden oldu.

Tabii ki, tamamen hayran kalmıştım ve tüylerim diken diken olmuştu. O ses. *O* ses.

Bitirdiğinde alkışladım ve ıslık çaldım. "Böyle bir sesle, uzun süre aç kalmayacaksın."

"Sadece sana meyve alamayacağımdan endişeleniyorsun..." Bir çıkıştan geçerken başını çevirdi. "Bir dakika, bu çıkışlardan birinden çıkmamız gerekmiyor mu?"

Oops. Ona o kadar hayran kalmıştım ki yol işaretlerine dikkat etmemiştim bile.

Çıkışı kaçırdık.

. BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

"Sana bunun büyük bir müzik sahnesi olacağı konusunda uyarmalıyım," dedim, benim berbat navigasyon becerilerim sayesinde üç kez yanlış yola saptıktan sonra nihayet vardığımızda.

"Harika bir yer," dedi, ön camdan, etrafı terasla çevrili rustik A-çerçeveveli kulübeye bakarak. Kulübe, on dönümlük bir ormanlık alanda bulunuyordu ve etrafta başka bir ev görünmüyordu. Sol tarafta, babamın prova alanı olarak dönüştürdüğü eski bir taş değirmen vardı ve şimdi kapıları ardına kadar açıktı.

Winnebago ve minibüsler açıklıktaki ateş çukurunun yanına park edilmişti ve arka terastan, yüksek sesli müziğin üstüne Ian'ın gür sesini duydum.

Parti çoktan başlamıştı.

"Annem bu insanlarla bir araya geldiğinde çok rock'n'roll olabilir."

Gabriel kontağın anahtarını çıkardı ve bana döndü. "Bu insanlar derken, Rogue Prophets burada mı demek istiyorsun?"

"Rogue Prophets burada. Peygamber öldü."

"Tanrım, seni seviyorum." Gülüyordu, bu yüzden bunu *o şekilde* kastettiğinden emin olamadım.

Kapıyı açtım ve ot mobilinden atladım. Burada sıcaklık on derece daha düşüktü ve hava, aşırı ısınmış cildime iyi geliyordu.

Gabriel bagajdan çantalarımızı aldı ve uzun otlar ve yabani çiçeklerin arasından kıvrımlı taş yolu takip ederek yürüdük.

"Ciddiydim," dedi, beni durdurmak için elimi tutup bana dönmemi sağladı. "Seni seviyorum."

Yukarıda gökyüzü berrak, keskin bir maviydi ve yüzüne vuran güneş, tenini altın rengi parıltıyordu. Ben de onu sevdiğimi biliyordum, hem de bir süredir, ama hissettiğimiz şey o kadar büyük, o kadar ezici ve her şeyi tüketen bir şeydi ki, konuşmak için ağzımı açtığımda, hiçbir kelime çıkmadı. Tek bir ses bile.

Parmağını dudaklarıma koydu. "Sorun değil. Bir şey söylemene gerek yok. Sadece bilmeni istedim." Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu, sonra ön kapıya koştu, ben ise yolun üzerinde durup o üç küçük kelimenin uyandırdığı tüm duyguları sindirmeye çalışıyordum.

Gabriel beni seviyordu.

Dünyanın en güzel çocuğu beni seviyordu. Çünkü öyleydi. Güzel, duygulu ve derin. Komik, sevecen ve şefkatli. Bir erkekte her zaman istediğim her şey.

"Gabriel! İçeri gir, içeri gir," dedi annem, sineklik kapıyı açık tutarak. "Burada olduğuna çok sevindim. Çantaları sağdaki ilk yatak odasına, koridorun sonunda bırakabilirsin. Geliyor musun, Cleo?"

Sersemlemiş bir halde ön kapıdan içeri girdim ve anneme sarıldım.

Gabriel oturma odasına geri döndü ve ellerini çırttı. "Bana iş ver. Ne yapabilirim?"

"O bulaşık yıkamada çok iyidir," dedim.

Annem güldü. "Bize bir sürahi Pimm's hazırlasana." Gabriel Pimm's'in ne olduğunu bilmiyordu, ben de onu meyve kesme görevine verdim.

O çilekleri keserken, ben de salatalıkları dilimledim. Arka kapıdan çığlıklar, kahkahalar ve bir kızın tiz çığlığı geldi. "Hey, ellerini ondan çek, seni yapmacık herif." Bu ses

Curtis'e benziyordu.

"Bu serseriyle ne yapıyorsun?" Bu da Jeremy olmalıydı. "Ben senin gibi pislik değilim. Söyle ona, aşkım."

Bu, İngiliz istilasıydı.

Ekran kapısının açılıp çarpıldığını duydum ve ardından, "Baby Blue! En sevdiğim vaftiz kızım nasıl?" Döndüm ve Ian beni ayaklarımdan kaldırdı. Kelimenin tam anlamıyla. 1,93 metre boyunda, Viking gibi yapılı, dalgalı siyah saçlı ve sakallı biriydi. "Vay canına, gözlerimi okşayan bir manzara." Beni yere indirdi ve kollarını açarak bana sarıldı. "Her geçen gün ona daha çok benziyorsun."

İç geçirdim. Uzun bir hafta sonu olacaktı. Ama gülümsemeden edemedim. Kalan üç Rogue Prophets'tan Ian en sevdiğimdi. "Merhaba Ian. Seni görmek ne güzel. Ian, bu Gabriel. Erkek arkadaşım," diye ekledim.

Gabriel bana kocaman bir gülümseme attı. Onu erkek arkadaşım olarak tanıttığım ilk seferdi.

Ian ona erkekçe bir kucak verdi. Sırtına birçok kez vurdu. "Demek bu neslin sesi bu."

Gabriel gözle görülür şekilde titredi. "Asla böyle bir iddiada bulunmam. Kurt Cobain zaten bu unvanı taşıyor ve bu ona pek de yarar sağlamıyor gibi görünüyor." "Hayır, sanırım öyle," dedi Ian, sakalını kaşıyarak. "Ama bu, değil ki, değil mi? Gitarını getirdin mi?"

Gabriel bana bir bakış attı. "Bu tür bir parti olduğunu bilmiyordum."

"Merak etme dostum," dedi Ian, sanki zaten en iyi "arkadaşlar"mış gibi kolunu Gabriel'in omuzlarına attı. "Sana bir tane ayarlarımız. Nicky'nin gitarlarından birini kullanabilirsin."

Gabriel bayılacak gibi görünüyordu. Jimmy Page onun tek kahramanı değildi galiba.

Onun kaburgalarına dirsek attım. "Sırf babam rock yıldızı olduğu için benimle birliktesin, değil mi?"

Beni yanına çekti. "Beni bu kadar iyi tanıman inanılmaz." "Gabriel rock yıldızı olmak istemiyor," dedim Ian'a.

"Aklın başında gibi görünüyor," dedi Ian. "O plak anlaşmasını yap ve kararları sen ver. Kendine sadık kal dostum. Keşke bu dersi daha önce öğrenseydim. Çok fazla arkadaş kaybettim ve çok fazla ilişkiyi mahvettim."

Onlar konuşurken, karşılıklı hayranlıkları açıkça ortadayken, ben bir sürahiye buz, köpüklü limonata ve bol miktarda Pimm's koydum. En sevdiğim yaz kokteyli.

"Hey, bebeğim, sigaram bitti." Uzun sarı saçlı, şort ve tişört giymiş bir kız Ian'a sarıldı ve onu öptü, sonra arka cebinden bir paket Camel sigarası çıkardı. Ian onun sigarasını yakınca, kız dönüp sırtını Ian'ın göğsüne yasladı ve bize el salladı.

"Merhaba millet. Ben Mandy. Elbiseni çok beğendim." Bakışları Gabriel'e kaydı. "Ve gömleğini de. Psychedelic bir görünüşünüz var, sanki parlak gökkuşağı gibisiniz." Elini havada salladı ve sanki tek boynuzlu atları görüyormuş gibi ona baktı.

Öyle olmalıydı, çünkü benim elbisem beyaz delikliydi ve Gabriel, ikinci el dükkanından aldığı soluk siyah kargo şort ve çizgili Panama gömleği giyiyordu.

. Cebinin üzerindeki palmiye ağacının üzerine Jimmy isminin işlenmiş olması onu çok eğlendirmişti.

"Kafam güzel," dedi Mandy. "Mantar yedim ve her şey..." Ellerini havada çevirdi.

"Mantar mı aldın?" dedi Gabriel, canlanarak.

"Evet," dedi Ian. "İster misin?"

Gabriel'i yakasından tutup yanıma çektim. "Hayır. O iyi."

"Belki sonra," dedi Ian, her şeyin her zaman bu kadar parlak ve ışıltılı olup olmadığını soran Mandy ile birlikte uzaklaşırken.

"Çok rock and roll," dedi Gabriel.

"Hiç rock yıldızı olmak istemedin, hatırladın mı?"

Bıçağını aldı ve havaya fırlattı, sapından yakaladı. "Hadi bu meyveyi keselim."

"Gösteriş yapmayı bırak," diye mırıldandım.

Ben portakalı kesip nane yapraklarını parçalarken, o eğilip şakağıma öpücük kondurdu.

Gabriel'i rock and roll dünyasına kaptırmak istemiyordum.

Rogue Prophets'ın hiçbir üyesi uzun süreli bir ilişkiyi sürdürmeyi başaramamıştı. Evlilikleri ya çok fazla seyahat etmeleri, ya çok fazla alkol ve uyuşturucu kullanmaları ya da eşlerini defalarca aldatmaları nedeniyle yıkılmıştı.

Büyük, kötü dünyanın Gabriel'i değiştirmesini istemiyordum. Ama bunların hiçbirisi benim kontrolümde değildi.

Eğer mantar yemek istiyorsa, mantar yiyecekti.

Erkek arkadaşının Rogue Prophets ile birlikte çalmasını, babanın gitarını çaldığını ve dönüştürülmüş bir değirmenin geçici sahnesinde "Baby Blue"yu söylediğini izlemek kadar gerçeküstü bir şey yoktu.

Daha önce, arka terasta Pimm's içip Ian'ın hikayelerini dinleyerek takılıyorduk. Onun yol hikayelerini yüzlerce kez dinlemiştim, ama her zaman eğlenceliydi ve Gabriel için hepsi yeniydi.

Annem de elbette benimle ilgili küçük anekdotlar anlatmaya başladı, bu da Ian'ı Glastonbury'de olduğumuz zamanki bir hikayeyi anlatmaya teşvik etti.

Glastonbury'de olduğumuz zamanki bir hikayesini anlatmaya başlamıştı.

"Bu 80 ya da 81 yılı olmalı. Cleo dokuz ya da on yaşındaydı. Otoriter bir çocuktı," diye şaka yaptı Ian. "O yıl engelli çocuklar için para toplamak amacıyla bir yardım kuruluşu kurmuşlardı ve Cleo bunu öğrendiğinde, bana ve Nicky'ye koşarak geldi ve gözyaşları içindeydi. Nicky onu kollarının arasına aldı ve ne olduğunu, kimin onu incittiğini sordu. Kızına ters bakan herkesi dövmeye hazırdı," dedi Ian gülerek.

"Cleo, 'Baba, çocuklara yardım etmek için *tüm* parana ihtiyacım var. Ve senin de tüm parana ihtiyacım var, Ian amca. Yani, *en az* bir milyon dolar. Yardım etmelisin çünkü bu adil değil' dedi. Çok üzgündü. Nicky'ye çok benziyor. Her zaman bir amacı vardı. Tüm parasını hayır kurumlarına bağışladı. Dünyada bu kadar çok insan acı çekerken bir kişinin bu kadar paraya ihtiyacı olmadığını söyledi."

Babamın beni bu kadar koruduğunu hatırlamıyorum, ama Ian bu hikayeyi anlattıktan sonra, o anı çok net bir şekilde hatırladım. En çok hatırladığım şey, babamı ne kadar çok sevdiğim ve Somerset'teki bir tarlada onun hayranlarıyla çevriliyken onu sahnede izlemekten ne kadar gurur duyduğum.

"O tam bir baş belasıydı," dedi Curtis sert bir sesle. "Üzerinde hiç para olmazdı. Bir restorana giderdik ve hesap geldiğinde, 'Hey, Curtis, bana yirmi sterlin borç verir misin?' derdi. O parayı bir daha asla göremeyeceğimi bilirdim."

Herkes güldü.

"Ama elma ağacından uzağa düşmez," dedi Curtis. "Baby Blue tıpkı babası gibi. Hayatın boyunca rahat yaşayabilirdin, ama onu gururlandırırdın. Yaptığın şeyi beğenirdi."

"Ne yaptın?" diye sordu Gabriel.

Kafamı salladım. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey," dedi Ian alaycı bir şekilde. "Mirasını Nicky'nin çok sevdiği hayır kurumlarına bağışladı."

Gabriel beni kucağına çekti ve burnunu boynuma sürttü. "Hayatımda olduğun için çok şanslıyım, Baby Blue. Kalbin benimki kadar büyük ve duygusal."

Bu o kadar doğru ve o kadar tatlıydı ki, takma ismi bile umursamadım.

Şimdi, ben de Rogue Prophets'ı izleyen sadık bir hayranıyım, Gabriel babamın yerine solistlik yapıyordu, etrafımızda yirmi ya da otuz kişi vardı, bunların yarısını hiç tanı mıyordum.

Annem kolunu bana doladı ve müziğin ritmine göre sallanmaya başladık. Gözlerinde yaşlar vardı ve onun için hayatına devam etmenin neden bu kadar zor olduğunu anlamaya başlamıştım.

Artık aşık olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Gerçekten, derinden, delicesine.

Ve bir müzisyene aşık olduğunuzda, onların müziği, onlar öldükten sonra da uzun süre çalmaya devam eder.

OTUZUNCU BÖLÜM

Saat sabahın biriydi ve herkes kamp fenerleri ve ışık zincirleriyle aydınlatılmış ormanda dans ediyordu. Pagan ritüeli gibi görünüyordu.

Bir kişi daha bana Nicky'ye tıpatıp benzediğimi söylerse, Docs ayakkabılarımla kafasına vururdum.

"Senin Nicky olmadığını biliyorum," dedi Jeremy, ayakları üzerinde sendeleyerek. Uzun boylu ve sırık gibi biriydi, uzun kase kesim saçları onu bir rahip gibi gösteriyordu. "Sadece ona benziyorsun, hepsi bu. Onun yaptığını yapamazdım dostum. Bana rock tarihinin en kötü solisti dediler. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? İngiliz basını acımasızdır."

Sigara içti, yüzü düşünceliydi.

Nicky öldükten sonra Jeremy solistliği devralmaya çalıştı, ama hiç başarılı olamadı. Grup dağıldı ve herkes kendi yoluna gitti. Ian başarılı bir solo kariyere başladı, Curtis yeni bir grup kurdu, Jeremy ise farklı gruplarda dolaştı, ama hiçbirinde kendine uygun bir yer bulamadı.

"Devam etmek istedim, anlıyor musun?" diye devam etti Jeremy. "Bunun bitmesini istemedik. Bir dakika önce dünyanın zirvesindeydik, bir dakika sonra her şey bitmişti." Boşluğa bakarken, ben de bu fırsatı değerlendirip aceleyle oradan ayrıldım.

Gabriel'i aramak için ormandaki partide dolaştım. Onu son gördüğümde, derme çatma bardan içki alırken, deri mini elbise giyen bir kız içkisini benim elbisenin önüne dökmüştü.

Gabriel benimle eve dönüyordu, böylece Ian ve Curtis onu "müzik hakkında konuşmak" için yanlarına aldıklarında üstümü değiştirebilecektim. Onlarla bir saat çaldıktan ve "büyük başarılarla imza atacak lanet olası bir rock yıldızı" gibi şarkı söyledikten sonra onların saygısını

bir saat boyunca onlarla birlikte çaldıktan ve "büyük bir rock yıldızı olmaya yazgılı" gibi şarkı söyledikten sonra.

"Hey, Cleo." Mandy ağzına bir çilek attı, kollarıyla bana sarıldı ve The Stone Roses'ın "I Wanna Be Adored" şarkısı eşliğinde dans etti. Paçuli, ter ve çilek kokuyordu. "Çok gerginsin. Biraz gevşemen lazım."

"Ben pek parti kızı değilim."

Geri çekildi ama dans etmeye devam etti, mor parlak göz farı karanlıkta ışıldıyordu. "Neden?"

"Bilmiyorum." Bunun nedeni çocukluğumdan geliyordu, ama bunu konuşmamıza gerek yoktu. Sonuçta bu bir partiydi ve arkamdaki grubun kahkahaları da gösterdiği gibi, herkes çok eğleniyor gibiydi.

"Tamam, sana yardım edeceğim," dedi Mandy, ellerimi ellerine alarak. "Derin, arındırıcı nefesler almanı istiyorum. Burnundan nefes al, ağzından ver," diye öğretti, ellerimi sıkıp bıraktı. Sık. Bırak. "Nefes almaya devam et ve enerjinin akmasını istediğin yere zihnini odakla. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver." Bana nasıl yapılacağını göstermek için nefes alıp verdi.

"Sanırım iyiyim ama teşekkürler. Gabriel'i gördün mü?" Elimi çekmeye çalıştım ama o ellerimi tuttu.

"Kimi?" Kaşlarını çattı.

"Erkek arkadaşımı."

"Oh! Jimmy mi? Onu biraz önce gördüm. Ian ve Alice ile Airstream'in yanında takılıyordu."

"Peki, nefes egzersizleri için teşekkürler. Onu arayacağım. Görüşürüz Mandy." Dönüp uzaklaştım.

"Tamam. Ama Cleo..." Omzumun üzerinden baktım. "Bu kadar sıkı tutunmaya çalışma. Evrene güven."

Minibüslerin ve karavanların etrafında dolaştım, hatta birinin içine kafamı soktum, ama kapıyı çarparak kapattım ve aceleyle uzaklaştım. O adamın kıllı kığını görmek istemiyordum.

Gabriel hiçbir yerde yoktu, ben de onu bulduğum kulübeye geri döndüm ve annemle birlikte Adirondack sandalyelerinde oturduklarını gördüm. "Buradasın."

Verandanın merdivenlerini çıktığımda annem ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Ona iyi bak," diye kulağıma fısıldadı.

Onun partiye geri dönmesini izledim, sonra Gabriel'e döndüm. "Hey. Ne oldu?"

Kafasını salladı. "Hiçbir şey." Beni kucağına çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü.

"Her yerde seni arıyordum," dedim. "Belki de sen..." *Mantar yiyorsun.* Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Verandanın loş ışığında solgun görünüyordu. Eğilip yanındaki bardağı aldım. Suydu, votka değil. "Ne oldu?"

"Sadece baş ağrısı. Şimdi neredeyse geçti."

"Baş ağrısı mı?" Kaşlarımı çattım. Annem bunu sıradan bir baş ağrısından daha ciddi bir şey gibi anlatmıştı ve o abartılı tepki veren biri değildi. "Sık sık başın ağrır mı?"

Beni kendine çekti, başımı omzuna yasladı ve elini uzun, yatıştırıcı hareketlerle saçlarımin üzerinde gezdirdi. "Endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim."

"Elimde değil." Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve kokusunu içime çektim. "Seni seviyorum." Sesim boğuktu, bu yüzden anlaşılmaz çıktı.

"Tekrar söyle."

Başımı kaldırıp sakallı çenesini öptüm. "Seni seviyorum."

Gülümsedi, ama bana zoraki bir gülümseme gibi geldi. "Benim ikiz ruhum."

Alnını okşadım ve elmacık kemiğini avuçladım. "Sen gidersen, ben de giderim."

Gabriell'in söylemediği şey, bayılmış olduğuydu.

Neyse ki annem ve Ian oradaydı. Onun sarhoş olmadığını ve aslında mantarlara dokunmadığını söylediler. Ama tam otuz saniye boyunca tamamen kendinden geçmişti ve nerede olduğunu hatırlaması birkaç dakika sürmüştü.

Ben doktor değildim ama bu durum pek iyiye işaret değildi.

Bu yüzden şehre döner dönmez, onu sıkıştırdım, ikna ettim, hatta onu daireden atmakla tehdit ettim, ta ki sonunda doktora gitmeyi kabul edene kadar.

Muayeneden eve döndüğünde çok sinirliydi. "Umarım mutlusundur." Buzdolabından bir bira çıkardı ve anahtarıyla kapağını açtı. "Boşuna zaman ve para harcadım."

Defterini alıp yangın merdivenine çıktı. Ben de tavada kızartmamı bırakıp peşinden koştum. "Seni düşündüğüm için bana kızdığını inanamıyorum."

"Sana iyi olduğumu söyledim ama hayır, sen ısrar ettin, ısrar ettin..."

"Sana bir şey olmasını istemediğim için," diye bağırdım. "Bayılmak normal bir şey değil..."

"Annenize bunu aramızda tutmasını rica ettim," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Sakın bunu annemin üzerine atmaya kalkışma." Parmakla onu işaret ettim. "Bana kendin söylemeliydin."

Kafasını salladı ve sinirli bir nefes verdi. Sonra beni tamamen görmezden gelip, sanki orada değilmişim gibi defterine yazmaya başladı. Yangın merdiveninde otururken huysuz ve somurtkan görünüyordu ve sorularıma cevap vermeyeceğini biliyordum, ama yine de sordum.

"Doktor ne dedi?" diye sordum.

Gabriel bir yudum bira içti, bana uyarıcı bir bakış attı ve tekrar defterine yazmaya başladı. Boğuk bir çığlık attım ve mutfığa geri dönüp onun için bu aptal akşam yemeğini hazırlamaya devam ettim.

Tavuk ve brokoli sote, yapmayı bildiğim tek şeydi ve onun davranışlarına bakılırsa muhtemelen yemeyecekti.

Yemek hazır olunca ocağı kapattım ve tasarım stüdyoma çekildim, arkamdan kapıyı çarparak kapattım. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Ne yazık ki, kapı kapalı olduğu için odada çapraz esinti yoktu ve vantilatör tam güçte çalışsa bile oda çok sıcaktı.

Bir süre sonra, ön kapının çarpıldığını duydum ve oturma odasına koştum. Onu kovalayıp geri gelip bu konuyu yetişkin gibi tartışmak için ona bağırarak üzereydim ki, sehpa da açık dizüstü bilgisayarını gördüm.

Üstünde şöyle yazıyordu: *Ben yokken bunu oku. Kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkıyorum.*

Tabii, kaç git Gabriel.

Ama merakım galip geldi, defteri yangın merdivenine götürdüm ve onun oturduğu yere oturdum.

Gökyüzü tereyağı sarısıydı ve okurken sırtımı dayadığım korkuluk sıcaktı.

Gabriel gençken sık sık baş ağrısı çekerdik. Babası onu doktorlara götürdü ve hepsi hemen hemen aynı şeyi söyledi. Psikosomatikmiş. Stres kaynaklıymış.

Gabriel'in bunları kendi başına getirdiğini ima ettiler. Sonunda babası bıktı ve Gabriel'in tiyatrosuna daha fazla para ve zaman harcamayacağını söyledi. Ona deli, dikkat çekmek isteyen ve hipokondriyak dedi.

Liseden mezun olduktan sonraki yaz, çok şiddetli baş ağrısı ve halüsinasyonlar yaşadı. Uyuşturucu ile ilgili olmadığını yazmıştı.

Ne söylediğini veya ne yaptığını hatırlamadığını söyledi, ama babası onu psikiyatri koğuşuna kapattı.

Psikiyatrist onu muayene etti ve bipolar bozukluk teşhisi koydu. Ona bir dizi ilaç verdiler. Antidepresanlar, halüsinasyon önleyiciler ve bir sürü başka "boktan ilaç". Bazıları midesini bulandırıyor, bazıları onu zombi gibi hissettiriyordu ve "gerçekten karanlık bir yerde" olduğunu söylüyordu.

Sonunda serbest bırakıldığında, reçeteli ilaçları bıraktı ve grubuyla birlikte Los Angeles'a gitti. Müziğin onu kurtaracağını biliyordu. Orada, bipolar eğilimleri göstermediğini söyleyen bir psikiyatristten başka bir değerlendirme aldı.

Artık baş ağrılarıyla ilgili doktorların görüşlerini dinlemekten bıkmıştı.

En alta şöyle yazdı: Artık tüm kirli sırlarımı biliyorsun.

Ah, Gabriel.

Okumayı bitirdiğimde, defteri göğsüme sıkıca bastırdım. Hiç tanışmadığım bir ölü adamdan nefret etmek belki de merhametsizce bir davranıştı, ama Gabriel'in babasından nefret ediyordum. Tek oğluna nasıl bu kadar kötü davranabilirdi?

Gabriel için kalbim sızladı.

Bunları önceden bilseydim, ona bu kadar baskı yapmazdım. Hayır, bu doğru değil. Yine de endişelenirdim ve yine de bir doktora görünmesi için ısrar ederdim.

Bir uzmana görünmesi gerektiğini düşünmüştüm. Kendini savunmalı ve doğru teşhis konana kadar pes etmemeliydi.

Ama onun daha fazla doktora gitmeyi inatla reddedeceğini zaten biliyordum.

Gabriel bir süre sonra geri döndü ve yangın merdiveninde bana katıldı. Karşımda oturdu ve ben ona bakarken o da çatıları seyretti.

Beyaz V yakalı tişört, ekose desenli şort (o buna "yaşlı adam şortu" diyordu) ve lise yıllarında kanvas ve tabanına şarkı sözleri yazdığı, eskimiş Converse yüksek bilekli ayakkabılar giyiyordu.

Onu çok seviyordum.

Yangın merdiveninden ona doğru sürünerek gittim ve kucağına tırmandım, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım. Kollarımı onun sıcak boynuna doladım, dudaklarını öptüm ve o da beni öptü.

Kelebekler.

Dili ağızıma girdi ve onun tadını aldım. Güneş ışığı ve Avenue C'deki küçük bir kafeden alınan sert İspanyol kahvesi. O her zaman İspanyolca sipariş verirdi. "Muchacha bonita" için iki kahve ve kek.

Yüzünü ellerimle kavradım ve alnımı alnına dayadım. "Seni seviyorum."

Elleri saçlarımda, aynı havayı soluyorduk.

Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

Yüzlerimiz o kadar yakındı ki onu göremiyordum, ama hissedebiliyordum. Kalp atışları çok güçlü ve düzenliydi. Güçlü, nasırlı elleri başımın arkasını tutuyordu. Karın kasları ve sert göğsü karnıma ve göğüslerime bastırıyordu.

Gözleri kapanırken kirpiklerinin titremesi. Boynunun arkasındaki sıcak teni ve güneşin ısıttığı dalgalı saçları parmaklarımdan arasından süzülüyordu.

İki vücut birbirine sıkıca yapışmış, aralarındaki her boşluğu silmeye ve insanca mümkün olan en yakın mesafeye yaklaştırmaya çalışıyordu.

Onun derisini açıp içine girip kendime bir yuva kurmak istedim.

Aşk çok güzel bir şeydi. Aynı zamanda hayal edilebilecek en korkunç şeydi.

Yarın onu kaybedebileceğim korkusu her zaman zihnimin bir köşesinde vardı. Eğer onu kaybedersem, bunun beni mahvedeceğini zaten biliyordum.

Geri çekildim ve o bana o kadar güzel bir gülümseme attı ki, keşke yanımda bir kamera olsaydı dedim.

Arkamı döndüm ve bacaklarının arasına oturdum, sırtımı göğsüne yasladım ve daha fazla fotoğraf çekmeyi aklımda not ettim. Birlikte geçirdiğimiz her günün anısını saklamak istedim, böylece yaşlandığımızda ve saçlarımız ağardığında, onları tek tek inceleyip, baş döndürücü zirveleri, ezici çukurları ve güzel aşk hikayemizin tüm ara aşamalarını çizelgeye dökebilirdik.

Gabriel kollarını belime doladı ve çenesini omzuma dayadı. "Chopin."

"Ne?" dedim.

"Pişano müziği. Chopin. 'E minör Prelüd.'"

Açık pencereden gelen hüçünlü müziği dinledim. "Bu kadar melankolik olmasına şaşmamalı. Bu benim tonum."

"Sen çok güzelsin." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ve yalan söyledim." Gerildim. "Doktora mı?"

"Hayır," dedi. "Bunun 'E minör Prelüd' olup olmadığından emin değilim."

Rahatlayarak güldüm. "O zaman klasik müzisyen olmaman iyi olmuş." Bir süre sessiz kaldık, Chopin'in melodik güzelliğini dinledik. "Neden deftere yazdıklarını bana söylemedin?" diye sordum sessizce.

"Utanç verici."

"Utanması gereken tek kişiler o doktorlar ve baban."

"O da peygamber kadar ölü."

Gülerek aynı kara mizah anlayışına sahip olduğumuzu fark ettik.

"Sen hep Cleo Babington muydun?" diye sordu.

Ne demek istediğini anladım. "Hayır. On üç yaşına kadar Cleo Babington Ashby'dim. Ama soyadım Ashby olan bir müzik ve sahne sanatları lisesine gitmek

girmek istemedim, bu yüzden⁸sınıftan sonra soyadımı bıraktım."

"Kendi kurallarınla yaşamak istedin."

Başımı salladım. "Evet."

"Herhangi bir enstrüman çaldın mı? Yetenek yarışmalarında şarkı söyledin mi?"

Kıkırdadım. "Müzisyenin kızı olmam, onun yeteneğini miras aldığı anlamına gelmez." Gabriel, sanki ondan bir şey sakladığını biliyormuş gibi bana daha sıkı sarıldı.

Annem ve "Rogues" ile geçirdiğim bir hafta sonunun ardından, muhtemelen benim hakkımda her şeyi biliyordu.

İç geçirdim. "Akustik gitar çaldım ve⁸sınıf yetenek yarışmasında 'Landslide' şarkısını söyledim. Babam gelmeye söz vermişti ama hiç gelmedi. Bunu sadece onun için yapıyordum. Sanırım sadece onun onayını almak istiyordum." Omuz silktim. "Zaten o kadar da iyi değildi."

"Hâlâ sertmiş gibi davranıyorsun," dedi, burnunu boynumun yanına sürterek. "Gardını indir, Baby Blue. Ben senin yumuşak yerimim. Senin güvenlik ağın. Seni her zaman yakalarım."

Gözlerim kapandı ve ona yaslanarak gevşedim, vücudumdaki tüm gerginlik kayboldu.

Onunla kendimi güvende hissediyordum ve hiç kimseyle olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum. Tüm kusurlarım, zayıflıklarım ve güvensizliklerimle gerçek ben.

Hiçbir erkek Gabriel'in beni sevdiği gibi sevemezdi. Hiçbir erkek beni onun gibi anlayamazdı. Onun yanında saklayacak hiçbir şeyim yoktu.

Her zaman burada olmasını ve hiçbir şeyin onu benden almamasını diledim.

"Hey, sana bir şey getirdim." Cebinden bir şeftali çıkardı ve bana yedirdi. beni besledi.

Meyve suyu çenemden damladı, o da onu yaladı ve dudaklarımı öptü ve Onu kaybetme korkumu tamamen unuttum.

O tam buradaydı, bana güneşin olgunlaştırdığı bir şeftali yediriyordu, yaz akşamında açık pencereden Chopin müziği süzülüyor ve gökyüzüne yükseliyordu.

Hayatımız çok güzeldi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

HER ŞEY ÇOK HIZLI GERÇEKLEŞTİ.

Temmuz ortasına gelindiğinde, Monks'ın önündeki blokta limuzinler sıralanmıştı ve tahmin ettiğim gibi, tüm A&R çalışanları Gabriel'i ikna etmeye çalışıyor, onu kendi plak şirketlerine imza attırmaya çalışıyorlardı.

Ayın sonunda, bir teklif savaşı başladı, ama Gabriel hala hangi yöne gitmek istediğine karar vermemişti.

Sonunda Sean bıktı.

"Bana bir iyilik yap, Slick," dedi, ekibimizle birlikte Monks'a girer girmez. "Şu lanet olası sözleşmelerden birini imzala da bu limuzinleri buradan çekip gidelim. Burası Lower East Side, Hollywood değil."

Gabriel'e dirsek attım. "Evet, Slick. Bir karar ver."

"Stüdyoda gitariste ihtiyacın olursa," dedi Devin. "Ben hazırım."

"Görünüşe göre New York'a tam zamanında geldim," dedi Eddie, var olmayan bir bagetle zil çalıyormuş gibi yaparak.

Eddie geçen hafta gelmişti ve şu anda bizim kanepede yatıyordu. 1,80 boyunda, kendini beğenmiş bir gülümseme ve uzun kahverengi saçları vardı. Davul seti oturma odasının ortasında duruyordu ve gece yarısı tuvalete gitmek zorunda kaldığımda sürekli ona takılıp düşüyordum.

"Adamım büyük başarıya ulaşacak," dedi, yanında getirdiği kıza kolunu dolayarak. Dün gece bir barda tanışmışlardı ve Eddie kızın adını sürekli yanlış söylüyordu, bu yüzden hala adının Hannah mı, Henna mı yoksa Helena mı olduğundan emin değildim ve bu noktada sormaya utanıyordum. "Benim harika bir davulcu olduğumu zaten biliyorsun," dedi Gabriel'e.

"Bir menajere de ihtiyacın olacak," dedi Sean. "İyi birini tanıyorum."

Gabriel başını salladı ve bara doğru yürüdü. "Hey, Karen, biraz şarap alabilir miyim?"

Gabriel sadece başka bir doğaçlama Pazartesi gecesi olmasını istiyordu. Monks onun ikinci evi, kutsal mekanı gibiydi ve o buraya müzik çalmak için gelmişti.

Ama hepimiz, masaya oturup sözleşmeyi imzalamasının sadece an meselesi olduğunu biliyorduk. Annemle bu konuyu konuşmuştu ve annem onu büyük resmi düşünmesini ve sanatçıları destekleyen ve kariyerini geliştirecek bir plak şirketiyle anlaşmasını tavsiye etmişti. "Ve avukat olmadan hiçbir şeyi imzalamayın," diye uyarıyordu. "Sanatçı temsilciliği konusunda uzmanlaşmış bir eğlence avukatı."

O gece üç saat boyunca aralıksız çaldı. Yüzünden ter damlıyordu. Tişörtünü çıkardı, yüzünü onunla sildi ve yere attı.

Gabriel çalmaya devam etti ama çılgılık atan bir kız tişörtü kapıp bayrak gibi sallamaya başladı.

Bir rock yıldızı doğmuştu.

"Bir bakmışsın, meme ucuna piercing yaptırmış," dedim, Eddie'nin sigarasını çalıp bir nefes çekerek. Geri vermeye çalıştığımda eliyle itti ve kendine bir tane daha yaktı.

"Gabriel'i uzun zamandır tanıyorum," dedi Eddie. "O değişmeyecek. O öyle bir adam değil."

"Lisede nasıldı?" diye sordum.

"Şimdi olduğu gibi," dedi Eddie. "Kendini uyumsuz biri sanıyordu. Eskiden daha garipti. Ya da cahil demeliyim. Kızların neden onunla birlikte olmak istediğini hiç anlayamıyordu. Gabriel kendini yakışıklı bulmuyordu. Ona aptal olduğunu söyledim. Ama o gerçekten buna inanıyordu."

"O çok komik," dedim, en sevgi dolu şekilde.

Eddie ellerini kaldırdı, *ne diyebilirim ki?*

"Los Angeles'tayken... o zamanlar bir grup metalciydik... ama Gabriel grubumuzun solisti değildi. Scott kadar dışa dönük değildi, bu yüzden arkada durup gitar çalıyordu. Bir gece, köhne bir kulüpte çalarken Scott çok fazla içti. Orada müziği mahvediyordu. Gabriel daha fazla dayanamadı, mikrofonun önüne geçip şarkı söylemeye başladı. Bizim yaptığımız müziğe hiç benzemiyordu. Sanırım Bad Brains'in bir şarkısını Gabriel tarzında coverladı. Orada kendi işini yapıyordu, hepimizi hayran bırakan sesiyle, ve herkes ona aşık oldu.

Bu büyük bir ayrılığa neden oldu. Scott sinirlendi, Gabriel'i sahne ışıklarını çaldığıyla suçladı ve ondan sonra aynı odada bile bulunamaz oldular. Ortam o kadar gerginleşti ki, sonunda Gabriel gruptan ayrıldı ve kendi yoluna gitti. Ama onda insanları kendine çeken bir şey var. Manyetik bir kişilik, sanırım."

"Onunla ilk tanıştığımda," dedi Devin. "*Bana, 'Hey dostum, takılalım ve biraz müzik çalışalım'* dedi, biz de onun evine gittik. Yerde sadece bir yatak ve bir sürü tütsü yakıcı vardı, ben de 'Dostum, sen Budist rahip gibi yaşıyorsun' dedim. Uçtuk ve saatlerce çaldık. Sonra derinleşti ve hayatın anlamı ve tüm bu manevi şeyler hakkında konuşmaya başladı. Harikaydı. Bu tür şeyleri bu kadar açıkça konuşan erkek arkadaşım yok."

"O duygulara çok önem verir," dedi

Eddie. Hepimiz güldük.

Gabriel setini bitirdiğinde, takım elbiseli bir adama doğru yürüdü ve elini sıktı. Kararını vermişti. Büyük bir plak şirketiyle anlaşacaktı. En yüksek teklifi verenle değil, ona tam yaratıcı kontrol vaat edenle.

Ertesi hafta Gabriel, elinde kocaman bir sözleşmeyle eve geldi. Korkmuş görünüyordu, ama aynı zamanda heyecanlıydı da.

Üç albüm. Bir milyon dolar.

Gabriel, avansın bunun yüzde onunu oluşturduğunu ve temelde gelecekteki telif haklarından geri ödenmesi gereken bir kredi olduğunu açıklayana kadar bu çok para gibi geliyordu.

Çeki aldığı anda, parayı hesabına yatırdı ve ona dokunmayacağını söyledi.

Gabriel parayı umursamıyordu. Mükemmel bir albüm yapmak ve etrafını güvenilebileceği insanlarla çevirmek istiyordu.

Menajeri olarak güvendiği tek bir kişi vardı. Sean. Müzik endüstrisini tanıyordu ve geçmişte grupların menajerliğini yapmıştı, bu yüzden biraz ikna ettikten sonra Sean kabul etti.

Sonra bir destek grubu kurdu. Solo sanatçı olarak sözleşme imzalamış olmasına rağmen, stüdyoya girip bir grupla turneye çıkmak istiyordu, bu yüzden Devin, Eddie ve o, başlıklarla seçmeler yaptı ve kaoslarına sakinlik katan Tyler'ı seçti.

Tyler fazla konuşkan değildi ama Gabriel, onun güçlü bir sezgiye sahip olduğunu ve değişikliklere hızla uyum sağlayabildiğini söyledi. Bu çok önemliydi. Gabriel, şarkı sözlerini ve melodileri sürekli değiştiriyordu.

Albümü kaydetmek için stüdyoya girdiklerinde, Gabriel günde on sekiz saat çalıştı ve mükemmeliyetçiliğiyle herkesi çılgına çevirdi.
Ama sonunda albüm neredeyse mükemmel oldu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

NİSAN 1994

Zamanlama her şeydir.

Gabriel'in ilk albümü 8 Nisan Cuma günü piyasaya çıktı, aynı gün Kurt Cobain Seattle'daki evinde ölü bulundu.

Herkes gibi ben de Kurt Cobain'in ölümünün yasını tuttum. Akşamı MTV izleyerek ve Unplugged performansının tekrarlarını izleyerek ağlayarak geçirdim.

Daha da kötüsü, Gabriel'e ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. O, albümünü tanıtmak için ABD turnesindeydi ve ben onun bir daha geri dönmeyeceğinden korkuyordum.

O gece geç saatlerde Chicago'dan beni aradığında, "Ölmeyeceksin. Bana söz ver. 101 yaşına kadar yaşayacağına söz ver, Gabriel" dedim.

"Kimse ne *zaman* öleceğini kontrol edemez."

Kurt Cobain'in tam kontrolü olduğunu söyledim. O kendi canına kıymıştı.

"Evet, ama onun neler yaşadığını bilmiyoruz," dedi. "Ve bildiğim kadarıyla, yarın bir kamyonun altında kalabilirim ve her şey bitebilir."

"Ben seni tekrar görene kadar hayatta kal," diye bağırdım. "En azından bunu bana söz verebilir misin?"

"İki hafta sonra görüşeceğiz. Eroin aşırı dozundan ölmek ve beynimi patlatmamak için elimden geleni yapacağım." Bunu komik buldu.

"Kapatıyorum," dedim. Hâlâ gülüyordu.

"Hayır, bekle. Sana bir şey söylemem gerek."

Gabriel'e gerçekten kapatmak istemiyordum. Onun sesini duymadan uyumaktan nefret ediyordum, bu yüzden hatta kaldım.

"Sahne Kurt Cobain'in 'Something in the Way' şarkısını anma olarak çalarken, bir hüznün dalgası beni sardı," dedi. "Onu tanımıyorum bile ama olanları anlamakta zorlanıyordum. Onun bundan sonra ne yapacağını, müziğini hangi yöne götüreceğini görmek istiyordum. Ama o gitmişti. Burada olmak istemiyordu, şimdi de yok. Ve ben de düşünüyordum, tüm bunların ne anlamı var ki?"

"Gabriel," dedim yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes verdi. "Konserden sonra hepimiz minibüse bindik ve ben pencereden dışarı bakarken seni ve bizi düşündüm. Nasıl birlikte olduğumuzu. Ve tüm bunların anlamı işte bu.

"Böyle bir aşkı bulacağımı hiç hayal etmemiştim. Her şeyi daha iyi hale getiren birini bulacağımı. Hayal dünyasındaki kaleler gibi ya da gün batımına doğru süren ve her şeyin mükemmel olduğu, ama hepsi yüzeysel Hollywood saçmalıkları olan ucuz filmler gibi değil. Gerçek hayatta, sana bir nar aldığında, sanki sana değerli mücevherler vermişim gibi davranıyorsun. Ya da beni doktora gitmem için bağırdığında, beni önemsedığın için, ben sinirleniyorum, ama yine de gidiyorum çünkü senin duygularını önemsiyorum... Sana bir düzine örnek verebilirim, ama umarım ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Anladım." Gülümsedim. "Kızdırmak istediğim başka kimse yok." "Çıldürtmek istediğim başka kimse yok."

Gülüştük.

"Beni *gerçekten* tanıyan ve *hala* seven tek kişi sensin," dedi, kusurlarımla birlikte onu sevdiğime şaşırmış gibi. "Ve bu konuda söz hakkım varsa, uzun, çok uzun bir süre yanında kalmayı planlıyorum."

"Teşekkür ederim. Bunu en başta söyleyebilirdin. Ve bunun senin kontrolünde olmadığını söyleyerek her şeyi mahvetme," diye ekledim.

"Mahvetmeyeceğim."

Sessizliğe büründük. Bazen sadece telefonda kalıp birbirimizin nefesini dinlemeyi severdik. Bence gerçek aşk budur. Sadece diğer kişinin varlığından mutlu olmak ve onunla hayatı paylaşacak kadar şanslı olduğun için inanılmaz derecede minnettar hissetmek.

"Doksan yaşında, kırıksıklıklar ve gri saçlarla seni görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Yüzün, yaşadığın tüm deneyimlerin, tüm gözyaşlarının ve kahkahalarının, yaşadığın tüm şaşkınlıkların, sevinçlerin ve kalp ağrılarının bir tuvali olacak..." Hüzünle iç geçirdi. "Bu görülmeye değer bir şey olacak."

Sadece Gabriel *böyle* bir aşk ilanı yapıp hüzünlü bir ses tonuyla konuşabilirdi. "Evet, görülmeye değer bir şey olacak." Bunun ne kadar saçma olduğuna gülmeli miydim, yoksa onun bunu ne kadar tatlı bir şekilde ifade ettiğine ağlamalı mıydım, bilemedim. İkisini de yaptım, gülüş ve içten bir iç çekişin birleşimini. "Sen delisin, biliyor musun?" "Senin için deliyim. Sen doksan yaşında olduğunda, seni hala seksi bulacağım ve hala senin için şarkılar yazacağım. Dinlemekten asla bıkmayacağım tek müzik sensin."

Gabriel çok güzel şeyler söyledi. Ama bunun benim söylemem gereken bir şey olduğunu hissettim. Sonuçta, müzik *oydu. Benim müziğim.*

Gabriell'in albümü grunge'ın zirvede olduğu dönemde çıktığında, Amerika onun müziğini nasıl değerlendireceğini bilemedi. Albümü haftalarca listelerde 189. sırada kaldı ve radyolarda pek çalınmadı. Eleştirmenler albüme karışık yorumlar yaptı. Bazıları albümü "romantik bir şaheser" olarak nitelendirip Gabriell'in güçlü vokali ve duygusal yoğunluğuna hayranlık duyarken, diğerleri albümün melodrama kaydığını iddia etti.

Satışlar plak şirketinin beklentilerini karşılamıyordu ve albümün prodüksiyonunun bütçeyi aşması da durumu kurtarmadı. Ama Gabriel buna değdiğini söyledi. Mirasının çöp olmasını istemiyordu.

Bir yandan sanatı vardı, diğer yandan onu çevreleyen tüm gürültü vardı. Gabriel için bunlar tamamen ayrı iki şeydi.

Büyük plak şirketlerinin abartılı reklamlarına kapılmayı reddetti. Güvenilir bir sanatçı olmak istiyordu.

Trendlerin peşinde koşmuyordu. Zamansız bir şey yaratmak istiyordu ve bu tür şeyler her zaman başlangıçta başarılı olmazdı, bu yüzden vizyonuna sadık kaldı ve işleri kendi tarzında yaptı.

"Bak," dedi, hafta sonu Boston'da onunla buluştuğumda, "zarları atmaya ve kaybetmeye hazır olmalısın. Başarısızlıkla

İnsanların başarısız olmalarına izin verilmeli. Benim için önemli olan tek şey, mutlu olduğum bir iş yapmam."

Bu da beni aynı zihniyeti benimsemeye teşvik etti.

Grunge koleksiyonum, piyasaya çıkar çıkmaz üç butikte de tükendi. Ancak büyük bir mağazanın teklifini reddettim.

Bu, kazançlı bir anlaşma olabilirdi, ancak yöneticilerle görüşüp grunge çılgınlığından yararlanarak seri üretim yapma planlarını dinledikten sonra, kaliteden ödün vererek kâr marjlarını artırmak istedikleri izlenimini edindim.

Bunun benim gitmek istediğim yön olmadığını düşündüm ve parayı masada bıraktım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Camden Market'te dolaşırken Gabriel, "Kendi ilkelerine sadık kaldığın için seninle gurur duyuyorum" dedi.

"Takımı hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

O sabah erken saatlerde Londra'ya varmışım ve Gabriel'in Avrupa turunun son ayağına katılacaktım.

Son altı ayda, birlikte geçirdiğimiz zamanı ustaca idare etmeyi başarmıştık. Başından beri, ilişkimizin öncelikli olduğunu, ancak kariyerlerimizin bundan zarar görmemesi gerektiğini kararlaştırmıştık. Gabriel, kariyerimin asla onun kariyerinin gerisinde kalmayacağına dair bana söz vermişti; bu yüzden, kendi işlerimi yapmam ve bir sonraki tasarım koleksiyonumu piyasaya sürmemle çakışmadığı sürece, mümkün olduğunca ona eşlik ediyordum.

Ekim ayının nemli bir Cumartesi öğleden sonrasıydı ve elimizde karton bardaklarda çay tutuyorduk. Gabriel, tezgâhlardan birini işleten bir sanatçıdan aldığı motosiklet ceketini ve tamir edilemeyecek kadar eskimiş botlarının yerine aldığı yeni Doc Martens ayakkabılar giyiyordu.

"Kendi tezgahını açabilirsin, ben de sokak müzisyenliğine geri dönerim," dedi, sanki bir plak anlaşması imzalamamış gibi.

Koyu renkli saçları on farklı yöne doğru dikilmiş, zayıf ve sinirli bir adam, kumlu kaldırım taşları üzerinde bir raf dolusu tüvit ceketleri yuvarlıyordu ve tezgahlardaki boombox'lardan ve sokaklarda çalan sokak müzisyenlerinden her tür müzik yüksek sesle çalıyordu.

Gabriel, ska müziği çalan örgülü saçlı bir saksafoncuya açık kutusuna yirmi sterlin attı, sonra kolunu omuzlarıma doladı ve beni Camden Lock'a doğru yönlendirdi.

"Bir daha sokak müzisyenliğine dönmen gerekmeyecek bence."

"Hayatımızın geri kalanında işkence gören bohem sanatçılar olsak da umurumda değil," dedi Regent's Canal'ın şişe yeşili sularında sallanan yüzen evlerin önünden geçerken. "Aslında, bunu tercih ederim. Önemli olan sanat. Süreç. Gerçekten *yapmak*. Gurur duyabileceğimiz bir şey yaratmak. Eleştirmenleri siktir et. Takım elbiselileri siktir et. Dünyadaki hiçbir para satılmaya değer değil."

Hâlâ mücadele eden sanatçılar olsak da ruhlarımız satılık değildi. İnançlarımız vardı ve birbirimize sahiptik. Birlikte siperlerde olmaktan mutluyduk.

O gece, kahramanları ve en sevdiği müzisyenlerden bazıları onu izlemeye geldi. Gabriel, *onların onu* izlemeye gelmesinden o kadar etkilendi ki, sonraki iki gün boyunca neredeyse hiç konuşmadı.

Edinburgh'da hayranları onu sokaklarda takip ederek, konserden sonra iki saat daha çaldığı bir pub'a kadar gittiler.

Paris'te hayranları onu uzun zamandır görmedikleri oğulları gibi kucakladılar. O, Fransa'nın sevgilisi, "chanteur"du.

Konserlerinden birinin ardından Annika ile bir bara gittiğimizde, bar sahibi ona şarkı söylemek isteyip istemediğini sordu. Yanında gitarı vardı.

"Hâlâ akşam yemeği için şarkı söylüyorum," diye şikayet etti, ama iyi niyetli biriydi, bu yüzden birkaç şarkı çaldı ve hatta bir tanesini Fransızca söyledi. Bir chanteur gibi.

Annika hala Paris'te kendini bulmaya çalışıyordu ve erkeklerden çok Parisli kızlara ilgi duyduğunu itiraf etti. "Kızları öpmek erkekleri öpmekten çok daha seksi," dedi. "Alınma Gabriel."

"Alınmadım. Sana katılıyorum."

Üç eski arkadaş gibi güldük. Onun Annika ile çıktığı ve benimle çıkmadığı zamanları zar zor hatırlayabiliyordum. O da hatırlayamadığını söyledi. "Siz ve Gabriel'den daha birbirine uygun iki insan yok."

Avrupa onu seviyordu ve gittiğimiz her yerde, kült benzeri bir hayran kitlesi oluşturdu.

Sonunda Amerika'yı da fethedeceğini biliyordum.

26. doğum gününü Viyana'da, 24. doğum günümü ise Milano'da kutladık. Ona benim için yaptığım bir gömlek hediye ettim, o da bana ayrıldığımız her gün için bir tane olmak üzere bir yığın aşk mektubu ve bit pazarından çaldığım broşun neredeyse aynısı olan bir broş hediye etti. Altın bir kuş yuvasında bir robin yumurtası ve minik bir inci.

Milan'daki gösterisinden sonra kral boy yatakta yatarken, küçük bir kadife keseyi kucağıma attı. "Bunu nereden buldun?" Elimde çevirip, narin altın dalları inceledim.

"Senin için yaptırdım."

Tanrım. Bu adam. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

Bana şehvetli bir öpücük verdi ve külotumu yırtıp attığında broşu tamamen unuttum, külotumu vücudumdan yırttı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

O gece rock yıldızları gibi seviştik. Ben, kıcımlı havaya kaldırıp başlığı tutunuyordum, o da sanki olimpik bir spor dalıymış gibi bana vuruyordu. Başlık duvara çarpıp duruyordu ve ben o kadar yüksek sesle çığlık atıyordum ki, muhtemelen tüm otel birinin öldürüldüğünü sandı.

Ertesi gün o grubuyla Avustralya'ya gitti, ben de eve uçtum ve bir sonraki koleksiyonumu tasarlamak için çizim tahtasına geri döndüm.

Gabriel ve ben bir gecede başarıya ulaşmadık, ama kariyerlerimiz yükselişe geçmeye başlamıştı.

Yirmi dördüncü doğum günümün ertesi hafta sonu, trenle Hudson Valley'e gittim.

Kapıdan içeri girer girmez annem bana istemediğim bir hediye verdi. Görünüşe göre bu hafta sonu eğlenceli bir plan yoktu.

"Yürüyüşe çıkmak ya da şehre gidip o sanat galerisini ziyaret etmek istemez misin?"

"Aslında, isterim." Araba anahtarlarını aldı ve hemen kapıdan çıktı. "Akşam görüşürüz."

"Sen çok kötüsün," diye seslendim arkasından.

Mutfak masasına oturup bir fincan çay içtim ve önümdeki kalın el yazmasını keskin bakışlarla süzdüm. Onu kendime doğru çektim.

Belki bir iki sayfa okurum.

Yirmi sayfa okuduktan sonra, bu yola girmeye karar verdiğim için merakımı lanetledim. Annem ve Nicky tanıştıklarında sadece on üç ve on dört yaşındaydılar. Genç ve çılgındılar, büyük hayalleri vardı ama ikisi de hayalperest değildi.

İkisi de çalkantılı bir çocukluk geçirmiş ve birbirlerinde kendilerini görmüşlerdi.

Elli sayfa okuduktan sonra, kanepede kıvrılmış, gözlerimden yaşlar akıyordu. Üzücü bir bölüm bile değildi. Tatlı ve sevimli bir bölümdü. Sanırım okumayı bu kadar zorlaştıran da buydu. İyi günlerin sonsuza kadar sürmeyeceğini zaten biliyordunuz. Onun bağımlılığı, aşk dahil her şeyden daha güçlüydü. Kaç kez temizlense de, her zaman sevgilisine geri dönüyordu. Eroin.

Annem kapıdan içeri girdiğinde, duygularımın camdan bir kafesinden kurtulmak için yumruk atmaya çalışıyordum.

Nicky kötü bir adam değildi. Aziz de değildi. O bir insandı, kusurlu, kendi pisliğini temizlemeyen dikkatsiz bir adamdı ve her zaman bizim için istediğim gibi davranmadığı için ona kızmış olsam da, bence bizi sevdiği kadar sevdi.

Tüm aşk hikâyeleri güzel ya da düzgün bir şekilde sonlanmaz. Annemin hikâyesi dağınık, gerçek, keder ve belirsizlikle doluydu. Ama bir kalbin kaldırabileceğinden daha fazla neşeyle dolu, çok parlak anlar da vardı. O kadar derinden etkileyen anlar ki, onların hikâyesinde kendimden ve Gabriel'den bir şeyler gördüm.

Gabriel, Nicky değildi ama konuşma tarzlarında, müzik ve müzik için ne ifade ettiği konusundaki ortak görüşlerinde, duyarlılıklarında ve kırılganlıklarında, gerçek ve anlamlı bir şey bulma arayışlarında bazı benzerlikler gördüm. Müzikte. Hayatta. Aşkta.

"Ee?" Annem kanepenin kenarına oturdu ve kararımı duymak için gerginmiş gibi dudaklarını ısırdı.

"Ben..." Kafamı salladım ve boşluğa bakarak, karışık duygularımı ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Gerçeği söyledin."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Yalan söylemek için pek çok neden vardı. Kendini daha iyi göstermek için. Onu daha iyi bir ışıktaki göstermek için. Yoldaki engelleri düzeltmek ve ilişkilerindeki zehirli yönleri örtbas etmek için.

Ama hikaye olduğu gibi mükemmeldi. Onların aşkı gibi, mükemmel bir şekilde kusurluydu. Bunun benim aşk hikayem olmasını istemezdim, ama bu onun hikayesiydi, benim sorgulayacağım veya yargılayacağım bir şey değildi.

Ve şimdi anlıyorum. Annemin onu neden sevdiğini anlıyorum ve onun sözlerini okurken, sonunda onun kaybını yas tutmaya kendime izin verdim.

Ona yaklaştım ve kollarımı ona doladım. "Seni seviyorum anne." Derin bir nefes aldı ve beni sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, Baby Blue."

Ondan uzaklaştım ve gözlerimi sildim. "Hâlâ o hikayeye bağlı kalıyorsun, ha?"

Annem dudaklarını büzdü. "Oradaydım. Ne olduğunu biliyorum." "Uyuşturucunun etkisindeydin," diye karşılık verdim.

Gülerek koluma vurdu. "Değildim."

Ertesi gün, annem beni şehre geri götürdü. Tupperware kapta doğum günü pastamın kalanı, bagajda valizleri ve arka koltukta babamın gitarları vardı. Gabriel'e bir hediye.

Bir hafta sonra, Greenwich Village'da ılık dolu bir daireye taşındı.

Aradığı kapı bulmuştu ve artık hayatına devam etmeye hazırdı. Ben de öyleydim.

Nicky'nin hayaleti artık beni rahatsız etmiyordu.

Kendi aşk hikayemi yaşamak zorundaydım, tüm iniş çıkışlarıyla, sınavlarıyla ve ayrılıklarıyla, kalp ağrısıyla, özlemle ve neşeyle. Onun sadece telefonun diğer ucundaki yorgun ve bitkin bir ses olduğu haftalar. Başını ağrıtan baş ağrılarını gizlemeye çalışarak karanlık yatak odamıza çekildiği günler.

Ama tüm bunlara rağmen, aşk vardı. Çok fazla aşk.

İlişkilerin her zaman kolay olmadığını öğrenmişim, ama Gabriel olmayan biriyle geçireceğim bin güneşli gün yerine, onunla geçireceğim yağmurlu günleri tercih ederdim.

Bizimki gibi bir aşk, hayatta sadece bir kez karşımıza çıkar.

Eğer şanslıysan.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1997 YILBAŞI

"Tatlı, beyaz etli ve ince, pürüzlü kabuklu tropikal meyve nedir?"

Kitabımdan başımı kaldırdım. Gabriel, *New York Times*'in çapraz bulmacasına cevabı yazmak için kalemini hazırlamıştı.

"Gabriel," dedim ve kendi aptal şakama güldüm.

O burnunu çektirdi. "Altı harfli, E ile bitiyor. Üçüncü harfi

C." Parmaklarımla saydım. "Lychee."

Gabriel başını salladı ve cevabı yazdı. "Bunu bilmeliydim." Ayaklarımı kucağından kaldırdı ve koltuktan kalktı. "Sana bir şey aldım." Gazeteyi de alıp mutfığa doğru yürüdü.

"Bekle," diye seslendim. "Şu bulmacayı bir bakayım." Daha önce yapıyordum ve o ipucunu gördüğümü hatırlamıyordum.

Birkaç dakika sonra bulmaca olmadan geri döndü ve kucağıma kahverengi bir kağıt torba koydu. Torbaya baktım ve yedi lychee saydım.

"Neden yedi tane?" diye sordum, o yanıma oturup kolunu yastığının arkasına attığında.

"Seni ilk gördüğüm yıldan beri her yıl için bir tane. Lokantamızı lanet olası bir Starbucks'a çevirdiler," dedi, bize bunu yapabileceklerine inanamıyormuş gibi başını sallayarak.

Bir yıldan fazladır Starbucks olmuştu ama Gabriel hala bunu kabullenememişti. Onun için o lokanta kutsal bir yerdi. O lokanta,

ve bir kahve zincirinin anılarının kutsallığını bozmasını istemiyordu.

"Lychee'lerini yemeyeceksin mi?" diye sordu bir süre sonra, ben okumaya geri döndüğümde.

Kitabımı kapattım ve masaya koydum. "Bana yedirmeyecek misin?" Torbayı onun kucağına koydum.

O da onu aldı ve tekrar benim kucağıma attı. "Sadece seni izlemek istiyorum." Ona bir bakış attım. "Bu, yeni yılın ilk meyvesi. Lychee, hayata şans ve bolluk getirir."

"O zaman ikimiz de yemeliyiz."

"On üç tane aldım, ben kendiminkini yedim."

"Neden on iki değil de on üç?" diye sordum, liçinin dikenli kabuğunu soyarken.

"Bunun yüzünden." Ankh'a dokundu, deri bir kordonla boynuna asılı, T harfinin üzerinde gözyaşı damlası gibi görünen bir Mısır hiyeroglifi

Bu sembol, sonsuz yaşamı temsil ediyordu. Onu 27. doğum gününde ona vermiştim ve ona her gün takacağına söz verdirdim.

Bana batıl inançlı diyebilirsiniz ama Gabriel yirmi yedi yaşına basmadan iki hafta önce kötü bir rüya gördüm. O kadar canlıydı ki, ter içinde ve kafam karışık bir şekilde uyandım ve onun hala hayatta ve iyi olduğundan emin olmak için onu uyandırmak için salladım.

Rüyamda Gabriel sahnede gitar çalıyordu, ama şarkıların sözlerini hatırlayamıyordu. Ben sahne arkasında dururken, o sendeleyerek yanımdan geçti, sanki orada durduğumu görmemiş gibi. Rüya, onun arabayla uçurumdan aşağı uçmasıyla sona erdi.

Ondan sonra, Gabriel'in 27 Kulübü'nün bir üyesi olacağına dair paranoyak oldum, bu yüzden geçen yıl kendi kariyerimi askıya aldım ve onun turneye katıldım.

Annika bana saçmaladığımı söyledi, ama ne kadar çılgınca geldiği umurumda değildi. Çılgın bir aşk yaşıyorduk ve ikimiz de birbirimizi çok koruyorduk

. Onun 28. doğum gününe ulaşmasını sağlamak için orada olmam gerekiyordu ve neyse ki ulaştı.

"Eski Mısırlılar, hayatın aşamalar halinde gelişen ruhani bir yolculuk olduğuna inanırlardı. Hayatta on iki aşama vardı ve on üçüncü aşama, sonsuz öbür dünyaya yükseldiğinizde en büyük dönüşümü yaşadığınız aşamaydı. On üç şanslı bir sayıdır," dedi keskin bir şekilde.

"Sen bir harikası, Gabriel Francis."

“Şimdi lychee'lerini ye.” Gülümsemesi o kadar seksi, o kadar baştan çıkarıcıydı ki, meyve torbasını yiyerek, parmaklarımı yalayarak ve en iyi porno yıldızı taklidimi yaparak onu ödüllendirdim.

Ben torbada atılmış kabuklar ve çekirdekler arasında yedinci liçi ararken, o sessiz bir kahkaha ile titriyordu.

Şimdi kahkahalar atıyordu. Ona bir bakış attım. "Bu kadar komik olan ne?" Gabriel başını salladı. "Sadece sen."

"Sadece ben ne?"

"Sadece sen beni çantadaki son meyveyi yemem için bekletirsin." Elini yüzüne götürdü ve sanki bu onun için çok fazla bir şeymiş gibi inledi.

Ne demek istediğini anlamadım. "Bana yemek yedirmiş olsaydın, bu sorun olmazdı."

Sonunda son liçiyi buldum ve zaferle havaya kaldırdım, sonra daha yakından baktım. Sanki biri bıçakla kabuğunun çevresini kesmiş gibiydi. "Hey, biri bu liçiyi kesmiş..." Beni o kadar dikkatle izliyordu ki, hemen bir oyun oynandığından şüphelendim. "Bana oyun mu oynuyorsun? Eğer içinde örümcek varsa, yemin ederim ki..."

"Neden lychee'ne örümcek koza?" diye güldü. "Çünkü gülüyorsun?"

Bana sevimli, çocuksu bir gülümseme attı, onu masumiyetin timsali gibi gösteren bir gülümseme. Koro çocuğu Gabriel. "Bana güveniyor musun?"

Düşünmeme bile gerek yoktu. "Hayatım pahasına." Lychee'yi tekrar inceledim. "Örümcek yok, değil mi?"

"Örümcek yok." Kalbini işaret etti. "Hiçbir böcek yok."

İki yarıyı ayırdım ve gördüğüm şeyi anlamaya çalışarak uzun uzun baktım. Normalde çekirdeğin olması gereken yerde, beyaz, etli meyvenin içine bir yakut yüzük yerleştirilmişti.

Ne olduğunu sormak için başımı kaldırdığımda, Gabriel önümde diz çökmüştü.

Lychee'den yüzüğü çıkardı ve havaya kaldırdı. "Hayatım boyunca seni sevdim. İşte böyle hissediyorum. Sanki sen benim için özel olarak yaratılmışsın ve sonsuza kadar benim bir parçam olmuşsun gibi. Kalbimde, ruhumda, en çılgın hayallerimde ve gizli fantezilerimde. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Sen benim müziğimsin ve uyanırken gördüğüm her rüyamsın. Seni tüm varlığımla seviyorum ve kimse başka birine sahip olamaz dediğimde, bunun nedeni böyle bir aşkın varlığından haberdar olmamamdı. Ben seninim ve

senin de benim olmayı kabul etmen için deli gibi dua ediyorum. Benimle evlenir misin, Cleo Babington?

O kadar çok ağlıyordum ki, neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Ona o kadar coşkuyla sarıldım ki, onu devirdim ve üstüne düştüm.

"Eski günlerdeki gibi," dedi. "Genelde bu kadar nazik değilimdir."

Gülerek yerde yuvarlanıp öpüştük. Giysilerimizi birbirimizin elleriyle çıkardık ve o benim vücudumu taparcasına sevdi ve benimle o kadar saygıyla sevişti ki, sanki kutsal bir antlaşma gibi hissettim. Vücudumuz birleşti, ruhlarımız birleşti, kalplerimiz aynı ritimde attı.

Sonra yan yana uzanıp nefesimizi düzenlemeye çalıştık. İkimizin de halı yanıkları vardı ama ikimiz de umursamadık.

Ona baktım, güzel yüzüne, her şeyinin güzelliğine baktım ve onun benim olduğunu söylemeye inanamadım. "Bu arada, evet demek istiyorum."

"Yüzüğün nerede olduğunu bilseydim parmağına takardım."

Giysilerimizi giydik ve ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde yüzüğü aradık, sonunda ulaşamayacağımız bir yerde, kanepenin altında bulduk. Onu almak için kanepenin tamamını hareket ettirmek zorunda kaldık. Gabriel sonunda onu yakaladığında, yüzük tozla kaplıydı.

Tişörtüyle parlatıp parmağıma taktı. Tam uydu. Hayranlıkla bakmak için elimi uzattım. Yüzük tam bana göreydi. Tam bize göreydi. Yakutlar, ortadaki büyük taşın etrafında nar taneleri gibi duruyordu. Taş, ağaç dallarını andıran narin altın bir çerçeve içinde süt beyazı incilerle süslenmişti.

"Bunu nereden buldun? Hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu en güzel yüzük..." Ellerimle yüzümü kapattım. Yine ağlıyordum, ama bu kez mutlu gözyaşlarıydı.

Gabriel beni kanepenin üzerine oturttu, ben de kolumu boynuna doladım, çenesini öptüm ve elimi kalbinin üzerine koydum.

Bana, seyahatlerinde yakutları topladığını söyledi. Grup arkadaşları ona "bagman" diyorlardı. "Kırışık, ikinci el kıyafetlerim ve dağınık saçlarımla otellere evsiz bir adam gibi görünüyordum, ama onlar bilmiyorlardı ki, değerli mücevherlerle dolu bir kağıt torba taşıyordum."

Tanrım. Bu paha biçilemezdi. Gülmekten kendimi alamadım.

"Onları iyi saklamış olmalısın. Hiç fark etmedim. Ne zamandır böyle yapıyorsun?"

"İlkini plak anlaşmasını yapar yapmaz satın aldım." En büyük taşı işaret etti.

"Bu kadar parasız olmana şaşmamalı."

Omuz silkti. "Kendim için hiçbir şey istemedim."

Gabriel hâlâ kendisi için hiçbir şey istemiyordu. Maddi varlıklar onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hâlâ tanıştığımızdan beri giydiği aynı ikinci el kıyafetleri giyyordu. Gabriel, eşyalardan çok deneyimleri biriktirmekle ilgileniyordu.

"Yani bu mücevherleri üç buçuk yıldır yanında mı taşıyordun?"

"Büyük olan hariç," dedi. "Onu yatak odasındaki gevşek döşeme tahtasının altındaki bir çorabın içine sakladım."

Kafamı salladım. "Senin gibi biri daha yok. Sen eşsizsin. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Derin ve memnun bir nefes aldı. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Evliliğe inandığından bile emin değildim. Ben inanmıyordum. Tabii sen gelene kadar."

"Başka kimseyle evlenmek istemem. Aşkımızı kanıtlamak için bir kağıt parçasına ihtiyacımız yok."

"Doğru," dedi. "Yani, seni sevip değer vereceğime dair yeminim zaten kendimle yaptığım kutsal bir anlaşma, bu yüzden evlenmemize gerek yok."

"Ama biz istiyoruz,"

dedim. "İstiyoruz."

Birbirimize gülümsedik.

Kutlamak için John's of^{12th} Street'te akşam yemeğine gittik. Eskiden bu bizim için büyük bir lüks olurdu, ama artık bunu karşılayabilecek durumda olduğumuz halde, yine de özel günler için saklıyorduk.

"Artık turneye ara verdiğiine göre, daire aramaya devam etmeliyiz," dedim, ağzıma bir parça kızarmış kalamar atarak. "Şu anki dairemiz bize dar geliyor."

"Evet," dedi Gabriel, ciddiyetle başını sallayarak. "Hemen hallederiz."

Gülüştük. Böyle bir şey yapmayacaktık. Son iki yıldır taşınmaktan bahsediyorduk. Hatta başka dairelere de bakmıştık, ama hiçbir evimiz gibi gelmemiştir.

"Yani evleniyoruz." Sol elimdeki yüzüğü bakmaktan kendimi alamıyordum. Benim için özel olarak yaptırdığı yüzüğü.

"Evleniyoruz."

İki deli gibi birbirimize gülümsedik, mutluluğumuz o kadar büyüktü ki, içimizde tutamazdık. Hâlâ kalbimi kıpır kıpır ediyordu.

"Haziran nasıl?" Şarabımdan bir yudum aldım. "Küçük bir tören istiyoruz, değil mi?"

O da başını salladı. "Sadece yakın arkadaşlarımızla."

"Yani, akşam yemeğine çıkmadan önce haberi vermek için aradığımız herkes."

"Öyle olsun," dedi. "Mayıs iyi. Ya da Nisan. Siktir et. Yarın boş musun?"

"Bence bu çok kısa bir süre," diye gülerek cevap verdim. "Senin bitirmelisin bir albümün var, benim de gelecek ay bir defile var. Ama yarın ilk iş evlilik cüzdanı için başvuruda bulunabiliriz."

"İlk iş olarak," diye kabul etti.

Benimle evlenmek için o kadar heyecanlı ki yarın bile evlenmek isteyen bir erkek bulduğum için kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissettim. Tavuk parmesanı geldiğinde, benim makarnamdan biraz daha iyi görüldüğü için kendi tabağından yememe izin veren bir erkek. Garson yanımdan geçerken Gabriel kendine bir tane daha sipariş etti. Böylece sorun çözüldü.

"Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Gabriel, espresso'sunu içerken benim tiramisu'yu bitirmemi izlerken.

Aşk beni acıktırmıştı.

"Onları severim. Büyük hayranıyım." Bunun genel olarak çocuklarla ilgili bir soru olmadığını fark edince çatalımı bıraktım. "Neden? Çocuk istiyor musun?"

"Bir gün. Bir ya da iki küçük Cleo ve Gabriel'in etrafta koşuşturması harika olurdu. Ama henüz buna hazır değilim. Ve hiç çocuk sahibi olmamaya karar versek bile, seninle birlikte olduğum için mutluyum. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Her iki durumda da mutlu olurdum. Ama şimdi onun ne kadar harika bir baba olacağını düşünmeden edemiyordum.

Büyürken, düğün, koca, çocuk ya da yaşayacağımız ev hakkında hiç hayal kurmamıştım ve yaşlandıkça da bu şeyler hayallerimin bir parçası olmadı.

Her zaman sadece bir sanatçı olmak, daha önce var olmayan özgün bir şey yaratmak ve ruh ikizimi bulmak istemiştım.

Şimdi tüm bunlara sahiptim. Hayallerimin hayatını yaratmıştım ve hayallerimin erkeğıyle yaşıyordum.

Hem pastayı hem de onu yiyebiliyordum.

Ben sadece yirmi altı, Gabriel ise yirmi sekiz yaşındaydı.

Yapmak istediğimiz her şeyi yapmak için hala bolca vaktimiz vardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Ciddi olamazsın," dedi Annika brunch sırasında.

"Neden olmasın? Bence harika olur." Eggs Benedict'imden büyük bir ısırık aldım. "Büyük bir düğün yapmayacağız, bu yüzden herkesi ağırlayacak kadar büyük ve istediğimiz gibi dekore edebileceğiz. Sean, catering hizmeti alabileceğimizi söyledi..."

"Düğününü Monks'ta yapmayacaksın," dedi Annika, yanında getirdiği yığının üstündeki parlak dergiyi karıştırarak. Dergiyi burnumun dibine tuttu. "Şu muhteşem düğüne bak. İstedğin şey bu."

Annika düğün heyecanı içindeydi. Gabriel'in evlilik teklifinden bu yana bir ay geçmişti ve o benim kendinden menkul düğün planlayıcıym olmuştum.

Parlak dergiye göz attım. Düğün abartılı ve aşırı görünüyordu ve bizim aklımızdakine hiç benzemiyordu. Ayrıca sahnelenmiş, son derece stilize edilmişti ve fotoğraftaki herkes mankendi. Muhtemelen "gelini" o gelinliğe sokmak için iki kişi gerekmişti.

Tuvalete gitmem gerektiğinde elbiseyi tutacak birine ihtiyacım olacaktı. Vücuda oturan korsajlı bu kabarık elbiseyle yemek yemek, içmek ve dans etmek de söz konusu olamazdı. Sadece eteği tutmak için masada ayrı bir sandalyeye ihtiyacım olacaktı.

Dergiyi kapattım ve yığına geri koydum. "Dergileri kendi düğününüz için saklayın," dedim. "Bizim düğünümüzün nerede olacağı konusunda çok endişeli değiliz ve Gabriel'in o fotoğraftaki Ken bebeği gibi smokin giydiğini hayal edemiyorum. *Bizim gibi* görünmemizi istiyorum."

"Nişanlın bir rock yıldızı, sen de moda tasarımcısıydın. Onun kot pantolon ve o aptal botlarla gelmesine izin verme."

Gabriel'in ne giyeceği umurumda değildi. İkinci el bir takım elbise ya da kot pantolon ve tişört, saçları dağınık olsa da, benim için fark etmezdi.

Ben rock yıldızıyla değil, adamla evleniyordum.

Annika elini kaldırdı. "Her şeyi bana bırak. En muhteşem düğünü planlayacağım, senin tek yapman gereken gelmek. Ve tabii ki mükemmel gelinliği bulmak. Haftaya alışverişe çıkmalıyız. Oh, ve pasta denemeleri yapmamız gerekecek. Tabii cupcake istemezsen. Ya da profiterol de eğlenceli olabilir. Biliyor musun? Tam bir tatlı büfesi hazırlayacağız. Neden seçim yapalım ki?"

"Dur bakalım, Martha Stewart. Biz sade ve stressiz bir şey istiyoruz. Sadece arkadaşlarımızla kutlamak için eğlenceli bir parti."

"O eğlenceli partiyi Waikiki'ye ya da Güney Fransa'ya taşıyalım," dedi Annika. "Ya da Monks dışında herhangi *bir yere*."

"Henüz kesin bir karar vermedik ama verdiğimizde ilk bilen sen olacaksın."

O içini çekti. "En azından defilesi muhteşem olacak."

Defilem salı günüydü. Yani üç gün sonra. Hala yapmam gereken milyonlarca şey vardı, bu yüzden Annika yemeğini bitirir bitirmez hesap istedim.

"Geliyorsun, değil mi?" diye sordum kapıdan çıkarken.

"Dalga mı geçiyorsun? Muhteşem Cleo Babington tasarımımla ön sırada oturacağım."

"Defilede yıldız sen olacaksın." Restoranın dışında ona veda etmek için sarıldım. "İşe dönmem gerek."

Gabriel her zaman bir moda imparatorluğu yönettiğimi söylerdi, ama gerçekte Midtown'da kiraladığım daracık bir alanda benim için çalışan sadece birkaç kişi vardı. Bu benim sekizinci koleksiyonum ve dördüncü defilem olacaktı, ama hala işleri uydurarak yaptığımı hissediyordum.

O akşam eve geldiğimde postayı kontrol ettim. Evlilik cüzdanımız gelmişti.

Gabriel'e göstermek için heyecanla merdivenleri koşarak çıktım ve ön kapıyı açtım.

Sonra onun kayıt stüdyosunda olduğunu hatırladım, bu yüzden beklemem gerekecekti.

Salı sabahı, taze kavrulmuş kahvenin zengin kokusuyla uyandım. "Kalk ve parla," dedi Gabriel. "Bugün senin büyük günün."
İnledim. "Hatırlatma."

Oturdum ve o bana bir fincan kahve uzattı. Gabriel kahveye o kadar meraklı hale gelmişti ki, artık bir kahve uzmanı olmuştu. Önceden düzgün bir kahve makinemiz bile yokken, şimdi lüks bir İtalyan makinesi ve onun kendi öğüttüğü özel kahve çekirdekleri ile tam donanımlı bir kahve barımız vardı.

Bir yudum aldım ve inledim. Ne yaptığını bilmiyorum ama onun kahvesi, benim yaptığımdan her zaman çok daha lezzetliydi. "Bu kahve çok güzel."

"Fairtrade Guatemala," dedi. Gabriel her zaman kahve çekirdeklerinin menşeyini kontrol ederdi. Kahve konusunda çok ciddiye.

"Sana bagel aldım." Kağıt torbayı kucağıma bıraktı ve kendi kahve fincanı ve başka bir kahverengi torba ile yanıma, yatağa oturdu. "Sen son kırıntısına kadar yiyene kadar burada oturacağım. Son gösterinde neredeyse bayılacaktın."

Bu büyük bir abartıydı. Konser öncesi her zaman o kadar yoğun ve kaotikti ki yemek yemeye vaktim olmazdı. Ayrıca her zaman gergin olurdum. Ama onu mutlu etmek için bagelden bir ısırık aldım. "Teşekkürler."

"Ağzını aç."

Emri üzerine dudaklarımı açtım. İçine bir kiraz attı. Tatlı, sulu ve biraz ekşiydi. Elini tuttum, avucunu yukarı çevirdim ve çekirdeği içine tükürdüm.

O içini çekti ve başını salladı. "Seni sevdiğim için şanslısın."

"Sadece gerçekçi davranıyorum. Diğer herkes sana yalakalık yapmakla meşgul," diye alay ettim.

Sonuçta, o artık küresel bir fenomendi. Bundan bir an bile şüphe etmemiştim. Büyük başarıya ulaşacağını biliyordum ve şimdi, üç albümüyle Gabriel Amerika'yı fethetti ve albümleri platin albüm oldu.

Ama o şöhretini ciddiye almıyordu. Hatta, şöhretten kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

Gabriel, ünlü kültürü ve bununla birlikte gelen tüm gösterişten nefret ediyordu, bu yüzden müzik endüstrisinin onu değiştireceğine dair tüm endişelerim boşa çıkmıştı. Gabriel hala Gabriel'di.

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım. "Kiraz ye. Çekirdeğini elime tükür." "Çok sapıksın. O pis ağzına dikkat et, yoksa seni geç kalacaksın."

Cazip bir teklifti ama gitmem gerekiyordu, o da öyle. Bageli yiyebildiğim kadar yedim ve sonra kalkıp güne hazırlanma zamanı geldi.

"Bugün orada olacaksın, değil mi?" Duştan çıktıktan sonra, havluyla başımı sararak ve Gabriel'in Japonya'dan aldığı ipeksi siyah bornozumu giyerek sordum.

O çoktan giyinmiş ve çıkmaya hazırdı, üzerinde çok seksi duran kot pantolon ve siyah termal giysi giymişti.

Ellerimi göğsünde gezdirdim ve şans getirmesi için başparmağımla işaret parmağımla ankh'ı ovuşturdum.

Beni kollarına çekti ve öptü. "Kaçırmam." "Gösteri dörtte başlıyor ama üçte orada olmaya çalış, tamam mı?" "Tamam."

"Podyumda yürümek istemediğini biliyorum, bu yüzden gerçekten rahatsız hissediyorsan, seni tamamen anlarım..."

"Hey." Çenemi avuçladı ve yüzümü kendininkine yaklaştırdı. "Yapacağımı söyledim ve gururla yapacağım. O gömleği ve ceketini benim için sen tasarladın. Başka kimse giyemez."

Gülümsedim. "Gösterinin yıldızı sen olacaksın."

"*Sen* şovun yıldızı olacaksın. Moda dünyasının rock yıldızı. Kariyerin bir daha asla benimkinin gerisinde kalmayacak, tamam mı?"

Başımı salladım. Bir daha onunla turneye çıkmak için her şeyi bırakmayacağıma dair söz verdimişti bana. "Tamam. Ama seninle turneye çıkmayı çok sevdim ve bunun hiçbir anından pişman değilim. Bu yaz da sana katılabilmek için programımı ayarlayacağım, sen de bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorundasın."

"Sanki bu çok zor bir şeymiş gibi," dedi. "Kenny'ye müziği ayarladım, o yüzden hazır olmalı. Dinlemek için sabırsızlanıyorum. Oradaki akustik harika."

Benim için bu kadar heyecanlanmasına ve ses teknisyenini tutup çalma listesini hazırlayarak bana bu kadar destek olmasına bayıldım. "Sen olmasan ne yapardım?"

"Bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın." Popoma şakacı bir şekilde vurdu. "Şimdi git hazırlan. Üçte, belki daha önce görüşürüz."

Gabriel bu konuda gerçekten çok iyiydi. Ne zaman bir yere gideceğini söylese, her zaman sözünü tutardı. Ama ben hala kollarımı ona dolamıştım ve bırakmak istemediğim için daha da sıkı sarıldım.

O ne yaptığımı biliyordu. Kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalışıyordum.

Midem sinirden titriyordu, bu yüzden taktığım her zaman ona sıkıca sarılmaktı. Tercihen, huysuz makyöz ve ön sırada oturan eleştirmenlerle uğraşmak zorunda kalmayacağım ertesi güne kadar.

"Her şey yoluna girecek. Endişelenecek hiçbir şey yok," diye beni teselli etti. "Mümkün olduğunca erken geleceğim, tamam mı? Ve bir kez başladığında, her şey yoluna girecek. Orası büyük bir parti gibi."

Bu doğruydı. Gösterilerimize rock yıldızları bile geliyordu, çoğu da mankenlerle çıkıyordu.

Bütün gün burada durmaya vaktimiz yoktu, bu yüzden onu bıraktım.

"Tamam.

Artık stüdyoya gidebilirsin."

"Bana karşı çok iyisin," dedi uzaklaşırken. "Biliyorum," diye seslendim arkasından.

Kapı arkasından kapanırken onun güldüğünü duydum.

Sonra kendimi topladım ve sert patron moduma geçtim.

Ya da en azından ona yakın bir hal.

Hâlâ ne yaptığımı bilmiyordum, ama başarılı olmanın yarısı, başarana kadar rol yapmaktan ibaret olduğuna yemin edebilirim.

Gotik tarzı kilisenin sahne arkasında, yaklaşık beş yüz kişi koşturuyordu, modeller çeşitli kıyafetlerle dolaşıyorlardı, ama koltuklar dolmaya başladığında sahne arkasından bakmaktan kendimi alamadım.

"Oraya bakma," dedi Simone, ön sırada oturanların kim olduğunu ve tepkilerinin ne olacağını merak etmemem için beni uzaklaştırdı. Moda editörleri, gazeteciler ve ünlüler defilelerime geldiğinde her zaman şaşırdım.

Bazen bu noktaya sadece adam kayırma sayesinde geldiğimden endişelenirdim. Annemin çok ses getiren ve övgü dolu eleştiriler alan anı kitabı sayesinde, gazeteciler "moda dünyasını sallayan yeni tasarımcı"nın, şu anda Gabriel Francis ile çıkan Nick Ashby'nin kızı olduğunu belirtmeyi çok seviyorlardı.

Gabriel'i çok seviyordum ve onunla birlikte olmaktan gurur duyuyordum, ama neden tasarımlarım sadece kendi değerlerine göre değerlendirilmiyordu? Neden gazeteciler bir kadının başarılarına her zaman bir erkeğin adını eklemek zorundaydı?

Eleştirmenler Gabriel'in albümlerini övdüklerinde, ona bir kez bile Cleo Babington'ın erkek arkadaşı olarak atıfta bulunmadılar.

"Xavi," dedim. "Daha fazla kohl. Daha fazla eyeliner. The Cure'u düşün."

Bana kötü bir bakış attı. "Her. Tek. Seferde." Ellerini havaya kaldırdı ve hızlıca İspanyolca küfürler yağdırdı. "Güven bana. Ne yaptığımı biliyorum. Gotik görünümü pratikte ben icat ettim."

O kadar ileri gitmezdim ama tamam, ona güveniyordum.

Saati tekrar kontrol ettim. Saat üç kırk olmuştu ve Gabriel'den hala iz yoktu. "Bu nasıl?" diye sordu Armando, modelin sandalyesinin arkasında Noelle'in uzun siyah saçlarını, o sigara içip şampanya içerken, neredeyse bir santim kalana kadar düzleştirmişti.

"Mükemmel, Armando. Muhteşem görünüyorsun, Noelle."

Bana bir öpücük gönderdi. "Şovlarını seviyorum. Her zaman harika bir parti oluyor.

İyi enerji var."

"İyi enerjiyi sen getirdin," dedim ve ince sarışını siyah dantelli büstiyere dikmekte olan Simone'ye doğru koştum. "İyi misin?"

"İyiyiz. Dikiş yırtıldı." Beni eliyle uzaklaştırdı. "Git Gigi'ye elbisesini giymesinde yardım et."

Dönüp gitmek için durdum. "Simone..."

"Rica ederim. Sen halledersin. Büyük ses getirecek."

"Seni seviyorum Simone." Ona bir öpücük gönderdim. "Ben de seni seviyorum Xavi," diye seslendim. "Sevmelisin. Bu makyaj ne kadar muhteşem görünüyor?"

"Harika," dedim.

"Bu gece şampanya içip işbirliğimize kadeh kaldıracağız," diye söz verdi.

"Bu, cennette yapılan bir eşleşme," diye alay ettim, Gigi'ye şeffaf siyah dantel elbisesini giydirip sırtındaki küçük ipek kaplı düğmeleri iliklerken.

Gigi hazır olduğunda, Noelle'e dantel ve kurdelelerle süslenmiş kan kırmızısı mini bir elbise giydirdim.

Gabriel'den hâlâ haber yoktu. Muhtemelen işine o kadar dalmıştı ki, son dakikada stüdyodan çıkmış ve trafiğe takılmıştı.

Daha erken çıkmalıydı. Beni böyle bekletmesine inanamıyordum. Gösterinin kapanışını yapması gerekiyordu, ama burada bile değildi.

Ortaokulda yetenek gösterisi için sahne arkasında babamın gelmesini bekleyen çocuk gibi hissettim.

Ama düşünmeye vaktim yoktu, bu yüzden hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp defileye odaklandım.

Hiçbir şey olmayacak. Modeller podyumda yürüyüş yaparken, Siouxsie and the Banshees şarkısıyla şovu açarken parmaklarımı çaprazladım.

"Xavi. Gabriel iki dakika içinde gelmezse, onun yerine geçebilir misin?"

Xavi elini vücudunda gezdirdi. "Gabriel'in vücut tipine sahip, 1,80 metre boyunda biri gibi mi görünüyorum? O ceketin içinde boğulurum."

İç geçirdim. Xavi zayıftı ve benim boyumla aynıydı, 1,70 metre. Deri ceket ve gömleği Gabriel'in tam ölçülerine göre diktirmiştim.

"Sorun yok, canım," Simone beni teselli etti. "Devam edelim. Gabriel gelmezse, ceketini omuzlarına at ve podyumda sanki seninmiş gibi yürüyorsun."

"Aynen öyle yapmalısın. Sahibi gibi davran, kızım," diye Xavi de lafa karıştı. "Ama *gerçekten* bana ihtiyacın olursa, ben yaparım."

Geç kalmış teklifini takdir etsem de, Gabriel'e göre dikilmiş bir ceket giymek istemediğini biliyordum ve onu bunun için suçlayamazdım. Oranlar tamamen yanlış olurdu.

Etkilemek için sadece on beş dakikamız vardı ve bu kadar çok çalışmışım ki şimdi pes edemezdim, bu yüzden devam ettim. Hızlı bir kıyafet değişikliğinden sonra tekrar yola çıktılar.

Ama zaman geçiyordu ve Gabriel'den hiçbir haber yoktu, midemde bir ağrı hissettim.

Gelmeyerek kendine yakışır bir davranış sergilemiyordu. Gabriel bana asla böyle bir şey yapmazdı.

Bir terslik vardı. İçgüdülerim öyle söylüyordu.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Modelleri büyük final için podyuma çıkardığımda A HOLE SONG çalıyordu. Deri, iç çamaşırı ve yüksek topuklu bağcıklı botlar. Noelle başörtüsü takmıştı ve Gigi'nin başında boncuklu boynuzlar vardı. Eğlenceli, saygısız ve biraz da yıkıcı.

"Cleo, buradasın. Nereye gideceğimi bilemedim..."

Devin'e dönerek baktım. "Gabriel nerede?" Boynumu uzatıp omzunun üzerinden baktım, Gabriel'in sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını dileyerek ve umarak, ama Devin'in yüzündeki ifade bana bunun olmayacağını söyledi.

"O... hastaneye gitmemiz gerekiyor," dedi Devin, sahne arkasında bulunan tüm insanlara bakarak. "Kusura bakma ama şimdi gitmemiz gerekiyor."

O daha cümlesini bitirmeden ben ceketimi ve çantamı almıştım bile. "Simone..."

"Git." Beni uzaklaştırdı. "Her şeyi ben hallederim."

Devin'le birlikte kapıdan dışarı koştum, geç de olsa omzumun üzerinden teşekkür ettim.

Dışarı çıktığımızda taksi göremedim, bu yüzden blok boyunca koşarak karşı caddeye çıktım ve bir taksi durdurdum.

Arka koltuğa oturdum ve Devin'e yer açmak için yana kaydırdım. Şoföre bizi NYU Langone'a götürmesini söylediğinde, gözlerimi kapattım ve derin nefesler aldım.

Kendine gel, Cleo.

Şimdi dağılmanın sırası değildi. Bilgiye ihtiyacım vardı.

"Ne oldu?" diye sordum Devin'e taksi Central Park'ı geçerken.

"Gabriel kayıt kabinindeydi. Son parçadaki vokallerinden memnun değildi ve tekrar yapmak istedi. Ama sesi açılmıyordu, anlarsın ya. Sesinde gerginlik vardı. Bu yüzden biraz hava almaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlayabiliyordum. Terliyordu, çok solgun ve titriyordu, bu yüzden Eddie ile birlikte sigara molası için dışarı çıktık, sadece onu kontrol etmek için. Kapıdan çıkar çıkmaz, onun yere yığıldığını gördük. Sonra bir baktım, yerde yatıyor ve şiddetli bir nöbet geçiriyor."

Şiddetli bir nöbet mi? Gabriell'in New York'ta bir kaldırımında nöbet geçirdiği görüntüler kafamda canlanırken, kapı kolunu sıkıca kavradım.

Neredeyse nefes alamıyordum.

Devin elini yüzüne götürdü. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyor gibi görünüyordu, ben de elini tutup hafifçe sıktım. "Sorun yok."

Boğazını temizledi ve başını salladı, ama bu zorlu deneyimden açıkça sarsılmıştı. "Neyse ki Eddie, Gabriel'in kendine zarar vermesini önlemek için ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama tüm bu insanlar etrafında toplanmış, sadece bakakalmışlardı."

"Ne pislikler," dedim.

"Evet. Gabriel'in mahremiyetine ne kadar önem verdiğini biliyoruz, bu yüzden onu ambulansa bindirmeden önce, tüm bu pislikler fotoğraf çekerken sağlık görevlilerinden yüzünü bir çarşafıla örtmelerini istedik. Kim olduğunu zaten biliyorlardı."

Lanet olası paparazziler. Biri onlara haber vermiş olmalı.

Ama bununla ilgilenmenin sırası değildi. "Bu ne kadar önce oldu?"

Devin başını salladı. "Saat kaçtı hatırlamıyorum. Saatler önce. Ne olduğunu veya ne kadar kötü olduğunu bilmiyorduk ve bugün gösterin olduğunu biliyorduk, bu yüzden haber alana kadar bekledik. Testleri yaptıktan sonra, doktor, ya da belki hemşireydi, bilmiyorum, bekleme odasına gelip Gabriell'in seni hemen görmek istediğini söyledi. Ciddi bir şey olmasa istemezdi, biliyoruz, ben de gelip seni aldım."

Gabriel beni istemişse, bilinci yerinde olmalıydı, bu yüzden "nöbet", "kötü" ve "ciddi" kelimelerini kafamdan silip endişelerimi bir kenara bıraktım.

"İyi misin?" diye sordum Devin'e.

"Evet, iyiyim. Moda gösterin için üzgünüm."

Devin iyi görünmüyordu, ama onu suçlayamazdım. Böyle bir şeye tanık olmak travmatik olmalıydı.

"Gabriel aptal bir defileden daha önemli. Her şey yoluna girecek. Gabriel iyi olacak."

Onu mu yoksa kendimi mi rahatlatıyordum bilmiyorum, ama bunun doğru olduğuna inanmak zorundaydım. Gabriel'e kötü bir şey olamazdı.

En azından yüz bir yaşına kadar yaşayacaktı.

Nöbetin baş ağrılarıyla bir şekilde bağlantılı olduğunu düşünüyordum ve şimdi bir uzmana görünmesi için ısrar etmediğim için kendime kızıyordum.

Bakışlarım pencereye kaydı. Yağmur cama vuruyordu ve şehir hiç bugün olduğu kadar gri ve kasvetli görünmemişti.

Moda Haftası'ydı ve Midtown trafiğinde sıkışıp kalmıştık. Taksi neredeyse hiç ilerlemiyordu.

Sürücüye öfkemi boşalttım ve elimi bölmeye vurdum. "Daha hızlı gidemez misin?" diye bağırdım. Sesim o kadar tiz çıkmıştı ki, neredeyse tanıyamadım. "Bu acil bir durum..."

"Tavanımda siren görüyor musun?" diye bağırdı taksi şoförü. "Trafikte beklemekten hoşlanmıyorsan, bayan, in ve yürü."

Kararımı vermeden önce iki saniye kadar düşündüm. Trafik hiç ilerlemiyor gibi görünüyordu. Yürümek daha hızlı olurdu.

"Hangi katta?" diye Devin'e sordum.

"Dokuzuncu."

"Hastanede görüşürüz." Kapıyı itip açtım, trafiğin içinden geçtim ve 12 cm topuklu botlarımla on blok koştum.

Asansörden inip dokuzuncu kata çıktığımda, sıırıslık olmuştum ve bir köpek gibi nefes nefeseydim. Koridordan hemşire odasına koştum ve nefesimi düzenlemeye çalışırken dirseklerimi tezgaha dayadım.

"Affedersiniz," dedim, bir hemşirenin dikkatini çekerek. "Ben..."

"Cleo." Döndüm ve Eddie beni kucakladı. "Tanrıya şükür buradasın. Seni bekliyordu."

"O..." Neyi bilmek istediğimden emin değildim.

"Her zamanki gibi baş belası," diye homurdandı Eddie, ama bunu içten söylemediğini anlayabiliyordum. Gabrieli seviyordu. Hepimiz seviyorduk. "Deliler gibi yazıyor ve bana bir görev listesi verdi." Beni Gabriel'in odasına kadar eşlik etti, sonra arkasını döndü. "Sonra görüşürüz. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım."

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden derin bir nefes alıp verdim, sonra kapı kolunu çevirip Gabriel'in odasına girdim. O, bir

not defterine bir şeyler karalarken, bir grup doktor yatağının ayak ucunda bir çizelgeyi inceliyordu.

Gabriel başını kaldırdı ve sanki oturma odasındaki kanepede oturuyormuş gibi gülümsedi, hastane yatağında tüplere bağlı değilmiş gibi. "İşte geldi. Beklediğim kız. Bu Cleo. Nişanlım," dedi doktorlara.

Gabriel'den doktorlara baktım. "Sorun ne? Ne oluyor?"

Doktorlardan biri, muhtemelen sorumlu olan, öne çıktı. Diğerlerinden daha yaşlı görünüyordu, siyah saçlarında griler vardı.

Doktor Gabriel ile görüştü ve Gabriel başını sallayarak bana neler olduğunu anlatmasına izin verdi. Oturmam için işaret etti, ben de Gabriel'in yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Bunun için oturmam gerektiğini hissediyordum ama Gabriel sanki hiçbir şey olmamış gibi yazmaya devam ediyordu.

"Ben Dr. Lee, nöroloji bölümünün başhekimiyim. Burası bir eğitim hastanesi ve Gabriel gözlemlenmesine izin verdi," diye açıkladı Dr. Lee.

"Ben deliyim bebeğim," diye şaka yaptı Gabriel.

Böyle bir anda şaka yaptığına inanamıyordum. Gülmek bile gelmiyordu içimden. Gülersem, yıkılıp ağlayacaktım.

Dr. Lee, Gabriel'in ölümcül bir anevrizması olduğunu söyledi. CT taraması, onun doğuştan olduğu düşünülen arteriyovenöz malformasyon adlı bir rahatsızlıktan muzdarip olduğunu gösterdi.

Kafamı salladım. "Üzgünüm. Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, beyinde kanamaya neden olan anormal bir damar düğümü olduğu anlamına geliyor. Gabriel'e açıkladığımız gibi, sol temporal lobektomi yapmamız gerekecek." Ona boş boş baktım. "Sol temporal lobunun bir kısmını almamız gerekecek." Ameliyatı yapana kadar ne kadarının alınması gerektiğini bilmenin mümkün olmadığını söyledi.

Ellerimin titremesini engellemek için onları uyluklarımın altına soktum. Bunların hiçbiri iyi haber gibi gelmiyordu.

"Ne..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Beynin o kısmı... ne... yani, neyi etkiliyor?" Nefesimi bıraktım. "Üzgünüm, beyin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Dr. Lee bana nazik bir gülümsemeyle baktı. "Dil, hafıza, duygular ve duyuşal işleme konusunda çok önemli bir rol oynar," dedi ve Gabriel ile her şeyi konuştuğunu, ancak benim sorularımı da memnuniyetle yanıtlayacağını ekledi.

Bu çok fazla bilgiydi ve aklımda milyonlarca soru vardı, ama cevapları duymaya hazır değildim, bu yüzden potansiyel tehlikelerin ne olduğunu veya bu ameliyatın beynin o kısmının üstlendiği önemli rolleri ne kadar etkileyeceğini sormadım.

Doktor en kötü senaryoyu açıkça söylemezse, bu konuda takıntı yapmam.

"Ameliyat ne zaman olacak?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Gabriel ameliyat olmaya karar verirse, iki saat içinde ameliyata hazır olmalıyız."

"İki saat mi?" Kafasını bir defterin üzerine eğmiş, kalemini sayfada gezdiren Gabriel'e baktım. Neden bu kadar önemsizmiş gibi davranıyordu? Tekrar doktora odaklandım. "Ya ameliyat olmazsa?"

"Bu hayat kurtaran bir ameliyat," dedi Dr. Lee, ameliyatın isteğe bağlı olmadığını açıkça belirtircesine. "Anevrizmayı çıkarmak için tek yol bu. Ülkedeki en iyi nöroloji ekiplerinden birine sahibiz, bu yüzden Gabriel'in en iyi bakımı alacağından emin olabilirsiniz."

"O iki saate ihtiyacım olacak, Doktor," dedi Gabriel. "Beynimi kesmeden önce halletmem gereken çok şey var."

"Peki. Bazı onay formlarını imzalamanız gerekecek, ancak bunu tartışmanız için size biraz mahremiyet sağlayacağız."

Doktorlar odadan çıktıktan sonra, gözyaşlarımı silip Gabriel'e döndüm ve zorla gülümsedim. "Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum." Yatağı okşadı.

"Buraya gel." "Sırılsıklam oldum. Tanrım, berbat durumdayım."

"Asla. Sen güzelsin. Şimdi bu lanet yatağa gir. Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

Ceketimi çıkardıktan sonra saçımı düzeltmeye çalıştım ve göz kalemi bulaşmış ve rimelim akmış olabilir diye gözlerimin altını sildim, ama bunların hiçbirini dert edecek zaman değildi, bu yüzden yatağa tırmandım ve ona dönük olarak yan yattım.

Gabriel kolunu altıma soktu ve beni kendine doğru çekti. Vücudumu onun vücuduna doladım, elimi kalbinin üzerine koydum ve sessizce dua ettim.

Lütfen Tanrım, bu adamı benden alma.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"Bana bir söz vermen gerekiyor."

"Ne istersen," dedim, alınıdaki bir tutam saç çekerek.

"İki söz. İlk olarak, avukatım yolda. Her şeyi yazılı hale getirdim, böylece karışıklık olmaz. Müzik kariyerimi senin yönetmeni istiyorum. Tüm nihai kararlar senin olacak. Yeni şarkıların hiçbirinin yayınlanmasını istemiyorum. Hepsi berbat. O yüzden yayınlanmamalarını sağla. Bana bir şey olursa, sorumluluk sende. Kimse benim adıma karar veremez. *Kimse*. Ne avukatım, ne de plak şirketi..."

"Sana hiçbir şey olmayacak." Nefes almaya çalışıyordum. "Ameliyatın iyileştikten sonra, bunların hepsini kendin halledebileceksin."

"Bana söz vermen gerekiyor." Yutkundum.

"Söz veriyorum."

"İmzaladığım bu yeni şirket albümün yayınlanması için baskı yapacak ama onların seni sindirmesine izin verme..."

"Gabriel. Lütfen böyle konuşmayı kes." Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. "Bana yaşayacağına söz vermiştin..."

"Cleo. Bana bak."

Titrek bir nefes verdim, başımı elime dayadım ve gülümsemeye çalıştım. "Sana sonsuza kadar bakabilirim."

O da gülümsedi. "Güzel. Sözünü tutmanı bekleyeceğim. Ama bu durumdan uyandığımda aynı adam olmazsam, yine de bunu yapmanı istiyorum, tamam mı?"

Tanrım. Bu çok fazlaydı. Ağlayarak yıkılmak istedim, ama onun için güçlü kalmalıydım. Ağlamak için daha sonra bolca vaktim olacaktı.

Başımı salladım. "Tamam. Söz veriyorum."

"Şimdi en önemli şey. Benimle evlen."

Kaşlarını, burnunu, ağzını okşadım, sonra eğilip dudaklarına öptüm. "Zaten evet dedim. Mayıs ayında evleneceğiz."

"Mayıs değil. Şimdi. Bugün. Burada. Evlen benimle, Cleo."

"Gabriel." Sesim titredi. "Bunun için vaktimiz yok. Doktor iki saatin kaldığını söyledi..." Titrek bir nefes verdim. "Mayıs ayında seninle evleneceğim ve romantik bir balayına çıkacağız. Birbirimize meyve yedireceğiz ve deniz esintisiyle hamakta tembellik edeceğiz..."

"Şimdi yapmak istiyorum. Her ihtimale karşı..."

Parmaklarımla dudaklarını kapattım. "Şşş. Söyleme. Lütfen söyleme," diye yalvardım.

"Sen benimle evlenene kadar ameliyat olmayacağım." Dudaklarını sıkıştırdı ve yüzünde çok iyi tanıdığım o inatçı ifade belirdi.

İlk albümünün kapağı konusunda plak şirketi yöneticileriyle kavga edip kazandığında da aynı ifade vardı yüzünde. A&R sorumlusuna cehenneme gitmesini söyleyip sözleşme yükümlülüklerini yerine getirdikten sonra yeni bir plak şirketiyle anlaşma imzaladığında da yüzünde aynı ifade vardı.

Sanatsal vizyonunu korumak için pek çok kez savaştığını görmüştüm.

Kişisel olarak, ikimizin de inatçı olduğunu bildiğim için, savaşlarımızı seçmeyi öğrendiğimizi biliyordum.

Bu, onun ölmeyi göze aldığı savaşı. Kelimenin tam anlamıyla değil.

Tanrım, lütfen

hayır.

"Şu anda buradayız, birlikteyiz ve bana bir şey olursa, senin bakımının sağlanacağından emin olmak istiyorum," diye devam etti. "Sahip olduğum her şey senin ve evlenirsek bürokrasi çok daha az olacak. Bütün paranı hayır kurumlarına bağışlamayı çok sevdiğini biliyorum ama bu sefer parayı saklamanı istiyorum. Kendine bakacak kadar paran olacağını ve istediğini yapmak ve istediğin gibi yaşamak için özgürlüğün olacağını bilmem gerekiyor..."

"Şu anda paradan bahsettiğine inanamıyorum," diye ağladım. "Sen parayı umursamıyorsun. Ben de parayı umursamıyorum. Senin paran *istemiyorum*."

"Bu dünyada umursadığım sadece iki şey var. Müziğim ve sen, ama bu sırayla değil." Sağ koluna takılı serumları hiç umursamadan, işaret parmağıyla dudaklarını okşadı. Gabriel solaktı, bu onun dominant olmayan tarafıydı.

"Sen hayatımın aşkımsın ve ne olursa olsun, her zaman ilk ve son aşkım olacaksın. Seni sevdiğim için seninle evlenmek istiyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum çünkü sen benim yuvamsın. Tek yuvam. *Lütfen* benimle evlen, Cleo."

"Evet," diye fısıldadım, sonra daha yüksek sesle, "evet, tabii ki evlenirim."

Ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Onun derin kahverengi gözlerine baktığımda, tüm geleceğimizi gördüm.

Bu bizim için son olmayacaktı.

Bu ameliyattan kurtulacaktı ve uyandığında, hala aşık olduğum adam olacaktı.

Başka bir olasılığı kabul etmeyi reddettim. Bu umuda tutunmak, yüzüme bir gülümseme kondurmam için bana güç verdi.

Ameliyata girerken benim gülümsememden *başka* bir şey görmesini istemedim.

Hastane papazı bizi evlendirdi.

Eddie iki yüzükle geldi. Tyler hediyelik eşya dükkanından çiçekler ve bir Polaroid kamera getirdi. Devin müzikten sorumluydu. Gabriel isteklerini tartışırken hepsi de ayak işlerini halletmek için gönderilmişti, böylece her şey çabucak halloldu.

Devin bunun bir hazine avı gibi olduğunu söyleyerek şaka yaptı. Sanırım Gabriel benim evet diyeceğime oldukça emindi.

Papaz bizi karı koca ilan ettiğinde, boombox'tan "Wonderwall" çalmaya başladı. Gabriel'in yüzünü tutup dudaklarına öptüm.

"Seni seviyorum. Şimdi ve sonsuza kadar," dedim.

Sonra, o anın ruhuna uygun olarak, buketimi fırlattım. Erkekler hep eğilip kaçtılar, bu yüzden buket, bize zaten evli olduğunu ama düğünümüzün çok romantik olduğunu düşündüğü için çiçekleri eve götürüp kurutup hatıra olarak saklayacağını söyleyen hemşirelerden birinin eline geçti.

Keşke bunu ben de düşünseydim, ama artık çok geçti. Çiçekleri geri isteyemezdim. Ayrıca, yüzüğü, kocamı ve sonsuza kadar saklayacağım bir yığın fotoğrafı almıştım.

Diğerleri bize birkaç dakika yalnız kalmamız için odadan çıktıklarında, konuşmadan hastane yatağına uzandık. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki

söylemek istediğim çok şey vardı ama onun yanında olmak, elini tutmak yeterliydi.

Çok geçmeden hemşire, Gabrieli ameliyata hazırlamak için gitme zamanının geldiğini söyledi.

"Seni seviyorum." Ona son bir öpücük verdim ve yataktan indim. "Yakında görüşürüz."

Beni asla bırakmak istemiyormuş gibi elimi tuttu. "Mayıs ayında bunu tekrar yapacağız ve balayına çıkacağız. Nereye gitmek istersen. Sınır yok, bebeğim."

Gülümsedim. "Sınır yok."

Kapıdan çıkarken, elinde tıraş bıçağı olan bir hademeyle karşılaştım ve dizlerim titredi.

Lütfen tüm saçlarını kesme. Böyle aptalca bir şeyi neden önemsiyorum ki?

Odasının dışında duvara yaslandım ve gözlerimi kapattım, başparmağımla yüzük parmağımdaki pürüzsüz metali çeviriyordum.

Sonra koridorda sendeleyerek bir ankesörlü telefona gittim ve annemi aradım. O cevap verdiğinde, kendimi kaybettim.

O kadar çok ağlıyordum ki, söylediklerimi tekrar etmemi istedi. "Lütfen gel."

"Yoldayım."

Hepimiz bekleme odasında dolaşıp, müzikli sandalye oynuyorduk. Tyler, Devin, Eddie, annem ve Sean'dan kısa bir süre sonra gelen Annika. Normalde annem ve Sean'ın neden birlikte geldiklerini sorgulardım, ama burada oldukları için mutluydum, bu yüzden sormadım.

Hastane bekleme odası tuhaf bir atmosfere sahiptir. Sıradanlık ve ürkütücülüğün karışımı.

Floresan ışıklar acımasızdı. Hava bayat kahve, ıslak köpek ve Lysol kokuyordu ve saatler o kadar yavaş geçiyordu ki, duvardaki saate her baktığımda, büyük ibre sadece bir santim hareket etmiş olduğunu görünce şaşıırıyordum.

Sert plastik sandalyelerde oturmakla koridorlarda amaçsızca dolaşmak arasında gidip geliyorduk. Tuvalet molaları verip kahve almaya gidiyorduk. Dış dünyadan kopuk, küçük balonumuzda yaşıyorduk.

"Monks yeterince kötüydü sanıyordum, ama sen bir adım daha ileri gidip bir hastane odasında evlendin," diye şaka yaptı Annika.

"Kaçırdığın için yazık," dedi Eddie sırtarak. "Çok güzel bir tören oldu."

Annika ona somurtarak baktı. "Bu çok kaba."

"Monks'ta ikinci düğünün olduğunda," dedi Sean. "İyi şarap getireceğim."

"Bizi kandırdığını biliyordum," dedi Devin. Sean onu işaret etti. "Sen hiçbir şey almayacaksın."

Herkes güldü, ben de dahil. İnsanlar kriz zamanlarında böyle yaparlar. Bir araya gelirler ve gergin ortamı yumuşatmak için mizah ve neşeli şakalar yapmaya çalışırlar.

Ama gülmekle ağlamak arasında ince bir çizgi vardı. Bir dakika önce herkesin şakalarına gülüyordum, bir dakika sonra ise hıçkırarak ağlıyordum.

Annem yanımdaki koltuğa oturdu ve bana sarıldı. "Biliyorum, bebeğim, biliyorum." Saçlarımı okşadı ve ben ağlarken beni kucakladı.

Ağlamam bittiğinde koltuğuma geri oturdum ve boş boş uzaya baktım. "Bu gerçek gibi gelmiyor. Daha bu sabah iyiydi ve şimdi..." Yutkundum. "Çok korkuyorum. Şu anda ameliyathanede ve onun büyük, güzel beynine beyin ameliyatı yapıyorlar."

Gözlerim yine yaşlarla doldu, ama gözlerimi kırpıp ona sulu bir gülümseme attım. "O harika bir insan. Dünyayı görme şekli ve tüm bu coşkuyla dolu dolu yaşama şekli bulaşıcı. Hayatıma çok renk katıyor. Birbirimizi deli ediyoruz da," diye güldüm.

"Dişlerini fırçalarken diş macununu ortasından sıkması gibi. Sonra tüp ikiye bükülüp sürekli bardaktan düşüyor ve ben de onu düzeltip alttan sıkmaya çalışıyorum. Bunu bana sen öğrettin."

Annem güldü. "Eğri büğrü bir diş macunu tüpünden daha kötü bir şey yoktur."

"Değil mi? Tıraş olurken lavaboya küçük tüyler bırakıyor. Beni deli ediyor. Ve her zaman, *her zaman* sadece bir yudum kalmış olsa bile sütü veya meyve suyunu buzdolabına geri koyuyor. Geçen hafta, gece yarısı uyandım çünkü yorganı benden çekip alıyordu. Benim yorganı kapladığımı ve hepsini aldığımı, kendisinin ise hiçbir şeyinin kalmadığını söyledi.

"Ama hava sıcak olduğunda ve uyumak için çok sıcak olduğunda ne yapar biliyor musun? Yastığını ters çevirip bana serin tarafını verir. Ve duş giderini her zaman temizleyen odur, oysa benim uzun saçlarım her zaman gideri tıkıyor. Bir keresinde

o yokken, tesisatçıyı aradım ve giderimin tıklandığını söyledim. Sadece saçlarımdı. Gabriel bana araba kullanmayı öğretirken, hayali bir frene basıp başını koltuk başlığına vuruyordu, sanki benim sürüşüm ona boyun incinmesine neden oluyormuş gibi. Çok dramatik ama beni güldürdü.

"Ve ben düşünüyorum da... aşk budur, biliyor musun? Birbirinizi sinirlendirdiğiniz ve birbirinizin sinirine dokunduğunuz aptalca, küçük günlük şeyler, ama sonra birbirinizi güldürürsünüz ve *"Seni sevdiğim kadar kimseyi sevemem"* dersiniz. Kimse beni onun gibi güldürmüyor. Onun dışında kimseyle battaniye için kavga etmek istemiyorum. Lavabodan başka kimsenin sakalını temizlemek istemiyorum. Son bageli kimin yediğini onun dışında kimseyle tartışmak istemiyorum. *Bunların hiçbirini* onsuz yapmak istemiyorum."

"Buna gerek kalmayacak," dedi annem.

O kadar emin konuşuyordu ki ona inandım. Gabriel bu durumu bir şampiyon gibi atlatacaktı. O iyi olacaktı ve elli yıl sonra altın yıldönümümüzü kutlayacaktık.

Başaracağımızı biliyordum, diyeceğim.

Bir an bile şüphe etmedim, diye cevaplayacak. Sen hayatımın aşkımsın.

Hayatımın tek aşkı. Sadece bu hayatta değil, bir sonraki hayatta da.

Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına tamamen ikna olmuş bir şekilde başımı sallayacağım. *Her hayatta birbirimizi bulacağız, diyeceğim.*

Ve sonra yağmurda dans edeceğiz. Kalpleri aynı ritimde atan iki sevgili. Gülümsemeleri evrenin tüm sırlarını barındıran.

Hala bohem sanatçılar gibi yaşayacağız. Onu hala seksi bulacağım, o da bana hala şiir okuyacak ve yatakta kahve ikram edecek.

Ne kadar güzel bir hayatımız olacak.

Ne inanılmaz anılar paylaşacağız.

'İN OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜMÜ

İKİZ RUHU YANIP SÖNDÜĞÜNDE bunu anlayacağını düşünürsün.

Beyniniz uyarı sinyalleri gönderir.

Kırmızı alarm. Kırmızı alarm.

SOS. Acil durum. Acil durum.

Kalbinizde keskin bir bıçak darbesi hissedersiniz.

Organlarınız durur ve ciğerlerinizdeki tüm hava kesilir, ta ki yerde kıvranarak son nefesinizi verene kadar.

Dünya dönmeyi bırakırdı. Yıldızlar parlamayı reddederdi. Ve güneş bir daha asla doğmazdı.

Ama sevdiğim adamı kaybettiğimde, otomat makinesinden bir Snickers çikolata alıyordum.

Makine sıkışınca Eddie omzunu makineye dayadı ve tüm ağırlığını makineye verdi.

Çikolata düştü ve ben onu kaptım. Müzik durduğunda yaptığım şey buydu. Lanet olası bir Snickers çikolatası alıyordum.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

GABRIEL

Bir hastane yatağında uyanıyorsun ve gözlerinde yaşlar olan güzel bir kız senin başında duruyor. O sana yabancı birisi. Elini tutan bir yabancı. "Seni çok seviyorum."

Onun sözüne inanmak zorundasın. Kim olduğunu bilmiyorsun. Arkadaşın olduğunu iddia eden insanlar sana *onun karın* olduğunu söylüyor. Onları da tanımıyorsun.

Hastaneden taburcu edildiğinde, aslında öldüğünü görüyorsun. Bir çarşafı örtülmüş, ambulansa taşınırken çekilmiş fotoğrafların var.

Manşetlere göre, ameliyat edilemeyen bir beyin tümörün varmış. *Çok erken gitmişsin*. Senin anına adanmış mum ışığı nöbetlerinden birine daldığını hayal ediyorsun. Herkesin senin hayaletinizi gördüğünde yüzlerindeki şaşkınlığı hayal et.

Bunu komik buluyorsunuz.

Karın çok kızgın. Tüm magazin dergilerini satın alıyor ve çöp kutusuna atıyor.

Ama belki de manşetler haklıydı. Belki de gerçekten ölmüşsündür.

Yatağında yatıp başın zonklarken tavana bakıyorsun ve o hemşirelik yapıyor. Yemeğini pişiriyor, yastıklarını düzeltiyor ve sanki yeni doğmuş bir bebekmişsin gibi seninle ilgileniyor. Sana şiir, roman ve iki yabancı arasında paylaşılmayacak kadar samimi aşk mektupları okuyor.

"Bu mektupları sen yazdın," diyor sana, başka bir adamın yazdığı sözleri dinlemek istemediğini söylediğinde gözyaşlarını saklamaya çalışıyor.

"Bu kişi her kimse, benimle hiçbir ilgisi yok." "Bu kişi *sensin*," diye ısrar ediyor.

Her gün senin müziğini müzik setinde çalar. Kapalı kapıdan ve duvarlardan sızan müziği duyarsın ve sadece durmasını istersin.

Bu şarkıları yazdığını veya kaydettiğini hatırlamıyorsun. Herkes senin gitar çaldığını ve bu konuda oldukça iyi olduğunu söylese de, gitar çalmayı bilmiyorsun.

Hangi müziği sevdiğini (zaten müzikle ilgilenmiyorsun), en sevdiğin yemeklerin ne olduğunu veya ziyaret ettiğin şehirleri hatırlamıyorsun. Çocukluk anıların yok, yirmi sekiz yaşında bir hastane yatağında uyandığında doktorun sana adının Gabriel Francis olduğunu söylediği andan önceki hiçbir şeyi hatırlamıyorsun.

Aynaya bakıp tıraş olurken kendine soruyorsun: *Sen kimsin lan?* CD kutusunu yüzüne yaklaştırıp karşılaştırıyorsun ve kapaktaki fotoğrafa biraz benzediğini görebiliyorsun. Ama tıraşlı kafan ve sol kulağının hemen üstündeki kafatasını kesen kalın, pürüzlü yara izi

Bu yüzden tıraş olmayı bırakırsın. Duş almak da bir angarya. Sadece televizyonun önüne oturup çizgi filmler, oyun programları ve seyircilerin işaretle güldüğü sitcomlar izlemek istersin.

"Ama sen televizyon izlemekten nefret edersin," diyor sana.

Bu senin için yeni bir bilgi ama artık biliyorsun. Televizyon izlemekten nefret ediyorsun. Ama yine de izlemeye devam ediyorsun.

Televizyon kanepenin karşısında ve kanepenin senin yeni yatağın. Otele yerleşmeyi düşünüyorsun ama lanet olası kanepeden kalkmak çok zor, bu yüzden haberleri izlerken uyuyakalırsın. Hiçbiri iyi değil. Dünya parçalanıyor, politikacılar yozlaşmış, sokaklarda tecavüzcüler ve katiller dolaşıyor. Dışarıda bir katliam var.

Doktorların (çok sayıda doktorun var ve karın randevularını asla kaçırmaman konusunda ısrarcı) hepsi sana aynı şeyi söylüyor. Anılarını asla geri kazanamayabilirsin ama hey, iyi haber, hala yeni anılar yaratabilirsin!

Halle-lanet-lujah bunun için. Konfeti yağmuru altında bir geçit töreni yapalım ve Anılar Sokağı'nda yürüyüş yapalım.

Anıları olmayan bir adam neye benzer?

Anıları ve onu sabitleyen paylaşılmış deneyimleri olmayan bir ilişki nedir?
Sen, haritasız yabancı bir ülkede yaşayan, demir atmamış bir adamsın.

Biraz hava ve alana ihtiyacın var, bu yüzden şehir merkezinden uzaklaşıp tekrar şehir merkezine dönüyorsun ve başını eğiyorsun çünkü herkes yabancı ve bu yabancıların yarısı senin adını biliyor.

"Hey, seni MTV'de gördüm!"

"Hey, o şarkıcıya çok benziyorsun. Seni SNL'de gördüğüme eminim. O sen değilsin, değil mi?"

"Aman Tanrım, ben senin büyük hayranıyım," diye bağırır bir kız. "Sen daha yeni başladığında Roseland'daki konsere gitmiştim ve muhteşemdi. Gerçekten tüylerim diken diken oldu. İmzanı alabilir miyim?"

Elinize bir kalem tutuşturur ve telefon direğinden kopardığı bir broşürü imzalamanızı ister, ama siz imzanızın nasıl olduğunu bile hatırlamıyorsunuz ve neden birinin onu isteyeceğini de anlamıyorsunuz. Siz bir hiçsiniz.

Sessizce bir şeyler içmek için karanlık bir bara gidersin, ama bir adam senin yanındaki tabureye oturur ve gevezelik etmeye başlar. Çok fazla tekila içip bir paket sigara içersin ve adama arabası olup olmadığını sorarsın. "Tabii. Nereye gitmek istersin?"

Sonunda onun evine gidip, üzerinde senin yüzünün olduğu bir CD kutusunun arkasında kokain çekiyorsun ve onun kız arkadaşı omlet yapıp seni istediğin yere götüreceğini söylüyor.

Ona okyanusu görmek istediğini söylersin. Dalgalara dalmak, ciğerlerine tuzlu su çekmek ve akıntının seni eve götürmesine izin vermek istersin.

Kız, "Sen çok tatlısın. Öldüğünü sanıyordum. O yüzden CD'lerini aldım" der.

"Sanırım artık o kadar değerli değiller," dersin.

Meğer kız başka bir yol bulmuş. Yine, yüzün özel bir haberle tüm magazin dergilerine yayılmış. Kimseye güvenemezsin. Aslında hala hayatta olduğunu, ama aynı zamanda uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve arabalarını çaldığını ifşa etmişler.

Üç... dört gün sonra bir polis memuru seni evine götürür ve oturma odan yabancılarla doludur. Karın ağlayarak yıkılır ve yüzünü ellerinin arasına alır, orada olmayan bir şeyi arar ve herkes gittikten sonra, seni endişeden hasta ettiğin için bacağına tekmeler ve sana bunu bunun için yaptığını söyler.

"Bütün arama ekibi seni arıyordu. Öldüğünü sandım."

Sen, "Tek sen değilsin" dersin.

Sonra o, "Seni çok özledim. Bizi özledim." der.

Gözlerine bakmaya dayanamıyorsun. Onun kalbini kırdığını ve kaldığın her gün onu biraz daha kıracağını bilmek bir dakika daha dayanılmaz geliyor.

Tüm bu sevginin yükünü hissediyorsun. *Kendini* bir yük gibi hissediyorsun.

Onun adı Cleo. Önceki hayatında ona neden aşık olduğunu anlamak kolay. Yeşil gözleri ve dolgun dudakları var. Sol elmacık kemiğinde, bir takımyıldızı andıran çiller var ve seni öylesine şefkatle kucaklayıp öperken, sanki camdan yapılmışsın ve ellerinde parçalanacakmışsın gibi, bu büyük boşluktan başka bir şey hissedebilmeyi deli gibi istiyorsun.

Sen duygusal bir çoraksın; oysa o çok parlak. Ama bunun onu öldürdüğünü görebiliyorsun ve ona zaten verdiğin acıdan daha fazlasını vermek istemiyorsun. Verebileceğinden fazlasını almaya devam etmek istemiyorsun.

Burada olmak istemiyorsun.

KONUŞMA

“SİZCE O ÖNCÜLÜĞÜ VAR MIYDI?” Stüdyodan çıkıp Sekizinci Cadde'ye doğru yürürken Eddie'ye sordum.

Gabriel'in ameliyatından önce kaydettiği parçaları dinlemiştik ve ben bazılarının harika olduğunu düşünmeme rağmen, Gabriel onlarla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Bu yüzden, bunların yayınlanmayacağını plak şirketine bildirmek benim ve avukatının göreviydi.

Ama bu müzikleri dinlemek zordu. Bazıları gerçekten karanlık ve uğursuzdu. Bana hiç çalmadığı iki şarkıyı kaydetmiş olması bana garip geldi. Bunlardan birinin sözleri metaforik bir ölüm gibi geliyordu. Diğerisi ise şu soruları soruyordu: *"Sana çarpık rüyalarımı ve en karanlık sırlarımı anlatsam ne derdin? Kaçardın mı, yoksa dönüştüğüm bu yabancıya mı kalırdın?"*

Sanki olacakları *biliyormuş* gibiydi. Kendi ölümünü önceden haber vermiş ve benim için bir yabancı olduğunda hayatımızın nasıl olacağını merak etmiş gibiydi.

O sözleri aklımdan çıkaramıyordum.

"Bilmiyorum ama o ölümle takıntılıydı," dedi Eddie. "Avustralya'dayken, yaklaşık iki yıl önceydi galiba, sahnede bayıldığını hatırlıyorum. Şarkının ortasında çalmayı ve söylemeyi bıraktı. Sarhoş olduğunu ve sözleri unuttuğunu düşündük." Eddie güldü, ama ikimiz de bunu komik bulmadık.

"Bana bundan hiç bahsetmedi." Bana başka neler sakladığını merak ettim. "Kimse bahsetmedi."

Eddie özür dilercesine gülümsedi. "Evet, biliyorum. Sanırım birkaç gün sonra Japonya'da bize katıldın. Bize hiçbir şey söylemememizi istedi. Seni her zaman çok korurdu ve asla endişelenmeni istemezdi."

Koruyucu olmakla önemli bilgileri saklamak arasında büyük bir fark vardı. Benden bir şeyler saklamak zorunda kaldıysa, bu bizim ilişkimiz hakkında ne anlama geliyordu? "Bana söylemediği başka bir şey var mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Yolda olan ve benim bilmem gereken bir şey var mı?" Eddie başını salladı. "Ne düşündüğünü biliyorum ama hayır, kesinlikle yok.

Sana her zaman sadıktı. Gabriel, seni aldatmaktansa kendi kolunu keserdi. Senden başka kimseye bakmazdı."

Şimdiyse bana neredeyse hiç bakmıyordu. Ameliyat hayatını kurtarmıştı, ama temporal lobunun yüzde 70'ini almak zorunda kalmışlardı. Hafızası tamamen silinmişti. Büyük olasılıkla kalıcı olan şiddetli retrograd amnezi.

Ameliyattan sonra beni gördüğündeki yüzünü hala hatırlıyorum. Tamamen boş. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Gabriel benim kim olduğumu bilmiyordu ve son beş ayda beni tanımak için neredeyse hiç ilgi göstermedi.

Köşede durduğumuzda Eddie, "Hadi bir kahve içelim" dedi.

Washington Square Park'ın tam karşısındaydık, gitmem gereken yön değildi ama çevreme pek dikkat etmemiştim.

4 Şubat^{tan} beri hayatım askıya alınmıştı. Gabriel ile evlendiğim ve onu kaybettiğim gün.

Bugün, New York'ta geçen filmlerde gördüğünüz yaz ortası günlerinden biriydi. Gökyüzü masmavi, park yemyeşil, renkler o kadar doygun ki şehir parıldıyor ve göz kamaştırıyordu.

Bir kadın üç köpeği tasmayla gezdiriyordu, bir adam gömleksiz, şapkalı, bir elinde Gray's Papaya kupası, diğer eliyle minyon kızıl saçlı bir kadını kucaklamıştı, bisikletçiler hızla geçiyordu. Jogging yapanlar ve çocuklar parkta birbirlerini kovalıyorlardı, bir grup turist ise boyunlarına kameralarını asmış, "I Heart NYC" tişörtleri giymişti.

Şehir hayatla doluydu. Her şeyi kaçırmışım gibi hissettim.

O buz gibi kış ne zaman bahara dönüşmüş ve sihirli bir şekilde yazı dönüşmüştü?

Yine de tereddüt ettim, kararsız kaldım. "Eve gitmeliyim."

"Kendini çok yoruyorsun. Biraz oturup dinlen ve güneşin tadını çıkar. Hadi. Hayır cevabını kabul etmiyorum." Eddie

elini dirseğıme koydu ve beni caddenin karşısına, parka doğru yönlendirdi.

"Çok otoritersin," diye takıldım, ama hava çok güzeldi, bu yüzden ısrar ettiği için minnettardım.

Yeşil bir tentenin altındaki kaldırım masasına oturduk ve buzlu kahve ve cannoli sipariş ettik.

"Teşekkürler, Eddie. Bu çok hoş." Kahveme şeker karıştırdım ve pipetle bir yudum aldım. "Sen iyi bir arkadaşsın."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi sert bir sesle. "O nasıl?"

"Bilmiyorum." Cannoli'den bir ısırık aldım ve masaya koydum, pamuklu elbisemdeki kırıntıları silkeledim. "İyileşmek yerine daha da kötüye gidiyor gibi hissediyorum. Hiçbir şeye ilgisi yok ve depresyonda olduğunu biliyorum ama antidepresanlar işe yaramıyor ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Doktor bunun ona iyi geleceğini düşünse de müzik terapisini denemeyi reddediyor. Müzikle hiçbir ilgisi olsun istemiyor."

Gitar ona yabancı bir nesneydi ve onu hiç cezbetmiyordu. Artık günlüğüne yazmıyordu. Arkadaşlarıyla takılmak istemiyordu. Hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Sana sormam gereken şey, nasılsın? idi," dedi Eddie. Omuz silktim. "İyiyim."

Bakışlarım masanın karşısındaki el ele tutuşan çiftte kaydı ve keskin bir kıskançlık hissettim. Artık baktığım her yerde mutlu çiftler görüyordum. Sokakta dolaşan. Parkta oturan. Kaldırımdaki masada birbirlerinin gözlerine bakan.

Gabriel, *yani kocam*, bana dokunmak bir yana, bakmaya bile zorlanıyordu. Kendime sabırlı olmam gerektiğini söyleyip duruyordum. O hala iyileşiyordu. Bu tür şeyler zaman alırdı ve benden başka bir şey istemediği için ona verebileceğim tek şey buydu.

Bazen günlerce ortadan kaybolurdu. Diğer zamanlarda ise aynı odada olsak da, sanki bizi tüm Pasifik Okyanusu ayırıyormuş gibi hissederdim.

Bir gece yarısı ona uzandım ve gözlerimi açtığımda, kollarını yanlarına koymuş, gözleri

ben hareket edene kadar, vücudumun hiçbir kısmı onun vücuduna dokunmayana kadar saniyeleri sayıyormuş gibi tavana bakıyordu.

Artık, sevdiğin kişi yanındayken bile yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyordum.

"İyi görünmüyorsun," dedi Eddie.

Gülerek, "Teşekkürler. Bugün makyaj bile yaptım," dedim. O başını salladı. "Ben onu kastetmedim."

"Biliyorum." Zorla gülümsedim. "Sadece dayanmam lazım. Bana lisedeki Gabriel'le ilgili daha fazla hikaye anlat."

Eddie'nin milyonlarca hikayesi vardı ve iyi bir hikaye anlatıcısıydı, bu yüzden Gabriel'in gençlik yıllarını dinlemeyi her zaman sevmişimdir.

"Lisedeki bir kıza aşık olduğum zamanı sana anlatmış mıydım?" Kafamı salladım. Eddie koltuğuna yaslandı. "O bana hiç ilgi göstermiyordu. Çok havalı ve zeki bir kızdı. Tiyatro ve şiirle ilgileniyordu. Gabriel, 'Ona notlar yazıp dolabına bırakmalısın' dedi. Ama ben kelime ustası değilim, bu yüzden ondan benim için notları yazmasını istedim, sonra onları kopyalayıp sınıfta ona verdim."

"Dur tahmin edeyim, sana aşık oldu."

"Evet. Ama ters tepti. O notları benim yazmış olamayacağımı anlayana kadar bana gerçekten ilgi duyuyordu." Eddie bana baktı. "Bana onu biraz hatırlatıyorsun. Seninle ilk tanıştığımda Gabriel'e de öyle demiştim. O kız Gabriel'in sözlerine aşık olmuştu."

"Ben de öyle," dedim.

Eddie başını salladı. "Defter. Hala Los Angeles'tayken bana bundan bahsetmişti. Beni arayıp, 'Eddie, onu buldum. Hayallerimin kızını. Şimdi onu, birbirimiz için yaratıldığımıza ikna etmem gerekiyor' dedi. Ona birkaç aşk mektubu yazıp senin dolabına koymasını söyledim."

Gülüştük.

"En güzel aşk mektuplarını yazardı." Geçmiş zaman kullandığımı fark edince gülümsemem kayboldu.

Ama belki de yapmam gereken buydu. Gabriel'in yeni halini eskisiyle karşılaştırmayı bırakmak. Herkes onun hala tanıdıkları ve sevdikleri kişi olmasını bekliyordu ve o da muhtemelen beklentilerimizin ağırlığını hissediyordu.

Bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Bunların hiçbirini o istememişti.

O yemini ettiğimde, onu hastalıkta ve sağlıkta, iyi ve kötü günde, iyi ve kötü günde seveceğime söz vermiştim. Yani tam da bunu yapmam gerekiyordu

ya

pm Bu sadece zor bir dönemdi, yolumuzdaki bir engeldi.

am Daha büyük resimde, beş ay hiçbir şeydi. Sadece

ger

ek

en

şey

bu

yd

u.

tek ihtiyacımız olan, yeniden birbirimizi tanımak için biraz zamandı, hepsi bu.

Bunu başarabilirdik. Her şeyi başarabilirdik.

Biz Cleo ve Gabriel'dik.

Hikayemiz bitmemişti. Daha yeni başlamıştı.

Zamanla, Gabriel ve ben yeniden aşık olacaktık.

Eve geldiğimde, yenilenen bir amaç duygusuyla kendimi daha hafif hissettim. Ön kapıdan içeri girdim ve onun adını seslendim, sonra yatak odamızın eşiğinde durup hasarı inceledim.

Fotoğraflar ve defterler yere dağılmıştı, bazı sayfalar yırtılmış ve parçalanmıştı. *Onun anıları.*

Kağıt parçalarını topladım ve sanki bant ve yapıştırıcı her şeyi düzeltecekmiş gibi onları bir araya getirmeye çalıştım. Onu düzeltmek için. Bizi düzeltmek için.

Elimdeki parçalardan bazı kelimeleri okudum, sonra yumruğumda top haline getirip bir kenara attım. Bu sayfalar, Los Angeles'ta "ağır sorunlarla uğraşırken" tuttuğu günlüğünden alınmıştı. Laurel Canyon'da arabayla dolaşıp annesini aradığını yazmıştı. Babasıyla pek de iyi olmayan ilişkisini. Onu seven "havalı kız" Kat'i. Ve psikiyatri koğuşunda kaldığı süreyi.

Rafta duran kutudan seçebileceği onca defter arasından, sırf bunu seçmek zorundaydı.

Telefonu aldım ve herkesi arayarak Gabriel'i görüp görmediklerini sordum ama kimse görmemişti.

Anahtarlarımı alıp kapıdan çıkmak üzereydim ama merdiven sahanlığında durup hafifçe aralık bırakılmış kapıya baktım.

Çatı.

KONU 41

Ayaklarım merdivenleri tırmanıyordu. Metal kapıyı ittim ama kıpırdamadı. Asma kilit kırılmıştı ama yine de mandala takılabiliyordu. Yumruklarımı metale vurdum.

"Gabriel! Bu lanet kapıyı aç!" diye bağırdım ve tüm vücudumu kapıya attım. Geri çekildim ve ayağımın tabanıyla kapıya defalarca tekme attım.

Kapı birkaç santim açılana kadar tekmelemeye ve tüm ağırlığımı kapıya atmaya devam ettim, ama bu, elimi sıkıştırmak için yeterliydi. Sol elimden yakut yüzüğü çıkardım ve sağ elime geçirdim, sonra elimi aralıktan içeri soktum, metal parmak eklemlerimi sıyrırken dişlerimi sıktım.

Uzanıp el yordamıyla aramaya devam ettim, sonunda parmaklarım asma kilide dokundu ama tutunamadım.

"Gabriel!" diye bağırdım, hala asma kilidi çevirmeye çalışıyordum.

Sonunda, kilit gürültüyle katranlı çatıya düştü ve ben kapıdan geçip çatıya koştum, sonra durdum.

Gabriel, altı kat yüksekliğinden hayatı düşünüyormuş gibi, yüzü yukarı dönük bir şekilde bacaya yaslanmış, çıkıntının üzerinde duruyordu.

Botlarının burunları tam kenarda duruyordu. Ani bir hareket, kazara bir kayma ve düşecekti.

"Gabriel," dedim yumuşak bir sesle, sesimi sabit tutmaya ve onu korkutmamaya çalışarak. "Lütfen o çıkıntıdan in. Bunu yapmak istemezsin."

"Bana hayal gördüğümü söylediler. Baş ağrılarımın kendimden kaynaklandığını. Dikkat çekmek istediğimi. Babam beni psikiyatri koğuşuna kapattı.

kimse bana inanmadı."

"Ben sana inandım," dedim, bir adım öne çıkarak. "Sana her zaman inandım. Doktorlar geçmişte yanılmışlardı, Gabriel. Ama yeni doktorların haklıydı. Senin hayatını kurtardılar."

"Ne hayatı?" Kollarını genişçe açtı ve kalbim bir an durdu. "Tanınmadan evden bile çıkamıyorum. Burada kapana kısılmış hissediyorum. Duvarlar üzerime geliyor. Kim olduğumu bile bilmiyorum."

Biraz daha yaklaştım. "Lütfen aşağı gel, bunu konuşalım." "Biliyor musun... o hastanede uyandığımda, acı çekmedim. Neden biliyor musun? Çünkü ondan önce bir hayatım olduğunu bilmiyordum. Bir kariyerim ya da bir eşim olduğunu bilmiyordum. Sen benim için sadece bir yabancıydın."

Yutkundum. "Biliyorum. Seni üzdüysem özür dilerim..."

"Bana ayna verdiklerinde kendi yüzümü bile tanıyamadım. Sonra eve geldim..." Alaycı bir şekilde güldü. "Eve. Ve her gün uyandığımda, göreceğim şeyi bildiğim için gözlerimi açmak bile istemiyorum. Gözlerindeki umut, ardından hala seni tanımadığım için duyduğum hayal kırıklığı. Hala önceki hayatımızla ilgili hiçbir şey hatırlamadığım için. Ve sen benim müziğimi durmadan çalışıyorsun ve yaşadığım ama unuttuğum hayatımın tüm fotoğrafları var ve *şimdi...* *şimdi* bu acı verici hale geldi. Herkes benim eskisi gibi olmamı, daha iyi halimi, senin sevdiğin halimi istiyor. Ama ben seni hayal kırıklığına uğratiyorum. Herkesi hayal kırıklığına uğratiyorum."

"Hayır, hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın. Bunların hiçbiri senin suçun değil, Gabriel. Senin suçun değil." Bir adım daha öne çıktım. "Artık fotoğraflara bakmak ya da hikayeleri dinlemek zorunda değilsin. İstemiyorsan müziğini çalmayacağım. Yardım etmeye çalışıyordum ama şimdi bunun yanlış olduğunu anladım. Sana çok fazla baskı yaptım ve çok, çok üzgünüm. Lütfen aşağı in. Lütfen elini ver," diye yalvardım.

Bana baktı. "Çok güzelsin. O yüzü, o dudakları, o yeşil gözleri nasıl unutabilirdim?"

"Önemli değil. Hiçbiri önemli değil. Tek umursadığım sensin. Tek umursadığım sensin. Kendini seç, Gabriel. Yaşayacak çok daha fazla hayatın var ve zamanla dünyaya yeniden aşık olacağını biliyorum. Ama şu anda bunların hiçbirini dert etmene gerek yok. Hiçbir şeyi dert etmene gerek yok."

O gökyüzüne baktı, ben de terli avuçlarımı pamuklu elbiseme sildim.

Ona ulaşıp ulaşmadığımı ya da yanlış şeyler söyleyip söylemediğimi bilmiyordum, ama konuşmaya devam ettim. Onun ilgisini çekebildiğim sürece, burada kalacaktı.

"İstemiyorsan burada kalmak zorunda değilsin," dedim. "İstediğin yere gidebilirsin. Dünyanın herhangi bir yerine. Şehirler, plajlar, dağlar, çöller. Dünyada çok güzel yerler var. Ve istediğin kişi olabilirsin. Kimseye bir şey borçlu değilsin Gabriel. Özgürsün. Tüm bu özgürlüğe sahipsindir. Bunu anlamak için dünyadaki tüm zamana sahipsindir ve ihtiyacın olan tüm alana sahip olacaksınız."

Kenara çok yakındı. Çok yakındı.

Bir adım daha atarsam, ona uzanıp onu yakalayacak kadar yakın olacaktım, ama yapmadım. Yanlış bir hareket yapmak istemedim.

Bir sinek başımın etrafında dönüyordu ama onu kovmadım.

Hareketsiz durdum, ellerimi kavuşturup ona o kadar odaklandım ki, etrafımdaki her şey bulanıklaştı.

Her hareketini tahmin etmeye çalışıyordum ama kalbim boğazımda atıyor ve uzuvlarım çok ağır geliyordu.

Artık bacaya yaslanmıyordu. Bacaklarını açmış, ellerini yanlarına indirmiş, gözleri dümdüz ileriye bakarak, binanın kenarından atlayacakmış gibi dik ve uzun boylu duruyordu.

"Eskiden burayı sevdiğime eminim, ama şu anda benim için çok fazla," dedi sessizce. "Seninle alakalı değil. Bunların hiçbirisi senin yüzünden değil. Sadece... bunu bilmeni istiyorum."

Bu bir veda gibi geliyordu ve bunun olmasına asla izin veremezdim.

"Tamam," dedim, sesim titriyordu. Burnumdan derin nefesler aldım ve sesimi sabitledim. "Sorun değil. Senin için çok ağır geliyorsa burada kalmak zorunda değilsin." Elimi yavaşça, yavaşça kaldırdım ve ona uzattım. "İstemiyorsan benimle kalmak zorunda bile değilsin. Gitmekte özgürsün Gabriel. Lütfen elimi tut, tamam mı?"

Beni duyup duymadığını bile bilmiyordum ama saniyeler, sonra dakikalar geçti ve o elimi tutmak için kıpırdamadı, ben de kararımı verdim.

Ayaklarımı zorla hareket ettirdim ve durup fikrimi değiştirmek için kendime fırsat vermeden, çıkıntıya tırmandım ve onun hemen yanına durdum.

Nefesim hızlandı. Bacaklarım titriyordu.

Aşağıya bakma. Aşağıya bakma.

Dümdüz önüne baktım. Arkamızdaki binanın yangın merdivenine birinin çamaşırları asılıydı. Phillipe Petit olsaydım, binalar arasında ip üzerinde yürüyebilirdim ve bunu hiç önemsemezdim. İki kuş olsaydık, gökyüzüne uçup güvenle yere inebilirdik. Ama biz kuş ya da ip cambazı değildik.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Gabriel.

"Sen atlarsan, ben de atlarım." Birinin çamaşırlarını son gördüğüm şey olarak görmek istemedim, bu yüzden bakışlarımı mavi gökyüzüne çevirdim. "Ölmek mi istiyorsun? O zaman beni de yanında götürmek zorundasın."

"Lanet olası çıkıntıdan in," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Aşağı inmek yerine, ona doğru süründüm ve betonun çatlağının üzerine çıktım. Fay hattı.

Soğuk ter cildimi kapladı ve titremeye başladım.

"Sadece elimi tut ve asla bırakma." Titreyen elimi uzattım ve o da tuttu.

Ona baktığımda ayağım kaydı. Çıkıntıdan gevşek bir beton parçası koptu ve boğazımdan bir çığlık çıktı.

Düşüyordum.

"Cleo!" Gabriel'in sesi uzun bir tünelden geliyor gibiydi ve kolum yerinden çıkıyormuş gibi hissettim.

Sırtım sert bir yüzeye çarptı ve her şey sessizleşti. Çok ürkütücü bir sessizlik.

Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Göğsüme ağır bir yük baskı yapıyordu. Birkaç saniye panikledikten sonra gözlerimi açtım ve ciğerlerime hava almaya çalışarak hırıltılı nefes aldım.

Gabriel'in vücudunun ağırlığı beni yere yapıştırmıştı.

Karanlık gözleri benimkilerle buluştu. Gözyaşlarımın bulanıklığı nedeniyle onu zar zor görebiliyordum. "Siktir," diye fısıldadı.

Bunu, onun planlarını bozduğum için mi yoksa başka bir şey için mi söylediğini bilmiyordum. Inleyerek üzerimden yuvarlandı ve yan yana çatıya uzandık. Pamuk şeker gibi bulutlara bakarak, yanaklarımdan akan gözyaşlarıyla

O çıkıntıda ne yapıyordum? Buraya nasıl geldik? Bugün ölebilirdik.

Adrenalin damarlarımdan akmaya başladı ve kontrolsüz bir şekilde titremeye başladım. Ne zaman lanet olası bir çıkıntıya tırmanarak hayatını riske atacak türden bir insan olmuştum?

Bu aşk değil, intihar.

Kızgın öfke gözyaşlarının yerini aldı ve beni tüketene kadar yükseldi, yükseldi, yükseldi.

Kalçam ve omzumdaki ağırları görmezden gelerek dizlerimin üzerine çöktüm ve ona doğru eğildim, gözlerimi dikip baktım.

"Ölmek mi istediniz?" diye sordum, sesim titriyordu. Omzunu ittim. "İstedığınız bu muydu?" Kapalı yumruklarımın topuklarıyla göğsüne vurdum. "Lanet olası çatıdan atlayıp kendinizi öldürmek mi istediniz?" Oturdu ve ben ona atladım, omuzlarını tutup salladım. "Cevap ver, Gabriel. Ölmek mi istediniz?" diye bağırdım.

Ellerimi yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. "Hayır. Sadece burada olmak istemiyorum," diye bağırdı.

Göğsüm inip kalkarken ona baktım. "Aynı şey!" diye bağırdım. "Kurt Cobain burada olmak istemiyordu ve şimdi yok. Babam da burada olmak istemiyordu ve tahmin et ne oldu?" Avuçlarımı göğsüne dayadım ve onu ittim. "Şimdi o da yok."

Dişlerimi sıkarak yanından geçip kapıyı açtım.

"Peki ya sen, Cleo? Ölmek mi istiyordun? O küçük numaranla kendini öldürebilirdin."

Ona dönerek, "Oraya sadece senin yüzünden çıktım, pislik. Senin hayatını kurtarmaya çalışıyordum."

Bana doğru ilerledi. "Benimle birlikte atlayacağını söyleyerek mi? Bunun ne kadar delice olduğunu biliyor musun?"

"Ama işe yaradı, değil mi? Çünkü sen buradasın. Ve ben de buradayım." Kafamı sallayarak kapıdan dışarı fırladım ve titreyerek merdivenlerden aşağı koştum.

Beş aydır ilk kez ilgisizliğinden başka bir şey göstermişti.

Ama ondan gerçek bir duygu koparmak için neredeyse kendimi öldürtecektim.

KONUŞMA

GABRIEL GERİ DÖNDÜĞÜNDE, saatler sonra, ben boş küvette bir kadeh şarapla oturmuş, "A Love Supreme" dinliyordum.

Çantalarını mutfak tezgahına koydu ve içlerini boşalttı, Çin yemeği kaplarını üç sıra asker gibi dizdi, ta ki tezgahın tamamı dolana ve sarımsak ve baharat kokusu havayı kaplayana kadar.

"Neyi sevdiğini bilemedim, o yüzden her şeyden birer tane aldım," dedi.

Barış teklifi. Ama beni asıl etkileyen, neyi sevdiğimi bilmiyor olmasıydı. Eskiden kanepede oturup Çin yemeği yerken film izler, kutuları birbirimize uzatırdık. En sevdiklerim susamlı soslu çıtır tavuk ve karidesli kızarmış pilavdı. Gabriel ise Szechuan sığır eti ve Lo Mein'i severdi.

"Ne dinliyorsun?" diye sordu.

O kadehini doldururken ben şarabımdan bir yudum aldım. "Coltrane. O bir caz saksafoncusuydu. Eroin bağımlısıydı ama bunu yendi. 'A Love Supreme' albümünün kapak notlarında..." Elimi müziğin yükseldiği oturma odasına doğru salladım, "bizim dinlediğimiz albüm... ruhsal bir uyanış yaşadığını ve bunun onu daha zengin, daha dolu bir hayata götürdüğünü söyledi. Müziği ile insanları mutlu etmek istiyordu."

Onu tekrar müzik yapmaya ikna etmeye çalışmıyordum. Sadece Coltrane hakkında bildiklerimi paylaşıyordum.

"Beğendin mi?" diye sordum.

Gabriel omuz silkti ve başka yere baktı. "Ne yemek istersin?" diye sordu, tüm kapları açarak.

"Birini seç. Benim için fark etmez."

Bana bir kutu Lo Mein ve bir çift çubuk verdi. Çubukları kullanmaya çalışırken onu izledim, ama sinirlenip çekmecedem bir çatal aldı ve çubukları bıraktı.

Gabriel eskiden çok el becerisi olan biriydi. Çubuk çubuk kullanmada ustaydı. Kaybettiği bir beceri daha, ama bu dünyanın sonu değildi. İstersen, gitar çalmayı yeniden öğrendiği gibi çubuk çubuk kullanmayı da yeniden öğrenebilirdi. Ya da davul çalmayı. Ya da kilise orgunu. Ya da hastaneden eve geldiğinden beri dokunmadığı süslü İtalyan espresso makinesini.

Ben küvette Lo Mein yerken, Gabriel tezgaha yaslanıp her kaptan birer lokma denedi ve sonunda ıstakoz soslu karidesin en sevdiği yemek olduğuna karar verdi. Ne garip. Daha önce denemiştik ve o zaman pek sevmemişti, ama şimdi sunulan tüm seçenekler arasından en çok bunu sevdi.

Son beş aydır ona bakıyordum. Yemek yediğinden emin oluyordum. Çamaşırlarını yıkıyordum. Tüm doktor randevularına eşlik ediyordum —nörologlar, mesleki terapistler, psikologlar. Onun etrafında dolaşıp ona bakıyor, onu büyük, kötü dünyadan korumaya çalışıyordum, sanki o bir bebek, ben de onu çok seven bir anneymişim gibi.

Dinamikler değişmişti ve hayatınızın aşkı beyin ameliyatı geçirdiğinde ve ardından tüm anılarını ve kimlik duygusunu kaybettiğinde nasıl davranmanız gerektiğine dair bir kılavuz olmasa da, ben her şeyi yanlış yapmıştım.

Ben onun annesi değildim. Ben onun eski sevgilisiydim, karısıydım, şarkılarını yazdığı kızdım.

Mandy'nin bana evrene güvenmemi ve bu kadar sıkı tutunmamamı söylediğini hatırlıyorum. Son zamanlarda hayatımı beyaz parmaklarla yaşıyordum, parmaklarımın arasından kayıp gideceğinden korktuğum için tutunmamı gevşetmeye cesaret edemiyordum.

Ya da lanet olası bir çatıdan atlayacağından.

Ama Mandy haklıydı. Bu kadar sıkı tutunmaya devam edemezdim.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu ne kadar seversem seveyim, Gabrieli düzeltemezdim. Bunu kendisi istemeliydi ve bunu sadece o yapabilirdi. Başka kimse onun yerine yapamazdı.

Tek yapabileceğim onu sevmektir. Ve bazen sevgi bile birini kurtarmaya yetmezdi.

Babama bakın. Annem onu ölçülemeyecek kadar seviyordu. O, annemin güneşi, ayı ve yıldızlarıydı, ama kendi mücadeleleri annemin sevgisini gölgede bıraktı.

"Bitti mi? Yeterince yedin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Her şeyi toplayıp kaldırdıktan sonra, buzdolabında başka bir şey için yer kalmamıştı.

Gabriel şarap kadehlerimizi doldurdu. CD değişmişti. Artık Pavement dinliyorduk. Hoparlörlerden "In the Mouth a Desert" çalıyordu. Bu albüm ilk çıktığında, 92 baharında, ona takıntılıyım.

Gabriel ile tanıştığım yaz. Bir ömür önce.

"Çatıda söylediklerim doğrudu," dedi. "Bunların hiçbiri senin yüzünden değil. Seni cezalandırmaya çalışmıyorum. Pislik olmaya çalışmıyorum. Ben sadece..." Eskiden olduğundan çok daha kısa olan saçlarını eliyle taradı ve ensesini tuttu.

"Sanki bir kara delikte yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Limbo'dayım. Araf gibi." Kaşlarını çattı ve gözlerini kısarak "Araf" kelimesini tekrarladı, sanki kelimenin anlamını kavramaya çalışıyor ve neden ağzından bu kelimenin çıktığını anlayamıyormuş gibi.

Onun sözlüğü olmuştum. Kelimeler ona yabancı geldiğinde, ben tanımını yapıyordum. "Sen Katolik olarak yetiştirildin ve Katolikler, öldükten sonra saf ruhların doğrudan cennete gittiğine inanır. Günahkarlar, tecavüzcüler ve pişmanlık duymayan katiller cehenneme gider. Üçüncü seçenek ise araf." Şarabımdan bir yudum aldım ve ağırlığımı değiştirdim. Kalçamda bir ağrı hissettim.

Ölümle burun buruna geldiğim için savaş yaralarıyla ve yaralıyım. Neden hala bu küvette, sert ve acımasız bir yüzeye sahip seramik bir hücrede oturduğumu bilmiyordum.

"Dediğin gibi, araf, ara bir yer, sanki belirsizlik içindeymişsin gibi," diye devam ettim. "Ruhunu arındırman ve tövbe etmen gerektiğinde, inci kapıları açıp seni içeri almadan önce gönderildiğin yer." Katolik olarak yetiştirilmediğim için bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum ama çoğunlukla doğru anladığımı düşündüm.

"Cennet kapılarının canı cehenneme. Kim oldukları da kimin gireceğine kimin girmeyeceğine karar veriyorlar?"

Gülümsemeye çalıştım. Bu tam Gabriel'in söyleyeceği bir şeydi. "Muhtemelen Doğu felsefesini beğenirsin. Belki de arafta değilsindir. Belki de reenkarne oldun ve şimdi yeni halinle nasıl yaşayacağını bulman gerekiyor."

"Bilmiyorum," dedi. "Kim olduğumu bilmiyorum. Neye inandığımı bilmiyorum. Neyi savunduğumu veya benim için neyin anlamlı olduğunu bilmiyorum."

Neye inandığını bilmiyorsan, ona göre nasıl yaşayabilirsin?"

Bu, Gabriel için her zaman çok önemli olmuştu. Kendi inançlarına göre yaşamak, kendine ve sanatına sadık olmak ve her zaman kalbinin sesini dinlemek, onun kimliğinin temel bir parçasıydı. Yaptığı her şeyde çok duygusal ve tutkulu biriydi.

Artık bir amaç duygusu yoktu.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama söylemem gerek," dedim. Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Onun gideceğini biliyordum. Kendi adımları bildiğim kadar emin bir şekilde biliyordum. "Müziğe geri dön, Gabriel, o zaman kendini bulacaksın. Müzik seni kurtaracak."

Bir dakika sessiz kaldı. "Üzgünüm, Cleo. Her şey için üzgünüm."

Daha önce çatıda olanlar için mi özür dilediğini bilmiyordum. Yoksa gittiği için mi?

Her halükarda, mutfaktan çıktı ve beni küvette kendi gözyaşlarıyla sarhoş olmaya bıraktı.

Bir süre sonra, yatak odamızın kapısında durup onun eşyalarını toplamasını izledim. "Nereye gideceksin?" diye sordum, kollarımı kendime dolayarak, kırık parçaları bir arada tutmaya çalışarak. Kalbim fiziksel olarak acıyordu ve midemde nefes almamı zorlaştıran bir boşluk vardı.

Gabriel bana baktı ve bir an için fikrini değiştireceğini sandım, ama yine de giysilerini çantasına tıktırmaya devam etti ve o korku hissi geri döndü. "Benim için fark etmez. Otobüse atlayıp beni nereye götüreceğini görecek."

Aydınlanma ve hayatın gerçek anlamını aramak için ülkeyi dolaşan bir beat şairi gibi. Sadece bu sefer kendini arıyordu ve ben onun geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum.

Ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı. Onu ne kadar sevdiğimi, benim için ne kadar değerli olduğunu, sadece sevgilim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım olduğunu.

Sen olmadan ne yapacağım?

Ona kalması için yalvarmak istedim. Kendimi ona atıp bacaklarına sarılmak istedim, böylece kapıdan çıkarken beni de yanında sürüklemek zorunda kalacaktı.

dışarı çıkarken beni de yanında sürüklemek zorunda kalması için.

Ona yeni bir başlangıç yapabileceğimizi ve yeniden aşık olabileceğimizi söylemek istedim. Ama aşık olmak için iki kişi gerekir ve sadece birimiz buna ilgi duyuyordu.

Ona göre ben sadece bir yabancıyım. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Bunun yerine, raftan boş bir defter aldım ve adres defterimdeki herkesin telefon numaralarını kopyaladım. Sonra raflardan onun eskiden sevdiği kitaplardan bazılarını seçip ona verdim, çoğunlukla biraz daha zaman kazanmak için.

O da kitapları ve defteri çantasına özenle koydu, fermuarını kapattı ve omzuna astı, gitmeye hazırды.

"Sadece..." Gözyaşlarımı silerek gözlerimi kııptım. "Dikkatli ol, tamam mı? Kendine iyi bak ve..." Boğazım düğümlendi ve sözler dudaklarımda kaldı.

Kendimi durduramadan, kollarıma sarıldım ve onu sıkıca kucakladım.

Sonunda, o da bana sarıldı ve birbirimize sarıldık.

Sönmüş ikiz alevler.

Gözlerim kapandı ve onun kokusunu içime çektim. Onun gitmesine asla izin vermek istemedim

gitmesini istemedim.

Lütfen beni terk etme. Kal. Sonsuza kadar.

Beni bıraktığında, çok çabuk, bir adım geri attı ve aramıza mesafe koymasından nefret ettim.

bizi birbirimizden uzaklaştırmasından nefret ettim.

Sabaha kadar bekleyememesinden, bana hazırlanmam için zaman tanımadan bu gece gitmek zorunda olmasından nefret ettim.

Bütün gece uyanık kalıp onun uyumasını izleyebilirdim. Son bir kez.

Ona yatakta kahve ikram edebilirdim.

Daha fazla zamanım olsaydı, kalması için milyonlarca neden bulabilirdim.

Ya da beni de yanında götürmesi için milyonlarca neden.

Onunla her yere giderdim. Bana sorsa, dünyanın sonuna bile giderdim.

Ama bana bu seçeneklerin hiçbirini sunmadı. Sadece çantasını topladı beni geride bırakmaya tamamen hazırды, sanki onun için hiçbir anlamım yokmuş gibi. "Hayallerin neler, Cleo?"

"Hayallerim mi?" Soruyu anlamamış gibi sordum.

"Bana sürekli eskiden müzisyen olduğumu söylüyorsun. Bunun benim hayalim olduğunu söyledin. Tek istediğim şeydi. Ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum."

Elini duvara yaslanmış gitarlara doğru uzattı. "Gitar çalmayı bilmiyorum. Gitarla hiçbir bağım yok. Yine de bana müziğin beni kurtaracağını söylüyorsun." Çenesini bana doğru salladı. "Peki seni ne kurtaracak?"

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

Gabriel yavaşça başını salladı. "İyiyim, ha? Hafızamı kaybetmiş olabilirim. Kim olduğumu ya da başkalarının kim olduğunu bilmiyor olabilirim, ama gözlerim gayet iyi görüyor. Ve gördüğüm şey, pes etmiş biri."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne dediğini bilmiyorsun," diye tersledim.

"Senin bir sanatçı olduğunu duydum. Sanatın nerede?" Daireyi etrafına bakarak büyük bir gösteri yaptı. "Hiç sanat eseri görmüyorum. Hastaneden eve geldiğim günden beri senin resim yaptığını, çizim yaptığını veya tasarım yaptığını görmedim."

Bu adamın küstahlığı. Ona sert bir bakış attım. "Sana bakıyordum. Sana bakmam gerekiyordu..."

"Artık buna gerek yok."

Sanki bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi konuşuyordu.

Ve ben hazır olmadan çok önce, arkasına bakmadan kapıdan çıktı.

O gittikten ve kapı arkasından kapandıktan sonra, duvara yaslanıp, sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi merdivenleri döven botlarının sesini dinledim.

Saatlerce orada oturdum, köşede kıvrılmış, tetikte, her kapı açılıp kapanışında ya da merdivenlerde ayak sesleri duyduğumda kulaklarımı dikip dinledim.

Aptal kalbim onun geri dönmesini, tüm bunların bir hata olduğunu, baştan başlayabileceğimizi söylemesini bekliyordu. Beni *asla* terk edemeyeceğini.

Ama Gabriel geri dönmedi.

Bir kez daha, gittiğinden çok sonra bile müziği çalmaya devam edecek bir adam tarafından terk edilmişim.

Gabriel tarafından sevilme çok güzeldi, ama bunun geçmiş zaman olması çok acı vericiydi.

O beni sevdi. Seviyor *değil*. Beni her zaman sevecek.

"Siktir git Gabriel," diye fısıldadım boş daireye. "Siktir git.

Sen."

PART TWO: CLEO & GABRIEL

"Kalbin açılana kadar onu kırmaya devam etmelisin." – Rumi

KONU

Gabriel

ÜÇ YIL SONRA - Temmuz 2000

Cleo New York'a geri dönmüştü. Artık hazırdım. Onun için. Bizim için. Her şey için.

"Dostum, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Devin, East Village'da öğle yemeğinde buluştuğumuzda sordu.

"O boşanmak istiyor. Ben ikinci bir şans istiyorum."

"O boşanmak istemiyor," dedi Sean alaycı bir şekilde, ama pek de emin görünmüyordu.

O, beni korumaya çalışırken bir yandan da Cleo'yu korumaya çalışarak ikilemde kalmıştı. Bu masadaki herkesin ortak noktası buydu.

Sadakatleri ikimize de aitti ve kimse taraf seçmek istemediği için, Cleo'nun hayatı hakkında bana hiçbir şey söylemediler, sadece onun harika olduğunu söylediler.

Bunun anlamı her zaman açıktı. Ben olmadan çok daha iyiydi. Ama bunu kendim görmem gerekiyordu, bu yüzden takvimde bugünün tarihini daire içine aldım, onun açılış gecesini bekleyerek, o zaman ortaya çıkıp onunla yüz yüze konuşmayı planlıyordum.

Bu, telefonda halledebileceğimiz türden bir şey değildi.

Ama o benden önce davranmış ve bana boşanma belgelerini teslim etmişti.

"Şimdilik kariyerine odaklanmaya ne dersin?" dedi Sean, menüyü okurken kaşlarını

menüyü okurken kaşlarını çatarak sordu. "Bu yeri kim seçti? Burada hamburger bile yok."

"Vejetaryen bir yer," dedim. "Dragon Bowl'u dene. Kahverengi pirinç, lahana. Rahatlatıcı bir yemek."

Angelica Kitchen'daydık. Havalı bir yerdi. Hippie ruhu vardı. Ne zaman gelsem, meraklı gözlerden uzak, arka tarafta bir masa verirdi.

"Kale'nin ne olduğunu bile bilmiyorum," diye söylendi Sean. "Ama şimdiden rahatlatıcı bir yemek olmadığını söyleyebilirim."

Sean menüye takıntılı bir şekilde bakarken, Eddie ve Devin bu gece gitmemem için beni ikna etmeye çalışıyorlardı.

"O *bizim* orada *olmamızı* istemiyor," dedi Eddie. "Bu yüzden senin gelmene çok sevinmeyeceğini düşünüyorum."

"Arkadaşları ve ailesi geldiğinde gergin oluyor," diye açıkladı Devin.

Bildiğim kadarıyla, Cleo ile hiç iletişim halinde değillerdi, ama herkes hala bizi ayırmaya kararlıydı. Siktir et. Bu çok uzun süredir devam ediyordu.

Yeter artık.

"Ben onun kocasıyım. Kurallar benim için geçerli değil."

Hepsi birbirlerine baktılar, ama ben bunu görmezden geldim. Bu benimle Cleo arasında bir meseleydi ve onların hiçbirisi yoktu.

"Dinle..." Eddie, yemeklerimiz geldiğinde dedi. "Bunu bir arkadaş olarak söylüyorum. Sen benim için bir kardeş gibisin. Ama ikinizi de önemsiyorum ve sen uzun zamandır berbat bir haldeydin. Botlarında çamurla ve o tuhaf kıyafetle dolaşıyordun ve şimdi bu yola girdik, kafadaki o şey neydi?"

"Bob Dylan'ın Woodstock dönemindeki gibiydi. Gizemi canlı tutmak için," dedi Sean. "Bodrum kayıtları nasıl gidiyor?"

"Türban gibi görünüyordu," dedi Devin yardımsever bir şekilde.

Çölde aldığım saçaklı bir fular idi. Kafama sarıyordum. Türban gibi, sanırım. Sürekli güneş gözlüğü de takıyordum. Pislik gibi. Restorana, şarküteriye veya bara girdiğimde bile güneş gözlüğümü çıkarmıyordum.

Kimsenin beni tanımasını istemiyordum ama ironik bir şekilde, karanlık bir odada güneş gözlüğü takmak daha fazla dikkat çekiyordu.

Garip bir dönemdi. Hâlâ da garipti. Ara vermişim ama albümlerim multi-platinum olmuştu. Sean bana listeleri alt üst ettiğini söyledi. Hâlâ askıya alınmış bir kariyeri yönetiyordu ama görünüşe göre ben sahnede olmadığım için işler daha iyi gidiyordu.

Bunların hiçbirine pek dikkat etmedim. Telif hakkı çekimi geldiğinde, onu yatırırdım ve bakiyeme hiç bakmazdım.

Zengindim ama bunun benim için ne önemi vardı ki? Para, hayattaki önemli şeylerin hiçbirini satın alamazdı.

"Hayatımı geri almaya hazırım," dedim. "Cleo'nun hak ettiği adam olmaya hazırım."

Herkes bana şüpheyle baktı. Haklıydılar. Ameliyatımdan sonraki aylar çoğunlukla bulanıktı, bu yüzden Cleo'nun ne tür bir adam istediğini veya ihtiyacı olduğunu söylemek zordu.

Ama o zaman bile, Cleo'nun yeri doldurulamaz olduğunu ve eski Gabriell'in böyle bir aşkı bulduğu için çok şanslı olduğunu biliyordum.

Hayatını askıya alıp beni iyileştirmek için yorulmadan çalıştığını ve karşılığında ona hiçbir şey veremediğim için ne kadar suçlu hissettiğimi hatırlıyorum.

Bilinçaltımın derinliklerinde onu deli gibi sevdiğimi bildiğimi ve ona zarar verdiğim için ne kadar acı çektiğimi hatırlıyorum.

O gün beni çatıdan kurtarmak için hayatını nasıl tehlikeye attığını ve gitmekte özgür olduğumu söylediğini hatırlıyorum. Ve ben de gittim. O özgürlüğü aldım ve kaçtım.

Gökyüzünün vahşi Pasifik Okyanusu'nu öptüğü Batı Kıyısı'na.

New Mexico'daki küçük bir çöl kasabasındaki kerpiç evine. O kasabada birçok özgür düşünür ve yaratıcı insan vardı, bu çok güzeldi, ama aynı zamanda çok fazla uyuşturucu da vardı. Net bir amaç duygusu olmaması ve isteyerek kendini yok etme yoluna girmesi, felakete davetiye çıkarmaktı.

Psychedelic ilaçları düzenli olarak kullanmanın kendimi bulmama yardımcı olmaması büyük bir sürpriz değildi.

New York'a döndüğümde, yıkılmış ve gezmekten yorgun düşmüş bir halde, bir vaha arıyordum. Ama Cleo gitmişti. Bali. Paris. Londra. Hayallerinin peşinde koşuyor ve sanat dünyasında adını duyuruyordu. Ben kimdim ki onun yoluna çıkayım? Onu aşağı çekmek istemedim, bu yüzden tekrar yola çıktım. Bu sefer Montauk'ta yıpranmış bir sahil kulübesine.

Artık ona sunabileceğim bir şey vardı ve bunun için çok geç olduğuna inanmayı reddettim.

"Peki planın ne?" diye sordu Eddie.

"Ona yazın geri kalanını benimle geçirmesini isteyeceğim." "Sana inanıyorum dostum," dedi Devin.

"Maya bunu biliyor mu?" diye sordu Eddie.

Sean, Buddha Bowl'undan başını kaldırdı ve gözlerini bana dikti. "Maya da kim lan?"

"Sadece bir arkadaş."

Restorandan çıktığımızda Sean beni kenara çekip sert bir bakışla baktı. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Cleo benim için bir kız evlat gibidir ve sana karşı hislerimi biliyorsun. İkiniz de benim için çok değerlisiniz. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Sen bunu istemedin. Ama oldu. Ve sen onu cehenneme çevirdin. Cleo görüldüğü kadar güçlü değil. Eğer bu ilişkiyi ciddiye almıyorsan, onu rahat bırak. Yeterince acı çekti."

Omzuma vurdu ve beni erkekçe kucakladı, sırtıma birkaç kez içtenlikle vurdu. Biraz agresifti ama sanki "*senin arkanı kolluyorum*" der gibi şefkatli bir şekilde.

Bana bir babanın oğluna davrandığı gibi davrandı. İyi bir baba gibi. Hayal edebileceğim türden bir baba gibi.

"Bunu söyledikten sonra, umarım her şey yoluna girer," dedi, geri çekilip boğazını temizleyerek, sanki bu sevgi gösterisi ona fazla gelmiş gibi. "Ama şu anda senin geri dönüşüne odaklanmamız gerekiyor. Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama o sözleşmeyi imzaladın ve şimdi bana baskı yapıyorlar. Bu yüzden işe geri dönüp o albümü bitirmen gerekiyor." Omzuma bir kez daha vurarak, topuklarını döndü ve uzaklaştı.

Geri dönüşüm. Benim için bu bir geri dönüş olmayacaktı. Yepyeni bir başlangıç olacaktı. Ama kimse bunu anlamıyor gibiydi.

Özellikle de bana bir süre mühlet veren plak şirketi, ki bu mühlet, sınırlı sabırları ile birlikte sona ermiş görünüyordu.

"*Albüm ne zaman çıkacak? Bir şeyler üzerinde çalışıyorsun, değil mi? Seni stüdyoya sokmamız lazım.*"

O sözleşmeyi imzalayan pislikle konuşup ona ne düşündüğünü sormak isterdim. Çünkü *bu* pislik onlara üç albüm borçluydu.

Sean'a göre, eski plak şirketimden yönetimle yaşadığım bir anlaşmazlık nedeniyle ayrılmış ve üç buçuk yıl önce yeni bir plak şirketiyle sözleşme imzalamıştım. Sözleşmede, imzadan sonraki bir yıl içinde bir albüm çıkarmam gerektiği belirtiliyordu.

Şu ana kadar onlara hiçbir şey vermedim.

Ameliyatımdan önce kaydettiğim müziği yayınlamakla tehdit ediyorlardı. Geçen yıl onu dinlemek zorunda kaldım ve bana kalırsa, tamamen baktandı. Asla yayınlayacağım veya tekrar dinleyeceğim bir şey değildi.

Halkla ilişkiler makinesi fazla mesai yapıyordu ve "geri dönüşümü" büyük bir heyecanla duyuruyordu. Gazeteciler sürekli özel röportaj yapmak için beni arıyordu. Radyo istasyonları ve TV programları beni özel konuk olarak davet etmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Yönetici asistanı, evime yığınla hayran mektubu gönderiyordu.

İki yıl önce, People dergisinin "En Güzel 50 Kişi" listesine seçilmiştim. Bu ne kadar utanç vericiydi?

Neden gazetelerde, dergilerde ve magazinlerde hakkımda çıkan her haberi görmem gerektiğini veya görmek *istediğimi* düşündükleri, kimsenin bilmediği bir şeydi.

Sonra benimle ilgili bir belgesel çekmek isteyen "saygın gazeteci" vardı. Bir sonraki turumdan görüntüler, "olağanüstü" geri dönüşüm ve hayat hikayem. Ben kendi hikayemi bile bilmiyordum, bu yüzden kesinlikle hayır dedim.

Her taraftan baskı vardı. İstesem bile kaçamazdım. Avukatım bunu çok net bir şekilde belirtmişti. Plak şirketi, yeni albüm için yeterli materyali hazırlamam için bana 1 Eylül'e kadar süre vermişti. Eğer teslim etmezsem, sözleşme ihlali nedeniyle bana dava açacaklardı.

İçgüdülerim, Cleo'yu hayatıma geri kazanırsam, ruhumun eksik parçasını bulacağımı ve sözler ve müzik akmaya başlayacağını söylüyordu.

Eski apartmanımızın karşısındaki caddede durdum, Cleo'nun hala yaşadığı (bildiğim kadarıyla) binada, ve sanki tuğlaları ve harcı, duvarları ve merdiven boşluğunu geçip 5B dairesini görebiliyormuşum gibi beşinci kata dikkatle baktım. O kadar çok kayıp anının bekçisi.

Ne hayal ediyorsun, Cleo? Geceleri seni uykusuz bırakan ne? Gizli fantezilerin, saklı korkuların ve çirkin gerçeklerin neler?

Bu, kırılması gereken gizli bir şifreydi.

Tekrar bütün hissetmek için ihtiyacım olan tek şey müzik değildi. Cleo'ya da ihtiyacım vardı.

Her ihtimale karşı iki şişe soğuk su ve çavdar ekmeği üzerine jambonlu sandviçle donanmış olarak Tompkins Square Park'tan geçtim ve Chuck'ı, bronz Hebe heykeli ile taçlandırılmış çeşmenin önünde beat şiirleri okurken buldum. Yunan gençlik tanrıçası. Tanrılara içki sunan.

Piercingli göbekleri olan kısa bluzlu iki genç kız yanımdan geçerken bana baktılar. İçlerinden biri dönüp ellerini ağzına götürdü ve "Seni seviyorum Gabriel!" diye bağırdı.

Kıkırdayarak uzaklaştılar.

Ne çılgın bir dünyada yaşıyoruz. Tanımadığın birine onu sevdiğini söylediğini hayal et.

Park bankında, boğucu şehir sıcağında oturdum ve Chuck'ı dinledim.

Amerika, ne zaman melek gibi olacaksın? Ne zaman kıyafetlerini çıkaracaksın? Ne zaman mezardan kendine bakacaksın?

Eski hayatımda, Chuck ve ben Ginsberg sayesinde yakınlaşmıştık. Şair ölmüş ve gitmişti ama sözleri Tompkins Square Park'ta yankılanıyordu. Chuck, tüm ihtişamıyla, çağların hatibi. Zihni hala keskin, sözleri hafızasına kazınmış, tutkuyla söylüyordu.

Griye dönmüş kahverengi saçlarını saran kırmızı bandana ve dizlerinden kesilmiş ordu pantolonuyla devrimci gibi görünüyordu.

Konuşmasını bitirdiğinde, ona ayakta alkışladım. Selam verdi ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Gabriel!" Yanıma oturdu ve kirli bandanasıyla yüzündeki teri sildi, sonra bandanayı tekrar başına sardı. "Naber?"

Ona bir şişe su ve bir sandviç uzattım. "Sen iyi birisin." Ona bir sigara uzattım ve dostça bir sessizlik içinde sigaramızı içtik.

Ağaçlardaki yapraklar yaz esintisiyle hışırdadı ve sırlarını fısıldadı: tüm tutku ve keder, sevgililerin kucaklaşmaları, isyanlar, soygunlar, uyuşturucu bağımlılarının iğne yapmaları ve yıllar boyunca bu parkta tanık oldukları çılgınlıklar.

Cleo ve ben bu parkta çılgınca koşmuş, yağmurda dans etmiş, yan yana kar melekleri yapmış, dolunay altında sonsuza dek öpüşmüş, çaresizce aşık olmuş muyduk?

Hepsini geri istiyordum. Anıları. Uzun öpücükleri. *Aşk*.

"Bırakacağını sanmıştım," dedi Chuck.

Bir nefes çektim ve dumanı puslu gökyüzüne üfledim. "Sigara içmekten daha kötü şeyler var."

"Biliyorum."

Uzarlara gözlerimi kısarak baktım. Kafamda bir riff sonsuz bir döngüde çalışıyordu. Hâlâ kaba, henüz pek bir şey yoktu, ama biraz çalışma, incelik ve ona hayat verecek doğru kelimelerle bir şey olabilirdi.

"Biliyor musun," diye düşündü Chuck, "bu parkta senin defterini bulalı on yıl oldu." Kirli tırnaklarıyla sakalını okşadı ve bana yan gözle baktı. "Hâlâ anlamadın mı?"

Cleo ile olan ilişkimden mi, yoksa hayatın gerçek anlamından mı bahsettiğini bilmiyordum. Spoiler uyarısı: Tek bir gerçek anlam yoktu. Herkes yoluna devam ederken uyduruyordu.

"Yaşayacak bir yer buldun mu?" diye konuyu saptırdım, çünkü hayır, henüz çözememiştim.

"Senin lanet paranı almayacağım," dedi sert bir sesle. "Sana bunu zaten söyledim. Acıma bağışlarına ihtiyacım yok."

"Bu acıma bağışı değil. Sen benim tek arkadaşımsın. Zor zamanlarımda bana yardım ettin. Ben sadece iyiliğini karşılıksız bırakmıyorum."

Kafasını salladı. "Senin tek arkadaşın ben değildim. Kafan karışmıştı, bu yüzden inanmak istediğin şeye inandın." Beni baştan aşağı süzdü. "İyi görünüyorsun. Hayat sana daha iyi davranıyor mu?"

"Hayatın bununla bir ilgisi yok. Önemli olan kendine nasıl davrandığın," dedim. "Kendime merhamet gösteriyorum."

Chuck başını salladı. "İyi ilerleme kaydetmişsin gibi görünüyor." Ona baktım. "İyi bir terapistim vardı."

O güldü. "Tavsiye vermek kolaydır. Tavsiyeyi kabul etmek

."

"Evet, sana bir tavsiyem var. O lanet çeki bozdur."

"Parayı sende kalsın. Niyetin için teşekkür ederim, ama kimseye kimseye borçlu kalmak istemiyorum."

İnatçı bir herifti, ama ona çok saygı duyuyordum, bu yüzden ısrar etmedim.

Onuru olmayan bir adam neye benzer?

Cebimden küçük bir defter ve kalem çıkardım ve birkaç satır yazdım.

Yazmam gereken bir albüm vardı. Geri kazanmam gereken bir eşim vardı.

Ve bunu çözmek için altı haftam vardı.

KONUŞMA

Gabriel

SANAT GALERİSİ, Chelsea'de, Onuncu Cadde'nin hemen yanında bulunuyordu. Akşamın sonlarına doğru vardım, kalabalığa karışmayı umuyordum.

Hoparlörlerden dream pop müzik çalıyordu ve gruplar sanat eserlerinin etrafında toplanmış, ellerinde içkilerle sohbet ediyorlardı.

Başlangıçtan başladım ve *Hey DJ, change the fucking music (Hey DJ, lanet müziği değiştir)* adlı soyut bir eseri inceledim.

Farklı medyalardan oluşan bir karışımdı ve resimlerin ve yırtık otoportrelerin ortasında, insan beyninin bir mozaigi olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Karışık bir nöron ağı, ortasından çatlamış, morarmış ve hırpalanmış anatomik bir kalbe nişan alan bir topun içinden müzik notaları ateşliyordu.

Cleo'nun şiiri esere dokunmuştu ve ben yaklaşıp birinin omzunun üzerinden dönen kelimeleri okudum. *Kalp atıyor. Beyin yanlı ateşliyor. Ruh yas tutuyor. Sen E Minör'de bir baladsın. Zar zor nefes alıyorum. Keder ve coşku birleşiyor. Kalk. DJ'i öldür.*

Bir sonraki esere, sonra da bir sonrakine geçtim, her ayrıntıyı inceleyerek, onun yeteneğine ve içgörüsüne hayran kaldım. Sınır tanımadan yaratmış ve ruhunu tuvallere dökmüştü.

"Heyecan verici, değil mi?"

Yanımdaki, siyah saçlı, zeytin tenli, baştan aşağı siyah giyinmiş kadına baktım. "İnanılmaz."

"Greer Ainslie." Elini uzattı. "Bu galerinin sahibiyim ve Cleo'yu temsil ediyorum."

Elini sıktım. "Gabriel Francis."

"Kim olduğunuzu biliyorum." Omzunun üzerinden arkasına baktı, sonra bana dönüp eğlenceli bir gülümsemeyle baktı. "Bu galerideki insanların yarısı kim olduğunuzu biliyor."

Etrafa gizlice bakındım, meraklı bakışları fark ettim ve tekrar öne döndüm, gömleğimin yakasını çektişirdim.

Ölümle burun buruna geldiğim ve ardından ortadan kaybolduğumdan beri, efsanevi bir statüye ulaşmıştım.

Hakkımda yazılanların yarısı bile doğru değildi. Sözlerim çarpıtılmış, paparazziler tarafından takip edilmiş ve tanımadığım kadınlar tarafından teklifler almıştı.

Bu ilginin nedenini anlayamıyordum. Ben sadece şarkı söyleyebilen bir adamdım. Kanser tedavisini bulmuş ya da dünyadaki açlık ve yoksulluğa son vermiş değildim.

Sesimi alçaltarak, "Cleo'nun burada olduğumu bilmesini istemiyorum. Önce onun sanatını takdir etme şansı istiyorum," dedim.

Greer bana yan gözle baktı. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Ama daha fazlasını öğrenmek istiyorsan, benimle gel." Beni arka duvarda asılı büyük bir esere götürdü: *Seni sevdiğini hayal ettim*.

İndigo ve leylak tonları, giydiğim düğmeli gömleğim gibi.

Cleo bir grubun ortasında sorularını yanıtlıyordu, ben de bir sütunun arkasına saklanıp fark edilmeden dikkatle dinledim.

"Hafızamın değişkenliği onları çarpıtıp farklı, daha idil bir şeye dönüştürmeden önce, ham duygularımı keşfetmek istedim," dedi. "Bu esere başlamadan hemen önce, hafta sonu için bir seyahate çıktım. Döndüğümde, yatak odam su basmıştı. Yoğun yağmur yağmıştı ve çatıda bir boru patlamıştı. Aşk mektupları, fotoğraflar ve günlüklerle dolu kutularım mahvolmuştu. Onları kurtarmaya çalıştım ama başaramadım, bu yüzden tüm notları ve fotoğrafları tuvalin üzerine yerleştirdim."

Sesindeki hüznün, hala kaybının yasını tuttuğunu gösteriyordu. Ama benimle ilgili tüm anıları artık o kadar lekelenmiş miydi ki, hiç olmamış olmasını mı tercih ediyordu, merak etmeden duramadım.

"Su motifi hem gerçek hem de mecazi olarak anlaşılabilir," diye devam etti ve tuvalin sol tarafını işaret ederek dalganın kıvrılıp

güçlenerek eserin içinden geçip giden bir dalga vardı.

"Bu, kederin tsunamisini temsil ediyor, ancak su tuvalin üzerinden akarken gücünü kaybetmeye başlıyor. Yıkımın ardından, parçaları toplayıp daha güçlü ve daha dayanıklı bir şey inşa etme zamanı gelir. Su, iyileşmenin sembolü haline gelir. Bir yaşam gücü. Geri dönemeyeceğinizi hatırlatan bir şey. Sadece akıntıyla birlikte ilerlemeye devam etmelisiniz."

"Çok güzel bir eser," dedi bir kadın. "Acıyı ve kargaşayı hissedebiliyorum, ama içinde çok fazla umut ve ışık da var."

"Teşekkürler. Çok rahatlatıcıydı," dedi Cleo. "Sanat, duygularımı işleyip çevremdeki dünyayı anlamaya çalışmak için bildiğim tek yol."

Cleo'nun sözleri tuval üzerine dalgalar gibi dalgalanarak yazılmıştı. *Gözyaşları kutsal şarap gibi akar, küveti doldurur. Vahşi nehir seni eve taşır. Arınmış. Vaftiz edilmiş. Affedilmiş. Artık ağlama. Güneş doğar... ve biz yeniden başlarız.*

"Hangi tekniği kullanıyorsun?" diye sordu, kaplumbağa kabuğu gözlüklü, dağınık sarı saçlı bir adam. Yanında, pembe saçlı minyon bir kız notlar alıyordu.

"Palimpsest gibi görünüyor," dedi kız.

Cleo başını salladı. "Gerilmiş bir tuval üzerinde çalışıyorum ve katmanlar oluşturunca. Boya, kağıt, fotoğraflar, eskizler, otoportreler, cam, kum, ip ve kalafat gibi ham malzemeler. Şeffaf gomalakla kapladıktan sonra, elektrikli zımpara makinesi kullanarak eserin özüne iniyorum. Yani benim sürecim önce katmanlar oluşturmak, sonra yırtmak, parçalamak ve silmek."

Bu, hayatın bir metaforu gibi geliyordu. Ya da daha doğrusu, bizim ilişkimizin.

Yazdığımı hatırlamadığım kelimeler tuvalin üzerine katmanlar halinde yerleştirilmişti. Hiçbir bağım olmadığını hissettiğim fotoğraflar suyun altında gömülüydü. Kimsenin duvarında değil, sadece benim duvarımda yer alabilecek inanılmaz bir sanat eserinde korunuyorlardı.

Greer'i kenara çektim. "O eseri satın almak istiyorum."

Kırmızı etiketi işaret etti. "Korkarım çoktan satıldı."

"İki katını öderim. Üç katını. Ne gerekiyorsa. Başka kimsenin almasını istemiyorum."

Bir an yüzümü inceledi, sonra başını salladı. "Ne yapabileceğime bakayım." "Sadece ona benim yaptığımı söyleme."

Cleo'yu görmeden önce hissettim.

Mazzy Star'ın bir şarkısı çalıyordu ve ben "*Bugün hayaletine veda ettim*" adlı eserin önünde duruyordum. Eser şiddetliydi. Güzeldi. Müzik gibi, akılda kalıcı ve rüya gibiydi.

Ona döndüğümde, konuşmadan birbirimize baktık, birbirimizi içimize çektik. Hatırladığım kadar güzeldi, belki de daha da güzeldi.

Dolgun pembe dudakları ve omuzlarına dökülen altın kahverengi saçları vardı.

Uzun kakülleri koyu renk kaşlarını okşuyordu.

Siyah dantelle süslenmiş, göğüs kısmından etek ucuna kadar el boyaması siyah güllerin süslediği ipeksi mavi bir slip elbise giyyordu. Belki de kendi tasarımlarından biriydi.

Bakışlarım tekrar yüzüne döndü. Kayısı rengi teni ve kohl ile çizilmiş gözleri. Elmacık kemiklerinde bir dizi çil vardı.

Yutkundu, dudaklarını yaladı ve omzunun üzerinden incelediğim esere baktı.

"Muhteşem," dedim
sonunda. "Sanat mı?"

"Evet." Gözlerim, canlı rüyalarımı süsleyen o yeşil, yeşil gözlere kilitlendi. "Sanat."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Neden buradasın Gabriel?"

"Seni ve sanatını görmek için buradayım."

"Telefonlarıma hiç cevap vermedin."

Ben dışarıdayken bıraktığı mesajları kastetmiş olmalıydı. *Bir gün önce*, yerel şerif yardımcısı manila zarfını göğsüme çarparak "*Sana tebligat geldi*" diye bağırırmıştı. Sanki bundan büyük zevk almış gibi sevinçle kıkırdamıştı. Sanki hayatı boyunca bu özel görevi bekliyormuş gibi.

"Kağıtları imzaladın mı?" Beni baştan aşağı süzdü, sanki o anda imzalanmış, mühürlenmiş ve teslim edilmiş kağıtları göstermemi bekliyormuş gibi.

"Hayır." Bakışlarım onun yüzük parmağına indi. Parmak çıplaktı. Duvardaki tuvali daha yakından inceledim. Karın içindeki kirazlar değildi; yakutlardı. "Tuvali bıçakladın mı?"

Başını salladı. "On üç kez."

"Hayaletleri öldüremezsın Cleo. Onlar sadece çoktan ölmüş birinin geride kalan ruhları."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Onu öldürmeye çalışmıyordum. Sadece ondan kurtulmaya çalışıyordum."

Benden kurtulmak. Göğsümü ovuşturarak, geçmek bilmeyen acıyı hafifletmeye çalıştım.

Birkaç ay önce, kalp problemim olduğuna inanarak doktora gittim. Patlamayı bekleyen bir başka saatli bomba. Tüm testleri yaptıktan sonra, doktor kalbimin güçlü ve sağlıklı olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını doğruladı. Ama ben öyle hissetmiyordum.

Bu yüzden kendi tıbbi olmayan teşhisimi koydum: beynim hatırlamasa da kalbim Cleo'yu hatırlıyordu.

Bu garip fenomen, neredeyse hiç tanımadığım birine duyduğum yoğun özlem, bir gecede ortaya çıkmamıştı. Yavaş yavaş büyümüştü. İlk olarak, kendimi kaybetmiş bir parçam olan müziğe geri döndüğümde. Sonra, rüyalar başladığında...

"Peki nasıl gitti? Hayaleti kovabildin mi?"

Konuşmak için ağzını açtı ama cevabını hiç duyamadım.

"Merhaba. Böldüğüm için özür dilerim, ama imzanızı alabilir miyim?" Pembe saçlı kız, elime bir program ve bir kalem tutuştururken özür dilercesine gülümsedi.

Seçeneğim var mıydı? Elbette. Ama kaba davranmak istemedim, bu yüzden ön sayfaya eğik bir şekilde adımlı yazdım. Adımın sonundaki S, Cleo Babington'ın sonundaki N'ye değişiyordu.

"Çok teşekkürler," dedi, ben ona geri verdiğimde. "Erkek arkadaşım için de bir tane imzalar mısın? O utangaç olduğu için isteyemedi."

O kız ve utangaç erkek arkadaşıyla fotoğraf çektirip imza verdikten sonra Cleo gitmişti.

Onu galerinin arkasında bir grupta konuşurken gördüm, bu yüzden fark edilmeden ön kapıdan dışarı çıktım.

Otuz dakika sonra, gösteri bitti ve kalabalık dağıldıktan sonra, gölgelerin arasında saklanarak tuğla duvara yaslandım. Greer ve Cleo galeriden çıktıklarında, caddeyi geçip ön kapıda onlara katıldım, Greer ise kapıyı kilitliyordu.

"Yine sen," dedi Cleo iç çekerek.

"Akşam yemeğine ne dersin?"

Greer'e işaret etti. "Bizim akşam yemeği planlarımız var zaten."

"Bir dahaki sefere," dedi Greer, anahtarları çantasına koyup omzuna astı. "Eminim ikinizin konuşacak çok şeyi vardır."

Cleo itiraz etmeden önce Greer bir taksi çağırdı ve içine atlayarak bizi yalnız bıraktı.

"Görünüşe göre boşsun." Ellerimi çırpıttım. "Ne yemek istersin?"

Cleo dudaklarını sıkıştırdı ve ellerini beline koydu. "Hayır. Davetsiz olarak açılış geceme gelip, her şeyi bırakıp seninle akşam yemeği yememi bekleyemezsin." Parmağını bana doğru uzattı. "Bana bunu yapamazsın. Ondan sonra olmaz..." Cleo nefesini çekti, başını salladı, sonra topuklarını döndü ve sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi aceleyle uzaklaştı.

Onu kovalamadan önce tam otuz saniye düşündüm. Benden gerçekten uzaklaşmak isteseydi, taksiye binerdi. 22. Cadde'deki retro bir lokantanın önünde ona yetişip, koşmasını engellemek için koluna elimi koydum.

Bir araba hızla geçti, camları açıktı, müzik son ses çalıyordu. Tupac'ın "Holler If Ya Hear Me" şarkısı.

"İlk seferinde de bunu yaptın, değil mi? Sen kaçtın, ben peşinden koştum. Kış mevsimiydi..." Gözlerimi kısarak şakaklarımı ovuşturdum ve kaybolmadan önce anının parıltısına odaklanmaya çalıştım.

Tupac'ın müziği boombox'tan yüksek sesle çalıyordu. Kaldırımlara bir metre yüksekliğinde kar yığılmıştı. "Kürk manto giyiordun, saçlarını şapkanın içine soktum ve seni öptüm... Beni seçmeni istedim, ama sen seçmedin. Sokak köşesinde durup uzaklaşmanı izledim ve çok acıdı çünkü tek istediğim sendin..."

Cleo yavaşça dönerek nefesini tuttu. "Bunu hatırlıyor musun?" Bakışları yüzümde dolaştı. "Anıların geri mi geldi?" Sesi o kadar umutluydu ki, onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Bunun nereden çıktığını bilmiyordum. Muhtemelen anılarım asla geri gelmeyecekti ve çoğunlukla onları aramayı bırakmıştım.

Kafamı salladım. "Hayır." Ama bu tamamen doğru değildi. "Bazen gitar çalarken, belirli akorları çaldığımda aniden bir anı geliyor. Ya da belirli şarkıları duyduğumda... Bunlar sadece parçalar, bu kadar tam değil ve o kadar geçici ki yakalamak zor."

"Ne gibi? Ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Keşke ona her anının onunla ilgili olduğunu söyleyebilseydim. Ama bu ilk kez oluyordu. Diğerleri çocukluğumdan kalma eski anılardı.

"Arabanın radyosuna eşlik ederek şarkı söylediğimi hatırlıyorum, ama sürücü koltuğunda kim vardı, hiç bilmiyorum. Annemdi herhalde." Elimi çeneme sürdüm. "Babam yüzüme bağırırken ön bahçede durduğumu hatırlıyorum. 'Hayal kurmakla meşgul olduğun için çimleri düzgün biçemedin. Tekrar yap. Ve bu sefer doğru şekilde yap.'" Burun kıvırdım.

Başka bir anımda, garajda Led Zeppelin'in "When the Levee Breaks" şarkısını çalarak gitar çalışıyordum. Babam içeri daldı ve gürültüyü kesmemi söyledi. "Kız gibi şarkı söylüyorsun. Bu çok utanç verici. Asla bir şey olamayacaksın."

Ne aptalca şeyler hatırlıyorum.

Neden sadece kötü şeyleri hatırlıyordum da iyi şeyleri hiç hatırlamıyordum? Cleo bir dakika bana baktı. "Baban tam bir pislikmiş."

Yavaşça yürümeye başladık. Kahverengi taş binalardan yumuşak ışıklar sızıyordu ve gece boğucu, umut dolu bir havadaydı.

Hikayemiz yeniden başlayabilirdi. Bu gece.

Konuşmadan, sekizinci caddeden doğuya, sonra güneye doğru yürüdük. Onun yanında olmak yeterliydi. Kokısını içime çekmek. Tanımadığım bir koku.

"Parfümünü değiştirmiştin. Şimdi portakal çiçeği gibi kokuyorsun."

"Değişiklik zamanı gelmişti," dedi ve parfümünden bahsetmediğini hissettim.

Küba-Çin restoranının önünde durduk. İki sigara yaktım ve ona bir tane uzattım. Kabul etmeden önce bir an tereddüt etti. Sigara dudaklarına giderken eli titriyordu.

"Hayatıma devam etmeye hazırım," dedi. "Hayatıma devam ettim." "Biriyle tanıştın mı?"

"Birçok kişiyle tanıştım." Sigara bir nefes daha çekti, sonra kaldırıma attı ve büyük bir yangını söndürür gibi üzerine bastı. "Uzun zamandır yoktun Gabriel."

Üç yıl. Bir ömür değil. *Birçok kişiyle tanıştım*. Çenem gerildi. "Siktir et. Hadi akşam yemeği yiyelim."

Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırarak, ona kapıyı tuttum. Sigara ağzımdan çekip aldı ve ayakkabısının tabanıyla ezdi, sonra yanımdan geçip gitti. "Sesini mahvedeceksin."

Onu içeriye kadar takip ettim. "Ne önemi var ki?" Onun karşısındaki koltuğa oturdum, dizlerimiz birbirine değiyordu. "Kalbimi kırıyorsun."

Lamine edilmiş menüyü kaptı. "Sadece bir kalp kırıldı ve o kesinlikle seninki değildi."

KONUŞMA

Cleo

Gabriel'in karşısında tekrar oturmak çok gerçeküstüydü.

Onu bir daha görürsem, zihinsel ve duygusal olarak buna hazırlıklı olacağımı düşünmüştüm. Ama onu görmek istediğim en son yer, solo sergimin açılış gecesi idi. Oradaki tüm eserler bizim hakkımızdaydı. Sönmüş ikiz alevler.

Eski haline dönmüş gibiydi, belki daha da iyiydi.

Onu bronzlaşmış görmek çok garipti. Birlikteyken, solgun şehirliydik. Şimdi ise cildi, son üç yılı plajda geçirmiş gibi canlılık saçıyordu. Sanırım öyle de olmuştu.

Saçları uzamış, gömleğinin yakasına kadar uzanıyordu. Eskiden parmak uçlarımla alnındaki inatçı saçlarını geriye doğru tarardım. Ona dokunmak için her türlü bahaneyi kullanırdım. Aslında bahaneye ihtiyacım yoktu. Fiziksel temas, aşk dilimizden biriydi. Eskiden hepsini akıcı bir şekilde konuşurduk. Artık aynı dili bile konuşmuyorduk.

Kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Bize."

Daha çok, bizim sonumuza. Kadehimi onun kadehine çarptım. "Boşanmamıza."

Bal ve limon suyu ile hazırladığım rom kokteylimden güç veren bir yudum aldım ve yüzündeki somurtkan ifadeyi görmezden geldim.

"Kötü konuşmayı kes. Bir daha D harfiyle başlayan kelimeyi kullanmayalım mı?"

Bu adam inanılmazdı. Ne bekliyordu ki? Son üç yıldır telefonumu aramalarla bombardımana tutmuş gibi değildi. Kapımı çalmamış, posta kutumu mektuplarla doldurmamıştı. Duman işaretleri, posta güvercinleri veya başka herhangi bir iletişim şekli kullanmamıştı.

"Güzel gömlek," dedim.

Elini gömleğin önünden aşağı doğru geçirerek kırıksıklıkları düzeltti.

O sahneye çıkmadan önce kıyafetlerini ütülerdim ve o arkamda durur, kollarını belime dolardı ve kulağıma fısıldardı: "*Ütülemeyi nasıl bu kadar seksi hale getiriyorsun?*"

"Teşekkürler," dedi. "En sevdiğim gömlek bu."

Yüzünü inceledim. Hayır. Hiçbir şekilde hatırlamıyordu. "Onu senin yirmi dördüncü doğum günün için yapmıştım. O zamanlar en iyi arkadaşımla yatıyordun." Bunu söylemeden edemedim çünkü evet, hâlâ o kadar kindardım.

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır. Hiç hatırlamıyorum."

"Ne kadar da uygun." Güldü.

Kokteyllerimizi içip bir tur daha sipariş ettik, yemeğe neredeyse dokunmadık.

"Yüzüğün nerede?" diye sordu.

Yüzüğümün olmadığı parmağıma baktım. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Bana o kadar yoğun, o kadar odaklanmış bir şekilde baktı ki, en içteki düşüncelerimi bile görebilseydi şaşırmazdım.

Onun bakışlarının yoğunluğunu neredeyse unutmuştum. Derin kahverengi gözleri benimkini esir alıyor ve bakışlarımı ondan ayırmamı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi indirdim, parmağımı Formica'daki bir çatlağın üzerinde gezdirdim. "Şehirdeki hemen hemen tüm rehin dükkanlarını kontrol ettim ama bulamadım."

"Cleo." Elini tuttu ve elini elime koydu. Bu çok tanıdık bir duyguydu. Sıcak, nasırlı eli benim elimi kavradı. "Ne oldu?" diye sordu, sesi nazikti, kaşları çatılmıştı.

"Bıçaklı bir dilenci tarafından soyuldum. Bir gece geç saatte metrodan eve yürüyordum ve dikkatim dağınıktı. Bu çok saçma. Ben New Yorkluyum. Daha dikkatli olmam gerekirdi. Bana yüzüğü vermemi istedi, ben de 'ölümünden sonra' dedim." Boş bir kahkaha attım. "

Onunla kavga ettim ve yüzüne tükürdüm. Kaçmaya çalıştım ama saçımı tutup beni geri çekti ve boğazıma bıçak dayadı..."

"Tanrım."

"Bana 'Ya lanet yüzüğü ver ya da o güzel yüzünü parçalarım' dedi." O olaydan sonra aylarca, bıçağın soğuk çeliğinin tenime bastırıldığını hissedebiliyor ve nefesinin kokusunu alabiliyordum.

Gecenin ortasında ter içinde uyanır, boğazıma kadar yükselen panik ve kalbimin davul gibi çarpmasıyla uyanırdım. Gabriel'e uzanıp, güvende olduğumu ve dairemizde boğazımı kesmek için bekleyen bıçaklı davetsiz misafirler olmadığını doğrulamasını istediğimde, yatağın onun tarafı boştu ve korkularım üzüntü ve keder haline dönüşürdü.

Gabriel'in çenesi sıkıydı ve ellerini saçlarında gezdirip duruyordu, saçları on farklı yöne doğru dikiliyordu.

Avuç içini masaya vurarak tabakları tıkırdatıyordu. "O lanet olası pislik," diye öfkeyle konuştu. "Hiçbir yüzük buna değmez." Düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak durakladı. "Bu yüzden tuvali bıçakladın," diye tahmin etti.

Başımı salladım. "Evet."

O, hayatımın en uzun, en acımasız kışı olmuştu. Üçlü lanet. Önce Gabriel gitti. Sonra yatak odam su bastı. Ve üçlü hat trick için de yüzük.

Sanki evren, benim için değerli olan her şeyi elimden alarak bana bir mesaj göndermeye çalışıyormuş gibiydi.

Onu unut. Hayatına devam et. Uzun zaman önce gitmiş bir şeye tutunmayı bırak.

Gabriel iki eliyle elimi tuttu ve başparmağıyla yüzük parmağımı okşadı. "Şimdi nasılsın?"

Ropa vieja tabağının yanında duran yarısı yenmiş yumurta ruloya baktım. Her zamanki gibi Gabriel çok fazla yemek sipariş etmişti. "İyiyim. Gerçekten çok iyiyim. Sanat beni kurtardı. Ya da belki de kendimi kurtardım."

Terapiye gittim. Kendini savunma dersleri aldım. Sonra parçaları topladım ve hayatımı yeniden kurdum. Gabriel olmadan.

İki yıl boyunca seyahat ettim, yabancı şehirlerde yaşadım ve hayallerimin peşinden koştum. Daha güçlüydüm. Daha cesurdum. Daha dirençliydim.

Ama yine buradaydık, bir lokantada floresan ışıkların uğultusu altında masanın iki yanında el ele tutuşmuş, cızırtılı hoparlörlerden Enrique Iglesias şarkısı çalıyordu.

Ve birdenbire, yine yirmi iki yaşımdaydım, Kiev'de onun karşısında oturuyordum, kalbim ve zihnim savaş halindeydi.

Böyle bir aşk, hayatta sadece bir kez karşına çıkar.

Eğer şanslıysan.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. Benim için hâlâ çok güzeldi. Ruh dolu gözleri, dağınık saçları ve büyük, özensiz kalbi ile.

Saat geri sarıldı ve ben başka bir zamana ve yere taşındım.

İlk aşkın baş döndürücü heyecanı ve milyarlarca insan arasından ruh ikizini bulmanın heyecanı.

24 saat açık lokantalarda gece geç saatlerde her şey ve hiçbir şey hakkında yapılan sohbetler.

Yatakta geçirdiğimiz tembel sabahlar, birbirimizin vücutlarını keşfetmek ve sebepsiz yere gülmek.

Her günün sonunda merdivenleri koşarak çıkmak, kalbim boğazımda atarken, kelebeklerin kanat çırpışlarının oluşturduğu bir kaleydoskop, saatler yerine yıllar geçmiş gibi onun kollarına koşmak.

"Birlikte iyiydik, değil mi?" diye sordu, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Sanki unutulmuş hayallerin en önemli anlarını tekrar tekrar izleyerek anılarımı yad ettiğimi biliyormuş gibi.

Ağzının köşesini ısırdı, emin değildi, çünkü gerçekten hiçbir fikri yoktu ve üç buçuk yıl sonra bile, tüm güzel anılarının kaybolmuş olması hala kalbimi kırıyordu.

"Evet, birlikte iyiydik," dedim, boğazımdaki düğümü atlatmaya çalışarak. "Birbirimizi daha iyi hale getirdik ve biz... birbirimize uyuyorduk."

"Bunu tekrar deneyelim." Gabriel koltuğundan kalktı, sonra tekrar kabine oturdu ve ön kollarını masaya dayadı. "Merhaba, eski dostum. Seni tekrar görmek güzel. Gerçekten üç yıl mı geçti, yoksa sadece üç dakika mı?"

"Selam, eski dostum. Uzun zaman

oldu." Gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Çatalımızı aldık ve yemeğe başladık, sanki kendimize sıcak bir samimiyet içinde rahatlamaya ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmaya izin vermişiz gibi. En azından bir süreliğine.

"Şimdi Montauk'ta mı yaşıyorsun?" Bunu biliyordum çünkü Sean'a adresini sormak zorunda kalmıştım.

"Evet. Bir sahil kulübesi satın aldım, yabani bir çayır ekdim ve büyük, hüzünlü gözleri olan çikolata rengi bir labrador köpeği sahiplendim."

"Vay canına. Artık bir köpek sahibisin. Bu çok çılgınca." Ama onu bir köpekle hayal edebiliyordum. Salya akıtan, köpek yavrusu öpücükleri. Evlat edindiği evcil hayvanına tüm zamanını ve ilgisini harcayan.

Gabriel'in benim hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim yepyeni bir hayatı vardı.

Onun hakkında sürekli bir şeyler duymak zorunda kalmasaydım hayatıma devam etmek daha kolay olurdu, bu yüzden ortak tanıdıklarımızdan onun adını anmamalarını rica etmiştim.

O gittikten sonra, onu her yerde görüyordum. Gitarını taşıyarak sokakta yürürken. Eskiden sık sık gittiğimiz kahve dükkanında sırada beklerken. İkinci el kitapçıda rafları karıştırırken.

Hatta uçağa yetişmek için koştuğumda JFK havaalanında bile gördüm. Ama sonra o kişi başını çevirdiğinde, onun Gabriel değil, sadece dağınık siyah saçlı ve benzer bir vücuda sahip biri olduğunu gördüm ve kalbim çöktü.

Sonunda, kalabalıkta onun yüzünü aramayı bıraktım.

Ama şimdi, merakım galip geldi. "Bana müzikten bahset," dedim, pirinç ve fasulyeyi yerken. "Müziğe geri döndün mü?"

O başını salladı. "İki yıl önce gitar çalmayı öğrenmeye başladım."

"Nasıl gidiyor? Gitar ustası oldun mu? En iyilerle birlikte çalışıyor musun?" Sanki eski dostlar gibi sohbet ediyormuşuz gibi, ses tonumu hafif ve neşeli tutmaya çalıştım, trajik bir şekilde son bulan mutlu bir aşkın iki sevgilisi gibi değil.

"O kadar da değil," dedi. "Ama parmaklarımda iyi nasırlar oluştu ve her gün çalışıyorum. Gitar en sevdiğim oyuncak. Onunla oynamayı ve neler yapabileceğini görmeyi seviyorum."

"Hiç ağlattığı oluyor mu?"

"*Ağlatır* mı? Öğrenmeye ilk başladığımda, Robert Johnson'ın eski kayıtlarını defalarca dinleyip çalmaya çalışırdım. Delta blues şarkıları söylüyordum, bebeğim. Ve, ah dostum, akortlarla neler yapabileceğini anladığımda, kendimi tamamen ona adadım."

Güldüm. Komikti ama aynı zamanda da değildi. Daha önce bu kadar yetenekli, yenilikçi bir gitaristken, sıfırdan başlayıp her şeyi yeniden öğrenmek zorunda kaldığını düşünmek yürek burkucuydu.

"Tekrar çalmaya başlamaya ne karar verdin?"

"Sadece sıkıntıdan. Ya da belki meraktan," dedi. "Oturma odamda bir sürü gitar vardı ve her gün yanlarından geçip gidiyordum. Hiçbir şekilde bağlanmıyordum. Ama bir gün, bir gitar aldım ve elimde iyi hissettirdi, ben de denemeye başladım. O günden sonra her gün ona geri dönmeye devam ettim. Şimdi müzik nefes almak kadar vazgeçilmez hale geldi. Yani bu konuda haklıydın."

Müzik onu kurtardı, tıpkı tahmin ettiğim gibi.

Bali'ye gitmeden önce, tüm eşyalarımızı bölüşmek gibi pek de hoş olmayan bir görevle karşı karşıya kalmıştım. Onun kıyafetlerini, kitaplarını, CD'lerini, müzik setini ve gitarlarını topladım ve Hudson Vadisi'ndeki kulübeye taşıdım, belki bir gün onları aramaya gelirse diye.

O gün onu nihayet bırakmaya başladım. O ayrıldıktan üç yüz gün sonra, hayatımızı iki ayrı bölmeye ayırmak zorunda kaldım.

Onun ve benim. Öncesi ve sonrası. "Sen de şarkı söylersin?" diye sordum.

"Şarkı söylüyorum. Ya da en azından söylemeye çalışıyorum. Ne kadar iyi olduğumu bilmiyorum." Çatalını bıraktı ve koltuğuna yaslandı. "Hepsi deneme amaçlı. Oyun oynayan bir çocuk gibi, anlarsın ya? Çocuklar doğru yapıp yapmadıklarını umursamazlar. Sadece eğlenirler. Hayal güçlerinin onları götürdüğü yere giderler. Bıkkın, alaycı veya utangaç değildirler. Yarın, gelecek yıl veya beş yıl sonra ne olacağını umursamazlar. Sadece o anda kumdan kaleler inşa ederler ve bunda çok fazla özgürlük ve neşe vardır."

Bu doğrudu. Yaşlandıkça, çocukça merakımızı yitiririz.

Gabriel hayata yeniden aşık olmuş gibiydi. Ama neden bunu benim yanımda yapamadı?

"Montauk'a gel," dedi. "Kapımızın önünde okyanus, vahşi bir bahçe ve saçlarımızda tuzlu esinti olacak. Ben müzik yazarken senin çalışabileceğin bir sanat stüdyom var. Sen tuvaline resim yaparken sana şeftali, taze deniz ürünleri ve şarap ikram edip serenat yapacağım. Birlikte kaliteli zaman geçireceğiz ve birbirimizi yeniden tanıyacağız."

Tipik Gabriel. Her şeyi bir anda istiyordu. Beni asıl etkileyen, birbirimizi yeniden tanıyacağımız kısmıydı.

Yine de, içimden bir ses evet demek istiyordu. *Evet, evet, evet. Boşanma meselesini unutalım ve yeniden aşık olalım. Bana*

güneşte olgunlaşmış şeftaliler yedirebilir ve dudaklarımdaki suyu öpebilirsin. Şiir okuyup bana aşk şarkıları söyleyebilir ve bana veda ettiğini unutturabilirsin.

Ama tüm yükü üstlenen kişi sensen, unutmak ya da affetmek o kadar kolay olmuyor.

Telefonum çaldı ve beni şimdiki zamana geri döndürdü. Çantamdan çıkardım ve ekrana baktım, o kadar uzun süre düşündüm ki arama sesli mesaja düştü. Birkaç saniye sonra telefonum tekrar çalmaya başladı. Aramayı susturdum ve telefonu çantama koyup kapattım.

Yarın onu geri arayacaktım.

Gabriel'in gözleri kısıldı. "Senin *birinden mi*, Cleo?"

Ses tonundaki suçlama öfkemi daha da körükledi. Beni sorgulamaya hakkı yoktu, hele ki mağdur gibi davranmaya hiç hakkı yoktu. Çenemi kaldırdım. "Sana ne, Gabriel?"

"Sen hala benim karımsın. O pisliklere zaten evli olduğunu söyledin mi?"

Hiç gülmeden güldüm. "Vay canına. Üç yıl boyunca sessiz kaldıktan sonra birdenbire karın olduğumu hatırladın. Bu sana kıskanç bir sevgili gibi davranma hakkı verir mi? Biz sadece kağıt üzerinde evliyiz. Hatırlamadığın yeminlere seni bağlı tutmayacağım."

"Ya ben o yeminlere bağlı kalmak istersem?" diye meydan okudu.

O zaman beni terk etmezdin.

"Sadece kağıtları imzala. Senden bir kuruş bile istemiyorum, bu her şeyi kolaylaştırır." Çantamı aldım ve aniden yorgunluk hissederek ayağa kalktım. "Hoşça kal, Gabriel."

Onun cevabını beklemeden, ön kapıdan dışarı fırladım ve bir taksi çağırdım. Taksi kayarak durduğunda, arka koltuğa atladım ve Gabriel restorandan dışarı fırlarken kapıyı kapattım.

Taksi uzaklaşırken, o kollarını havaya kaldırdı ve başını salladı, sanki beni terk ettiğime *inanamıyormuş gibi*.

Hiç de iyi hissettirmiyor, değil mi Gabriel?

Onu cezalandırmaya çalışmıyordum. Bu, kendimi korumak içindi.

Aynı adam tarafından iki kez kalbi kırılma riskini göze alacak kadar aptal kim olabilir ki?

Bu kız değil.

KONUŞMA

Cleo

"NASIL GÖRÜNÜYOR?"

"Harika." Lanet olsun ona. Sabah güneşinden gözlerimi korumak için büyük bir güneş gözlüğü taktım. Annika ve ben Bleecker Caddesi'ndeki cupcake dükkanının önündeki bankta oturmuş, iki gece önce ayrıldığım kocamla olan karşılaşmamızı tekrar tekrar anlatırken kendimizi tıka basa yiyorduk.

"Al. Bunu dene." Annika bana pembe kremalı bir cupcake zorla yedirmeye çalıştı. "Dur." Elini itekledim. "Bir lokma daha yiyemem. Şeker komasına gireceğim." Tatlılığın etkisini gidermek için buzlu kahvemden bir yudum aldım ve inleyerek koltuğuma yığıldım.

Annika'nın tüm lezzetleri denememiz için ısrar etmesi sayesinde, aramızda yarısı yenmiş bir kutu cupcake duruyordu. Şampiyonların kahvaltısı.

"Sadece bir tane daha," diye yalvardı.

Ağzımı sıkıca kapattım ve başımı salladım. "Hayır. Olmaz. Bir lokma daha yiyemem." Ona yan gözle baktım. Annika, esnek siyah şortu ve kısa likralı tişörtüyle Nike spor giyim mankeni gibi görünüyordu. Yeni dans fitness stüdyosunun poster kızı. "Bu cupcakeler neyin nesi?"

Parmaklarından kremayı yaladı. "Matteo ve ben karbonhidrat ve şeker yememeyi denedik ve şimdi halime bak. Bir

Bir ısırık daha aldı, sonra kekleri kutuya attı ve kapağı kapattı. "Onu aldatıyormuşum gibi hissediyorum."

"Belki de şehrin diğer ucunda bir kutu donut yiyordur."

"Onu gördün mü? O adamın vücudu onun tapınağı. Benim taptığım tapınak. Dün gece Ginuwine'in "Pony" şarkısını çaldı ve seksi bir striptiz şovu yaptı, sonra biz..."

Elimi kaldırdım. "Lütfen bana daha fazla müstehcen ayrıntılar verme. O seksi hizmetçi senaryosundan hala etkileniyorum."

"Denemelisin. Tek ihtiyacın olan bir tüy süpürgesi ve kelepçeler..." "Seksi anlarını yakışıklı striptizci erkek arkadaşınla paylaşmayı bırak!" diye bağırdım

Bağırdım, tam o sırada orta yaşlı bir kadın yanımızdan geçerek bize ters ters bakarken, genç oğlu da hayretle bakıyordu.

Onlar gittikten sonra, Annika ve ben gülmekten ikiye katlandık.

"1970'den beri genç zihinleri travmatize ediyoruz," dedi Annika, bu da bizi daha da güldürdü. "Belki de sadece ateşli bir sekse ihtiyacın vardır."

"Ya da filtreli bir ağız." Diye iç geçirdim. "Boşanma davası açtığıma inanamıyorum. Çok soğuk bir hareketti." O anda doğru olan şey gibi görünüyordu ama şimdi, gün ışığında, hayatımdaki seçimleri ciddi olarak sorguluyordum.

Çok mu aceleci davranmıştım? Çok mu kalpsizdim?

"Oh, lütfen. Ne bekliyordu ki? Ömür boyu oturup onu mu bekleyecektin?"

Bleecker'da yürürken kek kutusunu çöpe attı. Annika stüdyosuna gidiyordu, ben de Jack Wells ile SoHo'daki butik otelinde buluşacaktım.

"Neden tam da hayatımı yeniden düzene sokarken ortaya çıktı ki?"

"Tamam, öncelikle, hayatını düzene soktun." Annika beni baştan aşağı süzdü. Üzerimde bir tişört ve el boyaması Carhartt iş pantolonu vardı. Günlük üniformam. "Harika görünüyorsun ve muhteşem bir kariyerin var. Her zamankinden daha iyisin." Bana parmağını salladı. "O yüzden, tüm emeklerini boşa çıkarmaya kalkışmasına izin verme."

"Hayır, biliyorum. Ama onu terk ettim." Sadece terk etmekle kalmadım, kaçtım.

"Ne olmuş yani? O senin kalbini kırdı. Sen yıkılmıştın. Ben oradaydım, hatırladın mı? O adam sana cehennemi yaşattı. Ayrılan oydu," diye hatırlattı bana. "Sen onun için oradaydın ama sen ona ihtiyacın olduğunda o neredeydi?"

Kendisi için bile ortaya çıkamıyorken benim için ortaya çıkamayacağını söyleyebilirdim. Koşulların olağan dışı olduğunu ve hiçbirinin onun suçu olmadığını söyleyebilirdim. Ama şimdi gayet iyi görünüyordu, o zaman bu kadar uzun süre ortadan kaybolmasının mazereti neydi?

"Kesinlikle haklısın," dedim, tekrar kendimi toparlayarak. Yaptıklarım tamamen haklıydı. "Onun umursayacağını bile beklemiyordum."

"Aynen öyle. Seni geri istiyorsa, bunun için çabalaması lazım. Seni hak ettiğini kanıtlaması lazım, tersi değil. Ama kim bilir? Belki yeniden aşık olursun." Elini kalbine götürerek iç geçirdi. "Ne kadar romantik olurdu?"

Hain.

Gabrieli deli gibi, içten ve derinden sevmiş olsam da, o gittikten sonra kendimi daha çok sevmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Son birkaç yıldır tüm odak noktam buydu. Kendime ve değerli hayatıma yeniden aşık olmak.

Başka erkeklerle tanışmış mıydım? Elbette. Hatta birkaçıyla öpüşmüştüm. Bali'de tanıştığım Avustralyalı bir film yapımcısı. Paris'te tanıştığım Fransız bir gazeteci. Ve yeni milenyum müjdeleyen havai fişeklerin Thames Nehri üzerinde patladığı yılbaşı gecesinde tanıştığım İngiliz bir sanatçı.

Ama çoğunlukla erkekler, istemediğim ve ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığıydı, bu yüzden yüzeysel ilişkilerde kaldım ve ilk çekicilik ve yeni biriyle öpüşmenin baş döndürücü heyecanının ötesine hiç geçmedim.

Daha fazlasını peşinde koşacak zamanım, enerjim ya da ilgim yoktu. Moda tasarımımdan uzaklaşıp sanata yönelme kararını verdikten sonra, kendimi tamamen buna adadım.

Sanatınızda risk almıyorsanız, ne anlamı var ki?

Bu yüzden beni en çok korkutan şeyi yaptım ve sanatımı, dolayısıyla kendimi dünyaya sundum. Kamusal alanlarda enstalasyonlar. Londra, Paris, Basel'de grup ve kişisel sergiler. Eleştirmenlerin, koleksiyoncuların ve galericilerin yargılaması, övmesi, yerden yere vurması veya övmesi için açık bir davet.

Sanatçı olarak geçimini sağlayan şanslı azınlıktan biriydim ve şimdi, Greer sayesinde, başka bir iş daha almıştım.

Jack, SoHo'daki Arnavut kaldırımli bir sokakta eski bir tekstil fabrikasının önünde beni bekliyordu. Soluk renkli kot pantolon ve lekesiz beyaz tişört giymiş, gözlerini aviator güneş gözlüğüyle koruyarak tuğla duvara yaslanmış, güneşin tadını çıkarıyordu.

Ne giyerse giysin, her zaman GQ dergisinin fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyordu.

Jack Wells altın gibiydi. Altın rengi teni. Güneşin sarısı ile karışmış kahverengi, dağınık saçları. Altın yeşili gözleri ve Hollywood gülümsemesi.

Altın, altın, altın.

Greer bizi birkaç yıl önce tanıştırdığında, onu zengin bir playboy olarak görmüştüm. Çok zengin. Çok çekici. Çok yakışıklı. Her şeyde aşırı.

Hiç benim tipim değildi.

"Merhaba, güzelim." Bana çekici gülümsemelerinden birini attı ve yanağıma öptü, sonra başparmağını ağzımın köşesine sürüp emdi. "Mmm. Tadı çok tatlısın."

Dilimle dudaklarımı yaladım, kaçırdığım şekerlemeyi yakalamak için. "Kahvaltıda bir düzine cupcake yedim."

"Sınırlarda yaşıyorsun. Tarzını seviyorum, Babs."

O takma adı hiç sevmiyordum ama herkesin Wellsy dediği bir adamdan ne bekleyebilirdin ki?

"Önce güvenlik." Kafama bir baret taktı, sonra kendi baretini taktı ve beni içeriye götürdü. "Hala inşaat alanı ama genel bir fikir edinebilirsin."

"Eylül'e kadar hazır olacak mı?" diye sordum, lobideki konsiyerj masasının önündeki mermer levhaların yanından geçerek.

"Umarım. Odaların çoğunu zaten rezerve ettik," dedi, ezilmiş camdan yapılmış gibi görünen geniş, şişe yeşili merdivenleri tırmanırken. Jack de bunun doğru olduğunu doğruladı.

"Burası ana salon ve bar olacak." Jack, aydınlık ve havadar alanı koluyla işaret etti, ama biz geride kalarak, açık tuğlaları yeniden derzleyen ve iskele kulelerinden yüksek tavanları sıvayan inşaat ekibinin yoluna çıkmamaya çalıştık. Başka bir ekip ise çekiçlenmiş bakır bar tezgahı olan meşe bir bar kuruyordu.

Kemerli pencerelerden oluşan bir duvar, çizgili bir tente kurdukları terasa bakıyordu.

"Hangi tarzda dekore ediyorsunuz?" diye sordum ilerlerken.

"Endüstriyel şıklıkla vintage lüksün karışımı. Bolca zengin deri, lüks döşeme, mücevher tonlarında kadife. Rock and roll'a selam çakarak mahallenin sanatsal, yaratıcı havasına sadık kalmak istiyoruz. Evden uzakta bir ev gibi, ama sonsuz derecede daha havalı."

"Bu, vintage seven, sanatsal ruhuma hitap ediyor," dedim. "Şimdiden hayal edebiliyorum."

"Büyük açılışımıza gelmelisin. Bunu resmi bir davet olarak kabul et."

Gülerek, "Tamam. Orada olacağım," dedim. Onu takip ederek başka bir kapıdan geçip koridoru geçtim.

"Burası Club Lounge olacak. Pikapta çalan plaklar, lüks kanepeler, bir bar..." Büyük bir tuğla duvara işaret etti. "Ve senin eserinin yer alacağı yer burası."

Duvarın büyüklüğünden korkarak ona baktım. Jack'in bağlantıları sayesinde, eserimin muhtemelen yaratıcılar, rock yıldızları ve ünlülerin uğrak yeri olacak bir otelde sergilenecek olması hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Ellerimi sıkıca kavrayıp göğsüme bastırdım, sakinleşmeye çalıştım ama başaramadım. "Tamam, şimdi resmen gerginim."

Elini sallayarak endişelerimi giderdi. "Endişelenme. Greer bana portföyünü gösterdiğinde, çoktan ikna olmuştum. Ama geçen gece eserlerini gördüğümde daha da etkilendim." Bana gülümsedi. "Sen, Cleo Babington, sanat dünyasının gözdesisin. Ne ters gidebilir ki?"

Gergin bir şekilde güldüm. "Öyle deme. Uğursuzluk getirirsin. Ve ben sanat dünyasının gözdesi değilim." Basında oldukça yer almıştım. Hak ettiğim ya da etmediğim başka bir konu.

Bir kez daha, şöhretim ve "hızlı yükselişim"in tanıdıklarımın mı yoksa sanatımdan mı kaynaklandığını sorgulamaya başladım.

Hâlâ ölü bir rock yıldızının kızıydım. *Hâlâ* bir rock yıldızının ayrılmış karısıydım.

Ve bir İngiliz sanat eleştirmeni daha da derine inerek, çalışmalarında Nigel Babington'ın etkisini görebildiğini iddia etti. Büyükbabamı pek tanıımıyordum, bu yüzden çalışmalarımı en ufak bir şekilde bile etkilememişti.

Siktir et patriarkayı. Beni her yerde takip ediyordu. Hiçbir zaman sadece kendi başarımla yargılanacak mıyım? Magic 8 Ball bana *hayır* dedi.

Jack ve ben kasklarımızı çıkarıp dışarı çıktığımızda, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Bana çıkma teklif ediyorsan, cevap evet. Kesinlikle evet."

Gülerek, "Vay canına, çok kolaysın" dedim.

"Kolay mı?" diye alay etti. "Seninle randevuya çıkmak için iki yıl bekledim."

Jack Wells'in beni beklediğine hiç inanmıyordum.

O, her zaman kolunda muhteşem bir manken olan türden bir adamdı.

"Bana ne sormak istemiştin?"

"Ah, doğru." Boğazımı temizledim ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Ben Basquiat değildim, ama Greer bir sanat eseri için altı haneli bir anlaşma yapmıştı. Daha önce de eserlerimi satmıştım, ama hiç bu kadar para almamıştım. Birinin benim eserlerim için yüz bin dolar ödeyeceği düşüncesi delice geliyordu.

Ama para hassas bir konuydu, nadiren, hatta hiç konuşmadığım bir konuydu, bu yüzden bu konuda dikkatli davranmak benim yararına olacaktı.

"Neden yeni bir sanatçının eserine bu kadar çok para ödüyorsun?" diye patladım. Kelimelerimi dikkatlice seçme çabam boşa gitmişti.

Çenesini eğdi ve aviator gözlüklerinin kenarından bana baktı. "Sence beni dolandırıyorlar mı?"

Kafamı salladım, sonra başımı salladım. "Hayır. Yani... Bilmiyorum."

Jack bana eğlenceli bir gülümseme attı. "Karışık sinyaller veriyorsun, Babs. Ne demek istiyorsun?"

Yüksek sesle nefes verdim ve sadede geldim. "Benim adım için mi, yoksa sanatım için mi para ödüyorsun?"

Jack başını eğdi ve çenesini okşadı. "İkisi de dersem hassas duygularını incitir mi? İkisini birbirinden ayıramazsın, tıpkı benim babamın kim olduğu ve sosyetik annemin çevresine kimlerin kabul edildiği için bana kapıların açılmadığını iddia edemeyeceğim gibi.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu şekilde bu kapıdan içeri girdim. Ailemin bağlantıları sayesinde. Bu yüzden iş girişimlerim bu kadar ilgi görüyor. Aynı şey senin için de geçerli. Sen, rock and roll kökleri olan, zorunluluktan değil, tercihten dolayı bohem bir yaşam süren bir New Yorklu sanatçısın. Bu otelin tüm vizyonunu kişileştiriyorsun. Ama..." Parmağını kaldırdı. "Eğer sanatın boktan olsaydı... eğer bu kadar kışkırtıcı, cesur ve özgün olmasaydı, seni reddederdim. Bu soruna cevap oldu mu?"

Sanırım bu da diğer cevaplar kadar iyiydi. Hoşuma gitmemiş olsa da, en azından dürüsttü. Adını değiştirebilir ve istediğin kadar spot ışıklarından uzak bir hayat sürebilirdin, ama bu yine de insanların

ve senin kim olduğun ya da nereden geldiğin de değişmezdi.

"şimdi bu konuyu hallettiğimize göre," dedi Jack, "bu akşam saat sekizde Balthazar'da iki kişilik rezervasyon yaptırđım." Bu akşam yemeğine kimin katılacağı konusunda herhangi bir karışıklık olmaması için aramızda bir hareket yaptı.

"Ne kadar kstahsın. Sen çok kurnazsın, Jack Wells. Ama sen benim tipim değilsin."

"ok mu ekicisin?" "ok mu zenginsin?"

O güldü. "Seninle ne yapacağım ben? İşleri bir erkeğe kolaylaştırmıyorsun, değil mi?"

"Bu benim cazibemin bir parçası." Gülümsedim.

Ellerini ovuşturdu. "Neyse ki zorlukları severim. Gelmezsen, barda yalnız başına yemek yiyen adam olacağım. Hiç vicdanın yok mu?"

Gülerek başımı salladım ve "Tamam, olur" dedim.

Boşanmamın eşiğindeyken, bu bir randevuya çıkmak için pek de ideal bir zaman gibi görünmüyordu. Ya da belki de mükemmel bir zamandı. Sadece bir akşam yemeğiydi, evlilik teklifi değil.

Ayrıca Jack eğlenceli biriydi ve onunla birlikte olmak kolaydı. Perşembe gecesi Gabriel ile yediğim akşam yemeğinin tam tersiydi.

Dolabımın arkasındaki aynada kendime bir kez daha baktım.

İpeksi siyah mini etek eski koleksiyonlarımdan birine aitti. Onu, beline kadar uzanan, kısa kollu siyah örgü bir st ve straplez, öldürücü topuklu ayakkabılarla kombineledim. Her zamanki kanatlı siyah göz kalemi görünümü tamamladı. Xavi bana dumanlı göz makyajı yapmayı öğretmeye çalışsa da, henüz bu sanatı tam olarak ğrenememiştim.

Son anda, makyaj çantamdan kırmızı rujumu çıkardım ve dudaklarımı kırmızıya boyadım. İşte. Bitti. Rujun kapağını kapattım ve zil çalarken onu çantama attım.

Jack'e restoranda buluşacağımızı söyledim, ama o bir araba göndermek konusunda ısrar etti. Belki de kaçma ihtimalim olduğunu düşündü.

"Hemen iniyorum," dedim interkomdan.

Arkamdan kapıyı kilitledim ve merdivenlerden inerken tırabzana tutundum. Bu topuklu ayakkabıları sadece bir kez giymiştim ve şimdi nedenini hatırladım. Güzel görünmek için tasarlanmışlardı, merdivenlerden koşmak veya şehir bloklarında sprint yapmak için değil. Muhtemelen buz üstünde Bambi gibi görünüyordum, ama şimdi geri dönüp ayakkabılarımı değiştirmek için çok geçti.

Ön kapıyı açtım, şoförün şehir arabasında beklediğini umuyordum beklediğini umuyordum.

Ama onun yerine, eski beyaz V yakalı tişörtü, aynı derecede eski dizlerinde delikler olan eski bir siyah kot pantolon ve bağcıklı siyah asker botları giymişti.

Bir motosiklete yaslanmış, sigara içiyordu ve her genç kızın fantezilerindeki kötü çocuk gibi görünüyordu.

Ne zaman böyle oldu?

Aşık olduğum adam sigara içmezdi ve motosiklet kullanmazdı.

Tanrım. Çok seksi görünüyordu.

Sıcaklık birdenbire yirmi derece mi yükselmişti? Ateş basmış gibi hissediyordum.

Kendimi onun motosikletinin arkasına atlayıp kollarıma sarıldığımı, ellerimi karın kaslarına koyduğumu ve o motoru çalıştırıp titreşimler vücudumu sararken bacaklarımı onun bacaklarına bastırdığımı hayal ettim.

Uyluklarım gerildi.

Kötü Cleo. Kendine gel. Tehlike seksi değildir.

"Artık motosiklet mi sürüyorsun?" Sigara içmekle birlikte, damarlarına eroin enjekte edip günü bitirmiş gibi görünüyordu.

Beni baştan aşağı süzdü, sonra sigarasını yere attı, botuyla ezdi ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Çok güzelsin." Saçımın bir tutamını parmağına doladı ve hafifçe çekti. Nefesim kesildi, ama onun cazibesine karşı kendimi hazırlamaya çalıştım.

Akşam güneşi yüzüne eğik bir şekilde vuruyor ve onu sıcak, altın bir parıltıyla kaplıyordu, ben de bu parıltının tadını çıkarmak istiyordum. Ama boynundaki ankh dikkatimi çekti. Onu koparmak, topuğumla ezmek ve nehre atmak istedim.

Onu korumak için çok uğraştım. Hiç de iyi şans getirmedi.

"Dinle, geçen gece için özür dilerim," dedi, bakışlarını tekrar yüzüne çekerek. "Sanat sergine öylece dalmamalıydım. Ve

ne yaptığını ya da kiminle yaptığını sorgulama hakkım yok. O ayrıcalığı, oradan ayrıldığımda kaybettim." Dudak köşesini ısırdı. Savunmasız, umutlu. "Yeniden başlasak nasıl olur?"

"Hayatın öyle işlediğinden emin değilim."

"Tamam." Elini saçlarının arasından geçirdi ve kolunu indirmeden önce iç bicepsindeki dövmeyi gördüm. "Bir randevuya ne dersin?"

"Ben..." *Randevu mu?* "Dövende ne yazıyor?"

Sol kolunu uzattı, böylece okuyabileyim: *Sevdiğimiz güzelliği yaptığımız şey olsun. Diz çöküp yeri öpmek için binlerce yol vardır; eve dönmek için binlerce yol vardır.*

Rumi'den bir alıntı. "Çok güzel."

Bu bana, onun beni her zaman evi olarak gördüğünü hatırlattı. Tıpkı benim gibi, gerçek benliğini ve amacını aramak için dünyayı dolaştığını hatırlattı.

Ve şimdi yine başlangıç noktasına dönmüştük. Aynı yer, farklı insanlar.

"Benimle çıkmak ister misin?" diye sordum, tam da şehir arabası durduğunda. "Kahve içerek başlasak nasıl olur?"

Dudaklarımı ısırarak düşündüm. En azından ona bunu borçluydum. "Tamam. Ama *sadece* kahve."

"Sadece kahve," diye kabul etti. "O kirli zihninde başka fikirler kurma. Ben öyle bir adam değilim."

Gözlerimi devirdim. Ama şimdi o düşünceleri tekrar kafama sokmuştu ve tek düşünebildiğim, binlerce kez öptüğüm o dudaklardı. Ellerimin ezbere bildiği kasları, tendonları ve vücudunun hatları. Ve Gabriel ile seksin her zaman seksten çok daha fazlası gibi hissettirmesi. Kalp, zihin, beden ve ruhun kutsal bir birleşimi gibi.

Gabriel motosikletine binerken arka yolcu kapısını açtım. "Saat onda seni alırım."

Kaskını bile takmadan motorunu çalıştırdı ve caddeden hızla uzaklaşırken ben kaldırımda durup başımı salladım.

Kendini öldürmeye mi çalışıyordu?

Bu aptal, kasksız araç kullandığı için tutuklanacaktı. *Ya da belki rock yıldızları serbest kalırdı,* diye düşündüm acı bir şekilde arka koltuğa kayarken ve derin nefesler alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken.

Gabriel ile kahve asla sadece kahve değildi.

İlk seferinde bu karmaşaya bu yüzden girmiştim.

Önce kahve, sonra bir bakmışsın ruhunun sırlarını paylaşıyorsun.
Ama bu sefer öyle olmayacaktı.
Tek istediğim bu işi bitirmektir.

KONU 47

Cleo

BALTHAZAR, soluk safran rengi duvarları, teneke tavanı ve antika ışıklarıyla Paris'teki brasserielerden daha Parisli görünüyordu.

Jack, lacivert spor ceket ve koyu renk kot pantolonun altına giydiği temiz beyaz gömleğiyle, zink barda beni bekliyordu, her zamanki yakışıklı ve kibirli haliyle.

Gabriel'i kafamdan çıkardım ve *Mission Fun*'a odaklandım.

"Merhaba," dedim, Jack'e takdirle bir bakış atarak yanına yanaştım ve sanki hiç tanışmamışız gibi davrandım. "Buraya sık gelir misin?"

"Merhaba sana da." Kalçasını bara dayadı ve beni süzdü. "Ben düzenli gelirim. Ya sen?"

"İlk kez. Senin kadar sık değilim."

"Kendini küçümseme." Bakışları bacaklarımdan aşağıya doğru kaydı. "Ayakkabıların çok seksi. Hemen köşede bir yerim var." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Buradan çıkmak ister misin?"

Gülmemi bastırdım ve elimi göğsüne koyarak onu hafifçe ittim. "Ben öyle bir kız değilim."

Çenesini okşadı, sonra ellerini kaldırdı. "Tamam, bak ne diyeceğim. Önce sana akşam yemeği ısmarlayayım mı? İç şunu." Martini kadehini dudaklarıma götürdüğünde güldüm.

Bir yudum aldım, sonra geri çekildim ve onu güldüren bir yüz ifadesi yaptım. Halka açık bir yerde olmasaydık, onu tükürürdüm. Ne yazık ki, yutmak zorunda kaldım.

"Bu ne?" Onun su bardağına uzandım ve yeşil zeytinlerin tadını gidermek için bir dikişte içtim.

"Kirli martini. Cin ve zeytin suyu. Sevmediğin anlaşılıyor?"

"Cin fena değil," dedim, suyundan limon dilimini çıkarıp emerek. "Sadece zeytinlerle bir sorunum var."

"Zeytinler sana kötü bir şey mi yaptı?"

"Bana o kadar kötü davrandılar ki, bir daha asla zeytin yemeyeceğim."

Bir keresinde Gabriel ile turneye çıktığımızda, gıda zehirlenmesi geçirdik ve bütün gece tuvalete koşup kusarak geçirdik. *Ne romantik*. Aslında gıda zehirlenmesi mi yoksa mide virüsü müydü bilmiyorum, ama daha önce bir barda oturmuş ve bir tabak yeşil zeytin yemiştım. Artık yeşil zeytine bakınca bile midem bulanıyordu.

Ama ertesi sabah yatakta yatarken, solgun ve titrek bir halde, kendimizi gerçekten iğrenç hissederken, Gabriel bana bakıp "Kendimi bok gibi hissediyorum" dediğini hatırlıyorum.

Ben inledim. "Bana mı söylüyorsun?"

"Hayır. Yani, saçını tutmalıydım. Senin için bunu yapmalıydım."

Ve bunun bana söylediği en tatlı şeylerden biri olduğunu düşündüm. Benim kadar acı çektiği halde böyle bir şeyi düşünebilmesi... Gabriel işte böyleydi.

Maître d' bize masamızın hazır olduğunu söyledi, bu taraftan, tam da zamanında. Bütün gecemi anılarla geçirmek istemiyordum.

Jack, elini belime koyarak beni masaya kadar eşlik etti ve ben iki masanın arasından geçip onun karşısındaki kırmızı deri koltuğa oturdum.

Masalar küçüktü ve birbirine çok yakındı, ama oda geniş ve hareketliydi, herkesin muhteşem görünmesini sağlayan yumuşak ışıklandırmasıyla kalabalık bir tren istasyonu gibiydi.

Soğuk beyaz şarap ve deniz ürünleri, çiğ istiridye ve kabuklu deniz ürünlerinden oluşan devasa gümüş bir deniz ürünleri kulesi eşliğinde, Jack'e birkaç ay önce Londra'da izlediğim bir filmin tüm konusunu anlattım. "Bunu sana anlatıyorum çünkü Dickie Greenleaf'i canlandıran aktör Jude Law'a o kadar benziyorsun ki

garsonumuzun seni Dickie Greenleaf *sandığını* düşünüyorum." Bir başka Dick. Kendi kendime güldüm.

"Açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler. Filmi mahvetmeye çalıştığını sanmıştım." Kaşlarını kaldırdı. "Yoksa bu bir uyarı hikayesi miydi?"

"Zavallı Dickie," diye iç geçirdim. "Milyoner bir playboy olmanın bedeli bu. Dışarıda dikkatli ol."

"Orası bir orman. Bu arada, seni son gördüğümde Bali'ye gidiyordun. Nasıldı?"

"Büyülüydü. Ormanda çok yoga yaptım ve meditasyon yaptım," dedim, bir parça ıstakozu ağzıma götürürken. "Sen de Los Angeles'a gitmiştin. Santa Monica oteli nasıldı?"

"Büyülüydü," diye şaka yaptı. "Beni ziyaret ederek sürpriz yapacağını umuyordum. Hatta odalardan birine senin adını verdim. Babalicious," diye ciddi bir ifadeyle söyledi.

Gülmekten ikiye katlandım. "Bu gerçekten korkunç. Ve sen çok yalancısın. O mankenle çıkıyordun."

"Sen de hala eski sevgiline aşıktın. Onu hala unutamadın mı?"

Omuzlarımı silktim ve gözlerimi indirdim. "Tabii ki. Üç yıl oldu."

"Ahh evet, sihirli üç yıl. Yine de, hala bekarsın ve çok uygunsun. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Seçiciyim."

"Gururum okşandı."

"Kolayla karıştırma," diye uyardım.

"Asla karıştırmam." Masaya doğru eğildi. "Istiridye?"

Akşam yemeğinden sonra, antika aynalar ve yumuşak ışıklandırma olan bir bara gittik.

Jack beni bar taburesinden çekti mi, yoksa ben kendi isteğimle kayıp düştüm mü bilmiyorum, ama birden kendimi onun bacaklarının arasında, onu öperken buldum. Elleri saçlarımda, dili ağzımdaydı ve o kadar usta bir öpüşüyordu ki, daha fazlasını istemek hiç de şaşırtıcı değildi.

Mmm, çok güzel kokuyordu. Sıcak baharat ve bergamot gibi. Seksi ve baştan çıkarıcı. Onun kokusuyla dolu bir fiçıda sırtüstü yüzmekten mutluluk duyardım.

Geri çekildim ama kollarımı boynuna doladım. "Bir barda öpüşüyoruz."

"İki lise öğrencisi gibi. Ne utanç verici," dedi, kalçalarımı kavrayıp beni kendine çekti.

Tekrar öpüşmeye başladık.

Biraz çakırkeyifken ve birinin öpücükleriyle kafayı bulurken tüm sorunlarını unutmak çok daha kolaydı.

Jack'in tadı yaşlı viski gibi güzeldi. O kadar güzeldi ki ağlayabilirdim. Ve başka bir evrende, o benim hayallerimin erkeği olurdu.

Ama bu evrende, ayrıldığım kocamın ruhani, akıldan çıkmayan, tüylerimi diken diken eden sesi, küçük fantezi dünyamı bir anda parçaladı ve beni gerçek dünyaya geri getirdi, başıma bir kova buzlu su dökmüş gibi.

Aniden, Jack'in öpücükleri beni soğuttu.

O kadar ani bir şekilde çekildim ki, uyluklarımın arkası bar taburesine çarptı. Topuklarımla tökezledim ve Jack beni yakalayıp ayağa kaldırmıyorsa, kışımaya düşecektim.

Dişlerimi sıktım ve yenilgiye uğramış bir şekilde tabureme çöküp avucumu bara vurdum.

Etrafımızdaki sohbetler ve kadehlerin çınlaması bile Gabriell'in sesini bastıramadı. Dünyanın en uzun şarkısı çalmaya devam etti.

Gabriell'in benim için yazdığı şarkıydı. Kaseti yok etmeden önce yatak odamda dinlediğim şarkı. İlk albümünün ilk şarkısı. Her seslendirdiğinde kadınları çılgın atıp ağlatan şarkı.

Kadınlar onu sahne arkasında ve otelinin önünde beklerdi. Adını haykırırlardı. Ona dokunmaya ve ona olabildiğince yaklaştırmaya çalışırlardı. Ama o hiçbir zaman bu cazibeye kapılmamıştı.

Bunun, aşkımızın ne kadar güçlü ve kırılmaz olduğunu kanıtladığını düşünmüştüm. Turne hayatının getirdiği baskıya, mesafeye, ayrı kalmaya, uyuşturucu ve kadınların cazibesine dayanmak, birbirimize olan bağlılığımızın kanıtıydı.

Sonsuza kadar birlikte olacağımıza gerçekten inanıyordum.

Biri sizi terk ettiğinde, geçmişin yasını tutmazsınız. Olabilecek olan geleceğin yasını tutarsınız.

"Bunun olasılığı ne kadar?" dedi Jack gülerek, sonra hoparlörlere suçlayıcı bir bakış atarak iç geçirdi.

Gabriel. En büyük engelleyici. "Maalesef, ortalamadan daha yüksek."

"Modeli hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Bu şarkıyı sürekli çalardı. Tekrar tekrar çalardı. Bir keresinde onu ağlarken yakaladım ve ne olduğunu sordum. O da 'Kimse beni hiç öyle sevmedi' dedi. Ertesi gün ayrıldık."

İçkimi bitirip bardağı meşe barın üzerine koydum. "Eğer teselli olacaksa, o tür bir aşk uzun sürmez."

KONUŞMA

Gabriel

Ameliyatımdan sonraki aylarda hiçbir şey hissetmemekten, her şeyi aşırı hissetmeye geçmişim.

Artık sürekli duyguların saldırısı altında eziliyordum. Onların içinde boğuluyordum.

Gitarımı çaldım.

Onun o lanet olası kırmızı dudakları. Öpülmeye can atıyor. Çok baştan çıkarıcı.

Neden onun ne yaptığı ya da kiminle yaptığı umurumda değil demiştim ki? Umurumdaydı lan.

Gitarımı tekrar çaldım.

Dün gece, ona o pisliği (sanırım sevgililerinden *biri*) terk edip benimle akşam yemeği yemesi için yalvarmak yerine, oradan uzaklaşmak için tüm gücümü kullandım.

Daha yüksek sesle gitarımı çaldım, bu kadar uzun süre beklediğim için kendime lanet ettim.

Çok mu geç kalmıştım? Başka birine, ona iyi davranan ve tam da hak ettiği türden bir adama aşık olmuş muydu?

Bu yüzden mi boşanmak istiyordu?

Sol elim gitarın sapını sıkıca kavradı, diğer elim ise tellere çarptı.

"Ne yapıyorsun sen dostum? Saat sabahın sekizi."

Eddie uyanmış olduğu için, üzerinde çalıştığım melodiyi çaldım. Haftalardır kafamdan çıkmayan melodiyi.

Eddie, uzun kıvrık saçları dağınık halde, iç çamaşırlarıyla oturma odasını geçti ve orta parmağını çenesindeki sakalın üzerinde gezdirdi.

"Tamam, sen kazandın, pislik." Esneyerek davulunun arkasına geçti, çubuklarını havaya attı ve yakaladı, hazırды. "Hadi dinleyelim," dedi ve zil çaldı. "Güzel ve yüksek sesle, komşular da güzellik uykusundan mahrum kalsınlar."

Ben açık pencerenin önünde durup açılış akorlarını çaldım, o da ritmi tuttu.

"Öfke. Depresyon. Aşk. Umut." Akortlarla oynadım ve D'yi düşürdüm.

"Her zamanki havan. Anladım," dedi Eddie. "Güne başlamak için melankoliden daha iyi bir şey yok."

Yavaş, nazik bir balad çaldım, balad gelişerek güçlü bir marşla sona erdi. O da katıldı ve doğru sesi bulmaya çalışarak bir süre vokalsiz çaldık.

Sonunda bir araya gelmeye başladığında, sabah saat beştan beri üzerinde çalıştığım sözleri söyledim, muhtemelen pencereleri kırabilecek notalara ulaştım.

Bitirdiğimde, kendimi Eldridge'deki bir apartman dairesinde, kirli pencerelerden sabah güneşinin içeri süzıldığı bir ortamda bulduğuma şaşırdım.

Biri yan dairedeki duvara vuruyordu ve aşağıda bir kadın "Kapa çeneni!" diye bağıırıyordu.

Eddie çalmayı bırakmış ve bana bakıyordu.

Gitarımı topladım ve bakımsız bir ev bitkisinin yanındaki köşeye koydum. Parke zeminde ölü yapraklar vardı.

"Berbat ses çıkardı, değil mi?"

"Evet dostum, sesin berbat." Eddie başını salladı. "Kimse senin gibi şarkı söylemiyor. Geri döndüğüne sevindim. Lanet olsun, *burada* olduğuna sevindim."

Ne demek istediğini anlıyordum. Burada, bu dünyada, öbür dünyada değil.

Tişörtümü başımdan geçirdim ve geri kalan eşyalarımı sırt çantasına tıktırdım. Otis'i almak için saat beşe kadar Montauk'a dönmem gerekiyordu.

Ne yazık ki, köpeğim şehir hayatını sevmiyordu. Daha doğrusu, Eddie'nin dairesinde kapalı kalmaktan hoşlanmıyordu. Onu son kez

Eddie'nin kanepesini mahvetti ve botlarını çiğnedi. Onu suçlayamazdım. Sadece biraz sevgi ve ilgiye ihtiyacı vardı. Hepimizin ihtiyacı yok mu?

"Seninle turneye çıkmayı özledim. Yola çıkmak için sabırsızlanıyorum." Ona baktım. "Sen hep yoldasın."

"Evet, ama bu farklı. Ben sadece turneye çıkan bir grupta davul çalan bir adamım. Orada gerçek bir bağ yok. Biz daha çok bir aile gibiydik. Harika zamanlar geçirdik. Sen Cuervo'yu fazla kaçırıp şarkı sözlerinin yarısını unuttuğun zamanlar hariç."

Kıkırdadı. "Lollapalooza'da bir keresinde tüm sevgiyi hissedip kalabalığın üzerine atlamaya karar vermiştin. Sahneden kuğu dalışı yaptın. Çarmıha gerilmiş İsa gibi görünüyordun." Bacaklarını açıp kollarını uzattı, başını geriye attı. "O kadar çok elden ve dudaktan geçtin ki, sahneye geri döndüğünde gömleğini kaybetmiştin ve vücudun ruj ve aşk ısırıklarıyla kaplıydı. Ama sen şarkı söylemeye devam ettin. Bu gerçekten efsanevi bir andı dostum."

Bu olayların gerçekten yaşayıp yaşamadığından ya da Eddie'nin benim hatırlamadığımı bilerek eğlence için uydurduğundan hiç emin olamadım. "Sen uyduruyorsun."

Ellerini kaldırarak güldü. "Hayatım üzerine yemin ederim, bu gerçekten oldu. Eminim videoları da vardır," dedi. "Müziğinin hepsinin Napster'da olduğunu biliyorsun, değil mi? Geçen gün kontrol ettim." Köşedeki bilgisayarını işaret etti. "Bütün gençler şimdi senin müziğini keşfediyor. Bu çok havalı." Ben bilemezdim. Avukatım telif hakkı ihlali nedeniyle dava açmamı tavsiye etmişti, ama benim neyim vardı ki? Bilgisayarım yoktu, Napster'a hiç girmedim

Napster'da hiç bulunmadım ve eski müziklerimi hiç dinlemedim.

"Birkaç hafta sonra görüşürüz." Çantamı omzuma attım ve kahvaltı tezgahından kaskımı aldım. "Şansım varsa kimse gelmez."

"Hayal kurmaya devam et, bebeğim. Salon dolup taşacak. Eski şarkılardan bazılarını çalmalısın. Ve albüm için yeni şarkılar bulmaya çalışıyorsan, kaydettiğin şarkılardan bazılarının gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum. Bir kez daha dinlemelisin."

"Hayır. Bir kez dinledim, bu kadarı yeter. Eski şarkıları çalmayacağım."

"O zaman ne çalacağız? Elinde ne var, bir şarkı mı?"

"Birkaç gün erken gel de prova yapalım. O zamana kadar albüm için yeterince şarkı yazmış olurum." Saçmalıyordum. O zamana kadar daha fazla şarkı yazıp yazamayacağımı bilmiyordum ama kesinlikle yazmam gerekiyordu.

"Siktir git," dedi Eddie, ben kapıdan çıkarken yatak odasına doğru yöneldi. "Yatağıma geri dönüyorum."

Cleo ön kapıda beni bekliyordu.

Dün geceden çok farklı görünüyordu, daha çok hatırladığım kıza benziyordu, şort ve göğsünde CATHARTIS yazan beyaz çizgili tişört giymişti. Zekice. Saçları yüksek at kuyruğundaydı. Makyajsızdı. Makyajsız hali daha da güzeldi.

Kaldırıma geldiğinde, yeşil gözleri güneş ışığında neredeyse saydamdı, ta ki kocaman bir kaplumbağa kabuğu güneş gözlüğünün arkasına saklayana kadar.

"Bugün motosiklet yok mu?"

Sırt çantamı omzuma astım. İçinde kask olduğu için oldukça ağırdı ve bir an için onu dairede bırakabilir miyim diye sormayı düşündüm ama vazgeçtim. Daire artık benim değildi. Eski anahtarlarım kilitlere bile uymuyordu. Bunu iki yıl önce New York'a döndüğümde fark etmişim.

"Bir blok öteye park ettim."

"Ama şort giyiyorsun." Soluk siyah kargo şortuma baktı.

Gözlerim uzun, sıkı bacaklarından ayaklarındaki Doc Martens botlarına kaydı. Siyah, turuncu gelincikler ve gümüş yeşili yapraklarla boyanmış. "Sen de öyle."

Güneş gözlüğünün arkasından bile gözlerini devirdiğini görebiliyordum. "Motosiklet sürmüyorum."

Sokakta yürüyerek parka girdik. Burası bir arı kovani gibiydi.

"Hala New York'tan nefret ediyor musun?" Cleo, bir grup kaykaycı yanımdan hızla geçerken sordu.

Tekerlekler asfaltta gıcırdıyordu. Wu-Tang Clan, bir kaykaycının ince omzunda tuttuğu boombox'tan yüksek sesle çalıyordu.

"Hayır. Aslında hiç nefret etmedim." Bu şehrin bir kalbi vardı. Damarlarında dolaşan ve bağımlılık yapan çılgın bir enerji. Öte yandan, büyük, gürültülü ve agresifti. Kaybolmuş ve kafan karışıkken ideal bir yer değildi. "O zamanlar bu şehir beni çok bunaltıyordu."

O da başını salladı. "Anlıyorum. Ruh halin iyi olmadığına çok zor gelebilir. Ama bu şehrin enerjisini özledim. Bunun gibi başka bir yer yok."

Onun burayı terk etmesine şaşırdım. Hiç böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. Ama o da muhtemelen iyi bir ruh hali içinde değildi.

O pisliğin boğazına bıçak dayadığını her düşündüğümde, öfke beni tüketiyordu. Onu bulup adalete teslim edene kadar bu lanet şehri paramparça etmek istiyordum. Ona yaptıklarının bedelini ödemesini istiyordum.

Ama bu düşünceleri bir kenara ittim ve o ana odaklandım. Cleo hemen yanımdaydı ve onunla geçireceğim tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyordum.

"Bana şu anki hayatından bahset. Neredeydin? Ne yapıyordun? Bana her şeyi anlat."

"*Şimdi* her şeyi bilmek istiyorsun," dedi fısıldayarak.

Bana yan gözle baktı ve bana hiçbir şey anlatmak istemediğini hissettim.

Ama birkaç saniye sonra konuşmaya başladı.

"İki yıl önce, bir sanatçı konuk programı için Bali'ye gittim. Ubud'da tepelik orman ve nehre bakan bir kazık evinde kaldım. Uçak iniş yapmadan önce bir karar verdim. Kendime sadece hayal kurma ve yaratma izni verdim, geçmişte takılmayacağım ve gelecek için endişelenmeyeceğim, anlıyor musun? Sanki tüm dünya açılmıştı, tüm duyularım keskinleşmişti ve zamanın var olmadığı bir akış halindeydim."

Ben de benzer bir şey yapmıştım. Bali'de değil, ama yerin çok da önemi yoktu. Zihniyet değişikliği. Güç, huzur ve pozitif enerjinin senin içinde olduğunu ve sadece onu kullanman gerektiğini hatırlatıyordu. "Ruhani bir yolculuk gibi geliyor."

Cleo başını salladı. "Öyle hissettim. Sanat benim günlük ritüelimdi. Meditasyonum. Katarsisim. Sonunda, yaptığımı zar zor hatırladığım bir düzine sanat eseri vardı, ama kaçınmaya ve bir kenara itmeye çalıştığım tüm rahatsız edici duygular tuvallere yansımıştı..."

Onu Loisaida Caddesi'ndeki kahve dükkânına götürdüğümde sözünü kesti.

Onu daha manzaralı bir yoldan götürmeliydim, çünkü sanatla olan duygusal bağını bütün gün dinleyebilirdim.

“Vay canına,” dedi. “Bu geçmişten gelen bir patlama. Yıllardır buraya gelmemiştim.”

Görünüşe göre, buraya sık sık geliyormuşum, bunu ancak geçen yıl öğrendim.

"Sonunda sevgilini de getirdin!" dedi tezgâhın arkasındaki adam, bize gülümseyerek. "Eskiden hep birlikteydiniz. Şimdi sadece o var. Café con leche, sıcak tereyağlı ekmek ve güzel bayan için bir pasta?"

Cleo gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

KONUŞMA

Gabriel

Pencerenin yanındaki küçük bir masada dizlerimiz birbirine değecek şekilde oturduk. Cleo pastayı ikiye böldü ve sanki bu bizim her zamanki alışkanlığımızmış gibi bana plastik bir çatal uzattı.

"Çalışmaların olağanüstü," dedim. "Geçen gece sana bunu söylemek istemiştım. Düşündürücü ve hassas, en karanlık parçalarda bile parıldayan bir ışık var. Tüm insanlık deneyimini tuvallere yansıtmışsın. Kayıp ve keder. Utanç, incinme ve öfke. Neşe ve umut. Ve günlük hayatın güzelliğı, tuhaflığı ve karmaşıklığı."

Cleo bana baktı. "Gabriel," diye fısıldadı. "Sen..." Başını salladı ve derin bir nefes aldı, sonra kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı masaya koydu, ses tonu değişti. "Montauk'ta ne iş yapıyorsun?"

Keşke daha önce aklımdan geçenleri söyleseydi, ama ben onun sorusuna cevap verdim ve ona hayatımdan bir kesit sundum. "Her sabah köpeğimle sahilde koşuyorum. Havuzumda yüzüyorum. Vahşi bahçemle ilgileniyorum. Gitar çalışıyorum, kötü şiirler yazıyorum, Murakami ve Sufi şairlerini okuyorum. Piyano ve mızıka çalışıyorum, müzik dinliyorum..." Bir an durdum. "Tuhaf. Muhtemelen daha önce okuduğum bir kitabı okurum, ama olay örgüsünü veya karakterleri bilmediğim için benim için her şey yenidir. Filmlerde de durum aynı. Ama müzikte durum farklı."

"Nasıl farklı?"

"Radyoda Neil Young veya Rush şarkısı çalmaya başlarsa, sözlerini bilirim. Şarkıyı bilirim. Evdeki CD'lerimde olmasa bile, bilirim. Geçen hafta, süt almak için markete uğradım. Fleetwood Mac şarkısı çalıyordu ve ben her kelimesini biliyordum. Fleetwood Mac." Sanki "*Bu çılgınlığı açıklayın*" der gibi ellerimi havaya kaldırdım.

"Bu çok mantıklı," dedi Cleo, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Ruhunda müzik var."

Koltuğuma yaslanıp iç geçirdim. "O zaman ruhumun kilidini açacak anahtarı bulmam lazım. Eylül ayında stüdyoya girmem gerekiyor."

Kaşları havaya kalktı. "Albüm mü yazıyorsun?"

"Deniyorum. Üç şarkım var." Vurgulamak için üç parmağımı kaldırdım. "Kısacası, boku yedim."

Cleo güldü. "Her seferinde böyle söylüyorsun, sonra birkaç hafta ortadan kayboluyorsun, kendinden geçiyorsun ve deli gibi şarkı yazıyorsun. Eskiden sana yemek yemeni ve uyumani hatırlatmak zorunda kalırdım, çünkü müziğe o kadar kapılmış, o kadar takıntılıydın ki, başka hiçbir şeyin varlığı yoktu. Ama bu çok büyüdü ve ilham vericiydi. Sonunda, tüm bu inanılmaz müziklere sahip olurdun." Gülümsemesi yumuşaktı, gözleri odaklanmamış gibiydi, sanki başka bir zamanda ve yerdeymiş gibi.

Beni izlediğini fark edince gülümsemesi kayboldu ve yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi gözlerini indirdi.

"Cleo." Gözlerine bakana kadar eğildim. Ona anılarını hatırlamanın sorun olmadığını ve şimdi dinlemek istediğimi söylemek istedim. "Sorun değil..."

"Hayır, Gabriel, *sorun* değil." Çatalını pastanın son parçasını batırdı ama yemedi. "Buradan ayrıldığında nereye gittin?" Kafasını çevirip kollarını göğsünde kavuşturmadan önce gözlerinde bir anlık acı gördüm. "Neredeysen, orada telefon yoktu belli ki."

Onu aramak için kaç kez telefon kulübesine bozuk para attığımı bilseydi. Ama her seferinde fikrimi değiştirip telefonu kapatıyordum.

Ne diyebilirdim ki?

Çölde kayboldum, peyote kullandım ve evet, psikotik bir kriz geçirdim, gelip beni alabilir misin?

"Kaliforniya'ya gittim. San Francisco. Big Sur. Hava sürekli soğuk ve nemliydi, bu yüzden sürekli hareket halindeydim." Plastik çatalla masanın üzerine çizgiler çizdim. İki aşağı, iki yatay. Tic-tac-toe. Ortadaki kutuya bir X çizdim. "Sonunda New Mexico'da bir çöl kasabasına vardım..."

Hikayemin bazı kısımlarını atlasam, o asla bilemezdi. Ama benim, *şu anki* halimi tanımasını istiyorsam, dürüst olmam gerekiyordu. Muhtemelen eskiden olduğum adam, onun aşık olduğu adam olamazdım, ama gerçeği saklayamazdım ya da olmadığım biri gibi davranamazdım.

Plastik çatalla X'leri kapatmak için O'lar çizdim.

Bu oyunda kazanan yoktu.

Çatalı masaya attım ve koltuğuma yaslanarak gözlerimi ona diktim.

Yutkundü, benim bitirmemi bekliyordu. Bakışlarım boynuna kaydı.

Yüzümü oraya gömmek ve kokusunu içime çekmek istedim. Boynunun yanına öpücükler kondurmak. Dişlerimi köprücük kemiğine sürtmek.

Saçlarını öpmek istedim. Ayaklarını. Uyluklarının içini.

Ama hala kendi yarattığım bu cehennemde sıkışıp kalmıştım, bu yüzden ona dokunamazdım. "Çok fazla uyuşturucu kullanıyordum ve bir hastanede uyandım, oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum," dedim sonunda.

"Gabriel." Gözleri yaşlarla doldu ve öfkeyle onları sildi. "*Neden?*" Dişlerini sıkarak masanın üzerinden uzanıp koluma vurdu. "Sana çok değerli bir yetenek verilmiş. Müziğin. *Hayatın*. Neden kendine bunu yaparsın?"

Neden *bana* bunu yaptın değil, neden kendine bunu yaptın ? *Bu* önemli bir ayrım.

Cevap vermeden önce dudaklarımın köşesini ısırdım ve biraz düşündüm. "Neden geri dönüş yolunu bulabilmek için kendimi tamamen kaybetmem gerekti, bilmiyorum. Bana olan bu şeyin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Belki beynimde bazı bağlantılar karışmıştır. Kim bilir?" Omuz silktim. "Çöldeydim, tüm bu uyuşturucuları kullanıyordum ve bu ruhani bir arayış gibiydi. Bir noktada, bir şaman olduğuma ikna oldum. Çok çılgın bir yolculuktu."

Gülmeye başladım, ama o gülmedi.

"Hafifmeşreplik yapmayı bırak."

Hâlâ gülüyordum, nedenini bilmiyordum.

Gözleri kısıldı. "Saçmalamayayı kes, Gabriel. Bunların hiçbirisi komik değil."

Başımı eğdim ve enseme ovuşturdum. "Sadece kafamın nerede olduğunu açıklamaya çalışıyorum. Bana nerede olduğumu ve neden aramadığımı sordun. Seni aramadım çünkü berbat bir haldeydim. Sana sunacak hiçbir şeyim yoktu, Cleo. Hiçbir şeyden de az."

Kafasını salladı. "Sen yeterdin, Gabriel. Sadece sen."

Hayır, yetmezdim. O zaman yetmezdim, New York'a ilk döndüğümde de yetmezdim. Hayatımı düzene sokmam gerekiyordu ve bunun için zamana, alana ve yalnızlığa ihtiyacım vardı. Kimsenin bana bu konuda yardım edemeyeceği bir şeydi ve ona ya da beni seven insanlara zaten yük olduğumdan daha fazla yük olmak istemedim.

"Peki ya şimdi?" diye sordum. "Hâlâ yeterli miyim?"

Pencereden dışarı baktı. "Çok zaman geçti. Değiştik. Artık aynı insanlar değiliz."

"Ne olmuş yani?" diye tartıştım. "İnsanlar sürekli büyür, değişir ve gelişir. Aksi takdirde, durgunlaşırlar. Hayat böyle, bebeğim."

"Evet, biliyorum. Bu yüzden çiftler boşanıyor," diye karşılık verdi. "Değişip, gelişip, ayrı yönlerle doğru büyüdüklerinde." Parmağını bana doğrulttu. "Ve bana bebeğim deme."

Sinirli bir şekilde yüzümü ovuşturdum.

Bana bebeğim deme. Bana gerçeği söyleme. Şunu yapma. Bunu yapma. Ne yapmam gerekiyordu ki?

"Ya bu kahve dükkanında ilk kez karşılaşmış olsaydık?" dedim. "Benimle konuşur muydun? Beni daha yakından tanımak ister miydin? Yoksa öylece çekip gider miydin?"

Bir dakika düşündü. "Bilmiyorum. Bana ne derdin?"

Ayağa kalktı. "Deneyelim."

"Ne?" Ben kapıya doğru yürürken o güldü. "Geri gel ve otur. Bu çok saçma."

Ama ben kapıdan çıktım ve yarım blok yürüdükten sonra geri dönüp kahve dükkanının önünden geçtim. Pencereden içeri baktığımda, o tezgahta daha fazla kahve sipariş ediyordu ve ben bunu iyi bir işaret olarak aldım. En azından kaçmıyordu.

Kaldırımında volta attım.

Her şeyi baştan yapma şansın olsaydı ne derdin?

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Ne derdin? Ne derdin?

Cleo iki kahveyi masaya koydu ve tekrar oturdu. Sonra kağıt peçeteye bir şey yazdı ve onu pencereye yapıştırdı: Eğer müzisyensen, yürümeye devam et.

Gülerek kapıdan geçtim ve masasının yanında durdum.

Sanırım spontane davranırdım.

Kaşlarını kaldırdı. "Seni tanıyor muyum?"

"Henüz değil." Karşısına oturdum ve dirseklerimi masaya dayadım. "Başka bir hayatta biriyle tanışmış gibi hissettiğin oldu mu hiç? Beni tanımadığını biliyorum ama böyle bir konuda asla yalan söylemeyeceğime inan bana."

Yemin ettim. "Bu seni tavlama için söylediğim bir söz değil. Bu gerçekten oldu. Seni rüyamda gördüm ve sonra pencerenin önünden geçiyordum ve sen oradaydın. Ve düşündüm ki, rüyalarımın kızının gözlerimin önünde belirme ihtimali ne kadar olabilir ki?"

Hepsi doğrudu. Rüyalarımda, ben yanından geçerken onu pencerede otururken gördüm ve her zaman durup elimi uzattım, sessizce elimi tutması için yalvardım. Bazen gözlerimiz buluşurdu. Bazen o dümdüz önüne bakar ve beni hiç fark etmezdi. Bir keresinde kapıdan dışarı koştu ve öpüştük, uyandığımda yatakta yalnız olduğumu ve onun ortada olmadığını görünce şok oldum.

"Tamam..." Ellerimi kaldırdım. "Beni yakaladın. Ben bir müzisyenim. Ama zorluklar yaşayan bir müzisyen. Bu sabah, rüyalarımda gördüğüm kız hakkında bir şarkı yazdım. O kız *sensin*. Sadece müziğimin ilham kaynağının sen olduğunu bilmeni istedim. Gitmemi istiyorsan, söyle yeter, bir daha seni rahatsız etmem. Ama belki beni tanımak istersin diye düşündüm, bütün gün boşum." Elini tuttum ve avucumda sıktım. "Senin için bütün zamanım var."

O, düzensiz bir nefes verdi. "Neden bana bunu yapıyorsun?"

"Seni bırakmaya hazır değilim. Sonunda seni tekrar bulduğumda olmaz."

"*Üç yılın* vardı, Gabriel." Elini çekip aldı. "Beni hatırlamamanın senin suçun olmadığını biliyorum. Ameliyatından sonraki aylarda olanlar için seni hiç suçlamadım. Hiçbiri senin suçun değildi. Ama sen gitmeyi *seçtin*. Uzak durmayı *seçtin*. Ve bunun için seni suçluyorum. Bir telefon bile etmeyi hak etmiyor muydum?" Boğazını yuttu, sesi titriyordu. "Senin için bu kadar önemsiz miydim?"

Siktir. Buna ne cevap verebilirdim ki? Kalmalıyım. Daha çok çabalamalıyım. Birçok şeyi farklı yapmalıyım.

Ama kalmış olsaydım da hiçbir zaman yürümeyeceğini de biliyordum. O zamanlar, onu hak ettiği şekilde sevmeye muktedir değildim.

Elimi göğsüme sürdüm. Yine o acı vardı. "Üzgünüm..."

"Özürlerini istemiyorum." Masadan kalktı. Ben de kalktım. "Ben sadece... bu çok... ağır geldi." Derin bir nefes aldı. "Gitmem gerek."

Sırt çantamı aldım ve kapıyı ona tuttum. "Seni eve bırakayım." yürüdük sessizlik sessizce A ağır sessizlik dolu ile incinmiş ve kızgınlık ve cevapsız sorular, ve on benim sonum, pişmanlıklar. Omuzları Omuzları gergindi ve çenesini kaldırmış, dümdüz önüne bakıyordu.

İnatçı. Sert. Savaşmaya değer.

Onun binasının önünde durduğumuzda, kolumun arkasıyla alnımdaki teri sildim ve yukarı baktım. "Daire hala aynı mı görünüyor?"

Beni içeri

davet et.

Beni içeri

davet et.

Beni içeri

davet et.

Cleo başını salladı. "Hayır. Artık bir kooperatif olduğu için bu binadaki tüm daireleri yenilediler. Küveti çıkardılar."

"O pislikler."

Gülümsedi ama sonra yüzü düştü. Neyi hatırladığını bilmiyorum ama ben, benim ayrıldığım gün o küvette oturup şarap içtiğini hatırlıyorum.

Sen atlarsan, ben de atlarım.

Bir zamanlar bizim aşkımız böyleydi. Hayatları kurtaran türden bir aşktı. Bizi daha iyi insanlar olmaya iten türden bir aşktı.

Şimdi boşanmaya doğru gidiyorduk ve ben durumu nasıl tersine çevireceğimi veya kırılanları nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Elini tutup onu yukarı çıkarmak ve kendimi onun içine gömmek istedim.

Bunun yerine, ona sarılmak istedim.

Eskiden birlikte yaşadığımız apartmanın önündeki kirli kaldırımda, dakikalarca, belki saatlerce birbirimize sarıldık.

Cleo titriyordu, ben de onu göğsüme yaklaştırdım ve titremesi durana ve yumuşak bir nefes verene kadar başının arkasını tuttum.

Cleo'yu tekrar kucaklamak kendimi evimdeymiş gibi hissettirdi.

"Gabriel," dedi, yüzünü göğsüme dayayarak, sesi boğuk çıkıyordu.

Tek söylediği buydu. Sadece benim adım. Ama kollarımda kaldı ve belki, sadece belki, o da bırakmaya hazır değildi. Ben de bir kez daha denedim.

"Bize bir şans daha ver," dedim, ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirerek. "Bence aşk sanat gibidir... Derin ve anlamlı bir şey yaratmak istiyorsan, risk almalısın. Sadece 'siktir et, kazan ya da kaybet, her şeyi ortaya koyacağım' demelisin. Hayatta ya da aşkta garanti yoktur, bu yüzden sana hiçbir söz veremem. Ama denemezsek, asla bilemeyeceğiz. Ve gerçekten hayatının geri kalanını 'ya olsaydı?' diye merak ederek geçirmek ister misin? Montauk'a gel. Yazı benimle geçir."

Bir adım geri attı. "Sen sinir bozucusun."

Gülümsedim. "Sen yıkıcısın."

Gözlerini devirdi. "Düşüneceğim." Cleo ön kapıdan çıktı ve omzunun üzerinden baktı. "Seni ararım."

ELLİ. BÖLÜM

Cleo

Kahve randevumuzdan bu yana geçen altı gün boyunca, başka hiçbir şey düşünemedim.

Gabriel, konuşma tarzı ve söyledikleriyle eskisi gibi görünüyordu, kişiliğinin hiç değişmediği belliydi.

Eğer o kahve dükkanında ilk kez karşılaşmış olsaydık, onu daha yakından tanımak isterdim.

Pencereden dışarı bakıp şöyle düşünürdüm: *Dağınık saçların, kıyafetlerin ve ayağındaki o büyük, aptal botlarla tam benim tipim birine benziyorsun. Çılgın romantik bir kalbi olan bir sanatçı ve hayalperest gibi görünüyorsun.*

Ve o kahve dükkanına girip karşımda oturduğunda şöyle düşünürdüm: *Başka biri bunları söyleseydi, kulağa çok banal gelirdi, ama senden duyduğumda, ilgimi çekti, zaten yarı aşık oldum ve daha fazlasını duymak için can atıyorum.*

Ama bu ilk karşılaşmamız değildi ve ben artık yirmi bir yaşında değildim. Yirmi dokuz yaşındaydım ve kalbimi ateşe dayanıklı hale getirmiştım, böylece o beni bir daha yakamayacaktı.

Şimdi ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Bu yüzden sabah erkenden koşuya çıktım, SoHo sokaklarında Annika'nın dans fitness stüdyosuna kadar koştum ve orada biyonik en iyi arkadaşımın yönettiği zorlu bir hip-hop dersine katlandım.

"Bunun eğlenceli olması gerektiğini sanıyordum." Eğildim ve ellerimi uyluklarımın üzerine koydum, nefes nefese kalmıştım.

"Biraz enerji kat!" Ellerini çırpı. "Hadi! Yetiş!"

Bakışlar öldürebilseydi.

Hızlı bir duş aldıktan sonra, çantamı omzuma astım, dairemdeki dağınıklığı geride bırakarak kapıyı kapattım ve annemle Sean'ın evine doğru yürüdüm.

Birkaç yıl önce, West Village'da güzel, yeşil bir caddede, savaş öncesinden kalma bir binada bir daire satın almışlardı. Onların aşk hikayesi benim ilişkim bozulurken başlamıştı, ama birbirlerini buldukları için mutluydum ve annemin aşka bir şans daha verdiği için gurur duyuyordum.

Annem beni parlak bir gülümsemeyle ve bir kucaklamayla karşıladı ve içeri çekti. "İşte kızımız geldi." Sean, sanki olağanüstü bir şey yapmışım gibi bana gülümsedi

sanki sadece güneşli sarı mutfığa girerek olağanüstü bir şey yapmışım gibi bana gülümsedi.

"Yardım ister misin?" Tezgâhtaki kaseden bir çilek alıp ağzıma attım, sonra kağıt havlu üzerinde kuruyan çıtır çıtır bir dilim pastırma çaldım.

Sean elindeki kepçeyle beni uzaklaştırdı. Hamur tezgahın üzerine damladı. "Otur ve rahatla," dedi sert bir sesle.

"Demek istediği, yolundan çekil," dedi annem gülerek.

Sean'a kalsaydı, annem ve ben parmağımızı bile kıpırdatmazdık.

Kendime bir fincan kahve doldurdum ve pencerenin yanındaki bistro masasında annemin karşısına oturdum.

Uzakta, Chrysler Binası'nın kulesi kahverengi tuğla binaların üzerinde yükseliyor ve güneş ışığında parıltıyordu. Bu manzara o kadar tipik bir New York manzarasıydı ki, içimi bir heyecan kapladı.

Londra bana iyi gelmişti, ama sevdiğim şehri özlemiştim. Birkaç hafta önce uçağım LaGuardia'ya indiğinde, boynumu uzatıp

son inişimizi yaparken ufuk çizgisini içime çekmek için boynumu uzattım ve "Sonunda evimdeyim" diye düşündüm.

"Seyahatiniz için her şey hazır mı?" diye sordum. Monks tadilatından dolayı kapalıydı, bu yüzden annem ve Sean New England sahilinde bir yol gezisi yapacaktı.

Masada, Maine'e giden rotaları neon turuncu renkle işaretlenmiş bir yol atlası açtı.

"Eşyalar hazır, yola çıkmaya hazırız," dedi annem, seyahat programını sayarken ben de Salem Cadı Müzesi, Martha's Vineyard'daki şirin bir han ve Maine'in engebeli sahil şeridi ve deniz fenerlerini tanıtan parlak broşürleri karıştırıyordum.

"Londra'dan gönderdiğin paket ne zaman gelecek?" diye sordu Sean.

"Birkaç gün önce geldi," dedim ve broşürleri annemin dirseğinin yanındaki yığına geri koydum.

"Beni aramanı söylemedim mi?" Sean fırın kapısını kapattı ve omzunun üzerinden bana ters ters baktı. "Kutuları senin için yukarı taşırdım."

"İyi bir kardiyo egzersizi oldu. Ayrıca, egzersize ihtiyacım vardı."

Yüksek sesle nefes verdi ve onun yardımı olmadan beş kat merdiven çıkıp kutuları yukarı taşıdığımı inanamıyormuş gibi bana baktı.

Annem gülümsedi. "Hâlâ inatçı, bağımsız kızmı."

"Sen mi söylüyorsun bunu," diye homurdandı Sean. "Sana o kitaplıkları senin için kuracağımı söylemiştim ama hayır, gidip kendin yaptın."

İşaret parmaklarımı birbirine sürterek tsk tsk yaptım. "Yaramaz Alice. Ne zaman büyük, güçlü bir erkeğin sana bakmasına izin vereceksin?"

Gözlerini devirdi. "Kendime gayet iyi bakabiliyorum. Ben zor durumdaki bir kız değilim."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi Sean, kahvaltımızı servis edip kahvelerimizi doldururken. Annem ve benim ihtiyacımız olan her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra oturdu. "Yetenekli olduğumu biliyorum. Ama sana kaç kez söylemem gerekiyor, ihtiyaç duyulmaktan *hoşlandığımı*? Senin için bir şeyler yapmaktan *hoşlanıyorum*."

Annem onun koluna hafifçe vurdu. "Bir dahaki sefere raf takmak istediğimde, sana bırakacağım

"

Bana çeneyle işaret etti. "Sence bunu kendisi yapacağına ne kadar bahse girersin?"

"

"O kadar param yok." Annemin hayata karşı "yapabilirim" yaklaşımını ve "kendin yap" felsefesini miras almıştım. Annem her zaman kendi kendine yeten biriydi ve bunun değişeceğini sanmıyordum.

"Bu waffle'lar çok lezzetli," dedi annem coşkuyla. "Nasıl bu kadar hafif ve kabarık yapıyorsun bilmiyorum. Kahvaltı için teşekkürler, Sean." Ona hayranlıkla baktı. "Sana minnettarım."

Sean burnunu çekip başparmağıyla annemi işaret etti. "Gördün mü? O böyle biridir. Ona kızgın kalmak imkansızdır."

Gülerek, "Ne diyebilirim ki? Onu olduğu gibi sevmek zorundasın," dedim.

Birkaç dakikalık küçük sohbetin ardından, annem ve Sean, aynı fikirde olduklarında ve kelimeler olmadan iletişim kurabilecekleri zaman çiftlerin paylaştığı türden bir bakış değiştirdiler. Kaşlarını kaldırdılar. Hafifçe başlarını salladılar.

Sonra annem, "Demek Gabriel'den boşanmak istedin," dedi. "Neden bize söylemedin?" Sesi incinmiş gibiydi.

Waffle'ın son lokmasını şurup içinde gezdirdim. Normalde bunu annemle konuşurdum, ama kararında onun da payı vardı.

Sean ile yeni bir hayata başlamış olsa da, on yıldan fazla bir süre boyunca babamın hayaleti peşini bırakmamıştı.

Onun gibi olmak istemiyordum.

Ama ona bunu söylemeye cesaretim yoktu, bunun yerine omuz silktim ve "Bunun bu kadar önemli bir şey olacağını düşünmemiştim" dedim.

Annem bana dehşetle baktı. "*Önemli bir şey değil mi?* O benim damadım."

Damadım kartını oynadığına inanamıyordum. "Ben senin tek kızınım. Önceliklerini doğru belirle." Yarı şaka yarı ciddiydim, çünkü gerçekten mi? O Gabriell'in tarafında mıydı?

"Önceliklerimi doğru belirledim. Sen hala benim için bir numarasın. Ama Gabriell'i de önemsiyoruz." Sean'dan destek istedi. Sean onaylayarak homurdandı. "Bence ikiniz oturup, önemli bir karar vermeden önce açık ve dürüst bir konuşma yapmalısınız. İyi bir yere gelmek için çok çalıştı. Seni terk eden adamla aynı kişi değil artık."

"Evet, madem o kadar başarılıydı, neden beni üç yıl boyunca bekletti? En azından telefonu kaldırıp beni aramak gibi bir nezaket gösterebilirdi." Bu konuyu gerçekten çok vurguluyordum, ama kafamda oturtmak zordu.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler, ama bu bir yalandı.

Onun yeniden ortaya çıkmasıyla eski tüm acılar ve kızgınlıklar yeniden su yüzüne çıktı. O adam için ağladığım, nerede olduğunu ve onu bir daha görebilecek miyim diye merak ettiğim tüm geceler, onun lanet olası çölde uyuşturucu kullandığını öğrenmekle sonuçlandı.

Her gece onun eski Jimi Hendrix tişörtünü giyerek yatardım, ta ki bir gün onun kokusundan çok benim kokumun kaldığını fark edene kadar. O kadar çok ağladım ki, iki gün boyunca karnım ağrıdı ve kaburgalarım sızladı. *Aptal bir tişört yüzünden.*

"Benim için geri dönmedi ve şimdi işine geldiği için, sanki hiçbir şey olmamış gibi kollarına atlamamı mı bekliyor?" Kafamı salladım. "Hayır. İşler öyle yürümüyor."

Annem ve Sean yine anlamlı bir bakış değiştirdiler.

"Geri geldi," dedi Sean sonunda. "Sen Bali'ye gittikten yaklaşık üç gün sonra Monks'a geldi. Apartmanın önünde oturup senin eve dönmeni beklediğini söyledi. Durumu çok kötüydü. Senin için hiç iyi olmazdı..."

Üç gün mü? Onu üç gün farkla kaçırmış mıydım? Bizim üçlü lanetimiz neydi böyle? Ben Mayıs ayında gitmişim. O da Mayıs ayında dönmüştü.

On aydan fazla beklemeliydim. Neyim vardı benim?

Kimse bana onun geri döndüğünü söylememişti. Kulübesinden eşyalarını aldığına göre bir ara dönmüş olması gerektiğini biliyordum, ama onun beni beklediğini düşünmek bile kalbimi parçalıyordu.

"Gerisini duymak ister misin?" diye sordu Sean.

Başımı salladım. "Her şeyi anlat. Hepsini duymak istiyorum." Daha önce sorsaydım, belki de kendimizi çok zaman ve acıdan kurtarabilirdik.

"Geri döndükten yaklaşık altı ay sonra adresini sordu. Sadece mektup göndereceğini sandım. Ama Londra'ya uçtu ve yine seni kaçırdı. O sırada sen Paris'teydin."

Boğazım düğümlendi ve ağlayacak gibi oldum. Nasıl oluyor da sürekli birbirimizi kaçıırıyorduk? Ve kim Londra'ya kadar uçup, orada olup olmadığını kontrol etmek için aramadan gelir ki? Gabriel, o yapar.

"Hikayenin tamamını bilmiyorum, ama başı belaya girmiş," diye devam etti Sean. "Paparazziler onu rahatsız ediyordu ve sanırım o da sinirlenmiş. Adamlardan birine yumruk atmış ve bir kamerayı kırmış." Sanki tüm bu olay onu eğlendiriyormuş gibi güldü, ama ben bu olayda komik bir şey görmedim.

Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Gabriel'in vücudunda şiddet eğilimi yoktu. "Ama Gabriel *asla* böyle bir şey yapmaz."

"Evet." Sean derin bir nefes aldı. "En iyi anlarından biri değildi."

"Ian'ın yanında kalıyordu," dedi annem, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Yani Londra'ya uçtu, başını belaya soktu ve sonra öylece... *gitti* mi?” diye sordum, olayı anlamaya çalışarak.

Annem, "Sanırım senin için henüz hazır olmadığını biliyordu," dedi.

Sean topu aldı ve koşmaya başladı. Artık bir takım olmuştu. "Londra'dan döndüğünde, gerçekten çalışmaya başladı. Müziğine daha ciddi yaklaşmaya başladı ve hayatını değiştirdi." Sean'ın sesi gururla doluydu. Sanki Gabriel, kariyerini yönettiği bir adam değil de, kendi oğluymuş gibi.

"Daha iyi bir adam olmak istediğini söyledi," dedi annem. "Kendisi için. Ve senin için."

Tanrım. Bu tam Gabriel'in söyleyeceği bir şeydi.

Ama o her zaman iyi bir adam olmuştu. En iyi türden bir adam. Cömert, nazik ve sevgi dolu, bulaşıcı bir yaşam sevinci olan bir adam. Bu yüzden evlendiğim Gabriel ile ameliyat sonrası hiçbir şeyi ve kimseyi, hatta kendini bile umursamayan Gabriel'i uzlaştırmak çok zor olmuştu.

"Onunla çok zaman geçirmişsin gibi görünüyor." Sesimi nötr tutmaya çalıştım, suçlayıcı olmaktan çok meraklı bir tonla, ama ne kadar başarılı olduğumdan emin değildim.

"Tatillerde gideceği bir yeri olmasını, doğum gününde şımartılmasını ve her zaman onu önemseyen bir ailesi olduğunu bilmesini istedik," dedi annem basitçe.

Onu önemseyen bir aile.

Kimse onu seçmemişti. Kendi annesi onu küçük bir çocukken terk etmiş, babası ise ona hor görmüş ve alay etmişti. Gabriel'e hiç sevgi ya da şefkat göstermeyen sert bir disiplin adamıydı.

Onun ne kadar yalnız olduğunu nasıl unutabilirdim?

Gabriel her zaman sıcak, sevgi dolu bir ailenin parçası olmayı arzulamıştı ve bizimki küçük bir aile olsa da, nicelikten çok niteliğin önemli olduğunu söylerdi. Annemle benim Noel geleneklerimizi çok severdi.

Her yıl, mükemmel ağacı bulmak için ormanda dolaşır ve onu kulübeye geri getirirdik. Süslerimizi yaparken, mini marshmallowlu kakao içip, ren geyiği şeklinde şekerli kurabiyeler yerdik ve Frank Sinatra ve Johnny Mathis'in Noel şarkılarını eşlik ederek söylerdik.

Tüm süslerimiz el yapımı veya antika idi. El boyaması süsler, bit pazarından alınmış mücevher rengi boncuklar ve kil ile korunmuş benim küçük el izlerim. Sürekli yaptığımız şaka: *Ne kadar küçük ellerin var, Artful Dodger. Yankesicilik yapmak için daha iyi.*

Noel sabahı, şöminede ateş çıtır çıtır yanarken, birbirine uyan Noel pijamalarımızı giyip (annemin giymemizi ısrarla istediği çirkin Noel kazakları gibi, *istisnasız! Bu bir gelenek!*) hediyelerimizi dağıtırken, Gabriel her zaman aynı şeyi söylerdi: *Bu, şimdiye kadar geçirdiğim en güzel Noel.*

Bunu düşünmek bile göğsümü ağrıtıyordu. Sanki kalbimi daha fazla incinmekten koruyacakmış gibi pek çok anıyı zihnimden silmiştim.

Şimdi tek istediğim, tüm bu yeni bilgileri düşünmek için yalnız kalmaktı, bu yüzden ayağa kalkıp masayı temizledim. Bulaşıkları yıkayıp istifledim, zihnim milyonlarca kilometre uzaktaydı.

"Seni üzdüysek özür dilerim," dedi annem, koluma dokunarak beni şimdiki zamana geri döndürdü.

Kafamı salladım ve zorla gülümsedim. "Hayır, sorun değil. Bilmem daha iyi oldu." Daha önce sormadığım için korkaklık etmişim. Ama yine de, bu kendini koruma içgüdüsüydü ve gerçekten düşündüğümde, o zaman bunların hiçbirini bilmemiş olmam en iyisiydi.

Eğer bilseydim, onun için hayatımı askıya alırdım. Ama kahve dükkanında söylediği gibi, o zaman bana sunabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Çeviri: Ayrıldığında olduğu gibi yine içine kapanık ve mesafeli davranırdı, ben de ona ulaşmak için kendimi yorardım ve başaramayınca hayal kırıklığına uğrardım.

"Kahvaltı için teşekkürler, Sean." Bulaşık makinesini kapatmak için kalçamı makineye dayadım. "İyi tatiller. Kartpostal gönder ve bol bol fotoğraf çek."

"Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Annem beni kapıya kadar geçirdi ve gitmeden önce bana sarıldı. Asansöre kadar yarı yolu gelmişim ki geri döndüm. "Mutlu musun anne?"

Yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Her şeyi bırakıp benim yanımda olacak bir adamla birlikteyim. Akşam eve gelmeyeceğinden ya da bir yerde buluşacağımıza söz verip gelmeyi unutacağından endişelenmeme gerek yok."

Bir süre durakladı, sözlerini özenle seçti. "Sana ilişkiler hakkında bu kadar çarpık bir bakış açısı kazandırdığım için özür dilerim. Babanı ne kadar sevdiysem de, bizimki

zehirliydi ve bunu anlamam çok uzun zaman aldı. Aşk böyle acı vermemeli. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun. Benden çok önce anlamışsındır. Sen her zaman kendi değerini biliyordun."

"Birbirinizi bulduğunuz için mutluyum. Seni her şeyden önce düşünen biriyle olmayı hak ediyorsun. Dünyayı hak ediyorsun."

"Sen de öyle, bebeğim. Sen de öyle." Bana bir kez daha sarıldı. "Gabriel'in seni ne kadar incittiğini biliyorum, ama aranızdaki ilişki özeldi. Hala onu seviyorsan, tekrar denemek için geç değil."

Yutkundum. "Ya yine kalbimi kırarsa?" *Ya da ben onun kalbini kırarsam?* Her iki seçenek de eşit derecede yıkıcıydı. "Bunu ikinci kez atlatabilir miyim, bilmiyorum."

Annem ellerini omuzlarıma koydu. "Hayatta kalacaksın." Omuzlarımı sıktı. "Ama en iyi ilişkiler bile emek ister. Ve bu aşkın sana artık hizmet etmediğini, onunla birlikteyken en iyi halin olmadığını fark edersen, o zaman elbette bırak gitsin. Ama kalbinin kırılmasından çok korktuğun için onu öylece bir kenara atma. Cesur ol."

Cesur ol. Cesur ol. Yüksekten uç.

BÖLÜM ELLİ BİR

Cleo

Gabrieli aramaya hazır hale gelmem için bir hafta daha acı çekmem, ruhumu aramam ve tüm hikayemizi baştan sona yazdığım düzinelerce günlük girişi yazmam gerekti.

Çünkü, hâlâ kendimdim. Tamamen hazır olana kadar hiçbir şeye bağlanmak istemiyordum.

Geçen hafta annemden eve döndüğümde, Jack'i arayıp akşam yemeği planımızı iptal ettim. Ne kadar sevimli olsa da, şu anda ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığıydı. Gabriel'e bir şans daha vermem gerektiğini söylediğimde, onunla henüz bitmediğimi hissettiğini söyledi. İyi şartlarda ayrıldık ve arkadaş kalmaya karar verdik. Hiçbir kötü his yoktu.

Keşke tüm ilişkiler bu kadar kolay olabilse.

Şimdi, Annika'nın Nike sloganı "*Just do it*"ten esinlenerek yaptığı moral konuşmasından sonra, telefon kulağıma yapışık ve midem kelebekler uçuşurken oturma odasında volta atıyordum.

Arama Gabriel'in telesekreterine yönlendirildi. Moralim bozuldu, sonra onun abartılı Brooklyn aksanıyla seslendirdiği telesekreter mesajına gülmekten ikiye katlandım.

Sesi *Goodfellas* filmindeki Joe Pesci'ye benziyordu.

"Papa Luigi's Pizzeria'ya ulaştınız. Adınız C ile başlamıyor ve O ile bitmiyorsa, pepperoni, sos, mozzarella ve hamurumuz bitti, o yüzden siktirin gidin. Adınız C ile başlıyor ve O ile bitiyorsa, gelin ve pizzanızı alın. Sizin için 24 saat açığız. Yağmur ya da güneş, kasırga ya da kıyamet, hizmetinizdeyiz. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Bip sesinden sonra mesajınızı bırakın."

Bip.

"Hey, benim. Adım C ile başlıyor ve O ile bitiyor. Pizzamı Pazartesi günü alabilirim." Kendime gözlerimi devirdim. "Sana uyar mı?" diye ekledim.

Telefonu yere attım ve derin nefesler aldım. Adrenalinle titriyordum.

Gece yarısı geldiğinde, onun fikrini değiştirdiğine ikna olmuşum. Cumartesi gecesi idi. Bildiğim kadarıyla, seçebileceği birçok kadınla aktif bir sosyal hayatı vardı.

Belki şu anda esnek ve kıvrak bir mayo mankeniyle birlikteydi, ona üzüm yediriyor ve dudaklarından suyu emiyordu. Belki ay ışığında çıplak yüzüyorlardı, uzun bacakları beline dolanmış, o da ona giriyordu...

Yastığıma yumruk attım ve sırt üstü yığıldım.

Neden onun beni böyle işkence etmesine izin verdim? Onun başka biriyle olduğunu düşünmek bile beni delirtiyordu. Hala. Bunca yıl sonra. Bu da beni gerçekten sinirlendiriyordu.

Telefonum gece yarısı çaldı. Mesaj bıraktıktan dört saat sonra. Saydığımın değil tabii.

"Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, uyanıktım." Kafamda başka bir kadınla birlikte olduğu görüntüleri sürekli dönerken kim uyuyabilirdi ki? Oturup başlığa yaslandım ama ışıkları açmadım. Karanlıkta onunla konuşmak daha samimi geliyordu. Sadece hattın diğer ucundaki sesi. "Demek... Londra'ya geldin."

"Sean söyledi mi?"

"Mmhmm. Paparazzilerle ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi, bu konuyu tartışmak istemiyormuş gibi keskin bir ses tonuyla. "Montauk gezinden bahsedelim. Şehre gelip seni alabilirim..."

"Motosikletinle mi?"

"Hayır. Arabam var."

"Hampton Jitney'i kullanacağım. İkimiz için de daha hızlı ve çok daha kolay," dedim, daha önemli konulara odaklanabilmemiz için tüm lojistik detayları hallederek. "Peki paparazzilerle ne oldu?" diye sordum, sonra ekledim, "Birbirimizi tanımak istiyorsak, dürüst olmalıyız."

Bir dakika sessiz kaldı, sonra duyulabilir bir şekilde iç geçirdi. "Peki. Ian 30 doğum günüm olduğunu öğrendiğinde, Kensington veya Soho'daki bir kulüpte parti verdi... tam nerede olduğunu bilmiyorum, ama kadife ipler, şişe servisi ve herkesin tuvalette kokain çektiği o pis yerlerden biriydi. Kulüpte beni rahat bırakmayan iki kız vardı. Bana yapışmışlardı. Biri resmen kucağıma düştü. Belki bazı erkekler için bu bir rüyadır, bilmiyorum... ama ben bunlarla hiçbir ilgim olsun istemedim."

Onun ne tür bir kulüpten bahsettiğini çok iyi biliyordum. Londra'nın "It" kızları, rock yıldızları ve parası bol şehir tüccarlarının uğrak yeri olan özel kulüpler, ünlü DJ'lerin Ibiza'dan uçarak gelip house müziğin sesini sonuna kadar açtıkları yerler.

Gabriel bu tür ortamlarla hiçbir zaman ilgilenmemişti. Onunla turneye çıktığımda, bu partileri es geçip, sıradan lokantaları ve popüler olmayan barları tercih ederdik.

Kızlar ona yaklaşıp, bedenlerini, ilk çocuklarını, koşulsuz seks, evlilik tekliflerini, her şeyi sunarken, o onlara ilgilenmediğini kesin bir şekilde söylerdi.

Bir keresinde, bir erkeğe kendini atmak için çok genç olan bir kıza, kendini daha çok sevmesini ve gelecekte ona çıkma teklif eden erkeklerden saygı talep etmesini söylemişti. Kadınları asla nesneleştirmezdi ve karşılığında da aynısını beklerdi, ama her zaman böyle olmazdı.

Gabriel, turneye çıktığında kesinlikle bir melek değildi. Çok fazla içki içerdi, bazen "deneyim" için uyuşturucu kullanırdı, sık sık dürtüsel ve bazen de pervasız davranırdı (sahne üzerindeki iskeleye tırmandığı ve düşüp boynunu kıracağından korktuğum zamanlar gibi), ama her zaman aşırı dürüsttü, bu yüzden onun sözlerinden asla şüphe etmedim.

"Ben ayrıldığımda, kızlardan biri peşimden geldi," diye devam etti. "Paparazziler dışarıda bekliyordu. Flaşlar patlıyordu ve bizi itip kakıyorlardı, gerçekten çok agresif davranıyorlardı. Ben de kızı korumak için kolumu onun omzuna attım. Sanki cevap verme hakkına sahipmiş gibi bana bir sürü soru bağılıyorlardı.

"İçlerinden biri senden bahsetti. Şöyle bir şeydi: *Cleo*, senin o mankenin adını bilmiyorum ama onunla *birlikte olmana ne diyor?*" Yüksek sesle nefes verdi. "Ve ben çok sinirlenmişim. Onu omzumla ittim. Kolumu uzatıp onu yüzümden uzak tuttum. Sadece SUV'ye binmeye çalışıyordum, ama adam peşimden koştu ve kamerasını kırdığımı bağırdı..."

Hikaye şimdi tamamen mantıklı geliyordu. Provoke edilmedikçe veya birini korumaya çalışmadıkça asla şiddet kullanmayacağını biliyordum. Ve o durumda bile, adamı yumruklamış değildi. "O akbabalar."

"Evet. Uzakta olduğun için mutluyum. O fotoğrafları magazin dergilerinde görmediğin için mutluyum. New York'a dönen uçuş boyunca bu konuda endişelendim, hayır, *takıntılıydım*. Kariyerini mahvetmek istemedim ve ayrıyken böyle saçma sapan şeyler yaptığımı düşünmeni istemedim."

O 30. yaş gününü kutlarken, ben Paris'te 28-yas günümü kutluyordum. Bu, anlık bir kararla yapılan bir seyahatti. Annika ve ben, Montmartre'da dansçı bir arkadaşının yanında bir hafta kaldık, sonra trenle Provence'a gidip Bali'de tanıştığım sanatçı Nathalie'nin yanında kaldım. Onun stüdyosunda çalışarak Aix-en-Provence'daki bir şatoda düzenlenecek sanat sergisi için eserlerimizi tamamladık.

Londra'ya döndüğümde, üç haftadır yoktum ve magazin dergileri yeni bir ünlü dramasına geçmişti.

"Londra'ya geldiğinde ne umuyordun? Barışmak mı, yoksa...?"

Boğazını temizledi. "Şu anda istediğimle aynı şeyi istiyordum. Seni daha iyi tanımak. Seni incitmek için söylemiyorum bunu," dedi çabucak. "Benim için durum böyle. Burada belirgin bir dezavantajım var çünkü seninle benimle olan aynı geçmişe sahip değilim. Teknik olarak var, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Evet, ne demek istediğini anlıyordum.

Kendimi onun yerine koymaya ve onun yerinde olsam ne yapardım diye sormaya devam ettim, ama bunu hayal etmek imkansızdı. Fiziksel anılarımızı, mektuplarını, defterlerini ve fotoğraflarımızı kaybetmiş olsam da, sakladığım tüm anılara hala kolayca erişebiliyordum.

Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Arka planda rüzgâr çanları ve uyuyan bir köpeğin horlama ve burun çekme sesleri duyuyordum.

Onu Montauk sahil evinin arka terasında veya oturma odasında hayal etmeye çalıştım, ama evinin nasıl görüldüğünü veya kendi evini nasıl döşediğini ve dekore ettiğini hiç bilmiyordum.

Eskiden çok yakından tanıdığım adam, artık benim için bir gizemdi.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sadece... sen eskiden en iyi arkadaşımydın. Ve şimdi, ne olduğumuzu bilmiyorum. Tamamen yabancı değiliz, ama gerçekten arkadaş da değiliz."

"Buradan başlayalım, tam da bulunduğumuz yerden, ve her günü tek tek yaşayalım," dedi.

Onun hareket ettiğini duydum, bir kapı menteşelerinde gıcırdadı ve çarpılarak kapandı. Ayaklarının altında ahşap gıcırdadı.

Rüzgâr çanları daha yüksek sesle çalmaya başladı. Tapınak çanları ve gonglar gibi uyumlu bir şekilde çalıyorlardı. Nazik ve yatıştırıcıydılar.

Ve sonra geri geldi.

"Seni hiç unutmadım, Cleo," dedi sessizce. "Belki bu çelişkili gelebilir, ama bence sen benim ruhumdasın. Müziğim gibi. Değer verdiğim tüm değerli şeyler gibi. Güçlü inançlarım, sanatsal vizyonum, hayatın daha derin anlamını bulmak için bitmeyen arayışım... Bunlar hiç tamamen yok olmadı. Sadece geçici olarak kayboldu. Benim gibi. Bizim gibi."

Gözlerim kapandı. *Geçici olarak kaybolmuş. Bizim gibi.*

Kimse onun gibi konuşmazdı. Hiç kimse. O kadar düşünceli, derin ve ruhu parçalayıcıydı ki.

Ve belki de sorun buydu.

O sadece kalbimi kırmadı. Ruhumun bir parçasını da yok etti. Yine de ben buradaydım, tekrar ateşe doğru yürüyordum.

"Başlangıçtan başlayabiliriz," dediğimi fark ettim. "Birbirlerini yeni tanımaya başlayan iki insan." Öyle hissediyordum, o yüzden o kadar da abartılı değildi.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Ne kadar kalabilirsin?"

"Ağustos ayının sonuna kadar. Senin için de uygunsa," diye ekledim.

"Nasıl şüphe edebilirsin ki? İstedğin kadar kalabilirsin."

Benim duyduğum ise, "*Sonsuza kadar kal*" idi.

"Oradayken bir butik otel için sipariş aldığım bir eser üzerinde çalışmam gerekiyor. Senin de yazman gereken bir albüm var, yani meşgul olacağız. Sanırım üç buçuk hafta fazlasıyla yeterli olacaktır." Neden bunu ekleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum.

Ne için yeterli zaman? Doğruyu bulmak ya da denerken başarısız olmak için, sanırım.

Ya yeniden aşık olacaktık ya da ayrı yollara gitmemizin daha iyi olacağını anlayacaktık.

Sonuç ne olursa olsun, hikayemiz henüz bitmemiştir.

"Bana yeterli gelmiyor ama tamam, senin istediğin gibi yapalım," dedi, sanki bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi pes etmiş bir şekilde.

"Bir şey daha var. Ayrı yatak odaları. Ve seks yok," kendimi durduramadan patladım. Tanrım. Bu ağzın bir filtreye ihtiyacı vardı. Neden seksten bahsetmiştim ki?

"Ne oluyor, Cleo? *Asla mı?*"

Onun öfkeli ses tonuna gülmeme engel oldum. "Üç buçuk yıldır seks yapmadık," dedim keskin bir sesle. "Birkaç hafta daha yapmasan da ölmezsin herhalde."

"Şaşıracaksın," diye mırıldandı.

"Pazartesi görüşürüz," dedim neşeyle ve telefonu kapattım, kendimle gurur duyarak ve biraz da kendini beğenmiş bir şekilde. Bu duygu tam iki saniye sürdü.

İnleyerek yüzümü yastığa gömdüm ve yumruklarımı yatağa vurdum. Neden seks konusunu gündemden çıkarmıştım ki?

Seks yapmak istiyordum. Masada. Mutfak tezgahında. Duvarı. Her türlü yüzeyde.

Üç buçuk yıl, Cleo.

En iyisi manastıra girip iffet yemini etsem daha iyi.

Ama hayır, bu akıllıca bir hareketti. Seks, zaten karmaşık olan durumu daha da karmaşık hale getirecek ve hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Yani, bu kesinlikle en iyisiydi.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Cleo

JITNEY, otoparkın arkasındaki otobüs durağının yanında durdu. Hattın son durağıydı. Montauk'ta gökyüzü masmavi ve otobüsten inerken ihtiyatlı bir iyimserlik hissediyordum.

"Ne oluyor, Cleo? Seni almama izin vermeliydin," dedi Gabriel, büyük bir karton kutu ve bir spor çantasını ayaklarının dibine bırakıp diğer çantamı almak için otobüse geri koştuğumda.

Hafif seyahat etmek buraya kadarmış.

"Bunun içinde ne var? Tuğla mı?" diye sordu, iki spor çantasını omzuna aldıktan sonra kutuyu da kaldırarak beni eli boş bıraktı.

"Elektrikli aletler." Ona abartılı bir göz kırptım.

Sanki bu onun için çok fazla bir şeymiş gibi inledi.

Bakışları başımın üstünden, Bali'de aldığım kısa tişört ve bol pamuklu pantolonuma, oradan da ayağımdaki parmak arası terliklere kaydılar. Annika ve ben dün pedikür yaptırarak, böylece plaja hazır olacaktık.

Park yerini geçerken ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Bugün soluk mavi tişörtü, sörf şortu ve Old Skool Vans ayakkabılarıyla sörfçü bir adama benziyordu. Tabii ki bağciksız.

Gabriel Francis'in birçok yüzü.

Üstü açık eski model siyah bir Jeep Wrangler'ın yanında durduk ve o eşyalarımı arkaya koydu.

"Jeep çok havalı," dedim, arabaya binip güneş gözlüklerimizi taktığımızda.

Ayak bölmesinde kum vardı. Koltukta kum vardı. Her yerde kum vardı. Sanki okyanusa gitmiş ve plajın yarısını yanında getirmiş gibiydi. Kontak anahtarını çevirdiğinde, Ray Charles'ın "Don't Let The Sun Catch You Cryin'" şarkısı hoparlörlerden çılmaya başladı.

Gabriel bana baktı. "Buraya hiç geldin mi?" "Hayır.

Hiç bu kadar uzağa gelmedim."

"Buraya The End deniyor. Bu ismi çok seviyorum. Hamptons'ın geri kalanı kadar hareketli bir yer değil." Bana Montauk'un kısa tarihçesini anlattı. Kısa çünkü arabayla sadece beş dakikalık mesafedeydi.

Gabriel'in evi, toprak yolun sonunda yüksek çalıların arkasında gizlenmişti. Meşe ağaçlarıyla çevrili iki katlı ev, görkemli veya gösterişli değildi

—sedir kiremitleri yıpranmıştı ve ön kapının robin yumurtası mavisi boyası soyulmuştu. Hemen sevdim.

Onun elinden bir spor çantasını aldım ve onu takip ederek taş döşeli yolu geçip ön verandaya çıktım. Gabriel, önceki sahibinin bıraktığı iki bisiklet, bir sörf tahtası ve çeşitli çiçek desenli minderli hasır mobilyaların bulunduğu verandayı bana gösterdi.

Kapının diğer tarafında bir köpeğin havladığını duydum ve geri çekildim. Büyük, hüzünlü gözleri olan çikolata rengi bir labradorla aynı evi paylaşacağımı da unutmuştum.

O köpek üzgün görünüyordu. Aç görünüyordu.

"Ya köpeğin beni sevmezse?"

"Otis herkesi sever." Gabriel kaşlarını çatı. "Neden seni sevmesin ki?"

Ona, Jackie O'nun pudelinin hiçbir neden yokken bana sürekli hırlayıp dişlerini gösterdiğini anlattım. "Xavi, bunun benim siyah kedi enerjisi yaymamdan kaynaklandığını söyledi."

Gabriel bunu çok komik buldu.

Gülmeyi bitirdikten sonra, bilgece başını salladı. "Senin hakkında bunu anlayabiliyorum.

Kara kediler kovalamazlar. Neyse ki Otis ve ben kedileri seviyoruz."

Bunun üzerine kapıyı açtı ve içeri girdi. Otis onun etrafında daireler çizerek koştu, ben içeri girdiğimde kuyruğu bacaklarıma çarptı.

"Otis. Otur!" Otis oturdu ve Gabriel'e bakarak bir sonraki emrini bekledi.

"Bu benim arkadaşım Cleo," dedi, sanki

Otis bir insanmış gibi tanıtım yaptı.

Otis bana dikkatlice yaklaştı, ayaklarımı, pantolonumun kenarlarını ve durduğum yeri kokladı, sonunda benim hakkımda kararını verdi. Ayaklarımın dibine oturdu ve başını eğdi, kuyruğunu sallayarak beni gördüğüne sevindiğini gösterdi.

Eğilip başının üstünü ve kulaklarının arkasını okşadım, ona düşman değil dost olarak geldiğimi belli ettim, bu da onun yere yatıp yuvarlanmasına ve ben karnını okşarken kuyruğunu sallamasına neden oldu.

Sanırım Otis beni sevdi.

"Gördün mü? Şimdiden büyük hayranın oldu," dedi Gabriel ve Otis'i düzgün bir şekilde karşılamak için yere bıraktığımız kutuyu ve çantaları işaret etti. "Bunları nereye koymak istersin? Odana mı, yoksa sanat stüdyosuna mı?"

Odama olması gereken çantayı işaret ettim, *bizim* odamızla karıştırılmasın diye. Gerisi sanat malzemelerimdi.

"Önce odanı göstereyim," dedi ve çantayı omzuna aldı.

O zaman ahşap panelli oturma odasını ilk kez iyice gördüm. Biraz eski ve kullanılmış görünüyordu, ama havalıydı. Tam ona göre idi. Tam *bana* göre idi.

1970'lerin Laurel Canyon ve Malibu sörf kulübesi havası vardı, alçak, yanık turuncu kadife kanepeler ve deri koltuklar vardı. Saksı palmiyeleri. Yıkılmış odun raflarından oluşan bir duvarda müzik seti, CD'leri ve plakları, kitapları ve parlak altın rengi tütsü tutucuları vardı.

Kahve masasının üzerinde deniz anemonuna benzeyen yeşil seramik bir kase vardı ve içinde deniz kabukları ve deniz camları vardı. Ahşap masanın üzerindeki olukları ve çatlakları elime geçirdim ve sanki onun eşyalarına dokunarak enerjisini ve ruhunu özümseyebileceğim gibi bir parça deniz camını cebime attım.

"Evinizdeki her şeyi nereden aldınız?" Bu sadece bir ev değildi. O bir yuva yaratmıştı. Hatta onun kokusu bile vardı. Tütsüsü ve odunsu, baharatlı kokusu.

"Emlak satışlarından. Bit pazarlarından. Bahçe satışlarından. Tarihi olan eşyaları satın almayı seviyorum."

Klasik bir ironi.

Üst katta bir banyo ve üç yatak odası vardı. Aynı ahşap panelli duvarlar, tütsü ve sedir kokusu. Koridorun karşı ucundaki kapı kapalıydı ve ben onun Gabriell'in yatak odası olduğunu düşündüm.

Odama ön tarafa bakıyordu ve uzaktan okyanus manzarası vardı.

Eğer birlikte bir sahil evi alsaydık, tam da böyle bir yer seçerdim. Vintage dekor ve mobilyalar. Kitaplarımız ve müziklerimiz. Yolda olmanın baskısından sonra dinlenmek için şehirden uzak bir vaha.

Ancak bu, bizim paylaştığımız bir hayat değildi.

Göğsüm sıkıştı ve midemde nefes almamı zorlaştıran bir düğüm oluştu.

Ona bakarsam gözyaşlarına boğulurdum, bu yüzden ona bakmamak için her şeye odaklandım. Yırtık kapaklı bir yığın kitap ve komodinin üzerinde kırmızı bir Anglepoise okuma lambası. Eskimiş ahşap şifonyerin üzerinde yabani çiçeklerle dolu süt beyazı seramik vazo. Yıldızların altında uyuyormuş hissi veren tavan penceresinin altındaki yatakta el yapımı bir yorgan.

Kendimi evimde hissetmemi sağlayan tüm küçük detaylar. Ben olmadan yarattığı evde.

"Cleo," dedi yumuşak bir sesle, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi sesinde bir özür vardı.

Yüzümü düzelttim ve ona dönerek, kaybolmak üzere olan bir gülümsemeyle baktım.

Kapı girişini doldurdu. Oda birdenbire çok küçük geldi. Omuzları genişlemiş, kasları ayrıldığıımız yıllarda daha da belirginleşmişti. Çenesi daha köşeli, elmacık kemikleri daha belirgindi. Gözlerinin çevresinde birkaç yeni çizgi vardı. Ama o derin, zengin çikolata kahvesi gözleri ve yüz hatlarını yumuşatan dolgun dudakları değişmemişti.

"Burada olduğun için mutluyum," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben de." Gerçi bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildim. Vazoyu işaret ettim. Onun yoğun bakışlarından dikkatimi başka yöne çekmek için. "Bu çiçekleri sen mi topladın?"

Gülümsedi. "Evet. Yabani bahçemden. Hadi. Sana göstereyim," dedi, hemen gitmek için sabırsızlanıyordu. "Burada tüm bu vahşi yaşam var," dedi merdivenlerden aşağı koşarken. "Çok seveceksin."

"Ben şehir kızıyım. Ne tür vahşi yaşamdan bahsediyoruz?" diye sordum, o oturma odasından geri kalan eşyalarımı topladıktan sonra, itirazlarıma rağmen hepsini taşımakta ısrar ettiğinde.

"Kuşlar. Kelebekler. Yerli arılar. Çok havalı." Noel arifesindeki bir çocuk gibi konuşuyordu, bu yüzden ben de bu doğa harikasını takdir etmeye karar verdim.

Krem rengi Smeg aletleri ve turuncu laminat tezgahı olan mutfaktan geçip, terasa açılan shoji ekranlarına benzeyen kapılardan geçtik. Birkaç basamak aşağıda, taş bir veranda, kaya özellikli böbrek şeklinde bir yüzme havuzuna çıkıyordu.

Bütün *bunların* ötesinde onun vahşi bahçesi vardı.

"Bu inanılmaz," dedim içtenlikle, bahçedeki kumlu yolu takip ederken uzun otların üzerinde elimi gezdirerek. Bitki örtüsü ve hayvanlar arasında periler uçarken görsem şaşırırmazdım.

Yol boyunca Gabriel mavi süsenleri, gri altın başakları ve beyaz funda asterlerini gösterdi ve sanki boş zamanlarında birdenbire ünlü bir botanikçi olmuş gibi hepsinin adını söyledi.

"Bunlar ne için?" diye sordum, bir ağacın dallarından sarkan mücevher rengi cam küreleri işaret ederek. O, bunların "Sweet Thing" olarak bilinen bir manolya türü olduğunu söyledi.

Bu da beni, Van Morrison'ın *Astral Weeks* albümünü dinlediğimiz, onun hala Annika'ya ait olduğu ve benim ona zaten aşık olduğum zamanlara geri götürdü.

"Onları kolibriler için şekerli suyla dolduruyorum. Onlar en havalı kuşlar. Küçük helikopterler gibiler. Her yöne, hatta baş aşağı ve geriye doğru bile uçabilirler."

O anda kendimi baş döndürücü bir hızla geriye, öne ve baş aşağı uçan bir kolibri gibi hissettim.

"Ve işte sanat stüdyon," dedi ve bahçenin dibindeki ahşap çerçeveli stüdyonun kapısını açtı. Kemerli tavandan tavan vantilatörleri sarkıyordu ve yüksek pencerelerden kremsi bir ışık odayı dolduruyordu.

Daha yakından baktığımda, buranın bir sanat atölyesi olmadığını anladım. Burası onun prova alanıydı. Gitarları duvara asılıydı ve uzak köşede bir davul seti vardı. "Senin alanını almak istemiyorum. Evde çalışabilirim ya da..."

"Bu alan tamamen senin için. Senin kullanmanı *istiyorum*. Ve merak etme. Çalışırken seni rahatsız etmeyeceğim."

Gözüm bir şövaleye takıldı. Sıradan bir şövale değildi. Bir stüdyo şövale. Elimi masif ahşap üzerinde gezdirdim. "Bana bir şövale mi aldın?"

Bir şövaleye birkaç bin dolar harcamış olması sanki hiç önemli değilmiş gibi omuz silkti.

"İhtiyacın olan her şeye sahip olmanı istedim." Elini saçlarında gezdirdi ve etrafına baktı. Bir tabure ve bir çizim masası. Eski müzik seti ve

hoparlörleri ve çeşitli CD'ler. Hatta mini bir buzdolabı bile vardı. Her şeyi düşünmüştü. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa, bana söyle." "Bu fazlasıyla yeterli. Sadece birkaç hafta kalacağım," diye hatırlattım

.
Hatırlatmamdan hoşlanmamış gibi somurtarak, "Hadi, sahile yürüelim," dedi.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Cleo

Otis topuklarımızda koşarken ve akşam güneşi yüzlerimizi okşarken, uzun otların arasından geçen toprak yolu takip ettik. Hava tuzlu su ve yosun kokuyordu ve cildim yapış yapış hissediyordu.

Her nefes aldığımda omuzlarımın gevşediğini ve vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordum.

Her şey yoluna girecek, kendime güvence verdim. Öyle ya da böyle, her şey olması gerektiği gibi yoluna girecekti.

Bazen evrene güvenmek zorundaydınız.

Parmak arası terliklerimi çıkardım ve çıplak ayakla yumuşak, beyaz kumların üzerinde yürüdüm. Sahilde birkaç kişi vardı. Bir grup genç kız, karın üstü yatmış, bacaklarını makas gibi açmış, boombox dinliyordu. Sörfçüler, kollarına sörf tahtalarını almış, dalgıç kıyafetleri giymişti. Bir aile, açılır kapanır çadır, çizgili plaj sandalyeleri ve bir soğutucu ile gelmişti. Anne, bebek burritoları gibi plaj havlularına sarılmış çocuklara soğuk içecekler ve sandviçler dağıtıyordu.

Su kenarını takip ettik, gelgit gelip giderken ayaklarımız kuma batıyordu. Otis dalgalara daldı ve Gabriel'in okyanusa attığı frizbiyi almak için yüzdü.

"Otis benden daha iyi yüzüyor," dedim gülümseyerek, kafası dalgaların üstünden çıkıp Frisbee'yi ağzında sıkıca tuttuğunda. Köpek gibi

çılgınca kürek çekerek onu kıyıya getiren bir dalgayı yakaladı.

"Benden daha iyi bir sörfçü, orası kesin," dedi Gabriel gülerek.

"Sörf mü yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla, yüzümden bir tutam saçımı çekerek. Sörf tahtasının sadece dekoratif olduğunu düşünmüştüm. Ya da önceki sahipleri tarafından bırakıldığını.

"Buna sörf denir mi bilmiyorum. Sadece kürek çekip bir süre tahtamda yüzüyorum. Bazen yanlışlıkla bir dalgayı yakalayıp kum yiyorum."

Bu görüntüyü hayal ederek güldüm. "*Bunu* görmem lazım."

"Özel bir şey, tamam." Kendine güldü. "Ama kim bilir? Belki bir sonraki hayatımda sörfçü olarak geri gelirim."

Bazı şeyler değişmemişti. Hâlâ reenkarnasyon ve öbür dünyaya takıntılıydı.

Otis, Gabriel'in ayaklarının dibine frizbiyi attı ve vücudunu sallayarak bize su sıçrattı. Güldüm ve ıslak kürkünü bacaklarıma sürtünce kenara atladım. Gabriel frizbiyi tekrar attı ve Otis, sanki en sevdiği oyunmuş gibi doğrudan okyanusa atladı.

Onu daha iyi görebilmek için elimi güneşlik olarak kullandım. Güneş gözlüklerimi evde bırakmışım.

Martılar ciyaklayarak daireler çizdiler ve sonra suya daldılar. Otis geçici olarak görevini unuttu ve martılara havladıktan sonra frizbiyi aramaya devam etti.

"Köpekleri memnun etmek çok kolaydır. Sevgileri ve sadakatleri koşulsuzdur," diye düşündü Gabriel. "Tek yapman gereken onlara biraz nezaket göstermek, onlar da seni deli gibi sevecekler. Eğer istersen, dünyanın sonuna kadar seni takip edecekler."

İnsanlar daha karmaşıktı ama bir zamanlar benim sevgim ve sadakatim de Otis'inki kadar güçlü ve sarsılmazdı. Eğer isteseydi, ben de Gabriel'i dünyanın sonuna kadar takip ederdim. Ama o hiç istemedi. Gabriel benden nadiren bir şey isterdi.

Ben ona karşılıksız verdim, o da bana.

"Nasılsın?" Bu, ilk kez sorduğum soruydu. Ne kadar bencilce. "Yani, *gerçekten* nasılsın?"

Dilini yanağının iç kısmına bastırdı, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak. "Bazen hala zorlanıyorum ama bu beni özel ya da benzersiz yapmaz. Bu sadece insan olmanın bir parçası. Bence ışığı gerçekten takdir etmek için karanlığın derinliklerine dalmak gerekir, anlarsın ya?" Gözlerini kısarak

"Buna yabancı olmadığımı hissediyorum... daha önce depresyon geçirdiğimi hissediyorum. Garip bir şekilde tanıdık geliyor ve bu sadece New York'ta geçirdiğim aylar yüzünden değil... eski hayatımdan dolayı."

Eski hayatım. Sanki gerçekten ölmüş ve geri dönmüş gibi. Yeniden doğuş. Onun için yepyeni bir hayat.

Belki de karanlık yatak odamıza çekildiği zamanlar, sadece baş ağrılarından değil, depresyondan dolayıydı. Benden saklamaya çalışırdı. Sanki o anda mutluluk bulamadığı için utanıyormuş gibi. Çok sessizleşir ve kendine kapanırdı, ben de ona her zaman alan tanırdım.

Sonra, hazır olduğunda, hiçbir şey olmamış gibi bana geri dönerdi ve hayat devam ederdi.

Hiç depresyon yaşamadığım için nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Ama babamın nasıl içine kapandığını hatırlıyorum ve *o orada* olmasına rağmen, küçük bir kız olarak bile, onun benim gidemeyeceğim bir yere gittiğini hep biliyordum.

Şimdi, bunun hakkında konuşmalı mıydık diye merak ediyorum. Belki de konuşmamız gereken ama konuşmadığımız birçok şey vardı.

"Nasıl bir his?" diye sordum. "Depresyondayken, yani. Üzgün olmak gibi mi?"

Gabriel başını salladı. "Hayır. Daha çok her şeyin yokluğu gibi. Sadece... bir hiçlik. Tamamen ilgisizlik, sanırım."

Portakal rengi güneş ufka batarken, dalgaların ötesinde sörf tahtalarında sallanan birkaç sörfçüyü izledik. Rüzgâr saçlarımızı dalgalandırdı ve çıplak kolum onun koluna değdi, vücudumda aynı elektrik şoku hissettim.

Tanrım, bunu özlemişim. Ona yakın olmak ve onun gerçekten orada olduğunu, ilgilendiğini ve her kelimemi dinlediğini hissetmek.

"Bir konuda haklıydın," dedim dürüstçe, gözlerim okyanusa bakarken. "Ameliyatından sonra, senin aşık olduğum aynı adam olmanı istedim. Seni bu kadar zorlamamalıydım. Sana bu kadar baskı yapmamalıydım." *Ve belki o zaman hiç gitmezdin.*

"Hey. Yapma bunu." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Hepsi benim suçumdu. Sana bunların hiçbirinin senin suçun olmadığını söylemiştim. Gidişim. Kafamın karışıklığı ya da yaptıklarım. O aylar sadece bulanık anılar. Hareketleri yapıyordum ama aslında orada değildim, anlıyor musun? Sen farklı bir şey yapamazdın," diye beni teselli etti.

Sessizce başımı salladım ve elimi göğsüne koydum. Kalbi avucumun altında güçlü ve düzenli atıyordu ve birbirimize çok uyumluyduk. Sanki bir yapbozun iki parçası gibi.

Bu o kadar doğal, o kadar normal geliyordu ki, hikayemizin hiç kesintiye uğramamış gibi davranmak çok kolay olacaktı.

Ona sarılabilir, onu öpüp başını döndürebilir ve bir insan kalbinin asla sığdıramayacağı bu devasa Atlantik Okyanusu büyüklüğündeki aşkın dışında hiçbir şeyin önemi olmadığını ona temin edebilirdim.

Ama güven kazanılmalıydı, bedavaya verilemezdi, bu yüzden karnımda kanat çırpın o hain kelebekleri görmezden geldim ve bir adım, sonra bir adım daha atarak aramıza mesafe koydum. "Eve dönüyorum."

Uzaklaştım ve onu su kenarında bırakarak, benim gidişimi izlemeye bıraktım.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Cleo

"ÇOK FAZLA SİGARA İÇİYORSUN," dedim Gabriel akşam yemeğinden sonra güvertede sigara yakarken.

"İster misin?" Bana paketi uzattı ve bir tane aldığımda sırtıttı. "Sen benim için çok kötüsün," dedim, masanın üzerinden eğilip çıkmak istediğimde. "Kırılmayan kötü bir alışkanlık gibi." Sırtışı kendini beğenmişçeydi.

Keşke bu doğru olmasaydı.

Sigara içip, reçel kavanozlarından kırmızı şarap içtiğimiz sırada, "Ayın sonunda bırakacağız," dedi kendinden emin bir şekilde, sanki biz şık bir çiftmişiz gibi.

Rüzgâr çanları esintiyle dans ediyordu ve bir dizi küre ışık güvertayı aydınlatıyordu... ve onun yüzünü. Masadan geçip kucağına tırmanmak ve yüzümü boynuna dayamak istedim. Onu içime çekmek. Boğazını yalamak. Dudaklarımı iki günlük sakalına sürtmek.

Ama sandalyemi geri çekip bacaklarımı altına kısırdım. "Hâlâ bana serenat yapmanı bekliyorum."

"Seni yemek pişirme becerilerimle etkilemekle meşguldüm."

Akşam yemeği de başka bir keşifti. Gabriel, bu sabah tekneden aldığı balığı ve yerel bir çiftlikten aldığı mısır koçanını ızgara yaptı.

Gabriel'in hayatında hiç yemek pişirmediğini biliyordum, kömürde ızgara yapmayı bırak.

Biz hep hazır yemeklerle beslenirdik. Ya da içimizden biri canı çektiğinde, kavanozda satılan soslu spagetti ya da hazır taco yerdik. Ev işlerinde usta değildik.

Sigaramdan bir nefes çektim ve gece mavisi gökyüzüne duman halkaları üfledim. "Izgara pişirme tekniğini gerçekten çok iyi öğrenmişsin. Balığım sadece bir tarafı yanmıştı." Şaka yapıyordum. Balık mükemmeldi. "Peki şarkı yazma işi nasıl gidiyor?" Bana serenat yapmak için bir davet daha.

Kafasını salladı ve iç geçirdi. "Hâlâ sadece üç şarkım var ve daha fazla materyal bulmak için iki haftadan az zamanım kaldı."

"İki hafta sonra ne olacak?"

"Amagansett'teki bir barda çalacağım. Çocuklar gelecek hafta prova için gelecekler ama ben hala tüm set boyunca ne çalacağımı bilmiyorum."

Arkadaşlar derken Eddie, Devin ve Tyler'ı kastettiğini düşündüm. Bali'ye gittiğimden beri onlarla konuşmamıştım, ama onlar da eskiden benim arkadaşlarımdı, bu yüzden endişelerimi bir kenara ittim.

Onları tekrar görmek güzel olurdu.

"Kendi müziğin yetmiyorsa, cover yap," dedim. "Zaten her zaman kendi tarzına uyarlıyorsun. İstersen şimdi prova yapabilirsin, ben de dinleyicilerin olurum," diye nazikçe teklif ettim, onu tekrar şarkı söylerken dinlemek istediğimi gizlemeye çalışarak.

"Çalıştığım şeyi duymak ister misin?" Sesinde tereddüt vardı.

"Tabii ki isterim. Hala senin bir numaralı hayranınım." Tamam, belki bu biraz abartılıydı ama müziği söz konusu olduğunda, bu doğrudu.

Dudaklarını ısırarak düşündü, sonra sigarasını kabuklu küllükte söndürdü ve içeri girdi. Ben de sigaramı söndürdüm ve sinirlerimi yatıştırmak için şarabımdan bir yudum aldım.

Ya sesi eskisi gibi değilse? Ya yeni müziğini sevmezsem?

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama akustik gitarıyla geri dönmüştü, bu yüzden yastıklı koltuğuma yerleşip gösterinin tadını çıkarmaya hazırlandım.

Karşımda oturdu, gitarını çaldı ve boğazını temizledi. "Birkaç cover ile başlayalım. Şu anda Neil Young'a çok meraklıyım. O, yüksek sesle şarkı söylemenin sorun olmadığını hissettiriyor, anlıyor musun?"

"Her zaman sorun olmadı Gabriel," dedim yumuşak bir sesle.

"Siktir. Gerginim." İç çekişe benzeyen bir kahkaha attı ve omuzlarını silkti, gevşemeye çalışıyordu.

"Sorun yok. al sadece. Sana bakmayacağım bile." Sandalyeyi ona yan dönük olacak şekilde çevirdim ve koltuğuma çöktüm, bacaklarımı uzatıp gözlerimi gece gökyüzüne diktim. Şehir ışıkları ve kirliliği olmadan burası çok daha karanlık olmuştu.

O "Tell Me Why"ı söylerken yıldılar yukarıda parıldıyordu, ardından doğrudan "After the Gold Rush"a geçti, şarkıları kendine ait hale getirdi, sesi sıcak bir vibrato ile dalgalandı ve duygusal yoğunluk ve kırılganlıkla dolu falsettoya zahmetsizce yükseldi.

Otuz saniye içinde tüm endielerim kayboldu.

Sesi hala ruhani ve etkileyiciydi ve hala tüylerimi diken diken ediyordu. Gözlerimi kapattım ve müziğin beni sarmasına, kalbimin ve ruhumun çatlaklarına sızmasına izin verdim.

Onun sesini sonsuza kadar dinleyebilirdim.

Notaları o kadar uzun süre tuttu ki çenesi titredi ve gözlerimi köşesinden ona baktığımda gözleri kapalıydı.

Müziği beni başka bir stratosfere taıdı. Muddy Waters ve Ray Charles'tan U2'nun "One" ve Edith Piaf'ın "La vie en rose" arkılarına kadar her şeyi bana serenat yaparak, sesi gece gökyüzüne yükselen tek kişilik bir konser.

Eklektik bir müzik zevki. Dm bir meleğin sesine sahip eski bir ruh. Ve anladığım kadarıyla, gitar çalma becerisi her zamanki gibi iyiydi.

Gabriel geri dnmt.

Cover arkılarla beni sahte bir güvenlik hissine kaptırdıktan sonra, çalmayı bıraktı ve "Bu şarkıyı iki haftance yazdım" dedi.

Sonra, vereceği duygusal zarara dair uygun bir uyarıda bulunmadan, sevgilisinin onu uçurumun kenarından çekip kendisini kendisinden kurtardığı karanlık yaz gününü anlatan arkıya başladı... *cenaze alayı anıların yolunda ilerlerken... ve yas tutanlar mezarın etrafında toplanırken... her değerli anlm ve unutulmuken...*

Ben müzisyen değildim ama eğitimsiz kulağıma bile bu arkı E minör bir balad gibi geldi.

Onun bakış açısından, hayatımızdan bir sahne notalar ve sözlerle anlatılmıtı.

Bitirdiğinde, gözlerimiz kısa bir süre bulutu, sonra sanki gözlerime bakmaya dayanamıyormu gibi baını çevirdi. Başını gitarınınzerine eğdi ve birkaç teli çaldı. "Halazerinde çalışılması gerekiyor."

Çalışmaya ihtiyaı yoktu. Olduğu haliyle neredeyse mükemmeldi.

Ruhumu parçalayan, evet, ama yine de mükemmel.

Ne zaman yeterince iyi olduğuna inanacaktı? Yeterince iyi olmaktan da öte. "Hiçbir şeyi değiştirmen gerekmiyor. Gerçekten çok güzel," dedim, sesimi alçaltarak.

"Öyle mi?"

Gülümsedim. "Evet."

İyi sanat eserlerinin güzel olduğu gibi güzeldi. Güzel olduğu için değil, ruhunun derinliklerinde bir şeyler hissettirdiği için.

Ve tüm sanat ve müziğin yapması gereken de bu değil miydi?

"Bunun hakkında ne düşüneceğini bilemedim," dedi. "Çünkü çok kişisel bir şey." Neredeyse gülecektim. "Müziğin her zaman kişisel olmuştur," dedim.

"Sen itirafçı bir söz yazarısın. Hayat deneyimlerinden ve hayallerinden yola çıkarak yazıyorsun ve senin için önemli olan konularda yazıyorsun."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Mantıklı. Chuck hakkında bir şarkı yazmak istedim. Ya da özellikle Chuck değil, kaybolmuş ve unutulmuş insanlar hakkında. Evsizler, zihinsel sağlık sorunlarıyla mücadele eden savaş gazileri ve insanların çok çabuk görmezden gelip, sanki yoklarmış gibi yanlarından geçip gitmeleri." Çenesini sıktı. "Sanki insan değillermiş gibi."

Oh, Gabriel.

"Sen, şey..." Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden doğrudan konuya girdim. "O şarkıyı zaten yazdın. Adı 'On Your Knees'. İkinci albümünün son şarkısı. Kısmen Tompkins Square Park'ta 1988'de yaşanan ayaklanmalardan ve Chuck'tan esinlenerek yazılmış..."

Yüzünden, o şarkıyı yazdığının farkında olmadığını anlayabiliyordum. Eskiden ona kendi şarkılarını dinlettiğimde, hepsini unutmuş olmalı.

"Şarkının adı, kilisede diz çöküp dua eden, İsa'nın sözlerini vaaz eden ama onlara göre yaşamayan insanlardan geliyor."

Gerçekten çok güzel bir şarkı. Dinlemelisiniz.

"Siktir," dedi, elini birkaç kez yüzüne sürerek. "Orada bulundum, bunu yaptım. Bilmek iyi oldu." Utanmış görünüyordu, ki benim niyetim bu değildi.

Ama ben bir şey söyleyemedim, birkaç cover şarkı ve yazdığı diğer yeni şarkıyı çaldı. Bu şarkı, çölde kaybolan, kendi ölümlülüğüyle yüzleşirken ve kendini yabancılaşmış hissederken eve dönüş yolunu arayan bir adam hakkındaydı.

Neyse ki, bundan sonra gitarını topladı ve geceyi sonlandırdık. Bir gün için yeterince duygusal sarsıntı yaşamıştım.

Yatağa girdiğimde o kadar yorgundum ki, bir yıl uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. Tabii ki, gece boyunca dönüp durdum ve sadece birkaç saat uyuyabildim.

Sabah altı buçukta, şeftali rengi ışık sisi aydınlattığında, çantamdan defterimi çıkardım ve son sayfaya birkaç paragraf ekledim, sonra kalemimin kapağını kapattım ve mermer desenli kapağını elime aldım.

Bu, benim kadar Gabriel'in de hikayesiydi ve belki de beni bunu yazmaya iten şey kısmen buydu.

Hepimiz kendi hikayemizi bilmeyi hak etmiyor muyduk?

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Gabriel

Ertesi sabah Otis ile sahilde koştuktan sonra, açık hava duşunda duş aldım ve evin yan tarafına dönerken saçımı havluyla kuruladım.

Cleo'yu mutfakta bulmayı umuyordum, hatta bekliyordum. Cleo yoktu.

Tezgahın üzerinde taze demlenmiş kahve ve bir torba bagel vardı. Torbanın altında üç CD ve kapağında pembe bir Post-it notu olan siyah-beyaz bir defter vardı:

G—

Hikayemizi yazdım. En azından benim tarafımı. Nasıl tanıştığımızı. Nasıl aşık olduğumuzu. Birbirimize nasıl ilham verdiğimizizi.

Eğer rahatsız ediyorsa, okumak zorunda değilsin. Ama hepsi senin. Okumak, yakmak ya da dolabının arkasına tıktırmak. Tamamen sana kalmış.

CD'ler de elbette senin. Dinlemeye hazır olursan diye getirdim. Onlar da senin hikayenin bir parçası.

C.

Daha önce hiç ilgilenmemiştim, ama şimdi tüm hikayemizi, en küçük ayrıntısına kadar, başından sonuna kadar öğrenmek istiyordum. Müziğe gelince, dinlemek istemiyordum.

Geçen yıl, kaydettiğim şarkıları dinlemek zorunda kaldıktan sonra Cleo'nun annesiyle bu konuyu konuştum. Kendi sesimi ve müziğimi aşırı eleştirel olmadan dinlemenin ne kadar zor olduğunu anlattım. Anladığını söyledi. O da yazdığı kitaplarda aynı şeyi yaşıyordu. Kitapları yayınlandıktan sonra okursa, geri dönüp her kelimeyi değiştirmek isterdi, bu yüzden kitaplar piyasaya çıktıktan sonra bir daha asla okumazdı.

Kahvaltımı alıp güvertedeki minderli şezlonga oturdum ve not defterimi açtım, başlamak için sabırsızlanıyordum.

İlk satır:

Her şeyi hatırlıyorum, sanki kafamda bir film gibi, onun notaları ve sözleri ile akıldan çıkmayan bir nakaratın müziği eşliğinde.

Hikayemiz on yıl önce, tanışmamızdan iki yıl önce başladı, Cleo parkta defterimi buldu ve yazdıklarımınla aşık oldu.

Bir bakıma, karakterlere o kadar duygusal olarak bağlandığınız ki sayfaları yeterince hızlı çeviremediğiniz iyi bir kurgu romanı okumak gibiydi.

Ne olacağını bilmek istiyorsunuz.

Nasıl biteceğini bilmek için çaresizsiniz.

Ama bu gerçek bir hikayeydi ve biz ana karakterlerdik, bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu.

Bu *sendin*, aynı adı taşıyan bir yabancı değil.

Görünüşe göre, sekiz yıl önce, neredeyse tam olarak o gün, Cleo ile ilk tanıştığımızda ona kaba davranmışım.

Aptal gibi davranmışım, ama sonra durum düzeldi... sonra kötüleşti... sonra yine düzeldi.

Birçok iniş çıkış ve birkaç duraklama oldu, ama yine de çok sürükleyici bir okumaydı.

Cleo, olayları güzelleştiren biri değildi ve her şeyi güzel bir şekilde paketlemiyordu. Her şeyi olduğu gibi ortaya koyuyordu. İyi, kötü, çirkin, acı ve tatlı olan her şeyi. İki iradeli insanın birlikte bir hayat kurarken bir ilişkide gerekli olan tartışmalar, önemsiz şikayetler ve uzlaşmalar.

Ama tüm bunların ötesinde, gerçek aşkın neye benzediğine dair tüm hayallerimi aşan, o kadar güçlü ve saf bir derin ve kalıcı aşk vardı ki.

Her şeyi anlatan, görünüşte önemsiz kk şeylerdi (bu benim değil, onun sözleri).

Ona yatakta kahve ikram ettiğimde.

Bütün gün topuklu ayakkabılarla koşturduktan sonra ayaklarına masaj yaptığımda.

Başka bir tasarımcı onun tasarımlarının ucuz kopyalarını ürettiği için kızgın olduğunda, ben de kayıt stüdyosunda on dört saat geçirmiş olmama rağmen onun şikayetlerini dinledim (ve o pisliği bulup bunu durdurmayı teklif ettim).

Onun ilk defilesinde ona sürpriz yapmak için Los Angeles'tan New York'a gece uçağıyla gittiğimde ve ertesı sabah o geceki performansım için hemen uçağa geri dönmek zorunda kaldığımda.

Aşık ayrıntılarda gizliydi.

Geri dönüp bir cümleyi tekrar okudum.

Onun uyumasını izlemeyi severdim ve sırf o var olduğu için ne kadar şanslı ve minnettar olduğuma hep hayret ederdim.

Birinin sizi o kadar çok sevdiğini ve sadece var olduğunuz için minnettar olduğunu hayal edin.

Hayal edin.

Onu çılgına eviren yaptığım Şeylerin listesine güldüm: Kitaplarımın sayfalarını kıvırmak. Gecenin ortasında uyanmak (birçok kez!), çünkü kafamda bir Şarkı dönüyordu ve *o anda* zerinde çalışmam gerekiyordu. Yatakta Doritos yemek ve turuncu kırıntılar bırakmak. Yapılacaklar listesi yazmak ve hemen kaybetmek.

İlk pcğmz okuduğmda i geçirdim. İlk kez. İlk kez "*seni seviyorum*" dediğimiz an.

Ve son bölümde neredeyse ağılayacaktım. Yeni Yıl Günü'ndeki liiler. Nişan yüzüğü için topladığım yakutlar. Hastane odamda birbirimize ettiğimiz yeminler.

Son sayfaları okudum, altın arıyormuş gibi kelimelerin üzerine eğıldim.

Her Şey güllük gülistanlık değıldi, ama dürüsttü, iyiydi ve bizimdi. Gabriel bana aşk hakkında çok Şey ğretti. O bu konuda her zaman çok iyiydi. Bence bunun nedeni, paraşütsüz bir uçurumdan atlamaktan asla korkmamasıydı.

Bu konuda benden daha cesurdu. Ben her zaman daha temkinliyi, o kendini çok açık, savunmasız ve kırılgan hale getiriyor ve (bazen) pervasızca yaşıyordu.

Duygusal açıdan risk alan

biriydi. Mziğiyi.

Hayatıyla.

Benimle.

Sanırım bu yüzden buna aşık olmak diyorlar. Güven düşüşü gibi bir Şey. Diğeri kişiye inancını koymalı ve her zaman seni yakalayacağına inanmalısın. Ve uzun bir süre boyunca ben de öyle yaptım.

Ona inandım. Ona güvendim. Atılımı yaptım.

Ama o zamandı, şimdi ise...

Eğeri geçmişi olmayan iki yabancı olsaydık ve yeni tanışmış olsaydık, onu daha iyi tanımak isterdim. Ama bu kadar çabuk riske girip her Şeyi bizim için ortaya koymazdım.

İlk seferinde dedim ki, işte kalbim. O senin. Ona nazik ve şefkatli davran. Ama bu sefer, yavaş davranmalı ve yaralı kalbimi korumalıyım.

Uzun süre onun gittiğiyi için, bizi bıraktığı için onu suçladım, ama şimdi belki de ayrılmanın gerekli olduğnu anlıyorum. Ameliyatından sonraki aylarda, tüm dünyam onun etrafında dönüyordu. O gittikten sonra, onsuz nasıl yaşayacağımı bilemeyecek kadar kaybolmuş hissettim, oysa önceden hep kendim olmuştum.

O kalsaydı, sanatla uğraşacak ya da kendimi yeniden bulmak için dünyaya açılacak kadar cesur olamazdım. Gneydoğuyı Asya'yı tek başıma gezme

ve Londra'ya taşınmazdım ya da korkularıma rağmen, sandığımdan çok daha fazlasını kaldırabilecek kadar güçlü ve düşündüğümde daha cesur olduğumu öğrenemezdim.

Sanırım sonuç olarak, birini istediğin kadar sevebilirsin, ama kendini daha çok sevmelisin.

Ve umarım o da kendini sever.

Umarım kendini yeniden bulmuştur. Umarım bu dünyanın onunla daha iyi bir yer olduğunu bilir.

Not: Hatırlatmam gerekirse Gabriel... SEN YETERLİSİN. İnanılmaz derecede yeteneklisin, eski bir ruhsun, gerçeği arayan birisin, saf bir ılık damlasısın. Senin tarafından sevdiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum ve geleceğimiz belirsiz olsa da, geçmişimiz şimdi ve her zaman sonsuza kadar minnettar olacağım bir armağan.

Okumayı bitirdiğimde, güneş gökyüzünde yükselmiş, ter tişörtümü göğsüme yapıştırmış ve ben, nasıl olup da tüm bunları unutabildiğimi bilmediğim kadar derin ve anlamlı bir şeyin kaybının yasını tutuyordum.

Son sayfada birkaç şey dikkatimi çekti. *Sevdim*. Geçmiş zaman. *Geleceğimiz belirsiz*, sanki bir geleceğimiz yokmuş gibi, ama hey, iyi haber, senin hatırlamadığın bir geçmişimiz vardı!

Elimi kalbimin üzerine koydum. *Acıyordu*.

Ne acımasız bir kader cilvesi. Ne güzel bir trajedi.

Onun sözleri, bensiz de gayet iyi idare ettiğini, hatta ben gittikten sonra daha da iyi olduğunu kanıtlıyordu.

Bize bir şans daha mı veriyordu, yoksa veda mı ediyordu? Bilmiyorum. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Sanırım yavaş şeritte kalmak zorundayız. Bu benim ilk tercihim olmazdı. İkinci tercihim bile olmazdı.

Bana kalsaydı, her şeyi riske atardık. Ya hep ya hiç.

Ya yap ya da öl. Geri çekilme, risk almama ya da güvenli oynamaya gerek yok.

Benim kitabımda, yaşamak için tek yol buydu.

Ama bu sadece bana bağlı değildi. Ona yaşattığım onca şeyden sonra, ki bunların bazıları onun sözlerini okuduktan sonra bana daha iyi anlaşıldı, en azından onun isteklerini yerine getirebilirdim.

Bu yüzden tişörtümü çıkardım ve havuza daldım. Derin kısmına.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Gabriel

O öğleden sonra, yerel çiftlik tezgahlarını dolaşarak taze sebze ve meyve stokladım: şeftali, erik, çilek ve kavun. Cleo'ya meyve yedirip dudaklarından meyve suyunu öptüğümde, Ayın Meyvesi Kulübümüze selam çaktım. Sevgilim, en iyi arkadaşım, her şeyim ile yangın merdiveninde oturup Chopin dinlediğimiz o mutlu günler.

Eve geldiğimde, teras korkuluğuna nemli bir plaj havlusu asılıydı ve mutfak lavabosunun yanındaki kurutma rafında kullanmadığım bir tabak vardı.

Cleo'yu *yine* kaçırmıştım.

Dinlemeye zahmet etmeden telesekreterin oynat tuşuna bastım. Yeni A&R yöneticim ve iki paralık yapımcım tam bir baş belasıydı. Mesajlarını siler siler, telefonum çaldı.

Herkes neden cep telefonu almayı reddettiğimi merak ediyordu.

Kim 7/24 ulaşılabilir olmak ister ki?

Sağduyuma aykırı olarak, telefonu açtım.

"Selam Gabriel, ben Barry. Cevap vermedin."

"O yüzden günde yirmi mesaj bırakmaya karar verdin." Buzdolabından bir şişe su aldım ve Cleo'yu görebilmek umuduyla terasa çıktım, ama benim aksime o muhtemelen çalışıyordu. "1 Eylül'e kadar vaktim var," diye hatırlattım ona.

"Evet, evet, biliyorum." Arka planda kornalar çalıyor ve sirenler ıglık atıyordu. Muhtemelen en sevdiği kahve zincirinden pahalı bir Frappuccino alıyordu. "Ama dinle, gelecek hafta Hamptons'ta olacağım, o yüzden uğrayıp performansını izleyeyim dedim. Henüz yeni şarkılarını dinlemedik, bu yüzden hangi yöne gittiğini anlamak istedim. Sana güvenmediğimizden değil, ama hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmak istiyoruz."

Barry, saçlarını at kuyruğu yapıp, Birkenstock terlikleri ve konser tişörtleri giyen, sakın bir hippie gibi davranan adamlardan biriydi, ama pahalı bir spor araba sürüyor ve onu zengin eden pop yıldızları ve erkek gruplarının finanse ettiği bir McMansion'da yaşıyordu.

Plak şirketinde yapılan yeniden yapılanmanın ardından, A&R adamım ayrıldı ve ben Barry ile kaldım. Cehennemde yapılmış yaratıcı bir eşleşme. *Hiçbir zaman* aynı fikirde olmadık.

"Aynı sayfada, farklı kitapta," dedim. "Sözleşmemde, yaratıcı kontrolün tamamen bende olduğu açıkça belirtiliyor. O yüzden gerçekçi olalım. Müziğimi senin ana akım vizyonuna uydurmak için değiştirmeyeceğim ya da uyarlayacağım. Eğer niyetin buysa, mahkemede görüşürüz."

O sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Hadi ama dostum. Gerçekçi olmak mı istiyorsun? Lanet olası bir diva gibi davranmayı bırak. Sana çok zaman ve para yatırdık. Sana çok fazla özgürlük verdik ve sana çok fazla müsamaha gösterdik. Öyleyse bu konuda birlikte çalışmaya ne dersin? Dava açılmasını istemiyoruz, ama senden iyi bir albüm bekliyoruz." Bir zil sesi duydum ve sonra kahve siparişini verirken sesi boğuklaştı. *Tahmin ettiğim gibi*. "Eylül için stüdyoyu çoktan ayırttık, yani oraya gidip şarkıları kaydetmen gerekiyor. Albüme hangi şarkıları koyacağını bulmaya çalışarak vakit kaybetme..."

Daha fazla zamanımı boşa harcamadan sözünü kestim. "Öncelikle, ben diva değilim," dedim, bu suçlamadan alınmıştım. "Ben müziğe tutkulu ve dünyaya sunduğum şeyleri önemseyen bir müzisyenim. *İyi bir albüm* ise, bu oldukça öznel bir kavram. Ama şunu söyleyebilirim ki, sözler boş ve benim için hiçbir anlam ifade etmiyorsa... müzik sıradan, aşırı üretilmiş, balonlu sakız pop saçmalığıysa... albümümde yer almaz."

Eğer *benim* albümümü yapmasına izin vereceğimi düşünüyorsa, kafayı yemiş demektir.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden tüm saygımla, Barry, beni rahat bırak da işimi yapayım."

"Tamam," dedi uzun bir sessizlikten sonra. "Anlaşıldıysa. Haftaya görüşürüz."

Gitarım ve defterimle ön verandaya çekildim ve çalışmaya başladım. Barry'ye veya plak şirketine borçlu olduğum için ya da dava umurunda olduğum için değil, gurur meselesi olarak.

Taahhütlerimi yerine getirmek kendime olan borcumdu ve benim için gerçekten önemli olan sadece iki şey vardı.

Cleo'ya ve müziğe verdiğim sözler.

Gitarımdan başımı kaldırdığımda hava çoktan kararmıştı ve Cleo, boyalı Jimi Hendrix tişörtünün yakası uzamış, eteği görünür halde, kısa şortuyla kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu.

"Selam. Seni rahatsız etmek istemedim." Saçlarını yukarı doğru kıvrıp bir toka ile tutturdu. "Ama acıkmış olabileceğini düşündüm. Makarna yaptım."

O söylediğinde, sarımsak kokusunu aldım ve midem o kadar yüksek sesle guruldadı ki, o da duydu. Güldü ve çıplak ayaklarını koklayan Otis'in önüne çömeldi ve kulaklarının arkasını kaşıdı.

Zihnimde bir fotoğraf çektim ve onu hafızama kazıdım. Arkasında açık kapıdan sızan ışık. Tişörtünün omzundan kayan mor bikini askısı. Yüzündeki gülümseme ve Otis ile oynarkenki saf mutluluğu.

Defterindeki notlardan en çok etkileyici olanı, basit, gündelik anları yakalamış olmasıydı.

Kanepede Lo Mein yemek. Oturma odasında R&B müziği eşliğinde dans etmek. O benim saçımı kesti. Ben onun kâkülleri kestim. Ayı kovaladık, yağmurda öpüştük ve (satır aralarını okuyarak) orgazm olmadan geçen tek bir günümüz olmadı.

Ne kadar fantastik bir hayatımız vardı. O kadar fantastikti ki ağlamak istedim.

Kendi elimle yapmadığım seksin nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamıyordum.

Artık ince pamuklu kumaşın altındaki göğüslerinin şişkinliğini aşırı derecede fark ediyordum. Çıplak omzuna dökülen ışık. Yürürken sallanan kalçalarının kıvrımı.

O dudaklar. O dudaklar. O dudaklar.

Arı sokmuş gibi dolgun, doğal pembe, alt dudağı şu anda düz beyaz dişlerinin arasında sıkışmış.

Göğsünün hızlıca inip kalkışını, kısa nefeslerini izledim, sanki o da seks hakkında düşünüyor gibiydi.

Onu çıplak bacaklarıyla hasır koltuğa oturup kucağıma çekmek, kalçalarını tutup yüzüme doğru kaldırmak istedim. Parlak pembe bir ışık. Dilim. Parmaklarım.

Onu orgazma ulaştırdığımda benim adımları haykırır mıydı?

Günlerce dilimde onun tadını hisseder miydim?

Bana merhamet et, Cleo. Sana yalvarıyorum.

Hızla dönüp içeri girdi.

Bir iç çekerek gitarımı bıraktım ve onu takip ettim.

Terastaki masa iki kişilik olarak hazırlanmıştı, ortasında büyük bir kase makarna vardı. İki bardak su ve limon dilimleri. Yabani çiçeklerle dolu bir kavanoz. Rüzgarda titreyen bir mum.

Küçük şeylerdi. Ve o kadındı.

"Yemek yapmayı pek bilmiyorum," diye özür diledi. "Ama en azından sağlıklı olsun diye aldığın sebzelerden biraz kullandım." Dirseklerini masaya dayadı, çenesini ellerine dayadı ve bir lokma almamı izledi.

Baskı yoktu.

Tadı talaş gibi olsa bile, ona lezzetli olduğunu söyledim. Neyse ki yalan söylemek zorunda kalmadım. "Yediğim en iyi makarna."

"Tamam, şimdi sana inanmıyorum," dedi, çekinerek bir ısırık aldı. "Oh! Aslında fena değil." Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi ve bu beni de gülümsetti. "Şarkı yazma nasıl gidiyor?"

"İlham perim burada olduğu için çok daha iyi. Sonsuz ilham." Ağzının köşesi yarı gülümsemeye çekildi. Yanağında mavi boya lekesi vardı ve o kadar sevimliydi ki, ona lekeden bahsetmedim bile. "Sanatın nasıl gidiyor?"

O içini çekti. "Göreceğiz. Şu anda berbat durumda. Hâlâ denemeler yapıyorum, yolumu bulmaya çalışıyorum."

İlham kaynağı hakkında konuştuk. Onu yetiştiren şehir olan New York'a bir övgü. Daha spesifik olarak, gentrifikasyon başlamadan önce büyüdüğü Lower East Side

gentrifikasyon ve Wall Street tüccarları lüks daireleri satın almaya başlamadan önce. Topluma büyük etkisi olan salgının doruk noktasında AIDS ile ilgili hastalıklara yenik düşen tüm sanatçıları, müzisyenleri ve yaratıcıları onurlandırmak istediğini söyledi.

“ ok sayıda komşumuzu ve arkadaşımızı kaybettiğimiz için bu konu hala kişisel olarak hissediliyor, ancak bu daha çok o dönemin damgalama, önyargı ve korku yayma eğilimlerini ele alan bir sosyal yorum,” dedi. “Aradan yıllar geçmesine rağmen, bu sanatçılar hala Lower East Side'ın zengin dokusunun çok önemli bir parçası. Gittiler, ama unutulmadılar. Bu yüzden onları bir şekilde anmak istedim.”

Uzun ve zengin bir tarihe sahip olan insanları kıskanıyo r d u m .
Hafıza hayatımızda çok önemli bir rol oynar.

Hatırlayın. Anın. Anımsayın.

Gittiler, ama unutulmadılar.

Cleo, defterle benim için bunu yaptı. Bana tarihimin bir parçasını geri verdi.

Bu sabah  n verandadan bisikletlerden birini ödünç aldığını ve ilk başta biraz sallandığını söyledi. "Yıllardır bisiklete binmemiştim!" Ama biraz pratik yaptıktan sonra kendine güveni geldi ve bir kez bile düşmedi. Bir zafer.

"Bisiklet sürmeyi hatırladın mı?" diye sordu. Başını salladım. "Ve araba sürmeyi."

" ok garip."

Beyin gizemli bir yerdi. Bir şeyde ustalaşmak için on bin saat pratik yapmak gerektiği söylenir.

Muhtemelen bisiklet sürmekten veya araba kullanmaktan daha fazla saatimi gitar çalışarak geçirmiştim, ama gitar çok emek ve günde altı, yedi saat pratik gerektirirken, diğerleri hemen geri geldi.

Barry ile olan konuşmamı ona anlattım. O da Barry'nin "pislik" gibi konuştuğunu söyledi.

Cleo ve ben aynı sayfada, aynı kitapta idik.

"Defteri okudum," dedim rahat bir şekilde, yemeğini bitirdiğinden emin olduktan sonra bir sigara yaktım.

"Oh." Başını eğdi ve tabağındaki tek bir burgu makarnayı kovalamaya başladı. Mum ışığında bile, yanaklarında pembe bir kızarıklık görebiliyordum

. Utanç mı, yoksa öz bilinç mi, ikisi de haklı değildi. "Ne kadarını okudun?"

"Hepsini."

Başını kaldırdı ve şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hepsini mi?"

"Her sayfayı, her satırı, her bir güzel kelimeyi." Sigaramı havada salladım. "Hepsini."

"Peki ne düşündün?" Dudaklarını ısırdı. "Okuması... zor muydu?"

Aslında sorduğu şey, kitabın herhangi bir bölümünü hatırlayıp hatırlamadığımdı. En azından ben öyle yorumladım. Cevap hayırdı.

Okuması zor mu? Beni mahvetti, ama bunu kendime sakladım. Çünkü yine, eski halinden bu kadar kopuk hissederken, aynı zamanda kemiklerinin derinliklerinde bir kayıp ve özlem hissetmenin nasıl bir şey olduğunu açıklamak zordu.

Ne garip bir durum.

"Ne düşündüm?" Sandalyenin arka iki ayağına yaslandım ve gökyüzüne baktım.

Birkaç ince bulut hilal şeklindeki ayın önünden hızla geçti ve hava, vahşi bahçemden gelen bal kokulu çiğ ve kapımızın önündeki Atlantik Okyanusu'ndan gelen deniz tuzu kokusuyla doluydu.

Oturma odasından Morrissey, nazik ve kibar olmak için ne kadar güç gerektiğini anlatan bir şarkı söylüyordu ve ben de bu şarkıyı set listeme eklemek için zihnimde bir not aldım.

Hâlâ müziğim vardı ve en azından şimdilik Cleo da yanımdaydı. Şükran. Güzellik. Zarafet. Neşe. Ve... The Smiths.

Bir insan daha ne isteyebilir ki?

Gülümsedim. "Sanırım ben dünyadaki en şanslı adamdım."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Cleo

CUMARTESİ SABAH Annika, Gabriel'in mutfak dolaplarını karıştırırken aradı.

Saat on bir buçuk olmuştu ve ben daha kahvaltıya geçiyordum.

Bu sabah geç kalktım, çünkü Gabriel sabahın ikisinde birden ilham gelmiş ve aynı akorları tekrar tekrar dinlemek zorunda kaldım, ayrıca döşeme tahtalarından sızan küfürlerini de dinlemek zorunda kaldım.

Pacing. Gitar çalma. Sigara dumanı.

Sanki bir gece kulübünün üstünde uyuyormuşum gibiydi. Bir gitar nasıl bu kadar ses çıkarabilir?

Yere vurup ses çıkarabilir ya da aşağı inip durmasını isteyebilirdim, ama albüm yazması gerektiği için onu rahat bıraktım.

Sonunda, sabahın dördü civarında, merdivenlerde ayak seslerini duydum ve ardından yatak odasının kapısı arkasında sessizce kapandı.

O anda, kapıyı çarpıp kapatmış olsaydı da fark etmezdi, çünkü tamamen uyanmıştım ve onun yatağına girip güneş doğana kadar rock yıldızları gibi sevişmeyi hayal ediyordum.

Ugh. Neden sürekli seks hakkında düşünüyordum?

Bunun, kendime koyduğum seks yasağından kaynaklandığını düşündüm. Annika'nın şekersiz diyeti ve ardından bir oturuşta sağlıklı miktarda cupcake yiyerek gözden düşmesi gibi bir şeydi.

Yasak meyve her zaman en cazip olanıdır.

"İlginç bir şey buldun mu?" diye sordu Annika.

"Dört açık kutu Pop-Tarts, Lucky Charms ve Cocoa Puffs. O kaç yaşında, on iki mi?" Pop-Tart'ı tost makinesine koydum ve kahvem demlenirken onun ıvır zıvır çekmeceğini karıştırdım. Bir torba ot, sigara kağıdı, çeşitli kalemler ve çakmaklar, iki tirbuşon, süper yapıştırıcı ve bir şerit... prezervatif mi?

"Aman Tanrım, prezervatifleri var," diye bağırdım ve sonra onun duyabileceği mesafede olup olmadığını kontrol etmek için etrafa baktım. Nerede olduğunu hiç bilmiyordum.

"En azından güvenli seks yapıyor. Kötü sürprizlerle karşılaşmak istemezsin."

Prezervatifleri çekmeceye geri attım ve sanki içinde zehirli yılanlar varmış gibi çekmeceyi kapattım.

"Bu arada, ateşli seks yaptın mı?"

"Hayır," dedim düz bir sesle. O prezervatifler hala beni rahatsız ediyordu. Ayı kaldığımız süre boyunca keşiş gibi yaşamadığı belliydi.

Geçen gece, üst kattaki banyodan çıkarken, elinde devasa bir paket Cool Ranch Doritos ile yanımdan geçti. "*Aynı yatağı paylaşmadığımıza göre,*" dedi.

O defteri ona verdiğim için neredeyse pişman oldum, ama aklım sürekli Salı gecesi söylediklerine dönüyordu. *Sanırım ben dünyadaki en şanslı adamdım.*

"İlişkimiz hiçbir zaman sadece sekse dayalı değildi," dedim, kahvaltımı terasa taşıırken. Gökyüzü bulutluydu, ama güneş parlıyordu. "Geri kalan her şeyi çözmemiz gerekiyor."

"Evet, tamam," dedi Annika. "Ama eski sevgilimin sahil evinde kalıyor olsaydım, emin ol ki onun yatağında yatıyor olurdu. Eski sevgilinle seks yapmak önemli bir şey, biliyorsun."

Otis beni karşılamak için güverteye koştu. Pençesini kaldırdı ve ben de ona high five yaptım, Gabriel'in ona öğrettiği sevimli bir numara. Kulaklarının arkasını iyice okşadım ve o uzaklaşırken gözlerimle onu takip ettim. Otis nereye giderse, Gabriel de oraya giderdi. Otis, yüzme havuzunu görmemi engelleyen uzun çalıların arkasında kayboldu. Gizem çözülmüştü.

"Eğer onu seviyorsan, neyi anlamaya çalışıyorsun ki?" Geçerli bir soru. Neyi anlamaya çalışıyordum?

"Ona güvenebileceğimi bilmem gerekiyor." Pop-Tart'ımın son ısırığını bitirdim, tişörtümdeki kırıntıları silkeledim ve bardağımı lavaboda yıkadım.

"Sence başka bir karısı ve sakladığı çocukları var mı? Belki de gizli bir suikastçidir." Kıkırdadı. "Düşünebiliyor musun? Garajda ve bodrumda mühimmat ve gizli kimlikli pasaportlar olup olmadığını kontrol et. Asla fazla tedbirli olamazsın!"

Burun kıvırdım. "Sonra konuşuruz."

"Suçlayıcı bir şey bulursan bana haber ver," diye bağırdı, ben telefonu kapatıp cebime koyarken.

Ayaklarım beni yüzme havuzuna götürdü, oysa bu sabah geç kalktığım ve dün Gabriel'in motosikletinde yol kenarındaki hendeğe düşmemek için sıkı tutunmak zorunda kaldığım için stüdyoya gitmem *gerekirdi*.

İstakozlu sandviç almaya gittik ve rıhtımda martıları savuşturarak yedik. Sonra Gabriel beni deniz fenerine götürdü ve iki yıl önce yılbaşı gecesi oraya gittiğinde safran rengi cüppeler giymiş Budist rahiplerin davul çalarak ortaya çıktığını anlattı.

Bunun büyüğü bir deneyim olduğunu söyledi.

Gezimizden sonra, eve sağ salım döndüm ama onu ne kadar özlediğimi fark edince biraz sarsıldım.

Ama Gabriel'in aksine, ben gün ışığında daha iyi çalışıyordum ve ikimiz de sıkı teslim tarihlerine yetişmeye çalışıyorduk, bu yüzden odaklanmam gerekiyordu. Sanatıma. En sevdiğim eski sevgilimin su altında yüzmesine değil.

Yürümeye devam et. İşe koyul.

Parmak arası terliklerimi çıkardım ve bacaklarım suya sarkık halde havuzun kenarına oturdum. Havuzun dibinde yüzdüğünü izledim ve o su altında kaldığı süre boyunca nefesimi tutmaya çalıştım, ama kafası su yüzüne çıkmadan çok önce bu mücadeleden yenik düştüm.

Saydığım kadarıyla, iki buçuk tur yüzmüştü.

"Nasıl bu kadar çok sigara içip de su altında bu kadar uzun süre nefesini tutabiliyorsun?" diye sordum, sonunda nefes almak için su yüzüne çıktığında.

Sırtını bana dönmüş, havuzun karşı tarafındaydı, ama bir şey dikkatimi çekti. Gabriel, bunun belinin altındaki bir dövme mi yoksa sadece ışığın bir oyunu mu olduğunu anlayamadan önce döndü.

Ayağımı salladım ve bana doğru yüzerken yüzüne su sıçrattım.

Çekmecende prezervatif bulunduğun için.

Yine yüzüne su sıçrattım.

Dün gece beni uykusuz bıraktığın için.

Bir kez daha su sıçrattım.

Bu, bir ay önce senden vazgeçmişken, seni tekrar istememe neden olduğun için.

Baldırımı kavradı ve elini etrafına doladı.

"Nefes kontrolü için iyi gelir," dedi, sesi alçak ve boğuktu, eli hala baldırımı sarmış, sanki hiç bırakmayacakmış gibi.

Eminim öyledir.

Şarkı söylemekten bahsettiğini sandım, ama dokunuşunun sıcaklığı dikkatimi dağıttı. Vücudumda bir yangın gibi yayıldı.

Karnım, içinde kapana kısılmış kelebekler varmış gibi çırpınıyordu, kanatlarını çırparak kurtulmaya çalışıyorlardı.

Baldırımı bıraktığında ve duvardan iterek derin kısmın ortasında suya bastığında, bacaklarımı göğsüme çektim ve kollarımı etraflarına doladım, çenemi dizlerime dayadım.

Su, uzun kirpiklerine sıçradı ve koyu renkli saçları geriye doğru kaydı. Romantik bir şairin yüzüne sahip bronz bir tanrı gibi görünüyordu, ama ben onun yakışıklılığına veya heykel gibi kaslarına bu kadar kolay etkilenmeyi reddettim.

"Yeni şarkının konusu ne?" Kaşlarımı kaldırdım. "Uykumu kaçırdığına değse iyi olur."

Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, özür dilerim. Yalnız yaşamaya o kadar alıştım ki..." Sesi kesildi, dudağını ısırdı ve boğazını temizledi. "Bir daha olmayacak. Ee, bugün ne yapacaksın? Ne dersin..."

Dikkatimi dağıtacak cazip bir teklifte bulunmadan önce sözünü kestim. "Yapmam gereken işler var." Ayağa kalktım, sonra dövmeyi hatırladım ve elimle dairesel bir hareket yaptım. "Arkanı dön. Bir şeye bakmam lazım."

Bana yaramaz bir gülümseme attı. "Arkadan manzara daha mı güzel sence? Yoksa özel bir şey mi arıyorsun?"

"Görmem için sudan çabucak çıkabilir misin?" Ona gülümsedim. "Lütfen."

Başını eğdi. "Neden? Eseri incelemek mi istiyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sadece görmeme izin ver."

"Bu dövmeyi gerçekten görmek istiyorsun, değil mi? Karşılığında ne alacağım?"

"Seninle pazarlık yapmıyorum." Gözlerimi ona dikerek baktım. "Senin bir sanat hırsız olup olmadığını doğrulamam gerekiyor."

Gülerek, benden uzaklaşmak için sırtüstü yüzmeye başladı. "Görmek istiyorsan, havuza dalman gerekecek, Baby Blue."

Baby Blue mu?

Ona sert bir bakış attım, ama o çoktan havuzun diğer ucuna gitmişti ve bu mesafeden bakışlarım pek bir etki yaratmadı. Ben de havuzun etrafından dolaştım, ama yaklaşıp yaklaşmaz o da dönüp diğer yöne sırtüstü yüzmeye başladı.

"Ha-ha-ha," dedim.

"Har-har-har," diye cevap verdi.

Boş ver. Bu çocukça oyunlara katılmayacaktım. Sadece yanından geçip yoluma devam edecektim. Ta ki o, sanki çıkacakmış gibi havuzun kenarını tuttu ve tekrar suya daldı.

Ne alaycı.

Ama merakımı daha da uyandıracak kadar küçük bir bakış yakalamıştım.

"Su çok serin ve ferahlatıcı. Ne kaçırdığını bilmiyorsun," dedi havuzun ortasından, sırtüstü yüzerek gözleri kapalı bir şekilde.

Cazipti. Birkaç saniye düşündüm. Hava sıcak ve nemliydi ve su *gerçekten* ferahlatıcı görünüyordu.

Soluk turuncu bikinimi giydim, kıyafetlerimi bir kenara attım ve koşarak atladım. Onu bir savaş gemisi gibi batırmak için göğsünün ortasına nişan aldım, ama bir mil kadar ıskaladım.

O hemen döndü ve taktik değiştirdi, sığ kısma doğru geriye doğru yürüdü, sonra dirseklerini arkasındaki duvara dayadı ve bana seksi, gel buraya diyen bir gülümseme ve göz kırpması ile işaret etti. "Merak kara kediyi yakaladı. Şuna bak. O kovalıyor."

"Sadece fare çocukça oyunlar oynadığında."

"Kime fare diyorsun sen?" Gözlerini kısarak bana baktı ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Göğsündeki su damlalarını yalamak istiyorum. Dişlerimle bikinini çözmek istiyorum." Dudakları, 1980'lerin Billy Idol'u gibi, o seksi şekilde kıvrıldı.

Meme uçları kumaşa bastırdı. Tanrım. O kadar kolay tahrik oluyordum ki utanç vericiydi.

O dudak kıvrımı neredeyse benim sonum olacaktı. *Neredeyse.*

"İlginç," dedim, sesim istediğimden daha nefes nefese çıkmıştı. İndigo rengi tırnaklarımı inceledim. "Çünkü tek istediğim dövmeni görmek."

"Peki, biraz daha yaklaş, kedicik." Elini sallayarak beni çağırdı. "Isırmam. Çok fazla." Dişlerini göstererek sırttı.

Ne şanslıyım. Seksi, eğlenceli Gabriel oynamaya çıkmıştı.

Onun emrini yerine getirmek için atlamak yerine, sanki sadece rahatlamış ve ona hiç ilgi duymuyormuşum gibi, sırt üstü yüzdüm ve kabarık beyaz bulutlara baktım. Ya da dövmesine.

Geriye gidiyordum. Bir ergen gibi davranıyordum.

Belki de yanıliyordum. Sırtına *o* dövmeyi yaptırması çok olası değildi, neredeyse imkansızdı. Ama ben yaptığından emindim.

Nereden yaptırmıştı ki? O tasarımı yıllar önce çizmiştim ve o zamandan beri görmemiştim.

Sırt üstü birkaç saniye daha yüzdükten sonra, ona atladım ve omuzlarından yakaladım, onu şaşırtmaya çalışıyordum. "Göster. Bana."

Geriye dönüp bakınca, bu büyük bir hataydı. Refleksleri yine yıldırım hızına dönmüştü. Uyluklarımın arkasını kavradı ve beni resmen ayaklarımdan süpürdü. Ellerim omuzlarına tutundu ve bacaklarım beline dolandı, kendimi dik tutmak için.

O güldüğünde, "Hiç komik değilsin," dedim.

"Komik olmaya çalışmıyordum."

Hayır, sanırım değildi. Ereksiyonunun karnıma bastırıldığını hissettim ve ne zaman çekilmeye çalışsam, yapamadığımı fark ettim. Beni rehin tuttuğu için değil, beynimin vücuduma doğru sinyalleri gönderemediği için.

Onu bırak. Uzaklaş, aptal.

Bunun yerine, avuç içlerimi omuzlarına bastırıp kendimi yukarı kaldırdım, böylece omzunun üzerinden bakabilirdim. Göğüslerim neredeyse yüzüne değiyordu. Tasarımın alt kısmı, onun sörf şortunun bel kısmının altına girmişti, ama onun belinin alt kısmına damla şeklinde bir mandala dövmesi yaptırdığını doğruladım. Ve bu benim tasarımımdı.

Göğsünden aşağı kayarak göz hizasına geldim ve kollarımı boynuna doladım.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu, sesi gergindi, parmakları uyluklarıma gömüldü.

"Onu nereden aldın?" diye fısıldadım.

Koyu renkli gözleri birkaç saniye boyunca yüzümü inceledi.

Gözlerimiz kilitlendi ve ben sorumu unuttum. Her şeyi unuttum.

Yanak kemiklerinden bir damla su süzüldü ve parmak ucumla onu ağzının köşesine kadar takip ettim.

"Cleo," diye fısıldadı, gözleri kapanırken uzun kirpikleri göz çukurlarına düştü. "Cleo. Cleo. Cleo. Öp beni."

Öpmezsem ölecekmiş gibi seslendi. Öpmezsem ölecekmiş gibi hissettim. Ve şimdi bunu yapmamamız için tek bir iyi neden bile bulamıyordum.

Ağzımı yaklaştırdım. Onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Yumuşak nefesi tenimde kaydı ve onu içime çekmek istedim. Nefes aldığım havaya dönüşene kadar onu ciğerlerime çekmek istedim.

Ağzının köşesini öptüm. Yumuşakça, nazıkçe. Dudaklarımı çenesinin kirli sakalına sürttüm.

Parmak uçlarımla koyu renkli kaşlarını izledim. Burnunun eğimini. Ağzının kıvrımını. Hâlâ bana çok tanıdık geliyordu.

O iç geçirdi.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve uzun bir süre öyle kaldık.

Bacaklarım titriyordu. Ellerim titriyordu.

Nefes al. Nefes ver.

Her nefes alış ve verişimizde göğüslerimiz birlikte yükselip alçaldı ve kalplerimizin de aynı ritimde attığına şaşımazdım.

Dudaklarıma gülümsedi ve fısıldadı, "Bunu hatırlıyorum. Eve dönmek güzel."

Sonra kontrolü ele aldı ve hızı değiştirdi. Yüzümü ellerine aldı ve dudakları dudaklarıma çarptı. Bacaklarım daha da sıkılaştı, ayak bileklerim kilitlendi, dili ağzıma girdi ve ben ona insan olarak mümkün olduğunca yakınlaşmaya çalıştım.

Göğüslerim onun göğsüne bastırdı ve sertliği benim merkezimle aynı hızaya geldi. Kalçalarını çevirdim.

O inledi. Ben inledim.

Dünya sona eriyormuş gibi öpüştük. Yıllardır biriken tüm hayal kırıklıklarını, özlemleri ve şehveti bu öpücüğe döktük.

Parmakların saçlarının uçlarını çekiştirdi ve ağızlarımız birbirine yapıştı, ancak beni sudan kaldırıp havuzun kenarına oturtup bacağımı omzuna attığında ayrıldık.

"Tanrım," diye nefes aldı. "Şu haline bak. Çok güzelsin."

Sonra başını eğdi ve iç uyluklarımdan yukarı doğru öpmeye başladı.

Evet, evet, evet, evet.

Nefes nefese, başının arkasını tuttum, parmaklarımı saçlarına gömdüm, onun sıcak, usta dudakları beni alay edip kışkırtıyordu. Çok yakındı. Çok yakındı.

Ağzı uyluklarımdan kivrımına doğru hareket ederken, Otis havlamaya başladı ve neşeli bir ses, "Gabriel! Havuzunda yüzüyorum!" diye bağırdı.

Ben uzaklaştım ve ayağa kalktım, bikini üstü ve şort giymiş esmer bir kadın uzun çalılarının arkasından çıktı ve havuzun kenarında durdu.

Bakışları Gabriel'den bana kaydı.

"Oh, merhaba." Gülümsedi ve el salladı. "Üzgünüm, Gabriel'in misafiri olduğunu fark etmemiştim."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Cleo

ADINI MAYA'YDI.

Büyük, koyu renkli gözleri ve uzun, dalgalı saçlarıyla güzel olmasının yanı sıra, mükemmel margarita yapıyordu, gerçekten nazikti ve havalı görünüyordu, sanki bu yetmezmiş gibi, aynı zamanda zekiydi de.

Columbia Üniversitesi'nde çevre ile ilgili bir alanda doktora yapıyordu. Kendimi bir ezik gibi hissetmemi sağlayan bir şey.

Ama daha da kötüsü, Gabriel'in vahşi bahçesini dikmesine yardım etmişti.

Gabriel'in gurur duyduğu ve her fırsatta övündüğü, sürekli olarak onun birçok harikasına hayran kaldığı vahşi bahçe.

Şu şarkı söyleyen kuşları duyuyor musun?

Şu kırmızı amirallere bak! Şu siyah kelebeklere bak!

Kelebekler, öğrendiğim kadarıyla.

Maya bir yaban hayatı koruyucusuydu ve onun sayesinde Gabriel, bahçesinde yetişen her şeyin ve bahçesini sık sık ziyaret eden tüm kuşların ve kelebeklerin isimlerini, bazıları Latince olanlar da dahil, biliyordu.

Çünkü bahçeyi birlikte dikmişlerdi.

Havuzda bir süre vakit geçirdikten sonra, bir sürahi margarita hazırladık ve bir tepsi nachos için malzemeleri bir araya getirdik.

Şimdi emeklerimizin meyvelerini topluyorduk. Ben, Gabriel ve onun en yakın kız arkadaşı.

Onların sadece arkadaş olduklarını *umuyordum*, ama bu sadece benim tahminimdi, çünkü aralarındaki ilişki hala belirsizdi.

Tek bildiğim, birbirlerine çok yakın oldukları, birbirlerini çok iyi tanıdıkları ve Maya'nın mutfağındaki her şeyin yerini tam olarak bildiği idi.

Bu durum, Gabriel'in Annika ile birlikte olduğu ve benim, yapay elmaslı tulum giyen Elvis'in serenatını dinleyen garip adam olduğum o ayları tuhaf bir şekilde anımsatıyordu.

Karanlık düşüncelerimi bastırmak için ağzıma bir nacho attım ve elimdeki margaritayla yuttum.

"Gabriel gelecek haftaki konseri hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu Maya.

Tamamen masum bir soruydu. Kötü bir niyeti yoktu. Ama aklım hemen çekmecedeki prezervatiflere gitti ve hayal gücüm çılgına döndü.

Belki de geçen cumartesi onu aradığımda Gabriel Maya'yla birlikteydi. Belki de bu yüzden gece yarısından sonraya kadar beni aramadı.

Başımı salladım. "Evet. Sabırsızlanıyorum." Beş yaşındaki bir çocuğun sebze yemeye zorlandığı kadar hevesliydim.

Gabriel'in eli masanın altında bacağıma dokundu, ama ben onu ittim. O içini çekti ve elini saçlarına geçirdi, zaten dağınık olan saçlarını daha da dağınık hale getirdi. Ona sert bir bakış attım. Başını sallayarak ellerini masaya koydu

ellerini havaya kaldırdı ve masadan kalktı.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Gabriel müziği değiştirmek ve sigarasını almak için içeri girdiğinde Maya'ya sordum.

"Bu ev eskiden büyükannemlerin eviydi, bu yüzden annem bana uğrayıp yeni sahibiyiyle tanışmamı ve evin iyi ellere geçtiğinden emin olmamı istedi," dedi gülerek. "Gabriel kapıyı açtığı anda bana adının Jimmy olduğunu söyledi. Giydiği gömleğin üzerine işlenmişti."

Tabii ya. Milyonlarca yıl önce kulübede düzenlenen yaz partisinde giydiği gömlek.

Gabriel'in duyamayacağı bir mesafede olduğundan emin olduktan sonra Maya'dan bilgi almaya çalıştım. "O zamanlar nasıldı?"

Bilgileri dış kaynaklardan almak zorunda kalmam ne kadar üzücü.

Maya kapıya baktıktan sonra sandalyesini benimkine yaklaştırdı. "Şimdi bambaşka bir adam gibi görünüyor. O zamanlar çok zayıftı, aşırı zayıftı ve tamamen paranoyaktı."

"Nasıl yani?"

"Beni takip ettiğimi sanıyordu. Bütün o hediyeleri ve mektupları bırakanın ben olduğumu sanıyordu."

"Hediyeler ve mektuplar mı?"

"Evet. Meğer New York'tan bir kızmış, ailesinin burada bir evi varmış," dedi, saçlarını at kuyruğu yapıp bileziğindeki lastikle bağladıktan sonra komplo kurarcasına eğildi. "Bir gün onu sahilde görmüş ve öldüğünü sandığı için çığlık atıp ağlamaya başlamış. Sanırım şehirde onun için bir anma töreni falan düzenlemiş."

"Bunları daha sonra öğrendik. Ama kız onu evine kadar takip etmiş ve nerede yaşadığını öğrenmiş, sonra da ona hediyeler bırakmaya başlamış. Neyse ki, kızın hiçbir zararı yoktu. Sadece büyük bir hayranıydı. Ama o bir süre bu durumdan çok korkmuştu."

Tanrım. Onu kim suçlayabilir ki? Bu, hiç kimsenin istemeyeceği bir hayranlık düzeyiydi, özellikle de mahremiyetini her zaman koruyan Gabriel için.

Ama beni en çok etkileyen şey Maya'nın "biz" kelimesini kullanmasıydı. *Bunların hepsini daha sonra öğrendik.*

Başparmağımın tırnağının etini kanayana kadar tırmaladım. "Hâlâ hediyeler bırakıyor mu?"

Maya başını salladı. "Hayır. Onunla konuşup bunun hoş bir şey olmadığını söyledi. Kız çok gençti. Sanırım şimdi üniversiteye gidiyor."

"Her şey yoluna girmişse ne mutlu," dedim zayıf bir sesle.

Kendime bunun önemli bir şey olmadığını söylemeye çalıştım. Gabriel ve ben üç yıldır ayrıydık, tabii ki onun hayatındaki her ayrıntıyı bilmiyordum, tıpkı onun da benim hayatımı bilmediği gibi. Ama Maya onun hayatı hakkında bu kadar çok şey biliyordu, oysa Gabriel ona bir kez bile bahsetmemişti.

"Evet, o iyi biridir," dedi, ben gülümsemedim ama o gülümsedi.

"Peki... ikiniz sık sık görüşüyor musunuz?" diye sordum. Rahat bir tonla sormaya çalışmıştım ama başaramadım.

"Çok sık diyemem, ama..." Sözüünü kesti ve elini koluna koydu. "Oh, hayır. Bizim birlikte olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Omuz silktim. "Hayır, hayır, hayır. *Öyle* değil," diye beni ikna etti. "Sadece arkadaşız. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Onun güvencesine rağmen, kendimi sadece biraz daha iyi hissettim.

Zorla gülümsedim. "Hayır, yani, sorun yok... Ben sadece..." Margaritamdan bir yudum aldım ve bu konuyu unutmaya çalıştım. Gabriel bize terasta katıldığında, "Sadece merak ettim, hepsi bu," diye mırıldandım.

Ertesi sabah, Gabriel'in Otis'le koşuya çıktığını duyduğumda giyinip bisikletle kasabaya kahvaltıya gittim.

Pankekçi, aileler ve turistlerle doluydu, bu yüzden siparişimi paket yaptırıp önündeki bankta oturup yedim.

Neden bu kadar üzgün olduğumu tam olarak anlayamıyordum.

Maya ve Gabriel birlikte yatmasalar da, Maya onu benim tanımadığım bir şekilde tanıyordu.

O, Gabriel'in *bu* yönünü tanıyordu. Benim hiç bilmediğim bir sapığı olan adamı. Yalnızlık arayışıyla Montauk'a gelen ve Maya'nın dedesinin evini satın alan adamı. Her gün köpeğiyle koşan, yüzüp duran, sigara içen ve çekmecesinde prezervatif bulunduran adamı.

Haftalarca yan yana çalışarak o bahçeyi dikmişlerdi. Maya onun havuzunda yüzüyordu. Eddie ve Devin'i tanıyordu, onlar son birkaç yıldır Gabriel ile müzik yapmak için sık sık Montauk'a geliyor ve onun müziğe geri dönmesine yardım ediyorlardı.

Tüm bunları dün gece margarita ve ska müziği eşliğinde öğrenmiştim.

Onun arkadaşları olmasını istemediğimden değil. Aksine. Burada tek başına yaşarken yalnızlık çekmesinden endişeleniyordum.

Bu yüzden, güvenilebileceği biri olması *iyi* bir şeydi. Maya erkek olsaydı, yine de kendimi tehdit altında hissedermiydim?

Bilmiyorum. Belki biraz, ama o kadar da değil.

Çöpümü çöp kutusuna atarken annem aradı. Telefonu açtım ve bankta oturduğum yere geri döndüm.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

İki adım ileri, on adım geri.

"Harika," dedim, sesime neşe katmaya çalışarak. "Montauk çok güzel." En azından bu doğrudu.

"Sen ve Gabriel'in nasıl olduğunuzla daha çok ilgileniyordum."

"Her gün birbirimiz hakkında yeni şeyler öğreniyoruz," dedim, bu da doğrudu. Bu konuşmada yalan yoktu. "Şu anda neredesin?"

"Bar Harbor. Bugün Acadia Ulusal Parkı'na gidiyoruz." Bana şimdiye kadarki seyahatlerini anlattı ve yol boyunca yedikleri her akşam yemeğinin menüsünü verdi. Anlattıklarına bakılırsa, çok fazla çorba ve ıstakoz yemişler.

"

Kahvaltımızı yeni bitirdik ve Sean gitmek için sabırsızlanıyor. Adam bir dakika bile yerinde duramıyor. Cumartesi görüşürüz," dedi neşeyle.

"Buraya mı geliyorsunuz?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Tabii ki geliyoruz. Bu Gabriel'in ilk canlı performansı. Gergin olacak, bu yüzden onun için orada olmana sevindim."

"Eminim iyi olacaktır. Bunu yüzlerce kez yaptı. Glastonbury'de yüz bin kişinin önünde sahne aldı."

"Öyle olabilir ama *o* bunu hatırlamıyor. Onun için bu ilk konseri. Sean'a bu konseri ayarlamamasını söylemeye çalıştı ama Sean bunun onun için iyi olacağını düşünüyor. Yeni yazdığı şarkıları geliştirmekte ona yardımcı olacağını düşünüyor."

"Yeni şarkılar yazmış olsa iyi olur," diye bağırdı Sean arka planda. "Yazmamışsa onu sıkıştır. O pislik Barry etrafta dolanacak ve onunla uğraşmak istemiyorum."

Annem güldü. "Sean Barry'den nefret ediyor. Tamam, bebeğim. Pilim bitmek üzere. Sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

Ben cevap veremedim telefonu kapattı. Annem telefonunu şarj etmeyi hiç hatırlamazdı. Seyahate giderken telefonunu almayı hatırlaması bir mucizeydi.

Ama herkesin Gabriel'e nasıl bakmam gerektiği konusunda bana talimatlar vermesini çok sevdim.

Belki Maya ona ihtiyacı olan cesaret verici sözleri söyleyebilirdi, diye düşündüm acı bir şekilde.

Tamam, şimdi ben de küçük düşüyordum.

Gabriel söz konusu olduğunda, hâlâ kıskanç bir sevgiliydim. Ama bu aslında Maya ile ilgili değildi.

Bizimle ilgiliydi.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Gabriel

"Sence nasıl gidiyor, Otis?" Pazartesi öğleden sonra rüzgâr şiddetini arttırınca ön verandaya çıktığımızda sordum.

Başını sola ve sağa eğerek yüzümü inceledi, sonra uzandı ve gözlerini pençeleriyle kapattı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Bir köpeğin ortamı okuma yeteneğini asla küçümsemeyin.

Gök gürledi ve bir şimşek gökyüzünü ikiye böldü. Üzerinde çalıştığım yeni şarkıyı çalarken fırtına bulutlarının yaklaşmasını izledim.

Cleo buradayken, sözler ve müzik akıyordu. Saatlerce stüdyosuna çekilip beni başından savsa bile, müzik akmaya devam ediyordu.

Anılar da öyle. Bir anda geri gelmediler, ama yavaş yavaş akmaya başladılar.

Cumartesi günü havuzda Cleo'yu öperken, tur otobüsünde olduğumuz zamanları hatırladım. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Ne zaman olduğunu bile bilmiyordum, ama o mutfakta kahve yapıyordu ve ben arkasına yaklaşp kollarımı beline doladım ve boynunun yanına öptüm.

O sırtını göğsüme yasladı ve kollarını boynuma doladı, ben de kulağına fısıldadım, "Sen bütün bir evrensin."

Gerçek bir bağlam yoktu çünkü sadece bir anlık bir hatıraydı, ama o anda o anlamış gibiydi. Ve belki de bilinçaltımın derinliklerinde, sırtıma gözyaşı damlası mandala dövmesi yaptırmamı sağlayan şey buydu.

Bu, her şeyin birbirine bağlı olduğunu simgeliyordu. Evrenin görsel bir haritası.

Sadece bir önseziydi, ama o tur otobüsünde iken onun çizdiğini hissettim.

Defterimi aldım ve sayfaya daha fazla kelime karaladım. *Derime kazınmış gözyaşları. Biz sadece bu an için buradayız. Ruhum senin ruhunu arıyor.*

Berbat. Berbat. Berbat.

Elinden gelenin en iyisi bu mu?

Kelimeleri çizip kalemimin kapağını çiğnedim, ne demek istediğimi bulmaya çalışıyordum, ama tek görebildiğim Cleo'nun az önce yanımdan hızla geçerkenki yüzüydü. Dün akşam yemekte benimle neredeyse hiç konuşmadı. Kaba değildi. Sadece mesafeli ve içine kapanıktı.

Kibar, sanırım. Ölüm öpücüğü.

Bir şeye kızgın olduğunu biliyordum ve vahşi bir tahminle bunun Maya ile ilgili olduğunu düşündüm, ama ona iyi olup olmadığını sorduğumda, "İyiym" dedi.

O kelimedenden nefret ediyordum. İyi, asla iyi anlamına gelmezdi.

Yağmur, verandanın üzerindeki teneke çatıya vuruyor ve yere çarpıyordu, garaj yolunun iki yanındaki uzun otları düzleştiriyordu.

Kalemimi yere attım, kapüşonlu ceketimin fermuarını çektim ve gitarımı içeri taşıdım. Şemsiyem ya da su geçirmez ceketim yoktu, bu yüzden kapüşonumu başıma geçirdim, yağmurda koştum ve su birikintilerinden geçtim.

Stüdyoya vardığımda, sıırıslıklam olmuşum ve spor ayakkabılarım su içindeydi. Saçlarımı yüzümden çekip, üç kez kapıyı çaldım, içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Stereoda Radiohead'in "(Nice Dream)" şarkısı çalıyordu, şiddetli yağmur sesini bastırıyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve ıslak kapüşonlu ceketimi yere attım.

Cleo tuvalinden bana baktı. "Ne yapıyorsun? Sırıslıklamsın."

"Biraz yağmur kimseye zarar vermez." Elimle yüzümü sildim. "Ayrıca, eskiden yağmurda dans etmeyi severdik."

Kafasını salladı ve tekrar önüne döndü. "Meşgulüm."

"Evet, görüyorum." Stüdyoyu geçip yanına gittim, o ise tuvaldeki kalın boyaya kağıt parçaları yapıştırmaya devam ediyordu. "Ama bana ne olduğunu söylemediğin için gelip seni bulmak zorunda kaldım."

"Sana iyi olduğumu söyledim," dedi keskin bir ses tonuyla.

Bu, "*Siktir git*" demekle eşdeğerdi. Ama ben bu imayı anlamadım. Orada kalıp tuvalini inceledim, ipuçları aradım, ama ne yapmaya çalıştığını anlayamadım.

El ilanları, kırık cam parçaları, şişe kapakları, ezilmiş bir Lucky Strike paketi, hepsi tuvalin üzerine yapıştırılmıştı. Gece mavisi boya. Gümüş... teneke folyo mu? Bir tür ızgara çizilmişti.

Diğer uca geçtim ve eskizlerini inceledim. Eller. Bir sürü el vardı. Yaklaştım. Benim elime benziyordu. *Hepsi* benim elime benziyordu.

O da bana baktı, sonra tekrar önüne döndü. "Şu anda tam bir kaos var."

"Ama bir vizyonun var," dedim.

"Bir vizyonum var. Kozmosu çiziyorum."

"Evrenin bir mikrokozmosu."

Cleo bana baktı. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Sanki daha yakınlaşmam için bir davetmiş gibi yanına oturdum. "Herkesi bilemem ama senin öyle olduğunu biliyorum. *Sen* bütün bir evrensin."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Ayrıldığım gün bana verdiğin Milan Kundera kitabında buldum. Gözyaşı damlası mandala," diye açıkladım. "Küçük bir kareye katlanmış, kitabın sayfalarına sıkıştırılmıştı ve ayrıldıktan bir yıl sonra buldum. Arkasına bir not yazmıştın."

Yutkundu, dudaklarını yaladı. "Notta ne yazıyordu?"

"Rumi'den bir alıntıydı. Rumi'yi bu şekilde keşfettim. Senin sayende." "Sen coşkulu bir hareket içindeki bir evrensin," dedi.

"Evet." Onun profilini izleyerek başımı salladım.

Ben bu çıkmazı sona erdirmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, o tuval üzerine kağıt yapıştırmaya devam etti.

Bir deneme yaptım. "Maya ve ben sadece arkadaşız." "O da öyle dedi."

Bu bir suçlama gibi geldi. Yüksek sesle nefes verdim. "Eğer endişelendiğin buysa, onunla hiç yatmadım."

"Harika. Bilmek iyi oldu," dedi keskin bir sesle. "Buna ne cevap vereyim?"

"Ne istersen onu söyle." Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece *bir şey* söyle. Tercihen dürüst bir şey, çünkü ben zihin okuyucu değilim, bunu duyunca şaşırabilirsin. Sorunun ne olduğunu söylemezsen bunu düzeltemem."

"Kimse senden bir şeyi *düzeltilmeni* istemiyor." Bana dönerek, "Sen gelene kadar her şey yolundaydı. Neden şimdi, Gabriel? Beni hatırlamıyorsun bile, o zaman neden beni geri istediğinden bu kadar eminsin?"

"Sadece hayatımda sana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Belki içgüdülerimdir. Belki kalbim ve ruhum karar veriyor. Nasıl bildiğimi açıklayamıyorum. Sadece biliyorum." Hiçbir fikrim yokmuş gibi omuz silktim, çünkü gerçekten de yoktu.

Hiçbir anım yoktu, somut bir kanıtım yoktu, sadece hayatımın onsuz tamamlanmadığını hissediyordum. Ve defterdeki sözlerini okumak, zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı. Aşk hikayemiz destansıydı. Zamanın sınavından geçecek kadar güçlüydü. Zorluklardan geri dönecek kadar dirençliydi.

O, içinden gülerek, "Sen inanılmazsın, biliyor musun? Beni terk ettin. Arkana bakmadan kapıdan çıktın. Ve şimdi buradasın, bana verdiğin tüm acıyı unutmamı bekliyorsun..." dedi.

"Senden unutmanı istemiyorum. Beni affetmeni beklemiyorum. Sadece bana karşı dürüst olmanı istiyorum..."

"Dürüstlük mü istiyorsun?" Gözlerini bana dikti. "Maya'nın senin hakkında benim bilmediğim şeyler bilmesini nefret ediyorum. Senin çok sevdiğin bahçeyi dikmede çok önemli bir rol oynamasına rağmen, ondan hiç bahsetmemiş olmanı nefret ediyorum. Dövmen olduğunu bilmediğimi nefret ediyorum. Hiç paylaşmadığımız bir evde kendine bu hayatı yaratmış olmanı nefret ediyorum..."

Gözleri yaşlarla doldu, ama dişlerini sıktı ve ona uzandığımda beni uzaklaştırdı.

"Ama en çok nefret ettiğim şey, eskiden seninle ilgili tüm bu küçük şeyleri bilirdim, şimdi ise bilmiyorum. Yani, duş jeli değiştirdin ve ben hiç fark etmedim. Artık kitaplarını yazara göre alfabetik sırayla düzenliyorsun, oysa eskiden hiç böyle yapmazdın. Ve bunların hiçbirini umursamak çok, çok aptalca. Umursamak istemiyorum."

Elimi saçlarımın arasına soktum. "Seninle aynı şeyi hissetmediğimi mi sanıyorsun? Seni akşam yemeğine davet etmek için geldiğimde, topuklu ayakkabılar ve kırmızı rujla başka biriyle buluşmaya giderken görmek beni rahatsız etmedi mi sanıyorsun? Küveti çıkardıkları ve anahtarlarımın lanet kilitlere uymadığı için rahatsız olmadığımı mı sanıyorsun? Senin aşık olduğun adam olamayacağım için endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Ben artık o adam değilim. Defterine yazdığın adam değilim."

Ağzını açıp konuşmak istedi, ama ben devam ettim. "Seni korumak için orada olmadığımı, bir pislik tarafından soyulduğunu bilmemin *beni rahatsız etmediğini* mi sanıyorsun? Bunların hiçbirinin normal olmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun? İnan bana. Çok iyi biliyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve ben durumu düzeltmek istedim, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum çünkü o yine beni uzaklaştırdı ve onu teselli etmeme izin vermeden bir adım geri attı.

"Cleo," dedim yumuşak bir sesle.

Kolunun arkasıyla burnunu sildi ve titrek bir nefes verdi. "Ben iyiyim."

"O kelimeyi söylemeyi kes," dişlerimi sıkarak söyledim.

Gözlerini, birbirine kenetlenmiş ellerine indirdi. "Yılbaşı partisi dönüşüydüm. Chelsea'nin arka sokaklarında bir kulüpte idi. Arkadaşım Xavi erkek arkadaşıyla birlikteydi ve onlar için parti daha yeni başlıyordu, ama ben sadece eve gitmek istiyordum. Kulüpten çıktığımda taksi yoktu, çünkü yılbaşı gecesi idi ve yılbaşı gecesi asla taksi bulamazsın.

"Ben de yürümeye başladım ve bir önceki yılbaşı gecesini düşünmeye devam ettim. Supper Club'da çalmıştın ve gösteriden sonra bir bara gitmiştik, hangi bar olduğunu bile bilmiyorum, ama birlikteydik ve nerede olduğumuzun önemi yoktu. Sonra birlikte geçirdiğimiz diğer tüm yılbaşlarını düşünmeye başladım ve kendime acımaya başladım.

Metroya bindim ve diğer sarhoşlar ve eğlencecilerle birlikte bir durak gittim. Kendi acıma duygularıma o kadar kapılmıştım ki, metro istasyonundan Astor Place'e kadar beni takip eden uyuşturucu bağımlısını bile görmedim. O yüzüğü vermek istemiyordum.

Ama vazgeçtim. Parmağımdan çıkardım ve onun yüzüne fırlattım. Eve vardığımda, o aptal küvette oturdum ve "*İşte bu kadar. Hikayemizin sonu bu*" diye düşündüm. Senin bana o yüzüğü verdiğin

Yılbaşı sabahı, sen bana o yüzüğü verdikten sadece bir yıl sonra soyulmam bana çok çılgınca geldi. Bunu bir türlü kafamdan atamadım."

Ona başka bir yüzük yaptıracığımı söylemek istedim, ama bunun telafi edilebilecek bir şey olduğundan emin değildim. Zaten mesele yüzüğün kendisi değildi. Mesele, ona bağlı olan tüm anılardı. Temsil ettiği tüm sembolizmdi.

O yüzük yeri doldurulamazdı.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onu kollarıma aldım ve bu sefer o da bana izin verdi. "Başına gelenler için çok üzgünüm ama onu ona verdiğin için mutluyum. Şimdi iyi olduğuna sevindim." Yanağından bir tutam saçını çekip kulağının arkasına koydum. "O pislik için kötü bir karma olacak. Bir an bile huzur bulamayacak."

Küçük bir teselli, ama bunun doğru olduğuna inanmak zorundaydım.

Gülümsemeye çalıştı ve yine titrek bir nefes verdi. "Dövmeyi görebilir miyim?"

"Tabii, elbette." Islak tişörtümü başımdan çıkardım ve ona sırtımı döndüm.

Parmak ucuyla dövmenin tasarımını izledi, dövmeden daha fazla iz bırakarak.

"O kitaba nasıl girdi acaba?" "Hiç bilmiyorum. Ama harika bir kitaptı."

"Sen de ilk okuduğunda çok sevmiştin. Seninkini barda unutmuş ve sonunu öğrenmek istediğin için sana benim kitabımı ödünç vermiştim." Ben ona dönünce kolunu indirdi ve birkaç adım geri çekildi.

"Hakkımda bir şey bilmek istersen, sor yeter. Bana her şeyi sorabilirsin. Ben açık bir kitabım."

Hiç açık bir kitap olup olmadığını bilmiyorum, ama ona daha önce içimi açtığımı ve bunu tekrar yapacağımı kesin olarak biliyordum.

Tek yapması gereken sormaktı.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sormam gerekmemeliydi. Eskiden bana her şeyi anlatırdın. Ama sanırım artık o insanlar değiliz. Büyüdük, değiştik ve geliştik. Tabii ki eskisi gibi aynı adam değilsin. Ben de eskisi gibi aynı kız değilim."

Ben yerden ıslak giysilerimi toplarken o eşyalarını topladı.

"Artık geçmişte takılmak istemiyorum," dedi. "Sadece anı yaşamak istiyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Tamam. Bunu yapabilirim."

"Senin için çocuk oyuncağı olmalı." Beni geçip kapıya doğru yöneldi.

"Hadi," diye seslendi omzunun üzerinden. "Bana akşam yemeği

ısmarlamana izin vereceğim." Bir zeytin dalı.

Onu takip ederek kapıdan çıktım. Yağmur durmuştu ve kehribar rengi güneş ışığı bahçeyi aydınlatıyordu. "Bana karşı çok iyisin."

"Biliyorum."

ALTINCI BÖLÜM

Cleo

PERŞEMBE ÖĞLEDEN SONRA, stüdyodaki dağınıklığı temizliyordum ki çocuklar prova yapabilsinler, Otis'in kapıyı tırmaladığını duydum.

Rüzgâr kapıyı kapatmış olmalıydı.

Kapıyı açtım ve Otis adımlarında ekstra bir zıplama ile içeriye atladı.

Tüyleri nemliydi ve Gabriel'in onun için aldığı organik köpek şampuanının kokusu geliyordu. Gabriel, Otis'in şampuanına kendininkinden daha fazla para harcıyordu.

Otis yerde yuvarlanıp güneşin altında uzandıktan sonra, "Az önce banyo mu yaptın?" diye sordum.

Gabriel gibi olmaya başlamıştım, Otis'le sanki bir insanmış gibi konuşuyordum.

Gabriel, Otis'i eve ilk getirdiğinde, o köpeği çok sevdiği için ağladığını söylemişti. Otis'i terapi köpeği olarak adlandırıyordu.

"O, gittiğim hiçbir terapistten daha fazla ruh sağlığıma fayda sağladı," dedi Gabriel. "Ben içimi döküyorum, Otis ise yargılamadan dinliyor."

Bu beni güldürdü.

Gabriel'in Otis'i vardı, onun da müziği vardı. Ona göre, ihtiyacı olan tüm terapi buydu. Tamamen ikna olmamıştım, ama tamam.

"Birbirinizi bulduğunuz için çok şanslısınız," dedim Otis'e, malzemelerimi bir kutuya koyup şövale yanındaki köşeye yerleştirdikten sonra çizim masasını pencerenin altına itip tabureyi altına kaydardım.

Resimlerimi bir çarşafıa örttükten sonra yerleri süpürdüm. İşte. Bitti. Tüm eşyalarım gitarların, klavyelerin ve davul setinin karşısındaki duvara düzgünce yerleştirilmişti.

Sanat eserimde büyük ilerleme kaydetmiştim. Önümüzdeki birkaç gün izin alabilecek kadar.

Gabriel ve ben gece gündüz çalışıyorduk, ben stüdyoda, o ise ön verandada veya oturma odasında. Artık gece yarısı ilham gelirse, benim uykumu bozmamak için buraya geliyordu.

Dün sabah stüdyoya geldiğimde, önceki geceden kalma bir torba Doritos ve bir paket Twizzlers buldum. Gabriel'in şarkı sözleriyle dolu defterini bulmayı umuyordum, ama o defteri her yere yanında götürüyor ve büyük bir sır gibi saklıyordu.

Şimdiye kadar, yeni şarkılarından sadece ikisini dinlemiştim. Zamanında bitiremeyeceğinden endişeleniyordum, ama o bitireceğine dair bana güvence verdi.

"Tık tık." Kapıya baktım ve tanıdık yüze gülümsedim. Eddie bir kasa bira ile içeri girdi ve mini buzdolabının önüne koydu. "Yazmıyorsun. Aramıyorsun. Ben neyim, önemsiz biri mi?" Kollarını uzattı.

"Selam Eddie." Açık kollarına doğru yürüdüm ve ona sıkıca sarıldım, sonra geri çekilip değişiklikler var mı diye baktım. Aynı görünüyordu. Uzun, dağınık saçlar. Kendinden emin bir gülümseme. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de." Beni değerlendirir gibi baktı. "Harika görünüyorsun. Daha iyi misin?"

"Seni son gördüğümden çok daha iyiyim." Dudaklarımı ısırdım. "İletişimde kalmadığım için üzgünüm. Ben sadece... Sanırım temiz bir başlangıç yapmam gerekiyordu." Bu sözlerimden rahatsız oldum ama Gabriel'in eşyalarını topladıktan sonra, arkadaş gruplarımız arasında bir çizgi çizdim ve onları ortadan ikiye böldüm. Benim arkadaşlarım. Onun arkadaşları. Sınırlar.

"Hayır, anlıyorum," dedi Eddie. "Senin için en iyisini yapmak zorundaydın."

"Yine de onun yanında olduğun için mutluyum. Sen ve Dev ona gerçekten çok yardım etmişsiniz gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Ne zaman fırsat bulsak buraya gelirdik." Bakışları duvarda asılı gitarlara kaydı, bazıları babama aitti. "Tekrar çalmaya başlayana kadar tamamen kaybolmuştu. Garipti. Beni

"Hey, Eddie, Robert Johnson'ı keşfettim!" ya da Jimmy Page'i ya da lisede keşfettiği diğer gitar kahramanlarını keşfettiğini söylerdi. Bu konuda o kadar heyecanlıydı ki, ona gerçeği söylemeye gönlüm el vermedi. "Dostum, sen bunu daha önce de yaşadın." Çünkü onun için her şey yeniydi. Eddie başını salladı. "Tuhaf bir durum."

"Neyin tuhaf olduğunu biliyor musun? O hala *Gabriel*."

"Bana mı söylüyorsun," Eddie güldü. "Dostum, şunu dinle. Kafasına garip bir fular sararak dolaştığı ve saçaklı büyük yünlü bir battaniye giydiği bir dönem geçirdi. Panço gibi bir şeydi. Sanki lanet lamaları güdüyor gibi görünüyordu. Sanırım hala kendini bulmaya çalışıyordu, ama biz ona, 'Hayır dostum, denemeye devam et, çünkü bu değil' diyorduk."

Gülmekten kendimi alamadım. O anı çok net hayal edebiliyordum. "O çok eksantrik," dedim en sevgi dolu şekilde.

"Evet. Bu albüm ilginç olmalı." "Ne açıdan?"

Eddie omuz silkti. "Bilmiyorum. Geçen hafta telefonda bana bir şey çaldı. Çok fazla uyumsuzluk vardı. Sadece gerginlik vardı. Oldukça karanlık. Daha karmaşık. Ve tüm şarkıyı düşük tonda söyledi. Neden dostum? Senin sesin çok güçlü. Onu kullan. Dürüst olmak gerekirse, biraz rahatsız edici buldum. Yanlış anlama, iyi ama Gabriel'i bilirsin. O bir kalıba sokulmak istemiyor."

"Cleo!"

Döndüm. "Dev!" Ona kocaman bir gülümseme attım. Sarı saçlı, mavi gözlü ve hala yakışıklıydı ama saçları artık daha kısaydı. Taşıdığı amfileri yere bıraktı ve sarıldık.

"Saçını kestirmişsin," dedim. "Yaz stilim."

Hemen arkasında, aynı görünümlü, kahverengi saçlı ve utangaç bir gülümsemeye sahip Tyler vardı. O kadar sessizdi ki, bir seferde birkaç kelimedenden fazlasını söylediğini hiç duymamıştım. Sarılmak yerine, selam vermek için çenesini eğdi. "Cleo," dedi ciddi bir şekilde.

Selamlaşmalar bittikten sonra, plajda geçireceğim gün için hazırladığım çantamı omzuma astım ve vedalaştım.

"Akşam yemeğinde görüşürüz," diye bağırdım, onlar enstrümanlarını akort ederken ve Eddie davulda ritim tutarken.

Hepsi gitmeye hazırdı. Ama korkusuz liderlerinin nerede olduğu belli değildi.

Evin yan tarafına dönerken ona rastladım. Gizem çözülmüştü. Dar kalçalarına sarılmış bir havluyla açık hava duşundan çıkıyordu.

"Oh! Merhaba." Gözlerim onun çıplak göğsünde dolaşırken, ona aptalca bir el salladım. Duşla ıslanan saçlarından su damlaları sızıyordu ve güneşten bronzlaşmış tenini dilimle okşamaktan kendimi alıkoymak için elimden gelen tek şey buydu.

Bir adım geri attım. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırttı. "Uh, çocuklar burada." Omzumun üzerinden başparmağım ile işaret ettim.

O da başını salladı. "Biliyorum." Arkadaşlarıyla stüdyoda olması gerekirken neden duş aldığını açıklamadı.

"Tamam, sonra görüşürüz."

Bakışları çantama kaydı. "Gitmek zorunda değilsin."

"Birkaç gün izin alıyorum," diye hatırlattım. Bunu dün gece zaten konuşmuştuk. Onların oturma odasında prova yapabileceklerini ısrarla söylemişti ama bu saçmalıktı. Orası *onun* stüdyosuydu. "Plajda fazla zaman geçirmedim. Döndüğümde markete gidip biraz yiyecek alacağım. İhtiyacın olan bir şey olursa, mutfak tezgahına arabanın anahtarlarıyla birlikte bir liste bırak."

Kaşları çatıldı. Wrangler'ını kullanmamdan mı (haklı olarak) yoksa başka bir şeyden mi endişelendiğini bilemedim. "Bunları yapmana gerek yok."

"Yapmak istiyorum. Ayrıca, yemek yememiz gerekiyor. Ve senin de konsantre olman lazım." Parmağımı onun çıplak göğsüne batırdım, sonra o parmağımı tutup dudaklarına götürdüğünde hatamı fark ettim. O, parmağımı emdi ve sonra yaramaz bir gülümsemeyle bıraktı. Kolumu indirdim ve boğazımı temizledim. "Hadi, işe koyul. Tembellik yapma."

Uzaklaşmaya başladım, ama o adımı seslendi. Omzumun üzerinden baktım, kaşlarımı kaldırdım.

"Güneş kremi ver. Sırtını ben yapayım." Elini uzattı.

Tereddüt ettim, sonra çantamdan çıkarıp ona verdim, sonra çantamı yere koydum ve tişörtümü çıkardım, sırtımı ona döndüm. O losyonu cildime masaj yaparken gözlerim kapandı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve karnıma yayıldı, onun sert, nasırlı elleri belimin alt kısmına kayarken

bikini ipi altına daldıktan sonra geri çekildi. Şişeyi bir kez daha sıktı ve sihirli elleri sırtımın üst kısmına ve omuzlarıma kaydı.

Dudaklarımdan istem dışı bir iç çekiş kaçtı. Elleri gerçekten sihirliydi ve aksini söyleyenle kavga ederdim. Sert ama nazikti. Becerikli ve damarlıydı. Güçlü ve sıcaktı.

Gitar çaldığında... ve bana dokunduğunda elleri sihir yaratıyordu. Tek yapması gereken sırtıma güneş kremi sürmektir ve ben kendiliğinden alev alıp yanacakmışım gibi hissediyordum.

"Onlar senin ellerin. Hepsi," dedim, ona herhangi bir açıklama yapmadan. Ama bu Gabriel'di. Açıklamaya ihtiyacı yoktu.

"Biliyorum." Boynumun yanına bir öpücük kondurdu ve güneş kremi çantama koydu. "İyi günler," dedi, sesi alçaktı.

Yapabildiğim tek şey hafifçe başımı sallamaktı, sonra mide bulantısı ve bacaklarımın sıvı gibi titremesi eşliğinde, aceleyle araba yolundan aşağı, plaja doğru koştum.

Aman Tanrım. Her şey yeniden başlıyordu.

Bu gerçeğin farkına varınca, sahile giden toprak yolda aniden durdum.

Eski sevgilime aşık oluyordum.

ALTINCI BÖLÜM

Gabriel

Otis'i güverteye kadar takip ettim. Köpeğim süpersonik bir işitme yeteneğine sahipti ve Cleo'nun dönüşünü bana haber verdi. Prova stüdyosundaki dramadan hoş bir kaçış oldu.

Eddie, onu gösteriş yapmakla suçlayan Devin ile bir sorun yaşıyordu. "Vokalleri bastırıyorsun dostum. Çıkardığın gürültüden bas sesini bile duyamıyorum. Yumuşak, yumuşak, sert. Sert değil, daha sert, en sert."

"Siktir git," dedi Eddie. "Ne yaptığımı biliyorum. Sen ritmi aceleye getiriyorsun. Tempoyu bile dinlemiyorsun."

Durum hızla tırmandı, sonunda ikisine de çenelerini kapatmalarını söyledim. Müzik bir tren kazası gibi geliyordu. İki gece sonra bir konserimiz vardı ve öğrenmemiz gereken bir sürü yeni şarkı vardı. Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktimiz yoktu.

Cleo'nun kahkahasının mutfaktan geldiğini duyunca kapının önünde durdum ve utanmadan konuşmalarını dinledim.

"Tekne derken yatı kastediyorsun, değil mi?" Buzdolabının kapısının açıldığını duydum ve sonra, "Jack, dur," diye güldü. "Bu sanat eserinin zamanında hazır olmasını istiyorsan, parti yatında şampanya ve sefahatle beni baştan çıkarmaya çalışmayı bırak." Duraklama. "Bu çok kötü bir fikir olur. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Jack, dur, diye fısıldayarak taklit ettim.

Jack kimdi? Ve Cleo neden yat sahibi erkeklerle takılıyordu? Bohem bir sanatçının hayatı buraya kadarmış.

İçeri girdim. "Jack kim?"

Cleo irkildi ve açık buzdolabından dönerek bana baktı. "Aman Tanrım, beni korkuttun. Neden gizlice dolaşıyorsun?" diye sordu, patates salatası ve makarna salatası kaplarını buzdolabına tıktırarak.

"*Gizlice dolaşmıyorum.*" Tezgâhın üzerindeki poşetleri boşalttım ve mısır gevreği kutularını ve iki poşet Doritos'u dolaba tıktırıp kapıyı çarptım. Dolap o kadar doluydu ki, kapı tam olarak kapanmıyordu. Küçük bir ülkeyi beslemeye yetecek kadar Doritos'umuz vardı. "Lanet mutfığa her girdiğimde kendimi tanıtmak zorunda mıyım?"

"Vay canına. *Birisi* kötü bir ruh halinde." Bir kutu dondurma ve bir kaşıkla tezgahın üzerine atladı. "Belki bu seni neşelendirir. Cherry Garcia. En sevdiğin."

Eski bir favorimdi, sanırım çünkü onu yediğimi hiç hatırlamıyordum.

Bir kaşık dolusu yedi ve beni hemen cezbeden parlak bir gülümsemeye bana baktı.

Bacaklarının arasına durdum ve avuçlarımı uyluklarının üzerinde gezdirdim, ama neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen küçük beyaz pamuklu elbisesinin eteğinin altına parmaklarımı sokmaktan vazgeçtim.

Keskin bir nefes aldı, kaşık ağzına yarı yolda asılı kaldı.

Çıplak omuzlarına, pazılarını saran kabarık beyaz kollara baktım ve bu elbisenin altında sütyen giyip giymediğini anlamaya çalıştım.

Gözlerimi kaldırdım.

Gözlerimiz buluştu. Gözleri bugün daha yeşil görünüyordu, bronzlaşmış teniyle kontrast oluşturuyor ve akşam güneşiyle parlıyordu.

Avuç içlerimi onun iki yanındaki tezgahın üzerine düz bir şekilde koydum ve eğildim. Dudaklarımı açtım ve Cleo bana bir kaşık dolusu dondurma yedirdi. Kiraz ve bitter çikolata. Yeni favori lezzetim.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve gözlerinin beni takip ettiğini fark ettim. Daha da yaklaştım. Bir kaşık daha dondurma aldım. Ayak bilekleri uyluklarımın arkasına dolandı. "Jack kim?"

Kaşığını dondurmaya batırdı, sanki kiraz ve çikolatanın mükemmel oranını bulmak hayatındaki tek göreviymiş gibi bu işe konsantre oldu. Kaşığı ağzıma soktu. "Bir arkadaş."

"Bir *arkadaş*." Ağzımdan çıkan bu kelime kulağıma küfür gibi geldi. *Boşanma* kelimesi gibi. Geri çekildim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onunla buluşacaktın, değil mi? Kırmızı rujlu gece."

Gülerek ayak bileklerini çözdü. "Ona öyle mi diyoruz? Kırmızı ruj gecesi mi?"

"Onunla yattın mı?" Dişlerimi sıkarak sordum, çünkü yemin ederim, o gece onunla yatmışsa, barışmak için ne umudum kalırdı?

Gözlerini bana dikti. "Mutfak çekmecesinde *prezervatif* bulunduran bir erkeğin bana soru sorma hakkı olduğunu sanmıyorum," diye sertçe cevap verdi.

"Demek onunla yattın." Ellerimi saçlarımin arasına geçirdim. "Sen de ne diyorsun? Benim prezervatifi yok ki."

"Öyle mi?" Beni itti, tezgahattan atladı, lavabonun yanındaki çekmeceyi açtı ve bir paket prezervatif çıkardı, yüzüme salladı. "O zaman bunlar ne?"

Bana fırlattı. Tek elimle yakaladım. Omuz silktim ve çekmeceye geri attım. "Benim değil."

"Tabii." Çekmeceyi kalçasıyla kapattı ve bana dönerek ellerini beline koydu. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neden yalan söyleyeyim ki? O çekmecedeki nasıl bulunduklarını bilmiyorum ama benim değil." "

Bana şüpheci bir bakış attı. "Evet, tabii," dedi, bana inanmadığını ima eden bir tonla.

Ben birçok şeyim, ama yalancı değilim. Sanırım sözüm ona yetmedi. Anladım. *Beni terk ettin ve şimdi ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemiyorum.* Mesaj alındı.

Sadece eğlenmek için ateşe biraz daha odun atmaya karar verdim.

"Yatağımın başucunda masam varken neden onları mutfak çekmecesine bırakayım ki?"

masam varken neden onları mutfak çekmecesine bırakayım ki?" Dondurma kabını aldım ve tezgaha yaslanarak yemeye başladım. "Mm. Lezzetli. İster misin?" Onu cezbetmek için bir kaşık dolusu uzattım.

Gözler bıçak atabilseydi, şu anda yerde kıvranıyor ve son nefesimi veriyordum. Koşullar farklı olsaydı, gülerdim.

Yine de güldüm ve bu işin sonunu getirdi.

"Sana inanamıyorum," diye dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Önce beni terk ediyorsun, sonra da yüzüme prezervatiflerini gösterme cüretini gösteriyorsun? Ne zaman

böyle bir pislik oldun?"

"Ne diyebilirim ki? Sanırım bu benim doğamda var. Ama prezervatifleri bulan sendin, yani onları *göstermiş* sayılmam. Belki de çekmeceye kilit takmalıyım."

"Tanrım. Ne kadar aptalım." Alnına avucunu vurdu. "Senin için çok endişelendim. Bu arada, sen dışarıda uyuşturucu kullanıyor ve kadınların yarısıyla yatıyordun, beni hiç düşünmeden."

Ne oluyor lan? Beni gerçekten bu kadar az mı görüyordu?

"Evet, doğru tahmin ettin. Aynen öyle yapıyordum."

Cleo bana öfkeyle baktı. "Peki, kaç kızla yattın?"

Beni öfkeliendiren, ses tonundaki suçlayıcı tavidir. Gerçekten de bu konuda ısrarcı mıydı?

"Kadın nüfusunun yarısı. *Tabii ki.*" Orada durmalıyım ama devam ettim. "Neden eğlenmemeliydim ki? O yeminleri ettiğimi bile *hatırlamıyorum*. Yani düşünürsen, bu gerçekten aldatma sayılmaz."

Yüzü düştü ve deli gibi gözlerini kırıştırdı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve arkasını döndü.

Hiçbiri ciddi değildi, ama sözlerin özelliği budur. Silah olarak kullanılabilirler ve ağzından çıktıktan sonra geri alamazsın.

Kaşığı lavaboya attım ve boş dondurma kabını çöp kutusuna fırlattım. Iskaladım. Almadım. Kapıdan çıktım.

Bu konuşmayı yaptığımız için çok sinirlenmişim. İlişkimizin *bu* hale gelmesine çok sinirlenmişim.

Defterinde yazan, birbirlerini deli gibi ve derinden seven o iki insan nereye gitmişti? *O* insanların *bu* tartışmayı yaptığını hayal edemiyordum.

"Sen tam bir pisliksin," diye arkamdan bağırdı. "Seni çok sevmişim." Sesi bu sözlerle kırıldı.

Terasın en alt basamağında durdum ve sözlerinin beni yıkamasına izin verdim

Seni çok sevdim. Seni çok sevdim. Bu sözler kafamda

Cleo'nun sesi alçak ve şehvetliydi. Sanırım seksi. Bilmiyorum, bana bir şey yaptı.

Sesinin farklı tonlarını tanıyordum. Dikkatle dinleyerek duygularını okuyabiliyordum. Mutlu ya da heyecanlı olduğunda sesi melodikleşiyordu. Kayıtsız olduğunda sesi düz ve tonusuz oluyordu. Ve Cleo güldüğünde, en sevdiğim müziği dinliyormuşum gibi oluyordu. Kalbim balon gibi şişiyor, göğsüme sığmayacak kadar büyüyordu.

Onu güldürmeyi seviyordum. Onu ağlattığım için kendimden nefret ediyordum.

Cleo üzgün ya da incindiğinde, kalbim acırdı. Onu inciten her şeyi düzeltmek ve acısını dindirmek isterdim, keskin dilim, incinmiş egom, delice kıskançlığım ve güvensizliğimle ona daha fazla acı vermek istemezdim.

Belki bu tartışma prezervatifler yüzünden başlamıştı ama bence daha derin bir şeydi.

Elimi kalbimin üzerine koydum ve adımlarımı geriye doğru izledim.

ALTINCI BÖLÜM

Gabriel

Cleo'yu ön verandadaki hasır koltukta, ayaklarını masaya uzatmış, Otis'in başını kucağına almış bir şekilde kitap okurken buldum. Verandaya çıktığımda kitabından başını bile kaldırmadı.

Otis başını kaldırdı, sonra iç geçirdi ve başını tekrar Cleo'nun kucağına koydu. Köpeğim bile benim bir pislik gibi davrandığımı biliyordu.

Verandanın korkuluğuna yaslandım ve ön bahçedeki canlı meşe ağacının açıkta kalan köklerine baktım. Kökler oksijen aramak için toprağı delip çıkmıştı. Onları üst toprakla örtmek, yaşam kaynaklarını kesecekti.

Geçen kış meşe ağaçlarımı budayan ağaç uzmanı, bu ağaçların en hassas kök sistemlerinden bazılarına sahip olduğunu söylemişti. Herhangi bir hasar, büyük bir yıkıma yol açardı. Hasar çok büyük olursa, ağacın genel sağlığı ciddi şekilde zarar görürdü. Ama bu ağaçların dayanıklı olduğunu ve mücadele etmeden pes etmeyeceklerini söyledi.

Tüm bunlar, o ağaca kendimi yakın hissettiğimi gösteriyor. Köklerimi salmıştım ve sonra onları oksijen eksikliğinden kuruyana kadar bir toprak dağı altında gömmüştüm. Şimdi ise iyi bir yere, daha sağlıklı bir yere geri dönmek için mücadele ediyordum. Hayatımda. Bozuk beynimde. Zarar görmüş ilişkilerimde.

Belki Cleo'dan özür dilemeliydim, ama ben öyle yapmadım.

"Gerçekten benim yaptığının bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum, çünkü bu önemli görünüyordu. Söylememe gerek kalmadan onun bilmesi gereken bir şey gibi. "Benim, karısını defalarca aldatan ve sonra onu buraya davet edip bunu yüzüne vuran türden bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?" Kitabı bir kenara koydu ve gözlerime baktı. Gözleri yaşlarla parlıyordu, ama sorularımın adil ya da adil olup olmadığına bakmaksızın devam ettim.

"Beni *öyle* mi görüyorsun, Cleo? Ahlaki değerleri olmayan bir adam mı? Yalancı ve aldatıcı bir adam mı?"

"Hayır." Sesi kararsızdı. Omuzları çöktü. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Bilmiyorsun." Başımı salladım ve burnumdan birkaç derin nefes aldım. "Eskiden *öyle* miydin? Sana kötü mü davrandım? Ucuz bir heyecan uğruna iyi bir şeyi sabote edecek türden bir adam mıydım?"

"Hayır." Başını salladı. "Hayır, sen hiç *öyle* biri değildin. Ama artık seni tanıımıyordum. İnsanlar değişir."

"O kadar da değil. Önemli şeyler değişmez bence. Vicdanım hala sağlıklı. Evet, bazen pisliğin tekiyim ama *o* tür bir pislik değilim." Elimi saçlarımın arasına soktum ve gerçeği söyledim. "Mutfak çekmecesindeki prezervatifler benim değil ve yatak odamda ya da başka bir yerde sakladığım da yok. Hiç prezervatif almadım çünkü hiç ihtiyacım olmadı."

Söylediklerimi anlaması birkaç saniye sürdü. "Oh. Yani kimseyle yatmadın mı?" diye sordu, *hala* emin olamıyormuş gibi tereddütle.

"Hiç kimseyle."

Bir dakika sessiz kaldı, bunu düşündü. Neredeyse kafasında düşüncelerinin döndüğünü duyabiliyordum. "O zaman neden tüm bunları söyledin?"

"Bilmiyorum..." Biraz düşündüm. "Sanırım bana güvenmeni umuyordum." Cleo'nun kolay kolay güvenmediğini biliyordum. Kendini koruduğunu biliyordum. Defterinde de *öyle* yazmıştı. "Gerçek bir kanıt olmadan bana güvenmeni bekliyordum. Ama işler böyle yürümüyor, değil mi?"

"Sana her zaman güvendim. Ta ki sana güvenmeyi bırakana kadar."

"O zaman baştan başlıyoruz. Ve senin güvenini kazanmam gerekiyor." Neden bir soru gibi geldiğini bilmiyorum, çünkü tam da yapmam gereken şey buydu.

Cleo, Otis'in tüylerini okşarken gözlerini ondan ayırmadı. "İnsanlar köpekler kadar kolay değildir. Bir ilişkiye girdiğimizde, zaten bir sürü yükümüz vardır, biliyorsun. İster çocukluğumuzdan ister geçmişteki travmalardan olsun... hepimizin kendi kusurları, zayıflıkları ve korkuları vardır. Ve sen ve ben... ikimizin de

terk edilme sorunlarımız vardı. Yani, sen bunu benim hakkımda biliyordun ve bu, ilişkimizin çok önemli bir parçasıydı, birbirimizi asla hayal kırıklığına uğratmamaya dikkat ediyorduk. Birbirimizin sınırlarını biliyorduk. Birbirimize nasıl destek olacağımızı biliyorduk. "Ve bunun prezervatif meselesiyle bir ilgisi olmadığını biliyorum... ya da belki de hepsi birbiriyle bağlantılıdır. Ama şimdi, benden uzaklaştığında, incitici bir şey söylediğinde, bu dört ya da beş yıl önce sana tüm güvenimi koyduğum zamankinden çok daha derinden vuruyor. Beni o kadar derin ve yakından tanıyordun ki, babamın annemi hayranlarıyla aldattığına dair hislerimi ve senin de onun gibi olacağından ne kadar korktuğumu biliyordun.

Ama sen asla öyle olmadın."

Dudaklarını ısırdı ve bana baktı. "Sen asla aldatıcı ya da yalancı olmadın. Sen tanıdığım en gerçek, en dürüst insandın. Ama az önce, mutfakta, kıskandım. Belki seks bazı insanlar için sadece fiziksel bir şeydir ve belki onlar için önemli değildir, ama bizim için her zaman özeldi ve benim dışımda biriyle olman düşüncesinden nefret ediyordum."

Elimi göğsüme sürdüm ve tüm bu bilgileri sindirmeye çalıştım. Bana eskiden tanıdığım bir parçasını vermişti. Geçmişte asla aşmayacağım bir sınırdı bu. Keşke her şeyi düzeltecek sihirli bir formülüm olsaydı, ama sanırım bu tür şeyler zaman alır.

"Ben de kıskançtım," itiraf ettim. "Hâlâ da öyleyim."

"O gece onunla çıktım. Jack'le yani. Bir barda oturuyorduk ve senin şarkılarından biri çalmaya başladı ve seni düşünmeden edemedim. Bu beni çok sinirlendirdi. Sana çok kızgındım, ama sen orada bile değildin." Titrek bir kahkaha attı.

Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini belli etmek istemedim. "Sahne arkasında bile, daha büyük bir iyilik için çalışıyordum. Seni yatına davet eden Jack adındaki bir adam seni asla mutlu edemez," diye alay ettim.

"Onu tanımıyorsun bile. Seni de yatında gezintiye davet etti." Güldü. "Düşünebiliyor musun?"

Hayır, hayal edemiyordum. "Daveti kabul etmemen iyi olmuş." Elim yanımda gerildi. "Yüzüne yumruk atmak zorunda kalırdım."

"Saçmalıyorsun." Gözlerini devirdi ama gülümsemesini saklayamadı. "Yani, başka kimse yoktu, ha?"

Kafamı salladım. "Kimse yoktu. Ya sen?" Cevabı için kendimi hazırladım. Sıfırdan büyük bir sayı söylerse, kabullenmek zorunda kalacaktım. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti

. Onun sadakatini hak ettiğimden değil.

Ama yine de. Başka erkeklerle birlikte olmuşsa, içimden büyük bir kısmı bunu bilmemeyi tercih ederdi.

"Senden sonra kimse olmadı," dedi.

Rahatlama hissi bedenimi kapladı. "Hâlâ beni sevdiğin için mi?"

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen benimle, *benim* istediğim ve ihtiyacım olanla ilgiliydi." Çenesini kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Biriyle yatmak isteseydim, yataardım."

Son cümle gerekli değildi, ama Eddie beni çağırıyordu, bu yüzden daha fazla tartışacak vaktim yoktu.

Barışmıştık. Hem de tam zamanında.

Eddie, sopalarını sallayarak ön kapıdan dışarı fırladı. "Neredeydin sen?"

Korkuluktan itildim. "Sen ve Dev'in kendinizi toparlamanızı bekliyordum."

Dev elinde bir bira ile dışarı çıktı. "Biz iyiyiz. Ama başçımızı kaybettik."

"Ne demek kaybettiniz?"

"Gitti," dedi Eddie. "Yaklaşık bir saat önce çıktı. Geri döneceğini düşündük ama bu sefer temelli gitti galiba."

"*Bu* sefer ne demek?" diye sordum.

"Her zaman ayrılmakla tehdit ediyordu," dedi Dev. "İyi bir başçı ama bizimle hiç uyum sağlayamadı. Ne zaman turneye çıksak, kendi haline kalırdı. İçki içmemizi, esrar içmemizi veya herhangi bir şekilde eğlenmemizi hiç sevmezdi."

"O dindar bir Hristiyan," dedi Eddie, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Gerçek şu ki, Tyler'ı pek tanıımıyordum. Onunla (ameliyattan sonra) sadece ikinci kez karşılaşmıştım.

"Siktir," dedim, garaj yoluna bakarak. Minibüs hâlâ oradaydı ama bunun bir anlamı yoktu. O Devin'in minibüsüydü. "Başçı tanıdığın var mı?" diye sordum Eddie ve Devin'e.

"İyi ve müsait olan kimse yok," dedi Dev. Cleo

da bizim gruba katıldı. "Ian'ı ara."

Cazip bir teklifti ama aşırıya kaçıyor gibiydi. "Londra'dan buraya kadar uçup bir bar'da çalmasını isteyemem."

"Ama yapardı," diye ısrar etti. "Sadece seninle çalmak için dünyanın öbür ucuna uçardı."

"Daha önce Tyler'ın yerine oynamıştı," dedi Eddie. "Ian Glastonbury'de bizimle çalmıştı."

Şans eseri, Ian dünyanın öbür ucuna uçmak zorunda kalmadı.

Zaten New York'taydı.

Alice sayesinde sonunda onu bulduk ve klavye çalmayı teklif eden Curtis ile birlikte ertesi gün deniz uçağıyla geldiler.

"The Rogues geldi," diye duyurdu Cleo ve onları, geri kalanımızın toplandığı stüdyoya götürdü. Hızla ayrılırken, "İyi şanslar, hepsi sizin" diye seslendi.

Ian ve Curtis, 80'lerin rock yıldızlarının bir cuma sabahı nasıl görünmesi gerektiğini tam olarak yansıtıyorlardı: akşamdan kalma, koyu renk gözlükler, ellerinde içkiler ve dudaklarında sigaralar.

"Dostum, ilk konserini kaçıracağımı mı sandın?" dedi Ian, benim onu bu kadar küçümsediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallayarak.

"Tamam, çocuklar," dedi Curtis, sigarasını bize doğru sallayarak, "bize ne yapabileceğinizi gösterin."

Esrarlı sigaradan bir nefes çektim ve dudaklarımı Cleo'nun dudaklarına bastırarak dumanı ağzına üfledim.

O da dumanı ciğerlerinde tuttu ve sonra dışarı verdi. "Sen benim için çok kötüsün," dedi, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek. "Çok kötüsün."

Esrarı Dev'e uzattım ve elimi onun uyluğuna kaydardım. "Ben kötü olduğumda hoşuna gidiyor." Uyluğunu hafifçe sıktım. "Ay ışığında çok güzelsin."

"Nasıl kucağına düştüm?" diye sordu.

"Kucağıma düştün." Düşmedi. Cleo yanımdan geçiyordu ve ben onu kucağıma çektim, ama o da karşı koymadı. Orada kaldı.

Gülerek göğsümü tokatladı. "Yalancı."

Kollarımı uzattım. "İstedğin zaman gidebilirsin."

"Belki kalmak isterim."

Kollarımı tekrar ona doladım. "Seni anladım. Partiden kaçmaya çalışıyorsun," dedim, yanağından bir tutam saçını çekerek.

"Sanki beni tanıyormuşsun gibi," diye alay etti.

Günün provasını bitirir bitirmez, Curtis ve Ian birkaç telefon görüşmesi yaptı ve kısa süre sonra bir SUV likör getirdi. Birkaç arkadaşları da bir yığın kokainle geldi. Ve başka bir SUV, kadınları benim terasındaki partiye getirdi.

Cleo'nun müzisyenlere güvenmemesine şaşmamalı. Babasının eski grup arkadaşları kırklı yaşların sonlarındaydı ve hala reşit gibi görünmeyen kızlarla çılgınca parti yapıyorlardı. Keith Richards ve Ronnie Wood ile takılmak gibiydi.

Her şey çok kolaydı. Uyuşturucular. İçkiler. Kadınlar. Beni hiç cezbetmedi.

Ian'ın sesi mutfaktan yankılandı. "Hey, ağzına dikkat et, seni aptal herif."

"Bu İngiliz istilasası," dedi Cleo. "Ruhum soluyor."

Cleo güldü ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Bardaklarda buzların tıkırdadığını duydum. Tiz kahkahalar. Hoparlörlerden Oasis çalıyordu.

Eddie sarışın bir kızla öpüşüyordu. Dev kafayı bulmuş, iki kızla dans ediyordu. Curtis ise... hiç bilmiyorum. En son gördüğümde, bir kızın karnından kokain çekiyordu.

Daha önce Eddie, gerçek olup olmadığı belli olmayan yol hikayeleriyle bizi eğlendirmişti. Ben her zaman bunların abartılı hikayeler olduğunu ve her anlatıldıkça daha da abartıldığını düşünmüşümdür. Ian da Eddie'ninkinden daha çılgın olan Rogue Prophets'ın yol hikayelerini anlatmıştı, belki de iyi bir hikaye olsun diye abartmıştı.

Kim bilir? Ben bilmiyorum.

Curtis ve Ian, Montauk'taki evime ilk kez geliyorlardı, bu yüzden hiçbir şey tanıdık gelmemeliydi, ama yine de tanıdık geliyordu.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye Cleo'ya sordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. "Montauk'a gelmedin. Ama bu manzara neden bu kadar tanıdık geliyor? Yol hikayeleri. Parti."

Cleo, yüzümü daha iyi görebilmek için yer değiştirdi. "Muhtemelen Hudson Valley'deki yaz partisini düşünüyorsun."

"Baby Blue," dedim, başımı sallayarak. "Ian seninle ve babanla ilgili hikayeler anlatıyordu."

"Evet. O gün de kucağında oturuyordum." Parmaklarını alnımda gezdirdi ve bana tatlı bir gülümseme attı. "O gün bana beni sevdiğini söylemiştin."

Elini ağzıma götürdüm ve avucunu öptüm, sonra elini göğsüme götürdüm ve kalbimin üzerine bastırdım. "Hâlâ geçerli." Elini orada tutmak için elimi onun elinin üzerine koydum, böylece kalbimin atışını hissedebilsin. "*Sevilmemiştin*. Seviyorum. Şimdiki zaman. Hâlâ seni seviyorum, Cleo."

"Böyle söyleme," dedi keskin bir sesle. "Neden? Doğru ya."

Kafasını salladı ve derin bir nefes aldı. "Beni neredeyse hiç tanımıyorsun. Buraya geleli sadece on bir gün oldu."

Gülerek, "Ne olmuş yani? Zamanın bununla ne ilgisi var?" dedim.

"Esrarın etkisindeyim ve istemediğin bir şey söylemeni istemiyorum." Elini çekip kucağımdan kalktı ve uzaklaştı.

Geri çekilen sırtına somurtarak baktım.

Uçmamıştım ve ciddiye dim. Onu sevdiğimi biliyordum. Ona *aşıktım*. Ama Cleo çoktan gitmişken bunu ona anlatmaya çalış.

Bir sigara yaktım ve sözleri kaybetmemek için gece gökyüzüne yazdım. Cleo'nun reddi bile müziğime ilham verdi. O, çağların ilham perisiydi. Onsuz nasıl yaşayabilirdim ki?

Hâlâ sigaramın kiraz rengi ışığıyla gökyüzüne şarkı sözleri yazıyordum ki, Cleo masaya bir defter ve kalem attı ve yine uzaklaştı.

"Sanki beni tanıyormuşsun gibi," diye seslendim arkasından.

Geri dön.

Geri dön.

Geri dön.

Aslında geri dönmedi. Benim gibi inatçıydı.

Birlikte olmamız gerektiğine dair zihnimde tek bir şüphe bile yoktu, ama yazmam gereken bir şarkı vardı, bu yüzden parti bensiz devam ederken stüdyoya çekildim.

ALTINCI BÖLÜM

Cleo

Neyse ki parti bütün gece sürmedi. Saat ikide, Rogues ve kadınlar şoförleri tarafından East Hampton'daki bir eve götürüldüler ve şaşırtıcı bir şekilde, Gabriell'in aşkını ilan etmesine rağmen, ki buna inanıp inanmadığımdan emin değildim, bebek gibi uyudum.

Prezervatif fiyaskosu yüzünden hala kızgın olmam gerekirdi, ama hayır, onun kucağına atlamıştım ve orada kalmıştım. Gabriel'le birlikte olmak hala kendimi evimde hissettiriyordu ve onun sözlerinin samimi olduğuna inanmak istiyordum, ama bunları çok dikkatsizce söylediğini düşünüyordum.

Aşk şehvet değildi. Sadece bir duygu da değildi.

Aşk bir eylemdi. Bir fiil. Bir niyet. Ortaya çıkıp işini yapmak için bilinçli bir tercihti.

Dişlerimi fırçaladım ve diş fırçamı onun yanındaki tutucuya koydum, sonra Annika'nın otuzuna yaklaşırken gerekli olduğunu ısrarla söylediği cilt bakımı rutinini yarım yamalak uyguladım. Evet, şimdi nemli ve parlak görünüyordum.

Gabriell'in yatak odasının kapısı açılırken banyodan çıktım ve Eddie sendeleyerek dışarı çıktı. Uykulu bir kadın sesinin onun adını çağırdığını duydum. "Hemen dönerim, bebeğim."

Muhtemelen kadının adını unutmuştu. Eddie utanmaz bir zamparaydı.

"Uh, ne yapıyorsun?" diye sordum, gözlerimi onun yüzüne odaklayarak. Bu adamlarla tur otobüsünde seyahat etmişim, bu yüzden Eddie'yi boxer şortuyla ilk kez görmüyordu, ama sabahın ilk işi olarak *bunu* görmek istemiyordum.

"Tuvaleti kullanıyorum." Cümlenin sonuna "*Tabii ki*" ekleyebilirdi.

"Hayır. Yani, Gabriel'in yatağında." Açık kapıya doğru elimi salladım.

"Boştu, ben de orada uyudum. Şimdi geçebilir miyim?" Bana sinirli bir bakış attı ve kapıyı engellememem için işaret etti.

Tuvaleti kullanabilmesi için kenara çekildim, sonra aşağı inip bir demlik kahve yaptım. Terasta kahvaltımı yaptıktan sonra içeri girip Gabriel için bir tepsi hazırladım. *Birinin* ona yemek yedirilmesi gerekiyordu.

Gerçek bir tepsisi olmadığı için, kahvaltısını stüdyoya, annemin eskiden sahip olduğu Le Creuset marka fırın kabına şüpheli bir şekilde benzeyen turuncu seramik bir fırın kabında taşıdım.

Kapıyı açar açmaz müzik durdu.

"Bu ne?" diye sordu, gitarını bırakıp elimden geçici tepsiyi aldı.

"Şükran Günü hindisi. Neye benziyor sence?"

"Aşk. Bu aşka benziyor," dedi seksi bir çığlıkla, heceleri o kadar uzatarak ki, sualtı yüzmesinin nefes kontrolü konusunda işe yaradığı belliydi.

Kafamı salladım. "Hâlâ kafan mı güzel?"

"Hayattan. Akış halindeydim. Sabah olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim," diye gülerek kahvaltısını yere koydu ve aniden ne kadar yorgun olduğunu ve desteğe ihtiyacı olduğunu fark etmiş gibi duvara kaydı. Memnun bir iç çekişle bacaklarını uzattı ve yanındaki yeri okşadı. "Gel, yanıma otur."

Kapının eşiğinde durdum. Kalmayı planlamıyordum, ama hain ayaklarım beni onun yanına taşıdı ve yanına oturdum.

Gözlerinin altında mor halkalar, saçları dağınık ve karışık, berbat görünüyordu. Ama ben onun güzel olduğunu düşündüm. Sabah sisi içinden bir güneş ışığı patladı ve yüzünü aydınlattı. Gabriel, düşmüş melek.

Montauk'ta ışık özellikle güzeldi. Rüya gibi. Parlak. Gabriel'in burayı neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordum. Gösterişsiz, daha vahşi, romantikti. Onun gibi arayış içindeki ve özgür ruhlu insanlar için mükemmeldi.

Hâlâ dün geceki kıyafetlerini giyyordu: kenarları yıpranmış ordu yeşili kargo şort ve üzerinde samuray kedi resmi olan soluk siyah tişört.

O tişörtü Tokyo'dayken onun için almıştım. O kadar çok sevmişti ki, Japonya ve Avustralya'daki tüm gösterilerde giymişti. Ona "Şanslı Cleo the Cat tişörtü" diyordu ve benim harika bir samuray savaşçısı olacağımı söylüyordu.

Bıçaklı bir uyuşturucu bağımlısını bile savuşturamayan birine neden böyle bir şey düşündüğünü hiç anlamadım. Ama o bana her zaman hak ettiğimden daha fazla değer vermişti.

"Uyumalısın," dedim.

"Kahveye ihtiyacım var." Benekli mavi kupayı dudaklarına götürdü ve içti.

Yutkunurken sallanan boğazına baktım. Dişlerimi geçirmek ve izimi bırakmak istedim. *Benim izimi.*

Beni bakarken yakaladığında, hızla başımı çevirdim ve başparmağımdaki indigo ojenin son parçasını kırdım.

"Teşekkür ederim," dedi, yüzünü aydınlatan büyük, samimi bir gülümsemeyle.

"Rica ederim." Dizlerimi göğsüme çektim. Buraya bir kanepe koyması gerçekten gerekiyordu. "Ee... şarkıyı bitirdin mi?"

"Mmhmm." Bana gizemli bir gülümseme attı. "Bu gece dinleyeceksin."

Ona şu anda dinlemeye hazır olduğumu söylemek için ağzımı açtım, ama o ağzıma bir parça kavun attı ve beni susturdu. İkinci kez beni besledikten sonra, onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ben zaten yedim. Bu senin için."

Her lokmayı bitirip kahvesini içtikten sonra, kollarını başının üzerine uzattı ve esnedi. Sonra esnemekten kendini alamadı.

Ayağa kalktım. "Uyumalısın. Eddie senin yatağında, sen de benimkini kullanabilirsin." "Benim için gerçekten endişeleniyorsun, değil mi?" diye sordu, biz eve doğru yürürken.

"Hâlâ beni önemsiyorsun."

Sanki bu yeni bir keşifmiş gibi şaşırmış gibiydi ve neden böyle olduğunu anlayamıyordu. Ama nasıl endişelenmeyeyim ki? Hayatının aşkı seni terk ettiğinde, tüm o aşk sihirli bir şekilde ortadan kaybolmaz.

Omuz silktim. "Bu geceki gösterin için dinlenmen lazım, hepsi bu."

Gabriel banyodayken, yatak odamı topladım ve gün için çantamı hazırladım, çıkmaya hazırdım.

O odaya girer girmez tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarıp yere attı ve yatağa atladı. Üzerinde koyu mavi

palm ağaçları desenli koyu mavi boxer giyiyordu.

"Benimle biraz uyu," dedi, yanına dönüp başını eline dayayarak.

Bana o kadar sevimli ve çocuksu bir gülümseme attı ki, sırf onu uyurken izlemek için bile olsa yatağa girip yanına uzanmak istedim. Vücudumu onun vücuduna kolayca sığdırabilirdim, sırtımı onun sert göğsüne yaslayıp kolunu bana dolayabilirdim.

Ten tenime değiyor, yüzü saçlarıma gömülüyor ve kalplerimiz odanın ortasında sarhoş bir tango yapıyor.

Gabriel ile tanışmadan önce, yalnız uyumayı tercih ederdim. O gittikten sonra, en çok özlediğim şeylerden biri buydu.

Uykuya dalarken onun "tatlı rüyalar" demesini duymak. Kollarında uykuya dalmak. Onun sesiyle, dudaklarındaki gülümsemeyle ve sevildiğini bilmenin verdiği derin mutlulukla uyanmak. Seviliyorsun. Değer veriliyorsun. Güvendesin.

Kendimi fazla kaptırıp yanlışlıkla onunla yatağa düşmeden önce kapıya doğru geri çekildim. "Daha yeni uyandım."

Yüzünü yastığıma bastırdı. "Mmm. Senin kokun var."

"Görüşürüz."

Kapıyı arkamdan kapatırken, yeni yıkanmış çarşaflarımın *onun* kokusunu alacağı aklıma geldi. Ve belki, sadece belki, bir dahaki sefere onları çamaşır makinesine atmak için o kadar acele etmeyecektim.

Duvara yaslandım ve birkaç derin nefes aldım. Tanrım.

Bu yeni cehennem de neydi?

O akşam annem ve Sean uğradılar.

Giyinirken üst kattaki pencereden arabalarının garaja girdiğini gördüm. Hatırladığım kadarıyla, bunlar Gabriel'e onunla birlikte olmak istediğimi söylediğim gece Monks'ta giydiğim aynı hip-hugger bell-bottoms pantolonlardı.

Ne yazık ki, kaplanı süren kovboy kız tişörtüm artık yoktu.

Banyo aynasında birkaç kat maskara sürerken ellerim titriyordu. O geceki kadar gergindim ama bu

bu sefer Gabriel için gergindim. Set listelerinin ne olacağını veya yeni şarkılarının nasıl olacağını hiç bilmiyordum.

Gabriel *benim yatağında* uyurken bugün havuzda birlikte vakit geçirdiğim Maya'ya göre biletler tamamen tükenmişti. Ama bar sadece iki yüz kişi alabiliyordu, yani stadyumda çalışıyor gibi değildi. Gabriel de tüm bu olay hakkında çok rahat görünüyordu.

Ama yine de. Bu büyük bir olay gibi geliyordu.

Cebime biraz para ve kimliğimi koyup aşağı indim. Annemi kucaklayarak selamladığımda Sean, "Dinle beni" diyordu.

yanındaki koltuğa oturduğumda Sean, "Beni dinle," diyordu. Gabriel, benim için yaptığım gömlekle çok havalı görünüyordu, sigara içerek korkuluğa yaslanmıştı.

Sean konuşmaya devam ederken bana seksi bir gülümseme attı.

"Barry yeni müziğinle ilgili sana daha fazla sataşır, bırak ben halledeyim."

"Neden Gabriel'e sataşsın ki?" dedi Dev, güverteye doğru yavaşça yürürken. Bu gece, *Cleo'ya Sevgi Gösterin* gecesi olmalıydı. Devin, Phillipe Petit'in İkiz Kuleler arasında ip üzerinde yürüdüğü, onun için yaptığım tişörtü giyiyordu. "Yeni şarkıları inanılmaz. Bu gece herkesi hayran bırakacak."

Eddie onaylayarak başını salladı. "Her şey bir araya geldi. Oldukça sıkı."

Bakışlarım Sean'a kaydı. Tatilden yeni dönmüş bir adamın görünmesi gerektiğinden daha stresli görünüyordu.

Anneme yan gözle baktım. O da iç çekerek başını salladı ve sesini alçaltarak konuştu. "Gabriel sinirlenip telefonu kapattıktan sonra Sean, Barry ile telefonda konuştu."

"Barry sana ne dedi?" diye sordum Gabriel'e, onun için savaşmaya hazırdım. Adamla hiç tanışmamıştım ama ses tonu hoşuma gitmemişti. "O tam bir pislik. Kim olduğunu sanıyor da sana sataşıyor?"

Gabriel gülümsedi. "Senin bu kadar hırçın olmana bayılıyorum." "Ne dedi?" diye sordum.

Sean, "Bu albümün mevcut pazara uygun olacağından ve son üç albümüne benzer, ancak onları 'aşan' bir albüm olacağından emin olmak istiyor." dedi.

Gabriel sigarasını küllükte söndürdü. "Albümü o üretmek istiyor. Israr etti. Söylenene göre, plak şirketi de bunu destekliyor. Siktir et. Ona, müziğime asla yaklaşmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Onun çalışmalarını dinledim. Hepsisi aşırı üretilmiş. Kulağa steril ve

yapay geliyor. Hiçbirinde hamlık, müzikalite veya dinamik aralık yok. Bu gece onu o barda bile istemiyorum."

Sean'ı işaret etti. "Pazartesi ilk iş olarak avukatımı ve plak şirketindeki yöneticileri arayıp talep edeceğiz..."

"Tamam, tamam," dedi Sean, ellerini kaldırarak. "Haftaya bu konuyu halledeceğiz. Sana söz veriyorum. Ama şu anda, bu geceki performansa odaklanmanı ve diğer her şeyi kafandan çıkarmanı istiyorum. Şimdilik unut gitsin, tamam mı?"

Gabriel yüksek sesle nefes verdi, gökyüzüne baktı ve başını salladı. "Tamam, peki."

Ama çenesinin sıkıllılığından, bu konuyu kafasından çıkarmadığını ve sorun çözülene kadar da çıkarmayacağını anlayabiliyordum. Önceki deneyimlerimden, sanatsal vizyonu veya dürüstlüğü tehdit edildiğinde, tam olarak istediğini elde edene kadar sonuna kadar mücadele edeceğini biliyordum. Müziği, hayatında taviz vermeyi reddettiği tek şeydi.

Sean başını salladı. "Tamam." Ellerini çırpı ve ayağa kalkarak ekibi topladı. "Van yüklendi mi?" Eddie ve Devin'e baktı, onlar da başlarını salladılar. "Hadi gidelim de ses kontrolünü yapalım."

Annem onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Rahat ol." Sean başını salladı ve omuzlarını silkti. "Görüşürüz."

"Bu gece Cuervo gecesi olabilir," dedi Eddie sırtarak.

Tanrım. Umarım öyle olmaz. Yaz festivali turunda bir gece, fırtına nedeniyle gösteri ertelendi. Sahneye çıktıklarında Gabriel o kadar çok tekila içmişti ki, şarkıların yarısında yanlış sözleri söyledi. En iyi performansı değildi.

Gabriel minibüse binmeden önce kolunu tuttum. "Hey. İyi misin?"

"Her şey yolunda."

Tam olarak ikna olmamıştım, bu yüzden ayrılmasını geciktirmek için birkaç düğmesini ilikledim. Gecenin sonunda gömleğinin ya tamamen düğmeleri açılmış ya da yerde olacağını biliyordum, ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez, bu yüzden yine de yaptım. Göğsüne hafifçe vurdum. "Gömleğini çıkarma."

O eğildi ve beni öpecek sandım ama bunun yerine kulağıma fısıldadı, "Sen hala benim müziğimsin."

Hâlâ kalbimi kıpır kıpır ediyorsun.

"Ve ben hala senin en büyük hayranıyım."

Elimi sıktı ve minibüse bindi.

Minibüs uzaklaşırken, "Cuervo'dan uzak dur!" diye
bağırdım. Uzaklaşırken erkeklerin güldüklerini duydum.

ALTINCI BÖLÜM

Cleo

ERKEN VARDIK, ama yıpranmış gri kiremitli barın ön kapısının önünde çoktan kuyruk oluşmuştu.

Maya sıraya girmek için harekete geçti, ama annem onu durdurdu ve bizi arka girişe yönlendirdi.

Maya elimi tuttu ve küçük bir çığlık attı. "Çok heyecanlıyım! Daha önce hiç VIP olmadım. Yeşil odada takılabileceğiz."

Gülerek, "Fazla beklentiye girme. Genelde ter, sigara ve bayat bira kokan, pis bir odada eski bir kanepe vardır." dedim.

Annem kapıda görevli güvenlik görevlisiyle konuşurken biz geride bekledik.

"Annen çok havalı," dedi Maya özlemle.

Ben de onaylayarak başımı salladım. Annem her zaman havalı olmuştu. Uzun siyah saçları sırtına dökülüyordu ve bu gece sade beyaz bir tişört, vintage kot pantolon ve parmaklarında turkuaz yüzükler takmıştı. Kendinden emin ve özgüvenliydi, bunu yüzlerce kez yapmıştı, yani ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Birkaç dakika sonra, birkaç gazeteci ve bir fotoğrafçıyı geçerek ahşap kaplı bir koridordan geçip, benim tarifime uyan bir odaya yönlendirildik.

Doğrusu, barda oturmayı tercih ederdim, ama annemin Sean ile arabada yaptığı gizemli konuşma bir ipucuysa, Gabriel görüldüğü kadar sakın değildi.

Annem, yıpranmış deri kanepenin köşesinde çökmüş, saçlarını elleriyle tarayan Gabriel'e doğru beni hafifçe itti. O Sean ve Rogues'a katılırken, Maya doğrudan Eddie'ye yöneldi.

Devin'in Gabriel'in yanında boşalttığı koltuğa oturdum ve omzumu onun omzuna çarptım. "Selam. O büyük, güzel beyninde neler dönüyor?"

Elimi sanki can simidiymiş gibi tuttu. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hepsi eski şarkıları dinlemek istiyor. Hepsi eski Gabriel'i bekliyorlar. Ya buna layık olamazsam? Ya yeni şarkıları sevmezlerse?"

Başparmağımla onun parmak eklemlerini ovuşturdum. O kadar acı çekiyor, o kadar mutsuz görünüyordu ki, ona istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını söylemek istedim. Ama kendimi tuttum. Bunu kendisi için yapması gerekiyordu. "Öncelikle, *onlar* kim?"

"Tanışma ve selamlaşma etkinliğine gelen hayranlar. Gazeteciler. Herkes."

Tanışma etkinliği ya da gazetecilerin burada olacağı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama sanırım PR ekibi bunu ayarlamıştı.

Gabriel bunu daha önce birçok kez yapmıştı ve hayranlarına karşı her zaman rahat, sakın ve cömert davranmıştı, ama bunun onun için tamamen yeni bir şey olduğunu kendime hatırlatmak zorundaydım. Kendini bunalmış hissetmesi için onu suçlayamazdım.

Doğru kelimeleri bulmak için kafamı yordum.

"Kimseye bir şey borçlu değilsin," diye başladım. "Önemli olan tek şey, yeni müziğine inanman. *Bu* Gabriel. Şu anki halin. Gitar çalmayı sıfırdan öğrenmek zorunda kalan müzisyen. Sanatını geliştirmek için yorulmadan çalışan. Kafasındaki akorları ve melodileri yakalamak için uykusuz geceler geçiren ve dinleyen herkesi duygusal olarak etkileyecek kadar derin ve şiirsel şarkı sözleri yazan.

Sen yeterlisin. Olduğun gibi. Tam burada, tam şu anda. Öyleyse, tüm beklentileri ve gürültüyü kafandan at ve müziğin içinden akmasına izin ver. Oraya çık ve o odayı kutsal alanın yap. Sana garanti ederim ki, çalmaya başlar başlamaz, diğer her şey kaybolup gidecek. Çünkü sen müziksinsin, Gabriel."

Uzun uzadıya konuşmamı bitirdiğimde, Gabriel sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu.

"Ne?" dedim, birdenbire kendimi bilinçli hissederek. O başını salladı. "Sen."

Tek söylediği buydu, sadece *Sen*.

Vücudunu bana doğru çevirdi ve yüzümü o kadar yoğun bir şekilde inceledi ki, onun bakışlarını karşılayabilmek için elimden gelen tek şey buydu. Kaşlarını çattı. "Sen olmadan nasıl yaşadım?" diye merak etti.

"Ben de haftalardır kendime aynı soruyu soruyorum." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Ama pek de iyi bir iş çıkarmadın, değil mi?"

Başını geriye attı ve güldü. "Tanrım, seni seviyorum," dedi, hala gülerek.

Kafamı salladım ve iç geçirdim. Yine başladı. Bu sözler dilinden çok kolay çıkıyordu. Bana sorarsan biraz *fazla* kolay.

Ama cevap verme şansım olmadı çünkü sahneye çıkma zamanı gelmişti ve ben sihrin gerçekleşmesini izlemek için en önde olmak istiyordum.

Bunun olacağına tamamen inanıyordum çünkü koltuktan kalktığında tüm tavırları değişmişti. Kendinden emin ve kararlı görünüyordu.

Ellerini cıvrıttı. "Hadi oraya çıkıp elimizden gelenin en iyisini yapalım."

Gabriel hazırды.

Annem Sean'la birlikte kenardaki masalardan birine oturdu, Maya ve ben ise ön ve ortadaki bir yere sıkıştık. Sardalya gibi sıkışmıştık ama çocuklar sahneye çıktığında enerji ve beklenti hissedilir derecede yüksekti.

Gabriel sarı Telecaster gitarıyla sahneye çıktığında, onu ilk kez görmüşüm gibi hissettim. Tek fark, bu sefer kalabalık daha büyüktü ve kızlar onun adını haykırıyordu. Gitarını çaldığında, haykırımlar daha da yükseldi. "*Aman Tanrım!*" ve "*Seni seviyorum Gabriel!*" gibi çığlıklar yükseliyordu ve arkamızdaki bir kız, "*Aman Tanrım, gerçek hayatta daha da yakışıklı, ondan çocuk istiyorum*" diyordu.

Kim böyle şeyler söylüyordu? Gabriel'in hayranları, onlar söylüyordu.

Onun o dolgun dudakları ve camı kesebilecek kadar keskin elmacık kemikleri yüzündendi. Dağınık saçları ve bağcıkları kopmuş büyük, aptal botları

Ya da belki de sadece kendisiydi. Etrafındakileri manyetik bir güç alanı gibi çeken belirli bir aurası vardı.

Maya bana dehşet dolu bir bakış attı, sanki "*Bununla nasıl başa çıkıyorsun?*" der gibi.

Dudaklarımı büzdüm ve ellerimi kaldırdım. *İnan bana, kolay değil.*

Yeşil gözlü kıskanç bir sevgiliydim ama her halükarda, en azından bu gece için o hala benimdi ve bu kızların hiçbirisi benim erkeğime dokunamayacaktı, bu da beni biraz rahatlattı.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi mikrofona. "Benim için ilk kez." Kendi kendine güldü. "Tuhaf geliyor, değil mi? Söylenene göre, bunu uzun zamandır yapıyorum. East Village'daki küçük bir kafede büyük çıkışımı yaptım. Her pazartesi gecesi orada çalardım. En azından bana öyle söylendi. Çok fazla uyuşturucu ve şarap içtiğim için pek hatırlamıyorum." Kadehini kaldırıp içti. "Tipik bir rock yıldızı. Ama bu gece en sevdiğim insanlarla birlikte burada olmak, kendimi evimdeymiş gibi hissettiriyor." Kolunu sahnede gezdirerek, önce gruptaki arkadaşlarını, sonra da seyircileri işaret etti. "Ve uzun zamandır eve dönüş yolunu arayan biri için bu inanılmaz bir duygu."

Alkışlar. Seyirciden tezahüratlar.

Grubu tanıttikten sonra gitarını çalmaya başladı. "Bu gece yeni şarkılar çalacağız ama önce biraz soul ile başlayalım. Bu şarkıyı kimin yazdığını bilmiyorum ama birkaç hafta önce Lorraine Ellison'ın yorumunu dinledim ve beni çok etkiledi." Yumruğunu göğsüne vurdu.

"Hiç birine deli gibi aşık oldunuz mu? Yemek yiyememek, uyuyamamak, gözlerinizi her kapattığınızda onun yüzünü görmek..." Bir adam "*Evet, dostum*" diye bağırınca başını salladı. "Hepimiz öyle değil miyiz? Aşkın size yaptığı budur. Aklınızı kaçırmınıza neden olur," diye mikrofonuna bağırdı.

Kalabalık çılgına döndü. Eminim ki ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın, yine de ona deli gibi hayran olacaklardı. Ne süper güç ama.

"Bu şarkının adı 'Aşk Hakkında Hiçbir Şey Bilmiyorsun'."

Bas gitar, kick davullarla uyum içinde ritmi sürükledi ve Gabriel daha önce hiç duymadığım bir şarkının blues ve soul versiyonunu söylemeye başladıığında, ben öldüm.

Düşük, hırıltılı, zımpara kağıdı ve kadife gibi sesinden, binanın çatısını uçuran yüksek tizli seksi çılgınlığa geçti. Notaları o kadar uzun süre tuttu ki, çenesi titriyordu ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Vücudum *titriyordu*, sesi içime işleyip kalbime doğru ilerlerken tüm vücudum *titreşiyordu*. Kalabalığın dalgalı akışıyla birlikte hareket ettim, Gabrieli tekrar kendi elementinde, sevdiği şeyi yaparken ve sahnede her şeyini verirken görmekten duyduğum saf mutlulukla kendimden geçtim.

Hâlâ kalabalığın enerjisinden beslenen inanılmaz bir sanatçıydı ve bu gece ateş gibiydi.

Ter yüzünden damlıyor ve saçlarını kafasına yapıştırıyordu.

Gece ilerledikçe, gömleğinin düğmeleri sihirli bir şekilde açıldı, ta ki gömleği tamamen açılıp çıplak göğsü ortaya çıkana kadar, bu da arkamdaki kızlardan daha fazla çılgılık kopardı.

Kendimi onun kollarına atmak istedim. Karın kaslarını yalamak ve dilimde tuzlu terinin tadını almak istedim.

Neredeyse iki saat çaldıktan sonra, mikrofonun önüne eğilmeden önce gömleğinin kenarıyla yüzündeki teri sildi. "Gecenin son şarkısı. Barmenlere bahşiş vermeyi unutmayın ve hayatınızdaki özel insanlara onları sevdiğinizi söylemeyi unutmayın. Bu şarkı benim için özel olan kişiye. İlham perime. İlk aşkım. Son öpücüğüm. Ruhumun arzusu. Ve kelimenin tam anlamıyla hayallerimin kızı. Bu şarkının adı 'We Dream in Starlight'."

Başını eğdi ve bir anlığına gözlerini kapattı. Sonra gitarını çalmaya başladı, spot ışıkları üzerine çevrilmiş halde solo çalıyordu. Oda, sanki herkes nefesini tutmuş gibi sessizdi.

O şarkı söylemeye başladığında, ruhani sesi kalbimi göğsümün duvarlarından sekip geri döndü. Akıldan çıkmayan. Ruhun derinliklerine işleyen. Asla uyanmak istemediğim, uzun zamandır kayıp bir rüya gibi.

Diğer her şey kayboldu, geriye sadece biz kaldık. Birbirimizin ruhunu ateşleyen ikiz alevler.

Yıldız ışığında rüya görüyoruz/dillerle konuşuyoruz/tatlı şarabın gözyaşları cildime mürekkep gibi bulaşıyor...

Kalbim onun sesiyle uçtu. Kaçan sevgilisine yalvarıp özlem duyduğunda ortadan ikiye bölündü.

Ve eğer bana diz çökmemi söylersen/dizlerimin üzerine çökerim/ayaklarını öperim, ellerini öperim/dudaklarımla tenini okşarım...

Şarkı, Gabriel'in özünü yansıtıyordu. Şiir ve deliliğin karışımı. Duygusal ve derin romantizmle, öfke, pişmanlık ve melankolinin alt akıntısı.

Ama sana uzandığımda, sen gitmişsin... oh, ohhh, ohhhh nereye gittin sevgilim... SEVGİLİM, diye bağırdı.

Bu gece dizlerimin üzerinde bekleyeceğim/asla bitmeyen tatlı bir rüya için...asla bitmeyen...asla bitmeyen.

Uzun bir iç çekişle bitirdi. Tam bir sessizliğin ardından odadaki herkesin toplu bir iç çekişi geldi, sonra kalabalık alkışlarla patladı.

Düşünmeye bile vakit bulamadım. Sahneye atladım ve kollarıma onu sardım. Ağzı ağzımdaydı ve öpüşüyorduk, öpüşüyorduk, öpüşüyorduk.

Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, hıçkırarak geri çekildim. "Bu çok güzeldi."

"Bu şarkıyı *gerçekten* sevdin, değil mi?" "Bu şarkıyı *gerçekten* sevdim."

Gabriel hayatımın müzisyeni idi ve müziği, aşkımızı tanımlayan her şeyin, harika, güzel ve trajik olan her şeyin müziği idi.

Onu sevdiğimi biliyordum. Sözler dilimin ucundaydı, ama söyleyemedim. Hâlâ beni engelleyen bir şey vardı.

BÖLÜM SIXTY-FIVE

Cleo

SONRAKİ HAFTA ÇABUK GEÇTİ.

Gabriel ve ben bir ritim yakaladık. Her sabah güvertede kahvaltı yapıyorduk. Sonra ben stüdyoya gidiyordum, o da ön verandaya çekilip müziği üzerinde çalışıyordu ve geç saatte akşam yemeğinde tekrar buluşuyorduk.

Gabriel albüm için iki şarkı daha yazmalıydı ve ben de Jack'in kuryesini göndereceği Perşembe gününe kadar tuvali bitirmeliydim.

Gabriel'in tarafında çok sayıda hararetli telefon görüşmesi oldu ve bunların sonucunda Cuma günü şehirde bir toplantı yapıldı ve Gabriel bu toplantıdan galip çıktı. Barry albümü üretmeyecekti ve Gabriel'i yatıştırmak için plak şirketi, kayıt sürecini denetlemek üzere yeni bir A&R yöneticisi atadı.

Sonuç olarak, mutlu ve verimli bir hafta oldu. En azından yaratıcılık açısından. Ama duygularım beni mahvediyordu.

Cuma akşamı Gabriel'in şehirden eve dönmesini beklerken, Gabriel'in kitap raflarında Henry Miller ve Toni Morrison'ın kitaplarının arasında Moleskine defterini buldum. Daha önce bir ankesörlü telefondan arayıp sevinçle kutlamak için beni yemeğe çıkarmak istediğini söylemişti.

Ben de giyinip, gök mavisi çiçek işlemeli siyah pamuklu elbiseyle çıkmaya hazırdım ki, defteri raftan aldım. Bu

Ona gitmeden önce verdiğim, herkesin telefon numaralarının yazılı olduğu defterdi.

Gabriel'in elinde bir defter varsa, onu dolduracağını bilmeliydim.

Sayfaları çevirirken bir fotoğraf düştü. Onu yerden aldım ve Otis yanımda kıvrılmış, defter kucağımda, turuncu kadife kanepede oturdum.

Fotoğrafta sadece ben vardım, leopar desenli paltomla, Tompkins Square Park'ta, yerde kızıl yapraklar varken. Kamera beni gülümserken yakalamıştı. Bu fotoğrafın ne zaman çekildiğini tam olarak hatırlıyorum.

Gabriel plak sözleşmesini imzaladıktan birkaç ay sonraydı ve Loisaída Avenue'ye güçlü İspanyol kahvesi içmeye gidiyorduk. Gabriel bütün gece albüm için bir şarkı üzerinde çalışmıştı ve sersemlemişti, lise yıllarından ve sınıfındaki bir çocuğun onu İsa sandığı zamanlardan saçma sapan bir hikaye anlatıyordu.

Sahte İsa, su üzerinde yürüyebileceğini iddia ediyordu. Michigan'daki göl tamamen donmadığı için bunu gerçekten yapabildi. Adam hipotermiye girdi ve küçük parmağını ve yüzük parmağını kaybetti, bu yüzden sağ elini uzattığında parmak tabancası yapıyormuş gibi görünüyordu. Ondan sonra herkes ona Trigger Happy (Tetikçi) diye seslendi.

Gabriel bu konuda bir şarkı yazmak istedi. "Hey, Cleo. Şuna bir bak" dediğinde gülmekten ikiye katlandım. Ona baktığımda, fotoğrafı çekti.

Şimdi, bunu bir kenara bırakıp defteri açtım, bunların onun özel düşünceleri olduğunu ve bunları okumaya hakkım olmadığını çok iyi biliyordum. Ama merakım beni yine de okumaya zorladı.

Bu lanet olası dünyadan bıktım usandım.

Artık burada olmak istemiyorum.

Ama gitmeye cesaretim yok.

Denedim ve başaramadım.

Denedim...

ve

başarısız

oldum.

Derin bir nefes aldım ve defteri rafa geri koymam ya da daha iyisi yakmam gerekirken bir sonraki sayfaya geçtim.

yıllar önce yazıldığını ve onun kafasının şimdi daha iyi bir durumda olduğunu biliyordum, ama yine de okumak zordu. Yine de devam ettim.

Sarhoşluk ve asayiş bozma suçundan geceyi hapiste geçirdim. Sarhoş değildim ama bir BMW'ye boş 40'lık şişeleri fırlattım. Çocuğun arabasının boyasını mahvettim.

Polo tişörtlü bir serseri, evsiz bir adama tükürdü ve sonra arkadaşları, sırf hayatta olduğu için zavallı adamı dövmeye başladı. Hiçbir provokasyon yoktu. İnsanlık nerede? Sokaklarda bulamazsınız, bu kesin.

Polis beni tutuklarken, BMW'deki serseri açık pencereden bağırdı: "Bir iş bul, seni değersiz pislik!" Polise yanlış adamı tutukladığını söyledim, ama yine de beni kelepçeleyip devriye arabasının arkasına attı ve gerçek suçlular kaçtı. Ne dünya ama. Ne boktan bir dünya.

Hapisten çıkar çıkmaz, sokaktaki evsiz adama katıldım. Onlar benim halkım. Ona benim de evsiz olduğumu söyledim. Yalan değildi. Ben evsizim. Ayrılmadan önce ceplerimi boşalttım ve tüm paramı ona verdim. O da "Tanrı seni korusun" dedi. Güzel bir andı, ama uzun sürmedi.

Şimdi yine boşluk hissediyorum.

Cleo beni sokakta uyurken görse ne düşünürdü? Onunla geçirdiğim güzel hayatı bununla takas ettiğim için kızardı (incinirdi?). Ama bu durumun da çok rahatlatıcı bir yanı var. Ayrılmadan önce çok sıkıcı bir insandım. Kim hayatında böyle kötü bir enerjiye ihtiyaç duyar ki? Cleo duymaz. O daha iyisini hak ediyor.

*

HATIRLIYORUM

Parfümünün kokusunu, bahar yağmurunu ve kır çiçeklerini hatırlıyorum, giydiği her şeyin bir sanat eseri gibi görüldüğünü hatırlıyorum.

Dağınık raflarını, sevdiği kitaplarla ve seyahatlerinde (görünüşe göre benimle birlikte) topladığı hediyelik eşyalarla dolu raflarını hatırlıyorum. Işık gözlerimi acıtıyordu ve başım zonkluyordu, o da dikiş makinesinin başına oturup pencereler için kalın perdeler dikiyordu.

Mor kadife kanepeyi, mutfaktaki pençeli küveti, yataktaki gece mavisi yorganı ve şiir okurken dudaklarının hareketini hatırlıyorum. Sanki kelimeleri dilinde tadıyor ve her birini zevkle yutuyor gibiydi.

Adımı dua eder gibi söylediğini, onun kirli kahkahasını ne kadar sevdiğimi ve aynada kendime bakmaya dayanamadığım için yüzümdeki sakalı tıraş ettiğini hatırlıyorum.

Beni nasıl şiddetle ve içtenlikle sevdiğini hatırlıyorum, sürekli "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum" dediğini ve ben buna karşılık vermediğim için kendimi ne kadar kötü hissettiğimi hatırlıyorum.

Giderken merdivenlerden nasıl koştuğumu hatırlıyorum, çünkü birazcık bile yavaşlasaydım, geri dönüp geri giderdim.

*

Bir motosiklet aldım ve çölde sürdüm. İyi bir yol gibi göründü, ben de kaderi sınamaya devam ettim.

Karşı şeritte bir araba veya kamyon gördüğümde, gazı açıp gözlerimi kapatıyordum ve motosikletimin karşı şeride geçmesine izin veriyordum. Ama her seferinde hayatta kalıyordum.

Bir keresinde yol kenarındaki bir hendeğe düştüm. Yaralı ve hırpalanmıştım ama hala hayattaydım. Pembe çöl gökyüzüne küfrettim ve biraz uyudum. Gözlerimi tekrar açtığımda, paslı yeşil bir Impala motosikletimin yanında park etmiş ve açık pencerelerinden müzik çalıyordu.

Bir kız sakız çiğniyor ve avazı çıktığı kadar şarkı söylüyordu.

Şarkı, America'nın "Tin Man" şarkısıydı. Şarkıyı biliyordum. Tüm sözlerini biliyordum. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordum.

Kamuflej giysili bir adam, elinde tüfekle arabadan indi. Tüfeği kaldırdığında ona "Beni vur" dedim.

Nişan aldı ve ateş etti.

"Hiç tavşan yahnisi yedin mi?" diye sordu.

O tavşanı bagajına atıp uzaklaşırken, kız hala şarkı söylüyordu. Lastikler çakıl ve toz saçıyordu ve ben yine yol kenarındaki hendekte yalnız kalmıştım, o zavallı masum tavşan yerine ölmeyi diliyordum.

Onlar gittikten çok sonra, o şarkıyı düşünmeye devam ettim. Tin Man zaten bir kalbi varken neden çaresizce bir kalp arıyordu? En azından ne aradığını biliyordu.

Sonunda kendimi ayağa kaldırdığımda, bisikletime atladım ve New Mexico'ya kadar ayı kovaladım.

*

Çölde kayboldum.

Uyuşturucu bol ve kolayca bulunabiliyordu.

Burunlu uyuşturucu kullandım. Sigara içtim. Birkaç kez uyuşturucu enjekte ettim. Hapları şeker gibi yuttum. Tequila ile yıkadım. Birkaç çılgın, kaotik yolculuğa çıktım ve insanlar bana o şarkıcı olup olmadığını sorduklarında, Gabriel Francis'in öldüğünü söyledim.

Yalan değildi. Benim için ölmüştü.

*

Hastanede uyandım. Yine. Doktor bana hayatta olduğum için şanslı olduğumu söyledi.

Sağlık görevlileri tam zamanında bana ulaşmışlardı. Kalbimi tekrar attırmak için defibrilatör kullandılar. Hayatımı kurtardıklarını söylediler. Beni ölümden döndürdüler. Ama bu doğru değildi. Hayatımı kurtaran Cleo'ydu.

Doktor bana arayacak kimsem olup olmadığını sordu.

Cleo'yu düşündüm. Yaptığım şeyi öğrenirse ne kadar sinirleneceğini düşündüm. Telefon isteyip onu aramayı düşündüm.

Ona yeniden yaşamaya hazır olduğumu söyleyecektim.

Ona, ölmeye çalışmadan önce son düşüncem onun olduğunu ve kafamda sesini duyduğumu söyleyecektim: Geri dön. Geri dön. Geri dön. Henüz vaktin gelmedi. Yüz bir yaşına kadar yaşayacaksın.

O olmasaydı, 911'i asla aramazdım. Görünüşe göre beni bu şekilde bulmuşlar.

Ama birine ne büyük bir yük bindirdim. Hayatımı (tekrar) kurtardın, şimdi de beni hayatta tutmakla sorumlusun.

Hayır. Kendi sorunlarımı kendim çözmeliydim. Yeniden yaşamak için bir yol bulmalıydim. Sonunda başımı salladım ve doktora "Kimse yok" dedim.

Motosikletinin garaj yoluna girdiğini duyduğumda, gözyaşlarımı sildim, fotoğrafı deftere geri koydum ve bulduğum rafa geri koydum.

Sonundaki birkaç giriş hariç neredeyse tüm girişleri okumuştum, ama Gabriell'in cehenneme gidip geri döndüğünü bilmek için okumaya devam etmeme gerek yoktu. Ve onun gerçekten kırıldığını ve kalırsa beni de aşağı çekeceğini düşündüğünü.

Tüm bu süreç boyunca beni bir kez bile unutmamıştı. Ama onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olduğumu düşünmek beni paramparça etti.

Gabriel kapıdan içeri girdiğinde, Otis onu yıllardır görmemiş gibi karşıladı. Ben de öyle yaptım. Kalbim acıyor olsa da ona sarıldım ve başım dönene kadar onu öptüm.

"Vay canına," dedi gülümseyerek. "Sadece bir günlüğüne gitmiştim. Bir hafta gitseydim ne olurdu düşünsene."

"Düşünsene," dedim, dilimi ısırarak "*Neredeyse üç buçuk yıldır yokmuşsun gibi*," demek yerine, "Muhtemelen senin yatağında çıplak olarak yuvarlanıyor olurdum," dedim.

Yerden sırt çantasını aldı ve kapıdan çıkıyormuş gibi yaptı, ama ben gülerek elini tuttum ve onu içeri çektim. "Bana akşam yemeği sözü vermiştin."

"Söz verdim. Ve açlıktan ölüyorum." Beni baştan aşağı süzdü, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok güzelsin. Hızlıca duş alayım. Bir dakikaya aşağı inerim."

Ona tatlı bir gülümseme attım. "Tamam. Seni burada bekleyeceğim."

Merdivenlere döndü ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ben yokken bir şey mi oldu?"

"Hayır, yok. Neden sordun?" Masum bir ifadeyle sordum. Bir gün ona defteri okuduğumu söyleyecektim, ama şu anda sadece gecemizin tadını çıkarmak istiyordum ve onun da tadını çıkarmasını istiyordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Beni gördüğüne... *çok* mutlu görünüyorsun."

Gülümsedim, başım dönüyor ve kendimi sersemlemiş hissediyordum. "Senin var olduğun için çok mutlu ve minnettarım. Sen olmasan bu dünya çok daha boş olurdu."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "O zaman kalmaya karar vermem iyi olmuş. Kaçırılmış olabileceğim şeye bak," dedi, sesi hayranlıkla doluydu, sanki benim burada olmamın ne kadar büyük bir şans olduğunu kabullenemiyormuş gibi.

Ben de onun için aynı şeyi hissediyordum. Ne büyük bir hediye. O üst kata çıktığında, birden fark ettim.

Başından beri en büyük korkum buydu: sadece beni terk etmesi değil, varlığının sona ermesi.

Gabriel beş hafta önce hayatıma geri döndüğünden beri, kendimi tutuyordum. Kalbimi tekrar kıracağından korktuğum için sevgimi saklıyordum. Beni terk edeceğinden korkuyordum. Çok yaklaşırsam yanacağımdan korkuyordum. Kendime, bir garanti, kalacak kadar beni sevdiğine dair *bir kanıt* olmadan ona güvenemeyeceğimi, ona inanamayacağımı söylüyordum.

beni geri kazanmak için elinden geleni yapacağına dair bir kanıt olmadan ona güvenemeyeceğimi, ona inanamayacağımı söylüyordum kend

Bir dereceye kadar, belki bu hala geçerliydi. Belki korkularım tamamen haklıydı. Affetmek zaman alırdı. Güven kazanılmalıydı. Aşk, hak etmeyenlere harcanamazdı.

Ama o bana birçok şekilde beni sevdiğini göstermeye çalışmıştı. Dövme. Müzik. Çalışmam için stüdyoyu bana vermesi. Bunca yıl bana sadık kalması.

Benim için New York'a geri döndü. Benim için Londra'ya geldi. Benim için sanat galerisine geldi. O *buradaydı*. Nokta.

Gabriel, benim için, bizim için ve kendisi için savaşmaya hazır olmasaydı, şimdi hayatıma geri dönmezdi.

Bu yüzden, beni aşağı çeken bazı yüklerden kurtulmam gerekiyordu. Ve ona tekrar inanarak başlayabilirdim.

'İN 66. BÖLÜMÜ

Cleo

"HAZIR MISIN?" diye sordu, büyük bir gülümsemeyle merdivenlerden aşağı atlayarak. Elinde bir kağıt torba vardı ve yeni gibi görünen çiçek desenli bir gömlek giyyordu.

"Evet. Gömleğini beğendim."

Elini gömleğinin önünden aşağı doğru gezdirdi. "Teşekkürler. Alışverişe çıktım."

Jeep'e bindiğimizde, torbayı kucağıma koydu. "Sana da bir şey aldım."

Torbanın içine baktım. İçinde bir mango vardı. "Bana sonra yedirebilirsin." Torbayı yere koydum.

"Veririm." Ana yola çıkmadan önce bana bir bakış attı. "Ama içinde başka bir şey daha var."

Çantayı alıp içini aradım. Parmaklarım soğuk metal ve değerli taşlara takıldı. Ön camdan içeri sızan pembe ve turuncu güneş ışığında çantayı kaldırdığımda, tüm vücudum titremeye başladı.

"Nerede?" diye fısıldadım. "Nasıl...?" Sesim hıçkırıklarla kırıldı.

Dudaklarımda tuzlu gözyaşlarının tadını alana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Sonra birden bir şey değişti ve gözyaşlarım hızla histerik bir kahkahaya dönüştü. Ağlayarak gülüyordum, omuzlarım bu güçten sarsılıyordu ki Gabriel yoldan çıktı ve kenarda durdu.

"Hey, hey, sorun yok. Kahretsin. Özür dilerim." Orta konsoldan uzanıp beni kollarına çekti. "İyi misin?"

Hâlâ deli gibi gülüyordum.

Sadece Gabriel, yakut yüzüğümü bir kağıt torba içinde, mangoyla birlikte, hiç önemsemeden kucağıma atardı.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve zihinsel bir çöküntü yaşayıp yaşamadığımı anlamak istercesine inceledi. "Seni böyle şaşırtmamalıydım. Üzgünüm, düşünmeden yaptım," dedi, duygusal tepkimi yanlış yorumlayarak. "O yüzük kötü anıları geri getiriyor ve onu takmak zorunda hissetmeni istemiyorum. Kötü şeyleri hatırlamak kimin işine gelir ki? Biliyor musun? Siktir et. Onu okyanusa atacağız..."

Onu keserek sözünü kestim. Sanki arabayı döndürüp hemen bunu yapmaya hazırmış gibi konuşuyordu. "Onu okyanusa atmayacağız," diye itiraz ettim. "Bu yüzüğü çok seviyorum. Onu benim için yaptırmıştın." Yüzüğü parmağıma taktım, onu ne kadar sevdiğimi ve geri aldığım için ne kadar mutlu olduğumu göstermek için.

Yüzük hala mükemmel uyuyordu.

Gabriel rahat bir nefes aldı ve duştan ıslak saçlarını eliyle geriye itti. İnatçı saçları yine alınına düştü. "Siktir. Kızdığını sandım."

Kafamı salladım. "Sadece çok etkilendim. İyi anlamda," diye ekledim hemen, yüzündeki endişeyi gidermek için. "Bir daha asla çıkarmayacağım. Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim..." Boğazım düğümlendi. Yine ağlıyordum, ama bu kez mutluluk gözyaşlarıydı.

Gabriel dudaklarımı öptü, sonra yanaklarımdaki gözyaşlarını öptü.

Yüzüğümü neredeyse onu sevdiğim kadar seviyordum. Duygusal bir akşam olmuştu. Önce defter, şimdi de yüzük.

Ama evrenden bir işaret bekliyorsam, onu almıştım.

Gün batımında yemyeşil çimlerin ve gölün manzarasına bakan bir terasta akşam yemeği yerken, Gabriel yüzüğü nasıl bulduğunu anlattı.

Küba-Çin restoranında akşam yemeği yedikten sonraki gün, yüzüğü bulmayı kendine görev edindi.

Annemden aldığı, parmağımdaki yüzüğü net bir şekilde görebileceğiniz bir fotoğrafla, el ilanları hazırladı (sadece elim, yüzüm yoktu). Brooklyn'den Queens'e, Harlem'den Çin Mahallesi'ne kadar rehin dükkanlarını dolaştı.

dükkanlarını dolaştı. İki gün boyunca yerel karakollardaki polislerle konuştu ve sokakta çalıntı mal satanlara haber verdi. Hatta bazı çocuklara para vererek şehrin her yerine el ilanları asmalarını sağladı ve yüzüğü bulan kişiye ödül vereceğini söyledi.

"Yirmi bin dolar mı?" Ağzım açık kaldı. "Ne oluyor Gabriel?"

"Onlara elli bin verirdim. Yüz bin. Ne isterlerse."

Onun tabağından bir parça ıstakozlu ravioli yedim. Yüzüğümü geri almak için bu kadar zahmete girdiğini düşününce, buna bir türlü inanamıyordum. "Peki sonunda kim buldu?"

"Bu harika bir hikaye," dedi. "Bunu çok seveceksin. İki gün önce bir telefon aldım. Adam yüzüğü bulduğunu söyledi. Yüzüğü *gerçekten* bulmuş mu yoksa bu bir aldatmaca mı bilmiyordum, ama bu sabah toplantımın olduğu yerin karşısındaki bir kafede onunla buluşmak için randevu ayarladım."

Gülerek, "Uyuşturucu satışı gibi" dedim.

"Öyle hissettim," diye güldü. "Ama bu çocuk ortaya çıktı. Gençti. Onların sonlarında. Bana Central Park'ta yürüyüş yaparken yüzüğü çimlerin üzerinde bulduğunu söyledi. Sonra eve gidip babasına ne yapması gerektiğini sordu. Babası, 'Annen ya da büyükannen nişan yüzüğünü ya da onlar için değerli bir şeyi kaybetseydi, onu bulan kişinin ne yapmasını isterdin?' dedi. Çocuk da doğru olanı yapmasını isterdim dedi. En yakın karakola teslim etmek için yola çıkmışken benim ilanımı gördü ve beni aradı."

"Öncelikle, bu çocuğu ve babasını çok seviyorum. Ama aynı zamanda, aman Tanrım, Gabriel!

Numaran şimdi şehrin her yerinde."

"Biliyorum. Pazartesi günü değiştireceğim. Sadece beş tane şaka telefonu geldi, o kadar da kötü değildi." Benim sipariş ettiğim linguine yerine onun yemeğini tercih ettiğim anlaşılnca tabaklarımızı değiştirdik. "Ama bu çocuk ve babası insanlığa olan inancımı geri kazandırdı. Bir yüzük bulup karakola teslim etmeyi düşünsenize."

"Ama öyle yapmadı," diye işaret ettim, her zamanki gibi alaycı bir şekilde. "Ödül için seni aradı."

"Evet, ama ödülü bile *istemedi*. Sadece yüzüğün doğru ellere geçmesini sağlamak istedi. Çeki alması için onu zorlamak zorunda kaldım. Parayı üniversite fonu için kullanmasını, annesine güzel bir hediye almasını veya hayır kurumuna bağışlamasını söyledim."

"Adı neydi? Yüzüğümü bulan çocuğun adı?"

"Auden," dedi Gabriel.

"Auden," diye tekrarladım. "Bu ismi çok seviyorum. Şair gibi." Sol elimi uzattım ve yakutları ve incileri hayranlıkla seyrettim.

Bu yüzüğün anlatacak hikayeleri vardı ve hepsi mutlu olmasa da, yine de onun tarihinin bir parçasıydılar.

Bu yüzden yüzüğümü daha da çok sevdim.

"Tatlı?" Gabriel, onun ıstakozlu ravioli'sini bitirdikten sonra sordu.

Kafamı salladım. "Tatlımız zaten var. Beni eve götür ve bana mango yedir."

ALTINCI BÖLÜM

Cleo

Plaja gitmeye karar verdik.

Şort ve Gabriel'in Jimi Hendrix tişörtünü giydim ve ön verandada buluştuk. Gabriel, sörf şortu, soluk bir tişört ve Vans ayakkabı giyyordu.

Ben üşürsem diye koltuğunun altına bir battaniye ve kapüşonlu sweatshirtlerinden birini sıkıştırmıştı.

Erzaklarımızı da yanımıza alarak plaja yürüdük ve battaniyeyi kumulların önündeki kuma serdik.

Plaj neredeyse boştu, sadece dalgaların ötesinde, masmavi gökyüzünün silüetine karşı birkaç sörfçü vardı. Ufukta dar bir şerit halinde parlak sarı ve turuncu çizgiler uzanıyordu. Yakında karanlık onu yutacaktı, ama Gabriel'in parmağını kaybetmeden bıçağı kullanması için hala yeterli ışık vardı.

Benden farklı olarak, o mango kesme sanatında ustaydı. Gabriel'le tanışana kadar meyvelerin bu kadar seksi olabileceğini bilmiyordum. Dirseklerime yaslanıp onun sihirli ellerini izledim.

Çalışırken bana bugünkü toplantıdan bahsetti. "Takım elbiseliler bana yalakalık yapıyordu. Dürüst olmak gerekirse, biraz utanç vericiydi."

Şimdiye kadar bu muameleye alışmış olmalıydı. İlk seferinde de aynı şey olmuştu, ama tabii ki o bunu hatırlamıyordu.

"Yeni müziğimin gerçekten *iyi* olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu, dudağını ısırarak.

Övgü bekliyor değildi. Gabriel kendinden şüphe duyuyordu. Bu durum onu geceleri uykusuz bırakıyor, müziği hakkında endişelenip takıntı yapmasına neden oluyor, bir sonraki albümünün hayal ettiği kadar iyi olup olmayacağını sorgulamasına neden oluyordu.

"Evet. Gerçekten iyi olduğunu düşünüyorum."

"Ama iyi olmasaydı, bana söyler miydin?"

Kendi kendime güldüm, ona berbat olmayan bir şarkı yazmasını söylediğim zamanı hatırladım. "Sana söyledim. Önyargılı olabilirim, ama dürüst olacağıma her zaman güvenebilirsiniz," diye onu teselli ettim.

Bana bir bakış attı. "Güvendiğim tek görüş senin görüşün. Sanırım beni gerçekten tanıyan tek kişi sensin."

Ayrıcalık, büyük sorumluluk getirir. Her zaman birbirimizin fikrini alırdık. Onun fikri de benim için önemli olan tek fikirdi.

"Ama müziğin iyi olmasaydı, bunu bilirdin," dedim.

O da başını salladı. "Biliyorum. Ama insanlar sana yağ çekerek toplantıda otururken, bunun artık müzikle ilgili olup olmadığını sorgulamaya başlıyorsun. Onlar için ben sadece bir para kaynağıyım," dedi, tiksintiyle burnunu çekerek. "Bana bakıp dolar işaretleri görüyorlar."

Bu, Gabriel için her zaman büyük bir ikilem olmuştu. Onun için, sanatsal bütünlüğü ile açgözlülük ve kapitalizm arasında bir seçim yapması gerekiyordu.

"Belki de sokak müzisyenliğine geri dönmelisin," diye alay ettim. O özlemle iç geçirdi. "Keşke bu bir seçenek olsaydı."

Güldüm. Bazen çok saçma davranıyordu.

Kaos ve güzelliğin karışımı. Hiç bu kadar güzel bir ruha sahip birini tanımamıştım.

Mangonun kabuğunu çizdikten sonra, onu yukarı doğru itti, ters çevirdi ve önümde diz çökerek, meyveyi değerli bir hediyeymiş gibi dudaklarıma tuttu. Okyanustan esen rüzgar saçlarının uçlarını kaldırdı ve yarı karanlık yüzünü gölgelere bürüdü, elmacık kemiklerini çukurlaştırdı.

Dudaklarımı açtım ve mangoyu emdim, çoğunlukla onu işkence etmek için porno yıldızı gibi inleyerek.

"Haksızlık yapıyorsun," dedi acı dolu bir bakışla.

Ona cilveli bir gülümseme attım. "Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz."

"Meyveyle gerçekten bir şey yakalamıştım." Meyve suyu çenemden damladı ve o dilini çenemin üzerinde gezdirdi, sonra dudaklarını yaladı. "Mm. Çok tatlı. Mango bu kadar baştan çıkarıcı olabileceğini kim bilebilirdi?"

Mango değildi. O'ydu.

Doyana kadar yedikten sonra, oturdum ve mangonun diğer yarısını aldım. "Uzan," emrettim.

"Beni kullanacak mısın?" diye sordu, başını dirseğine dayayarak yan yatarak.

"Çok şanslı olurdun, değil mi?"

"Dünyanın en şanslı adamı," dedi, sesini alçaltarak, gözleri yarı kapalıyken mangoyu dudaklarına götürdüm. "Birdenbire aç oldum."

Ben de birdenbire aç oldum, ama yemek için değil.

Dişlerini meyveye geçirdi. Yapışkan meyve suyu kolumdan aşağı aktı. Eğilip ağzının köşesine öptüm. Taktiksel bir hata. Üç şey aynı anda oldu. Elleri belimi kavradı, sırt üstü yuvarlandı ve beni üstüne çekti. Uyluklarım belinin iki yanına indi.

"Ne yapıyorsun?"

"Manzarayı hayranlıkla izliyorum." Gabriel elini başının altına koydu ve gülümsedi, serbest eliyle uyluklarımdan yukarı doğru kayarken dişlerini gösterdi.

Göğüslerim göğsüne degecek şekilde öne eğildim ve mango'yu yüzüne çarptım, gülerek. O da onu kumların üzerine attı. "Bunu komik mi buluyorsun?"

Cevap verme fırsatım olmadı çünkü yıldırım hızındaki refleksleri devreye girdi ve kendimi sırt üstü yatarken, onun bir koluyla ağırlığını destekleyerek üzerimde durduğunu gördüm. Gabriel'in yüzünde yaramaz bir gülümseme ve gözlerinde bir ışıltı vardı, bu yüzden onun tüm vücudunun karnıma bastırıldığını hissettiğimi anlamam bir dakika sürdü.

Beni gördüğüne sevindiğini söyleyerek espri yapacaktım ama on iki yaşında değildim, bunun yerine başını kendime doğru çekip onu öptüm. Yanağında mango posası vardı.

Dili dudaklarımın arasından girdi ve ağzımın tavanını kasıtlı olarak okşadı. Bacaklarım beline dolandı. Kalçalarım dönerek ona sürtündü, sürtünme aradı. Ağzıma inleyerek dudaklarımı dişlerinin arasına aldı ve ısırıldı.

Bu beni daha da heyecanlandırdı.

Saçını çektim. Sertçe.

Eli kalçamı kavradı, parmakları şortumun bel kısmının hemen üzerindeki yumuşak deriyi ısırdı.

"Beni kızdırıp alay ediyorsun, Kleopatra." Parmağını boynumdan aşağı doğru kaydırıldı. "Bana işkence etmekten zevk alıyor musun?"

"Bunun için yaşıyorum," diye nefes nefese söyledim, ayaklarımın topuklarını battaniyeye gömüp kalçalarımı ileri doğru ittim. "Bundan çok zevk alıyorum."

"Sen kötü bir baştan çıkarıcısın." Dudaklarımı sertçe öptü, sonra üzerimden kalkıp oturdu ve sıcaklığını da beraberinde götürdü. "Hadi yüzmeye gidelim."

"Ne?" Oturup kafamı toplamaya çalıştım. Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Şimdi yüzmek mi istiyorsun? Karanlıkta mı?"

"Tabii. Neden olmasın? Okyanusta seni öpmek ve dudaklarında tuzu tatmak istiyorum."

"Ve bunun sahilde seks yapmaktan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Bana bir bakış attı. "Bu bir seçenek mi?"

"Yani... evet?" Bakışlarım onun sörf şortuna kaydı. "Buna hazır gibi görünüyordun."

Gabriel bir dakika boyunca beni düşündü. "Bu teklif ne kadar cazip olsa da, seks yapacaksak, benim yatağında olacak ve bütün gece sürecek. Bütün. Gece. Boyunca."

Yüzüm kızardı. "Bu... iddialı bir teklif. Bana söylemediğin yeni bir süper gücün falan mı var?"

"Bunun için yıllardır bekliyorum. Sahilde hızlıca bir seks istemiyorum," diye alay etti. "Peki ya yüzmeye ne dersin?"

Okyanusa şüpheyle baktım. Gümüş rengi ay dışında her yer tamamen karanlıktı. Ya bir akıntıya kapılırsak ya da bir köpekbalığı saldırırsa?

"Sana hiçbir şey olmasına izin vermem," dedi Gabriel. "Söz veriyorum. Ama istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye beni teselli etti. "İstemiyorsan, sorun değil."

Tehlike Gabriel'i benden daha çok cezbetmişti, ama ne zaman çekingenliğimi bir kenara bıraksam, her zaman heyecan hissederdim. Onun motosikletinin arkasına bindiğimde olduğu gibi. Ya da onunla çatıya çıktığımda (son sefer hariç). Ya da bir keresinde bir ara sokakta seviştiğimizde. Özgürleştiriciydi.

Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyordum. Akran baskısına karşı çoğunlukla bağııştım. Ama okyanusa tekrar baktığımda, dalgaların altına dalıp tuzlu suda ağırlıksız bir şekilde yüzmeye isteği duydum.

Kararımı verdim, iç çamaşırlarım ve sütyenim kaldı. Basit, leylak rengi pamuklu bir takımdı ve bikiyimden daha fazla örtüyordu. O kadar da seksi değildi, ama Gabriel bana Agent Provocateur giymişim gibi bakıyordu.

Gabriel'in bu yönünü her zaman sevmişimdir. Beni her zaman çok güzel hissettirmesini.

"Hadi yapalım. Yüzmeye gidelim."

Tişörtünü çıkardı ve sanki meydan okurmuş gibi battaniyenin üzerine attı.

Ben koştum, o da peşimden geldi. Beni belimden yakalayıp yerden kaldırdığında su ayak bileklerimi öptü. Beni havada tutarak suya daldığında kahkahalarla çılgılık attım.

Su artık belime kadar geliyordu. "Dalgaları engellemek için beni kalkan olarak mı kullanıyorsun?"

"Sen benim can simidimsin."

Cevap verecek vaktim olmadı çünkü bir dalga başımızın üstüne çökmek üzereydi. Suyu daldık. Buz banyosuna dalmak gibiydi. Sörfçülerin dalış elbisesi giymelerine şaşmamalı. Kafam su üstüne çıktığında nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım, burası buz gibi."

"Yok canım. En az 21 derece var."

Tamam, ama havadan çok daha soğuktu. "Ben klimalı restoranlarda kazak giyen türden biriyim. Her zaman üşürüm."

"Ben hep sıcaktayım." Kollarını bana doladı. "Nasıl olduğunu gördün mü?" Tuzlu dudaklarımı öptü ve sırt üstü yüzdük, el ele tutuştuk, ama birkaç saniye ağırlıksız hissettikten sonra, arkamızdan bir dalga geldi ve bizi vurdu.

"İyi misin?" diye sordu, ama saçımdan deniz yosunu çıkarırken gülüyordu.

Burnumdan deniz suyu akıyordu, ama ben de gülüyordum. "Sanırım bir galon deniz suyu içtim. Bittim."

Sahile çıktığımızda titriyordum, dişlerim takırdıyordu, ama cildim karıncalanıyordu.

Gabriel kapüşonlu sweatshirtünü başıma geçirdi ve ben de kollarımı kollara sokup burnumu yakasına gömdüm. Yumuşak ve soluktu ve onun kokusu vardı. Odunsu ve baharatlı.

"Harika hissettirdi," dedi Gabriel, kan dolaşımını yeniden başlatmak için kollarımı ovuşturarak. "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler."

Eve geri döndük, arkamızda kum ve tuzlu su izleri bırakarak.
Artık onun sweatshirt'üyle sıcak ve rahat olduğum için bunu yaptığımı memnun oldum. Kendimi çok *canlı* hissediyordum.

Ön kapıdan içeri girmek üzereydim ki Gabriel elimi tuttu, beni evin yan tarafına götürdü ve açık hava duşuna çekti. Sedir ağacı ve onun vücut şampuanının kokusu vardı.

Neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Burada ışık yoktu.

Gabriel duşu açtı ve su sıcaklığını kontrol etti. Ben kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkardım ve bir an tereddüt ettikten sonra, onun ıslak şortunun yere düştüğünü duyduğumda ıslak sütyenimi ve iç çamaşırlarımı da çıkardım.

"Cleo," dedi. "Neredesin, Cleo?"

Gülerek, elimle yolumu bulmaya çalışarak duşa doğru ilerledim. Sonunda gözlerim karanlığa alışmaya başladı ve vücudunun şeklini ve profilini görebildim.

"Orada bir basamak var," dedi, ben basamakta tökezleyip kollarının içine düştükten sonra. Kelimenin tam anlamıyla.

Beni yakaladı ve duşun altına çekti.

"Bu çılgınlık," dedim gülerek, onun teninin benim tenime değmesinin hissini tadarken, "karanlıkta duş almak."

"Ama biraz havalı," dedi ve beni döndürerek sırtımı göğsüne dayadı. Eline bir şey sıktığını duydum, sonra iki parmağını çenemin altına koyarak başımı geriye doğru eğdi ve saçımı şampuanladı. Saç derimi masaj yaparken gözlerimi kapattım. Sırtımda onun penisini hissedebiliyordum. Sıcak, kalın, hazır.

Uyluklarım gerildi. Su üzerimize yağmur gibi dökülüyordu. Buhar havaya yükseldi ve ben gece gökyüzüne, yıldızlara ve aya baktım.

"Bitti," dedi Gabriel, sesi alçak ve boğuktu, beni döndürdü ve ben başımı geriye eğdim, saçımdaki şampuanı durularken o da vücudumu sabunlayıp köpürttü.

Omuzlarım. Göğüslerim. Uyluklarım. Ayaklarım.

Aşağı baktığımda, o dizlerinin üstündeydi. Gözlerimiz buluştu. Ona sessizce izin verdim.

Elleri uyluklarıma tırmandı.

Cildim yandı. Bacaklarım titredi.

Gözleri hala üzerimdeyken, başparmaklarıyla dudaklarımı ayırdı ve sonra başını eğip klitorisimin üzerine dilini geçirdi.

Dizlerim titredi. Başının arkasını tuttum, parmaklarım saçlarına gömüldü, o parmakları, dudakları ve diliyle sihirli hareketler yapıyordu.

"Hala bu işte oldukça iyisin," dedim, sesim nefes nefeseydi.

"Bisiklete binmek gibi."

Gülerek, sonra da iki parmağını içime sokup, sadece onun bulabildiği o mistik noktaya ulaşana kadar kıvrılınca, başparmağı klitorisime baskı yaparken, nefes nefese kaldım. "Tanrım."

O kadar şiddetli boşaldım ki Gabriel beni tutmak zorunda kaldı. Gözlerimi açtığımda gülümsedim.

"Hoş geldin."

BÖLÜM SIXTY-EIGHT

Gabriel

Onu yatak odama taşıdım. Kapıyı tekmeledim ve onu yatağa yatırdım. Açık pencereden tuzlu bir esinti içeri girdi ve bir ağacın dalları yıpranmış gri kiremitlere sürtündü.

Sadece biz vardık ve ay ışığı onun tenine parlıyor, parmağındaki yüzüğümde yansıyor. Gelecek için bir vaat. Umut etmeye cesaret edemediğim bir gelecek, ama şimdi ulaşılabilir gibi geliyor. Bu gece her şey mümkün gibi geliyor.

Cleo yanına döndü ve başını eline dayadı. "Yatağına beğendim." Yastığımı yüzüne tuttu ve kokladı. "Çarşaflar senin kokunu taşıyor."

"Yani bu, yatak odama ilk kez mi giriyorsun? Buraya gelip etrafı karıştırmadın mı?" diye alay ettim.

Yatak ağırlığımla çöktü, yaylar gıcırdadı. "*Biraz* kendimi kontrol edebiliyorum."

Boynunun yanını öptüm. Omzunu. Göğüslerini. "İstedğin zaman yatak odama girebilirdin." Uyluk içini öptüm. Ayak bileğini. "Gecenin ortasında. Şafak vakti..." Ayak tabanını öptüm. "Yorganın altına girip beni uyurken izleyebilirdin."

Vücuduna tırmandım ve bacaklarının arasına yerleştim.

Ellerim uyluklarından yukarı kaydı. Yanlarına. Saçlarına.

"Uyanıp beni sana bakarken görseydin ne yapardın?"

"Bunu." Onu öptüm. Derin. Aceleci. Mangolar gibi tatlıydı. Denizden gelen tuzlu bir tadı vardı.

İçine girdim. Yavaşça.

Hareketsizce. Gözlerim

kapandı. "Tanrım."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Sol elini buldum ve parmaklarımla yüzüğünü okşadım, sonra onu kavradım ve birleşen ellerimizi yastığın üzerine koydum.

"Bunu çok özledim," dedi. "*Bunu* değil." Yüzüme dokundu. "Seni."

"Bunu defalarca hayal ettim." Onun içine girdim. O yataktan kıvrıldı ve ben daha sert ittim. "Neredeyse hatırlayabileceğimi hissediyorum."

Elimi birleştığımız yere indirip, içeri girip çıkarken başparmağımla klitorisini okşadım. Cleo nefesini tuttu, altımda kıvranıyordu. Kalçalarının sürtünmesi ve duvarlarının etrafımı sıkıca sarması hissi penisimi sertleştirdi.

Bir dakika nefes alamadım. Neredeyse dayanılmazdı. Neredeyse.

"Daha fazla," dedi.

"Ne açgözlüsün."

Tırnakları sırtımı çizdi ve ben daha dolu, daha sert ittim.

Bacakları bana dolandı. Daha derine ittim. Onun tatlı amcığının içinde yaşayabilirdim.

Adımı fısıldadı, sanki bir dua gibi. "Gabriel.

Gabriel. Gabriel."

Sırtı kavis yaptı. Dudaklarını öptüm, iniltisini yuttum.

Beni sarmaladı. Nefes nefese adımı söylerken dudaklarımız buluştu.

Onu doldururken gözlerimi kapattım. Sanki sonsuza kadar sürecekti gibiydi.

Tanrım. Onsuz nasıl yaşamıştım? Doyamıyordum.

"Bu..." Kafamı salladım. Hâlâ onun içindeydim. "Bunun ne olduğunu tarif edecek kelime bulamıyorum."

"Sen, her zaman kelimelerle çok iyi olan sen," diye alay etti.

"Neden böyleydi?"

Gülüyordu. "Bilmiyorum. Ama sanırım birkaç saniye bayılmış olabilirim."

"Benim bayıldığımdan eminim." Alnım alnına değdi, vücutlarımız sessiz kahkahalarla titriyordu.

İsteksizce içinden çıktım ve yanından yuvarlandım, sonra banyodan bir havlu alıp onu temizledim. Yanına uzandım ve o bana sokuldu, bacağını üzerime attı. Uyluklarını sıktım. Zaten tekrar sertleşmeye başlamıştım. "Bana beş dakika daha ver, tekrar hazır olacağım."

"Bütün gece boyunca şaka yapmıyordun."

"Böyle bir şey hakkında asla şaka yapmam." Elimi başımın altına koydum ve tavana bakarak onu sikebileceğim tüm farklı yolları hayal ettim. "Seks maratonuna hazır ol."

Kız kahkahayı bastı. "O kadar dayanıklılığım olduğundan emin değilim."

"Merak etme. Seni asla geride bırakmam. Seni bitiş çizgisine kadar taşıyım taşıyacağım."

Yine güldü ve yüzünü boynuma gömdü. "Sen delisin." "Senin için, bebeğim."

İkinci rauntun ardından, elim kalçasına yerleşirken memnuniyetle iç geçirdim. "Şu anda, burada mutlu bir şekilde ölebilirim."

"Ölmeni istemiyorum. Mutlu *yaşamamı* istiyorum." O uzaklaştı. "Defterini okudum. Çöldeyken yazdığın defteri. Okumamalıydım, biliyorum... Okumaya hakkım yoktu, biliyorum ama... Kitap rafında buldum ve kendimi tutamadım. Ama Gabriel. Ölmek mi istiyordun?" Sesi bu kelimelerde kırıldı.

Siktir. Kitap rafında mı bırakmıştım? Şimdi onu daha iyi saklamadığım için kendime lanet ediyordum. O deftere bir sürü saçma sapan şey yazmıştım. O zamanlar hepsi doğrudu ama Cleo'nun okumasını isteyeceğim şeyler değildi.

Eğilip komodinden sigara paketini ve çakmağı aldım. "İster misin?"

"Yapmamalıyım..." Bir iç çekerek, yanan sigarayı elimden aldı. Kendime bir tane daha yaktım ve nikotini kan dolaşımına çekmek için derin bir nefes aldım.

Yan yana oturduk, sırtlarımızı meşe başlığa dayayarak seviştikten sonra sigaramızı içtik.

"Ayn sonunda bırakacağım," dedim, sigaraları kastetmişim, onu değil. Onu bırakmak istesem bile bırakamazdım.

"İyi," dedi. "Çok fazla sigara içiyorsun."

Onu göz ucuyla izledim. Çarşafı çekip göğüslerini örtmüştü, ama omuzları çıplaktı ve saçları dağınıktı. Seks sonrası saçları. Ay ışığında cildi alabaster gibi parlıyordu.

Dolgun dudakları öpücük izleriyle şişmişti, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı.

"Gabriel," diye fısıldadı.

Ağzımın köşesinden dumanı üfledim. Rüzgârla yükseldi ve açık pencereden dışarı süzüldü.

Bir nefes daha çektim, uzaklara gözlerimi kısarak baktım ve kafamda çalan müziği dinledim. Mazzy Star'ın "Flowers in December" şarkısıydı. Cleo'ya dönüp baktığımda sanat galerisinde çalan şarkı buydu.

Ama o geceden önce de duymuştum. Cleo, Hope Sandoval'ın rüya gibi, ruhani sesini çok severdi.

Gözlerimi kapattım. Şarkı sözleri kafamda dolaştı. Bir anlık bir anı zihnimin kenarlarını dürttü. Onu kavramaya çalıştım.

"Sesini çok seviyorum," demişti. "Ve o şarkıyı da seviyorum."

Şarkı söylediğimin farkında bile değildim. "Biliyorum. 96 yazında. İskoçya'da bir müzik festivalinde başrol oynadım."

"Bir deli gibi iskeleye tırmandın, ama kalabalık seni sevdi," dedi, boşlukları doldurarak. "Ben sahne arkasında durup, sesinle herkesi büyülediğini izledim."

"Mazzy Star da sahneye çıktı. Radiohead..." Gözlerimi kapalı tutarak, o anı görmeye çalıştım. "Hava bulutlu ve griydi. Sen lastik çizme, kısa etek ve beline bağladığın benim flanel gömleğimle kısa bir tişört giyyordun..."

"Kamp alanında sokak müzisyenliği yapıyordun," diye güldü. "Sahneyi daha iyi görebilmem için beni omuzlarına çıkardın."

"Glasgow'da bir barda viski içtik ve sokakta öpüştük."

"Evet, elin eteğimin içindeydi..." Cleo sözünü kesip iç geçirdi.

Daha fazlasını duymak istedim, ama o anılarını anlatmayı bitirmişti.

Sigaramı söndürdüm, sonra onun sigarasını da cam küllükte söndürdüm. Yapmamam gerekse de bir sigara daha yaktım, çünkü bu konuşmanın nereye varacağını biliyordum.

O, dört yıl önceki festivalden değil, o deftere yazdıklarımın bahsetmek istiyordu.

Ama şimdi düşündüğümde, sanki başka bir hayattaymışım gibi geliyordu. Ondan çok uzaklaşmış hissediyordum.

Glasgow. Defter. Her şey. "Söyle bana," dedi Cleo sessizce.

Gerçekten ölmek isteyip istemediğimi soruyordu. Cevaplaması kolay bir soru değildi. Pencereye gittim ve ay ışığının aydınlattığı bahçeye baktım.

Bu konuyu gerçekten konuşmak istemiyordum, ama sanırım bu da bir ilişkinin parçasıydı. Her zaman böyle olmasa da, pislği halının altına süpürüp her şeyin yolunda olduğunu iddia edemezdin.

Pencereden döndüm. "Bazen hala berbat durumdayım. Belki de hep öyle olacağım. Belki de hep öyleydim. Bilmiyorum. Çok fazla sigara içiyorum. İlaç kullanıyorum. Üç farklı terapistte gittim. Bilimsel araştırma için beynimi incelediler. Çok sorunluyum," diye itiraf ettim. "Ama artık intihar düşüncelerim yok. Kendimden kaçmaya çalışmıyorum ya da seni terk ettiğimde yapmaya çalıştığım her neyse onu yapmaya çalışmıyorum. Kötü günlerim oluyor, ama artık iyi günlerim kötü günlerimden fazla."

Boynumun arkasını tuttum ve derin bir nefes verdim. "Sadece... O zamanlar ölüm hakkında çok düşünüyordum. Ya da daha doğrusu, burada olmamayı. Ama bunu asla yapamazdım. Hayat her zaman galip geldi." Elimi saçlarımın arasına soktum. "Ama eğer ben senin aşık olduğun adam değilsem, eğer bu senin için çok fazlaysa... eğer *ben* çok fazlaysam, anlarım..."

"Neyi tam olarak anlayacağım?"

Bunun oldukça açık olduğunu düşündüğüm için omuz silktim ve hiçbir şey söylemedim.

Şifonyerin çekmecesinden bir tişörtümü kapıp giydi, sonra çekmeceyi kapattı ve bana dönerek ellerini beline koydu. "Beni iki kez becerdikten sonra şimdi ciddi ciddi beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun? Ne oluyor Gabriel? Artık benimle olmak istemiyor musun?"

"Hayır! Benim söylediğim hiç de öyle değil." Bunu ona gerçekten açıklamam mı gerekiyordu? "Sana bir çıkış yolu sunuyorum."

"Vay canına." Yavaşça başını salladı. "Ne kadar da naziksin. Ben çıkış yolu istemiyorum." Pencerenin yanına geldi. "*Sen* hala *sensin*, Gabriel. Her zaman çok şey ifade ettin. Ama ben de öyle. Biz böyleyiz. Ve ben seni her zaman olduğun gibi sevdim."

Kafasını salladı. "Anlamıyor musun? Defter beni üzdü çünkü senin gitmeni *istemiyorum*." Göğsüme vurdu. "Bir daha asla vazgeçmeni istemiyorum"

bir daha vazgeçmeni istemiyorum, duyuyor musun?" Beni itti.

Sigarayı dudaklarımın arasında sıkıştırdım ve ellerimle bileklerini tuttum. "Senin bu kadar hırçın olmana bayılıyorum."

Sigara ağzımdan çıktı ve küllükte söndü. "Kendini öldürmeye çalışmayı bırak. Seni kaybedemem Gabriel. Kaybedemem. Kalman gerek," dişlerini sıkarak söyledi. "Çünkü kalmazsan, nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Senin olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum." Yutkundu, sesi titriyordu. "Bana bunu yapmaya cesaret etme."

Bu, savunmasız Cleo'ydu.

Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. Bana kalsaydı, onu asla bırakmazdım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Elimden gelirse gitmem."

"Söz verir misin?" Gözlerini bana dikti. "Söz ver bana Gabriel," dedi.

"Söz veriyorum. Hayatım üzerine yemin ederim. Müzik üzerine. Led Zeppelin, Nina Simone ve tüm iyi, gerçek ve kutsal şeyler üzerine."

"Tamam." Nefesini bıraktı ve başını salladı. "Tamam. Sen kaldığın sürece, yağmuru da kabul ederim. Kötü günlerin beni korkutmaz. Sen benim için *asla* fazla olmadın, Gabriel. Lütfen bunu asla düşünme."

Elimi göğsüme sürdüm. Sıkışmış gibi hissediyordum. Kalbim ağrıyordu, ama iyi bir şekilde.

Onunla olduğum kadar *kendim* olamadım hiç. Ve yine de beni sevdiğini düşünmek.

Ne büyük bir lütuf. Ne büyük bir lütuf. Gülümsedim. "Benim ikiz ruhum."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Tanrım. Çok parlak yanıyoruz."

'İN 69. BÖLÜMÜ

Cleo

SALI SABAHİ, Gabriel ve ben terasta kahvaltımızı bitirmişken avukatımın ofisi aradı.

Gabriel ile yeniden bir araya gelmenin heyecanı ve bunun getirdiği duyguların seli içinde, yaklaşan boşanmamızı tamamen unutmuştum.

Ama görünüşe göre "Davalı" belirlenen son tarihe kadar celbi imzalamayıp geri gönderememişti, bu yüzden şimdi davasız boşanma olarak değerlendiriliyordu, bu da tüm süreci hızlı ve acısız hale getirecekti. Bir sonraki adım, mahkemenin takvimine girmektir.

"Aradığınız için teşekkürler ama mahkeme tarihi gerekmeyecek," dedim, Gabriell'in defterinden başını kaldırmasını izlerken. "Boşanma davasını düşürmeye karar verdim."

Telefonu kapattığımda Gabriel kalemini bıraktı. "Bu, benimle evli kalacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu, yüzünde umut ve kırılganlık karışımı bir ifadeyle.

Bu bana onun evlenme teklif ettiği günü hatırlattı.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Evli kalacağız. Yani, eğer hala istiyorsan," diye ekledim.

"Hala bunu istiyorsam mı?" diye sordu inanamayan bir ifadeyle. "Bu hiç sorgulanmadı ki." Burun kıvırdı. "Boşanma belgelerini yaktım."

"Yaktın mı?"

"Ateşe verdim ve küllerini tuvalete attım."

"Aman Tanrım, Gabriel!" diye gülerek bağırdım. "Bu delilik."

Sonra ikimiz de koltuklarımızdan kalkıp birbirimize atıldık. Çarpıştık ve dudaklarımız da çarpıştı.

"Bunu kutlamalıyız," dedi Gabriel.

Yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu. Keşke o anın fotoğrafını çekebilseydim.

Kendimi onaylayarak başımı sallarken buldum, ama heyecandan fazla kaptırmadan hemen kendime geldim.

Sanatla geçimini sağlamanın dezavantajlarından biri, gerçekten eser üretmek zorunda olman ve bizim durumumuzda, sıkı bir teslim tarihine uymak zorunda olmandı.

"İşimizi bitirene kadar beklememiz gerekecek. Bu kritik bir dönem," diye hatırlattım ona.

"Haklısın." Diye iç geçirdi. "Sadece çok mutluyum."

"Ben de." Kendimi resmen başım dönüyor gibi hissettim. Son dört gün, yeniden bağ kurmak ve kaybedilen zamanı telafi etmek için bir fırtına gibiydi. Çok fazla seks yaptık, ay ışığında çıplak yüzerek geçirdiğimiz unutulmaz bir gece de dahil.

"Yine de belgeleri yaktığına inanamıyorum."

"Fikrini değiştireceğini umuyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, o kağıtları okumak bile istemiyordum. Seni sonsuza kadar kaybetme ihtimaline katlanamazdım," diye itiraf etti.

Şimdi bildiğim her şeyi bilmek, yaptıklarımın iki kat daha fazla pişman olmamı sağladı.

Onu terk ettiği için suçlamakla o kadar meşguldüm ki, bizim ilişkimizi vazgeçerek onu da hayal kırıklığına uğrattım.

Kollarımı ona doladım ve gecikmiş bir özür diledim. "Yaptığım şey çok kötüydü. Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm. Seninle konuşmak için daha fazla çaba göstermeliydim. Seni gafil avlamak yerine buraya gelip seninle yüz yüze konuşmalıydım..."

"Hey. Olan oldu." Burnumun ucunu öptü. "Kendini bu yüzden suçlama. Ben de senin yerinde olsam muhtemelen aynı şeyi yapardım. Neden yaptığını anlıyorum, ama artık geçmişte kaldı, unutabiliriz, değil mi?"

Unutmamız gereken çok şey vardı. Ben de bunun üzerinde çalışıyordum. "Evet, unutabiliriz."

"Tamam, işimize odaklanalım," dedi iç çekerek isteksizce uzaklaşırken. "Perşembe günü kutlayacağız."

"Tamam." Gülümsedim. "Elektrikli aletleri çıkarmanın zamanı geldi. Güne iyi başlamak için küçük bir kaynak makinesi gibisi yoktur," diye arkamdan seslendim, kalçalarımı biraz daha sallayarak uzaklaşırken. "Ve tüm derin katmanları gerçekten delmek için elektrikli zımpara makinesi kullanmanın zevklerinden bahsetmeye başlamayın." Orgazm oluyormuş gibi inledim.

Gabriel inledi. "Bana işkence etmeyi bırak, kadın."

Güldüm. Elektrikli aletleri kullanmamın neresi bu kadar seksi olduğunu bilmiyorum, ama onu gerçekten tahrik etti.

Döndüm ve geriye doğru yürüdüm. O hala güvertede durmuş beni izliyordu.

"İşe koyul!" diye bağırdım. "Eğer iyi olursan, sonra sikini yalarım."

Bu onu harekete geçirdi. Bir anda güverteden indi.

Çarşamba akşamı, şerbet rengi güneş ışığının son ışınları stüdyoya sıcak bir parıltı saçarken işimi bitirdim.

Bir sanat eserini bitirdiğimde her zaman endorfin patlaması yaşıyordum, ama bu seferki on kat daha fazlaydı çünkü bu eseri, yıllar süren ayrılığın ardından Gabriell'in Montauk'taki stüdyosunda yaratmıştım.

Bu esere başladığımda, ilişkimiz hala kaos içindeydi. İlerledikçe, durumumuz dalgalandı. Acı. Öfke. Korku. Üzüntü. Sevinç. Aşk. Hepsi sanatımda yansıtıldı.

Otis yanıma gelip kuyruğunu salladı. Cebimde, beni ziyaret ettiğinde vermek için sakladığım ödüllerden birini verdim.

"Aferin oğlum." Önünde çömelip kollarımı boynuna doladım. "Kim iyi bir çocuk?" Bu köpeği çok seviyordum. "Otis!" Sanki gerçekten dinliyormuş gibi kulaklarını dikti.

Ani bir ilham geldi. Eskiz defterimden bir kağıt parçası kopardım ve üzerine Sharpie kalemle bir not yazdım, sonra kağıdı uçak şeklinde katlayıp Otis'in tasmaşının altına sıkıştırdım.

"Gabriel nerede?" Otis başını eğdi. "Gabriel'i getir," dedim, ellerimi çırparak ve küçük çocuklara veya köpeklere bir şey yapmalarını istediğinizde kullandığınız heyecanlı tonla.

Onu kapıdan dışarı doğru hafifçe ittim. "Gabriel'i getir. Yapabilirsin, evlat. Sana güveniyorum."

Otis omzunun üzerinden baktı ve bahçeden koşarak geçti.
Umarım tüylü dostum görevi anlamıştır.

Kısa bir süre sonra Gabriel'in stüdyoya doğru yürüdüğünü gördüm.

Sanat eserimin üzerine bir çarşaf attım, şortumu çıkardım, tişörtümü başımdan geçirdim ve yere attım.

Birdenbire, belki de işi ona çok kolaylaştırdığımı düşündüm, ama o kapıdan içeri girer girmez bu düşünce kayboldu.

Onun ateşli bakışları vücudumda dolaştı ve ben kendimi duvara yapıştırıp, bir kolumu dramatik bir şekilde başımın üzerine atarken, diğer elimle ona yaklaşmasını işaret edince cildim kızardı.

Nina Simone "I Put a Spell on You" şarkısını söylüyordu, o bana doğru yaklaşırken

Elimi göğsüne koyarak daha fazla yaklaşmasını engelledim.

"Saçmalamay! bıraksan iyi olur," dedim, işaret parmağımı ona doğru sallayarak

"Bu kız yalanlara, aldatmalara ve aşağılanmalara tahammül edemez." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Elim! göğsünden çekip vücudumda gezdirdim.

"Oh bebeğim, senin için *her şeyden* vazgeçeceğim," dedi Gabriel, beni kollarına alıp eğilerek. "Nedenini biliyor musun?"

Ona utangaç bir gülümseme verdim ve kirpiklerimi kırpıştırdım. "Çünkü sen benimsin." "Çünkü ben seninim." Parmağını göğsümden aşağı kayd!rdı ve

"Gel de sanatı gör," dedi, benim gönderdiğim mesajı tekrarlayarak. "*Sen* sanatsın."

"Sen de oldukça hoş görünüyorsun," dedim. "*Çok mu* çalıştın?" Bakışlarım onun fermuarının üzerine kayd!.

"*Çok* çalışıyorum." Cevabını onaylayarak vücudunu benimkine sıkıca bastırdı.

"Sence bu konuda ne yapmalıyız?"

"Bilmiyorum." Bir eliyle bileklerini duvara sabitledi, diğer eliyle göğsümü avuçladı ve sütyenimin kumaşı üzerinden dişleriyle meme ucumu çekiştirdi. Nefesim hızlandı. Zaten çok ıslanmıştım. "Belki öperek iyileştirebilirsin."

"Ya da belki beni bir rock yıldızı gibi sikebilirsin. Sert seviyorum," dedim, ellerimi serbest bırakıp şortunun düğmelerini açarak. Elimi onun etrafına doladım ve sıktım, başparmağımı yarık üzerinde gezdirdim. "Hızlı ve kirli."

Gabriel'in bundan daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Bileğimi yakaladı, beni döndürdü ve avucunu sırtıma sıkıca dayayarak beni çizim masasının üzerine eğdi.

Yanağımı tahtaya bastırdım, nabzım hızlandı.

O acele etmedi. Parmakları külotumun kenarlarına takıldı ve bacaklarımdan aşağı kaydırdı. Elleri uyluklarımdan yukarı kayd.

Şortunu çıkarıp bir kenara attığını duydum. Belimin alt kısmını kavradı ve içeri girerek beni doldurdu.

Sonra çekildi, bir an bekledi, beni kızdırdıktan sonra tekrar içeri girdi. Daha yumuşak. Daha derine.

Tekrar çekildiğinde, başımı kaldırıp ona öfkeyle baktım. Güldü ve sonra, uyarı yapmadan, penisini o kadar sert ve hızlı bir şekilde içime soktu ki, birkaç saniye nefes alamadım.

"Çok mu fazla?" dedi, kalçalarımı kavrayıp geri çekildi, sonra tekrar içime girdi.

Masanın kenarlarını tuttum ve onu sıkıca kavradım. "Asla fazla değil."

Tek duyabildiğim, derinin deriye çarpma sesiydi. Nina Simone'un sesi sanki bir tünelin sonundan geliyor gibiydi. Stüdyo pembe ışıkla dolmuş, rüya gibi görünüyordu.

Gabriel'in eli saçlarımda, başımı yukarı çekiyordu. Kolunu kaburgalarımın etrafına doladı, parmakları klitorisimi okşarken daha hızlı, daha sert, daha derine giriyordu.

Kokusu duyularımı kapladı. Odunsu. Baharatlı. Bir erkeğin misk kokusu. Sırtımda terini, boynumda sıcak nefesini hissedebiliyordum ve mutluluktan ağlamak istedim.

Onu seviyordum. Onu seviyordum. Onu seviyordum.

Belki de çizim masasında arkadan sikilirken garip bir düşünceydi, ama bu beni boşaltmaya yetti.

Sonra, üstüme yığıldığında, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve kulağıma "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Gabriel artık bunu sürekli söylüyordu, ama ben henüz o kelimeleri söylememiştim.

"İzin verir misin?" Gabriel, tuvalin üzerindeki çarşafı işaret etti.

"Ne istersen yapabilirsin," dedim. Hâlâ spermlerinin içimden sızıp bacaklarımın arasına damladığını hissedebiliyordum.

O, elini bir hareketle tuvali örtüyü kaldırıp benim sanat eserimi ortaya çıkarırken, ben de onun yanına gittim. Örtüyü yere attı ve yaklaştım, sanki gömülü bir hazine arıyormuş gibi her ayrıntıyı inceledi.

Gabriel'e ne düşündüğünü sormama gerek yoktu. Cevap yüzünde yazılıydı. Saf, katıksız aşk ve hayranlık, hayranlıkla karışmıştı. Tutkunun doruklarında bana baktığı bakışlardı.

"Bizim sokağımız mı?" Tuvalin altındaki şehir manzarasını işaret etti.

Onun bu sokağı "bizim" sokak olarak adlandırmasını çok sevdim. Lower East Side'daki herhangi bir sokak olabilirdi - yangın merdivenleri olan bir dizi apartman binası - ama bu bizim sokağımızdı.

Onun bakışları tuvalin üzerinde dolaşırken, göz ucuyla onu izleyerek başımı salladım. Müzik notaları, kelimeler ve boya kıvrımları, renk, ışık ve titreyen enerjinin çılgın dansıyla çatıların üzerinde süzülüyordu.

Onlarca el ortaya çıktı, sanki yıldızları gece gökyüzüne yerleştirir gibi uzanıyordu. Onun elleri. Benim ellerim. Siyah, kahverengi, umber, bronz, kum, fildişi, alabaster renklerinde.

Eser hala kaotikti, ama hayat da öyleydi ve boya katmanlarını, eskizleri ve bulduğum nesneleri zımparaladığımda, kaosun içindeki anlamı keşfettim.

Gabriel, sözleri fısıldayarak okudu. "KEDER: ne kadar iyi sevdiğimizin ölçüsü. AŞK: panzehiri."

Tuvalin aşağısına doğru ilerledi ve başını eğdi. "İNSANLIK: Hepimiz yıldız tozundan yaratılmadık mı? BİR EVREN. Sonsuz. Işıltılı. Patlayıcı. Ruhlarımızdaki ateşle gökyüzünü aydınlatıyoruz."

Gabriel'e, marjinalleşmiş toplulukları destekleyen bir AIDS vakfına yüz bin dolarlık komisyonumu bağışlayacağımı söyledim.

Bana döndü ve yüzündeki ifade beni Madonna'nın reenkarnasyonu gibi hissettirdi. "Sen bir mucizesin, Cleo Babington. İki katına çıkaralım. İki yüz bin diyelim."

Ne adam ama. *Ne adam ama.*

"Sen de harikasin Gabriel Francis." Sesim sanki kilisedeymişiz gibi alçaktı. Sanki bu an kutsalmış gibi. Ve öyleydi.

Tam o anda, hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde, kendimi tamamen bu işe adanmışımı anladım. Geri durmak yok. Tereddüt etmek yok. Tam burada, bu stüdyoda, solan ışıktaki.

Tanrım. O kadar güzeldi ki. Benim için o kadar değerliydi ki. Dağınık siyah saçları soluk mavi tişörtünün yakasına değiyordu, çarpık gülümsemesi ve koyu kahverengi gözleri vardı.

Alnındaki bir tutam saç itekledim, parmaklarım onun tenine dokundu, çünkü yapabiliyordum. Gözleri kapandı ve dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçtı, ben onun koyu kaşlarını, burnunun eğimini, dolgun dudaklarını izlerken.

Nina Simone'un sesi hoparlörlerden dökülüyordu, neşeli, keyifli bir "Feeling Good" şarkısı, sadece hayatta olduğum için mutlu hissettirdi ve onun da hayatta olduğu ve birbirimize geri döndüğümüz için inanılmaz derecede minnettar hissettirdi.

Kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyüktü, helyumla dolu bir balon gibi şişiyordu. Sanki etere uçacakmışım gibi hissederken ayaklarımın hala yere sağlam basması bir mucizeydi.

Aşıktım.

Çılgınca, derinden, geri dönülmez bir şekilde.

Gabriel'e *ihtiyacım* yoktu. Kendi ihtiyaçlarım, isteklerim, arzularım ve hayallerim olan kendi kişiliğim vardı. Sanatıma sahiptim. İyi arkadaşlarım vardı. Sevdiğim bir hayatım ve maddi bağımsızlığım vardı.

Gabriel olmadan da yaşayabiliyordum. Ama onsuz yaşamak *istemiyordum*.

Gabriel'le birlikte, kendimin en iyi haliydim. Annem de ikinci bir şans için henüz geç olmadığını söylerken tam olarak bunu kastetmişti.

Gabriel hayatımı renk ve mucizeyle doldurdu ve dahası, onunla birlikteyken kendimi seviyordum.

Beni daha cesur yaptı. Her zaman hayallerimin peşinden gitmem ve daha azıyla yetinmem için bana ilham verdi. Hayatımı daha iyi hale getirdi. Daha cesur, daha zengin, daha parlak, *daha fazlası*.

Aşk bir tercihti. Ve ben her zaman onu seçecektim.

Paraşütsüz bir uçurumdan atlamak anlamına gelse bile.

"Düşersen beni yakalar mısın?" diye sordum, sanki içimden geçenleri duymuş gibi.

"Ya da şöyle yapalım," dedi. "Sana uçman için kanatlar vereceğim." Ve biliyor musun? Bu çok daha iyiydi.

Aşk, birbirimizi hayal kırıklığına uğratmamakla *değil*, birbirimizi yüceltmekle ilgiliydi.

Gabriel kolunu omuzlarıma doladı ve alacakaranlıkta bahçede yürüdük.
Ateşböcekleri ortaya çıkmıştı ve o beni verandada öptüğünde hava deniz tuzu ve umut kokuyordu.

Yeniden aşık olmak için mükemmel bir geceydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gabriel

PERŞEMBE SABAHİ, albüm için on şarkım vardı, yirmi dört saattir uyumamıştım ve iğne derimi deldiği anda uykuya daldım.

İki saat sonra dövmeci koltuğunda uyandım ve ona yaptığı iş ve kesintisiz uykum için ekstra büyük bir bahşış verdim.

East Hampton'daki kuyumcudan ayrıldığımda ufukta tek bir bulut bile yoktu. Ne güzel bir gün.

Ön kapıdan içeri girip Cleo'nun adını seslendim.

"Merhaba. Her şey yolunda mı?" diye sordu, onu çamaşır odasında kurutucudan kıyafetleri çıkarırken bulduğumda.

Onu kollarıma aldım ve yüzümü saçlarına gömdüm. Portakal çiçekleri ve güneş gibi kokuyordu.

"Seni seviyorum," dedim, kaybedilen zamanı ve söylemem gereken ama söylemediğim tüm zamanları telafi etmeye çalışarak. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Cleo geri çekilip yüzüme baktı. Avucunu elmacık kemiğime koydu. "Seni seviyorum. Çok seviyorum. Hiç sevmekten vazgeçmedim."

Gözlerim kapandı ve sanki açlıktan ölüyormuşum gibi onun dokunuşuna yaslandım.

Bu, onun bu sözleri ilk kez söylediği andı.

Birine onu sevdiğini söylemek ve onun da sana aynı şeyi söylemesi kadar güzel bir his var mıydı dünyada?

Hayır. Yoktu.

"Bir daha söyle," dedim, elini ağzıma götürüp bileğinin içini öptüm.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," dedi ve beni öpücüklerle yağmuruna tuttu.

Bu akşam için büyük planlarım vardı ama siktir et, bunu hemen yapmak istedim, bu yüzden onu çamaşır makinesinin üzerine kaldırdım. "Orada kal. Hiçbir yere gitme."

"Çamaşır makinesinde seks..." Dudaklarını yaladı ve bana büyük bir göz kırptı. "Buna varım."

İnledim. Şimdi sertleşiyordum.

Oturma odasında, yere bıraktığım sırt çantasını karıştırdım ve ihtiyacım olan şeyleri cebime koydum, Cleo'ya geri dönmeye hazırdım ki bir kamyonet garaj yoluna girdi.

İki teslimatçı, bir sandığı ön kapıma taşıdı ve sanat eserini hızla ambalajından çıkardı. Ben imza atarken, onu kitap raflarına dayadılar.

Onlar gittikten sonra, birkaç saniye durup karamsar mavi ve indigo renkli tsunamiyi hayranlıkla seyrettim. Aşk mektuplarım. Fotoğraflarımız. Eskiden olduğumuz *biz*.

Bu, Cleo'nun altı hafta önce satın aldığım eseri idi: *Beni sevdiğini hayal ettim*. Ama bu bir rüya değildi. Gerçektir.

Daha sonra onu yatak odamıza asacaktım, ama daha acil işlerim vardı, bu yüzden çamaşır odasına geri döndüm.

Biraz küf kokuyordu ve yumuşatıcı kokusu vardı. Bu durum için pek de romantik bir yer sayılmazdı, ama artık kararlıydım, bu yüzden yerin beni caydırmasına izin vermedim.

Zaten mükemmel bir ortama ihtiyacımız yoktu. Birbirimize sahiptik.

Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi çalışıyordu, bu yüzden Cleo muhtemelen teslimatçıları duymamıştı.

Gülümsemeyle avuçlarının üzerine yaslanmıştı.

Onu bir anlığına içime sindirdim. Soluk turuncu bir bikini üzerine kısa beyaz bir elbise giymişti. Altın kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve uzun kâkülleri kaşlarına değiyordu. Makyajsız, bronzlaşmış yüzü taze görünüyordu, yanakları ve dolgun dudakları gibi güzel bir pembe renkteydi.

Cleo bana hiç bu kadar güzel görünmemişti.

O benim sonsuza dek benim gibi görünüyordu.

Bacaklarının arasına girdim ve o da ayak bileklerini sırtıma doladı, bikini askılarından birini omzundan kaydırırken bana şakacı bir gülümseme attı.

"Buraya seks için gelmedim," dedim. "Tabii ki bunu tamamen reddetmiyorum," diye ekledim, alt dudağı sevimli bir şekilde dışarı çıkınca. "Ama önce söylemem gereken bir şey var."

Sesimin ciddiyetini hissederek daha dik oturdu. "Tamam," dedi tereddütle, dudaklarını ısırarak yüzüme bakıp ruh halimi anlamaya çalıştı. "Bunu sevecek miyim?"

Umarım beğenir, yoksa başım belada.

Bu akşam sahildeki romantik gün batımı pikniğimiz için hazırladığım bir konuşma vardı ama şimdi tek kelimesini bile hatırlayamıyordum.

Sanırım doğaçlama yapmam gerekecekti. Bu benim uzmanlık alanımdı.

Ayrıca, uzun bir konuşma yapmama gerek yoktu. Sadece dürüstçe konuşmam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim ve onun yeşil, yeşil gözlerine baktım. "Birkaç yıl önce kendimi kaybettim ve her zaman iyi olacağıma söz veremem," dedim. "Ama seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğime ve seni bir daha asla terk etmeyeceğime söz verebilirim. Sen benim her şeyimsin. Sensiz müzik yok." Kadife kutuyu cebimden çıkardım, açtım ve ona uzattım. "İyi günde, kötü günde, ölüm bizi ayırana kadar, hayatının geri kalanını benimle geçirir misin, Cleo?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı, kulaklarımda atışları duyuyordum, onun cevabını beklerken.

"Evet!" Çamaşır makinesinden kaydı ve kollarıyla bana sarıldı. "Kesinlikle evet."

Rahat bir nefes alıp alnımdaki teri sildim. "Tanrıya şükür."

"Sanki hiç şüphe varmış gibi," diye alay etti. "Ben kesin evet diyecektim."

Ona inanamayan bir bakış attım, bu da onu güldürdü. "Bir süre riskliydi ama sonunda başardık, önemli olan da bu," dedim, kutuyu bir kenara atıp altın alyansı onun parmağına geçirdim.

Benim. Hepsi benim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu muhteşem." Başparmağıyla metalin yarı bükülmüş kısmını okşadı. "Bu ne? Yani, bu tasarım neyi temsil ediyor?"

ne ifade ediyor?"

Sol elimi uzattım ki daha iyi görebilsin. Ağzı açık kaldı. Elimini eline aldı ve parmağımdaki dövmeyi inceledi.

"Bu bir Möbius şeridi," dedim. "Sonsuz bir döngü. Sonsuzluğu ve dönüşümü simgeliyor. Başlangıcı ve sonu yok, bu yüzden yeterince uzağa gidersen, zaman ve mekan bir döngü haline gelir ve başladığın yere geri dönersin." Tam olarak doğru anladığımı bilmiyordum, ama o, ne demek istediğimi anladığını gösteren bir şekilde başını salladı.

Ne kadar uzağa gidersek gidelim, her zaman birbirimize geri döneceğiz.

"Sonunda yine buraya, sana döndüm," dedi yumuşak bir sesle, başparmağıyla dövmeyi kapatan şeffaf bandajın hemen üzerindeki parmak eklemimi nazikçe okşayarak. "Tam da ait olduğum yere." Gülümsemesi, gözlerinde parıldayan gözyaşlarını gölgede bıraktı.

"Yeni anılar yaratalım." Cebimden kamerayı çıkardım, yanına eğildim ve kamerayı kol mesafesinde tuttum.

İkimizin de fotoğrafa gireceğimizi veya fotoğrafın ne kadar iyi olacağını bilmiyordum, ama yine de deklanşöre bastım ve fotoğrafı çektim.

Anılarımızı kalbime kazımak ve derime kazımak istedim — neşeli anları, sessiz anları, tutkulu anları. Kutlamaları ve sıradan anları, zaferleri ve yenilgileri, hararetli tartışmaları ve uzlaşmaları ve bunların arasındaki her şeyi.

Tüm anılarımı geri kazanamayacaktım ama şimdi yeni anılar yaratma ve saklama yeteneğim olduğu için minnettardım.

Fotoğraf bulanıktı, ama birbirimize bakıyorduk ve ikimiz de kocaman, dağınık gülümsemeler takınmıştık, bu da benim için yeterliydi.

"Neden bunu çamaşır odasında yapıyoruz?" Cleo ellerini havaya kaldırdı. "Bu tam *bize* göre."

Bana sinirli bir bakış attı ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Bir kez başladık mı, gülmeyi *durduramadık*. Nefes nefese kalmıştık. Yeni kahkahalar patladıkça birbirimize sarıldık. Tam o sırada Otis de partiye katıldı ve ulumaya başladı.

Ve düşündüm ki, *aşk işte böyle bir şey*.

O kadar aşık olmak ki, *o anda* diğer kişiye bunu söylemek istemek... çamaşır odasında, köpeğiniz heyecanla kuyruğunu sallarken ve sonra rahat bir yer bulana kadar dönüp dururken. *Tam da ayaklarımın üzerinde*.

Bu akşam, sahilde romantik bir yürüyüş yapacaktık. Okyanus kıyıya vururken, kumların üzerinde bir battaniyenin üzerinde şarap içip birbirimize üzüm yedirecektik.

Ve sonra, ay ışığında havuzda yüzecektik. Yıldızlarla dolu gökyüzünün altında güvertede yavaşça dans edecektik. Şafak gökyüzünü kırmızıya boyayana kadar sevişecektik.

Cleo dudaklarını kalbime bastırırdı. Ben de onun ayak tabanlarını öperdim.

Hiçbir şey için gülecek, her şey hakkında konuşacak ve bu büyük, güzel, berbat dünyada birbirimizi bulduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuza hayran kalacaktık.

Lower East Side'da Otis onaylı, özel çatı terası olan bir loft satın alır, orada bir şehir bahçesi kurardık.

Sınırsızca yaşar, yaratır, birlikte yaşlanır ve hayatımızın geri kalanında birbirimize ilham vermeye devam ederdik.

Ve uzak bir gelecekte, bir gün ikimizden biri yalnız uyanacak ve tüm sevgiyi ve tüm neşeyi hatırlayacak, ve sırf diğer kişi var olduğu için ezici bir minnettarlık hissedeceğiz.

Ama şu anda, burada, bu an mükemmeldi, canlı ve hayatla parıldıyordu ve ben tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Yüzünü ellerimle çerçeveledim. Cleo sanat ve şiirdi. Ruhumdaki müzikti. Hayatımın tek aşkıydı. Ve onu hayatımda olduğu için çok minnettardım.

"Şu anda nasıl hissettiğimi biliyor musun?" Bu retorik bir soruydu, o da kaşlarını kaldırarak bana cevap vermemi bekledi. "Dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum."

Cleo gülümsedi.

Sonra onu öptüm. Yavaşça. Derinlemesine. Dilimde onun tadını çıkararak. Güneşte olgunlaşmış şeftaliler ve yaz rüyaları.

Ev.

EPILOGUE

Cleo

'DEN 16 YIL *SONRA*

"Onun rapçi olmadığını ona kim söyleyecek?" Sean, Auden on dört yaşındaki bir virtüözün tüm havasıyla Konser Salonu'nun sahnesine çıktığında mırıldandı.

Annem gülümsedi. "O, olmak istediği her şey olabilir."

Orkestradaki tüm öğrenciler şık takım elbise veya elbiseler giymişti, ama benim oğlum bir serseri gibi görünüyordu.

Auden her zaman en bol hoodieleri ve en geniş, en bol kot pantolonları giyerdi ve bu akşam da bir istisna değildi. Kot pantolonuna kumaş kalemleriyle Studio Ghibli anime karakterleri çizmişti.

Timberland botlarını da giyyordu. Tabii ki bağcıkları çözülmüştü. Ve gülümsüyordu.

Genlerim uykuya dalmış olmalıydı. Auden, Gabriel'e o kadar benziyordu ki, bu durum gülünçtü.

Parlak siyah Steinway piyanonun arkasındaki piyano taburesine oturdu ve gözlerini kapattı. LaGuardia Filarmoni Orkestrası çalmaya başladığında, Auden parmaklarını tuşlara koydu ve sihir yarattı.

Ne yetenek ama.

Auden üç yaşındayken piyanonun başına oturdu ve çalmaya başladı. Sadece tuşlara basmakla kalmadı. Gabriel'in onun için yazdığı, daha doğmadan önce her gece ona söylediği şarkıyı çaldı.

Altı yaşında, bizim çocuk dahimiz Chopin çalıyordu.

Şimdi ise, şu anda birinci sınıf öğrencisi olduğu LaGuardia'daki bahar konserinde Prokofiev'in 2. Piyano Konçertosu'nu çalıyordu.

Auden, tüm vücudunu kullanarak çok yoğun ve tutkulu bir şekilde çalıyordu. Sanki dini bir deneyim yaşıyor gibiydi.

Müzik duygusal, yoğun, mükemmel bir fırtınaydı ve teknik olarak o kadar zordu ki, Auden'in parmakları hiç durmadan yıldırım hızıyla tuşların üzerinde uçuyordu.

Bunu nasıl yaptığını hiç anlamadım.

Gabriel elimi tuttu ve sıktı. Birbirimize gülümsedik, sanki "*Oğlumuz ne kadar harika, değil mi?*" der gibi. *Komik, sevimli ve şapşal, ama böyle çalabiliyor?*

Gabriel, konçertonun kalp atışlarını hızlandıran dramatik finaline kadar elimi bırakmadı, sonra ayağa kalktı, ıslık çaldı ve seyircilerden daha yüksek sesle alkışladı.

Auden selam verdi ve kollarını kaldırarak orkestra ve şefi alkışladı. Çok kendinden emin. Çok havalı. İnanılmaz bir yetenek.

Oğlumuz bir müzik dehasıydı. Ama o hala bir çocuktı.

Evde kaykay sürüyor, ıslak havlularını yerde bırakıyor, çok fazla video oyunu oynuyor ve her zaman acıkıyordu. Her zaman.

Konserden sonra Auden bizi ön kapıda karşıladı.

"Merhaba büyükanne, merhaba büyükbaba." Onlara sıkıca sarıldı. "Sizi seviyorum.

Geldiğiniz için teşekkürler."

"Bunu hayatta kaçırmazdık," dedi annem. "Olağanüstüydün."

Sean gururla gülümsedi ve onaylayarak başını salladı.

Auden ince omuzlarını silktilti. "En iyi performansım değildi ama fena değildim. Orkestra beni çok etkiledi."

Sean ve Gabriel birbirlerine baktılar, başlarını salladılar, kaşlarını kaldırdılar. *Bu çocuğun, açıkça olağanüstü olmasına rağmen kendini iyi olarak nitelendirmesine inanabiliyor musunuz?*

olağanüstü bir performans sergilediği halde kendini fena değil olarak nitelend

Auden'ın tek bir notayı bile kaçırdığını sanmıyorum, ama kaçırmış olsa bile, kendini bunun için suçlamazdı.

Onu baskı altına alan ebeveynler değildik. Çocukluğunu kaçırmamasını ya da bu kadar genç yaşta tükenmesini istemedik. Auden piyano çalmak istiyorsa, bu tamamen onun tercihiydi.

Hayalleri tamamen kendisine aitti. Gabriel ve ben zaten kendi hayallerimizi yaşıyorduk.

Onu nazik ve şefkatli bir insan olarak yetiştirmeye odaklanmıştık, böylece bir gün iyi bir adam olabilirdi ve ona her zaman dengeli, normal bir hayat sunmaya çalıştık.

Ya da Gabriel Francis'in oğlu olduğunda olabileceği kadar normal bir hayat.

"Merhaba anne." Auden bana kocaman bir gülümsemeyle sarıldı, ben de onu biraz fazla uzun ve sıkı kucakladım, ama o hiç şikayet etmedi.

"Harika iş çıkardın." Hala beş yaşındaymış gibi dağınık saçlarını karıştırdım. "Eğlendin mi?"

"Eğlenceli olmaktan çıkarsa, bir daha yapmam," dedi, babasını taklit ederek. Bir boksör gibi kaçıp zikzaklar çizerek havaya bir dizi yumruk attı. "Çok heyecanlıyım."

Gülerek

Bu çocuğu çok seviyordum.

Sonra sıra Gabriel'e geldi. Kucaklaşmalar bittikten sonra, Auden ellerini çıırttı. "Şimdi yemeğe çıkıyor muyuz? Açlıktan ölüyorum." Bana umut dolu bir gülümsemeyle baktı. "Çantanda atıştırma bir şey var mı?"

Ben onun kişisel otomat makinesi gibiydim. Ona peynir çubukları, bir elma ve bir granola bar verdim.

Bu kadar zayıf bir çocuk için, gerçekten çok fazla yemek yiyebiliyordu.

"Tanrım. Tıpkı senin gibi." Gabriel'in kaburgalarına dirsek attım. Yaralanmış gibi davranarak yan tarafını tuttu. Auden'ın dramatik yeteneğini kimden aldığı belli. "Her açıdan," diye ekledim.

Gabriel kolunu bana doladı ve beni kaldırımda duran, camları koyu renkli Escalade'ye doğru yönlendirdi. "Doğru değil. Senin stil anlayışını miras aldı."

Sanırım 90'larda ve Auden'ın doğduğu 2000'lerin başındaki kısa dönemde öyle giyiniyordum, bu yüzden bunu tamamen inkar edemedim. "Hiç Timberland botum olmadı."

Gabriel ve ben başlarımızı eğip arka koltuğa daldık, flaşlar patlamaya başladı. *Tık. Tık. Tık.*

Auden peynir çubuğunu puro gibi tutuyordu. Şoförümüze sorun olup olmadığını sorduktan sonra, ön yolcu koltuğuna tırmanıp müziği tamamen kontrol edebileceği yere geçmeden önce havaya sahte duman üfledi.

"Tanrım, böyle nasıl yaşayabiliyorsun?" Sean, annemi SUV'ye bindirip kapıyı kapatarak flaşlardan kurtulduktan sonra homurdandı.

"Sadece görmezden geliyor ve işimize bakıyoruz," dedi Gabriel omuz silkerek, sanki bu onu hiç etkilemiyormuş gibi, oysa aslında binlerce güneşin tutkusuyla bundan nefret ediyordu.

Ne yazık ki, bu bizim hayatımızın bir parçasıydı. Sosyal medyadaki videolar, fotoğraflar ve yorumlar. Kameralı telefonlar. Çılgın hayranlar. Ve paparazziler.

Auden henüz küçük bir çocukken, tüm bunlardan uzaklaşmak için eşyalarımızı toplayıp New York'un kuzeyindeki bir çiftliğe taşındık. Her sabah reçel yapıp, ekmek pişirip, yoga yapacağımı hayal etmişim. Gabriel ise kendi sebzelerini yetiştirip, tavuk besleyip, topraktan geçinecek büyük hayaller kuruyordu.

Hiçbiri gerçekleşmedi. İkimiz de sanat yaratmak için ilham almadık, ekmek pişirmek veya tavuk yetiştirmek bir yana, şöhretin dezavantajlarına rağmen şehirdeki hayatımızı özledik. Bu yüzden loft dairemize geri döndük ve artık ara vermemiz gerektiğinde Montauk'taki evimize çekildik.

"Bir rock yıldızıyla evlendiğinde böyle olur," dedim iç çekerek. Gabriel bana ters ters baktı.

Ön koltukta, Auden kendi mikslediği bir melodiye rap yapıyordu. Tıpkı babası gibi, ruhunda müzik vardı. "Sanırım bir grup kuracağım," diye omzunun üzerinden bağırdı.

"Oh, yine başlıyoruz," dedi Sean, ellerini havaya kaldırarak. "Bir rock yıldızı daha."

Annem gülererek onu susturdu.

"Ne tür bir grup?" diye sordum, onu eğlendirmek için.

"Bir marching band," diye cevapladı Auden ve sonra kıkırdayarak güldü. "Bir rock grubu. Şimdiden iki şarkı üzerinde çalışıyorum."

"Öyle mi?" Gabriel bu söz üzerine canlandı. "Şarkı yazarken yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Alınma baba, ama kendi fikirlerim var ve benim tarzım seninkinden çok farklı."

Gabriel'in yüzündeki ifadeye gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Kendi tarzının ne olduğunu nasıl bilebilir ki?" Gabriel fısıldayarak dedi.

"O daha *on dört* yaşında."

Omuz silktim. "Hayatı boyunca müzikle iç içe büyüdü."

"Ve ben rock yıldızı değilim," dedi Gabriel alaycı bir şekilde.

"Saçmalıyorsun," dedim en sevgi dolu şekilde.

Gabriel, birçok Grammy ödülüne aday gösterilmiş ve bunlardan ikisini kazanmıştı. Hepsi multi-platinum olan bir düzineden fazla albüm çıkarmış ve sayamayacağım kadar çok turneye çıkmıştı. Ve bu, benim argümanımı desteklemek için yeterli kanıt değilse, iki yıl önce Rock & Roll Hall of Fame'e kabul edilmişti.

Yine de rock yıldızı olduğunu şiddetle reddediyordu. "Ben sadece şarkı söyleyebilen ve fena sayılmayacak şarkılar yazabilen bir adamım."

Ona yan gözle baktım. "Hâlâ aynı hikayeyi mi anlatıyorsun?"

"Evet." Koltuğuna yaslandı, kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Oğlun da aynı fikirde olacaktır," diye mırıldandı.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Bu işe yaramayınca, öksürerek sesimi bastırmaya çalıştım ve koluna hafifçe vurdum.

"Şanslısın ki, sen rock yıldızı olmadan önce de seni seviyordum ve şimdi o unvanı reddettin ama yine de seni seviyorum."

"Kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum," dedi, hafifçe gülümsedi.

Bu bizim küçük oyunumuzdu. Yanına sokuldum. "Hâlâ beni güldürüyorsun."

"Sen hala beni çılgına çeviriyorsun."

"hala senin en büyük hayranım. Selling out Madison Square Garden."

Hayal et."

"Hala seninim. Guggenheim'da eserlerini sergilemek. Ne harika bir rüya gerçek oldu."

En çılgın hayallerim bile böyle değildi. Ne kadar güzel bir hayat yaratmıştık. Ne kadar uzağa uçtuğumuza bak.

Ve yine de, hala *bizdik*.

Ona baktım. "Hâlâ tüm saçların yerinde." "Hâlâ tüm battaniyeyi kendine çekiyorsun."

Gülüştük.

Çenesini öptüm. "Seni çok seviyorum."

"İyi. Çünkü sonsuza kadar benimle kalacaksın."

"Ne zor bir durum," diye alay ettim.

Her zaman onu seçerdim. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. Bu hayatta ve sonraki hayatta.

Benim ikiz ruhum.

ACKNOWLEDGMENTS

Öncelikle, tüm bu süreç boyunca yanımda olan insanlara teşekkür etmek istiyorum: Jennifer Mirabelli, Katie Friend, Aliana Milano ve Maisie Myers. İlk okuyucularım olduğunuz, beni desteklediğiniz ve Cleo ile Gabriel'i benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Nezaketiniz, cömertliğiniz, değerli katkılarınız ve dostluğunuz için teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Yanımda olduğunuz için çok minnettarım.

Bu muhteşem kapağı yaratan ve "Sadece bir küçük değişiklik daha" dediğimde sabırla bekleyen Books and Moods'tan Julie'ye çok teşekkür ederim. İnanılmaz metin editörüm Rebecca Fairest ve düzeltmenim Sarah Plocher'a teşekkür ederim. Bu kitap, detaylara gösterdiğiniz özen sayesinde çok daha iyi oldu. Sizinle çalışmak büyük bir zevk.

The Author Agency'den Becca ve Shauna'ya tanıtım için teşekkür ederim. Ve ARC ekibime, değerli zamanınızı kitaplarımı okumak ve onları herkese duyurmak için ayırdığınız için teşekkür ederim. Size minnettarım.

Aileme teşekkür ederim. Sizi her zaman seviyorum.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, okuyucularıma teşekkür ederim. Kitaplarımdan birini seçtiğiniz için. Bana şans verdiğiniz için. Sevdiğim şeyi yapmaya devam etmemi mümkün kıldığınız için. Çok minnettarım.

Teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Emery Rose, şu anda Londra'da yaşayan eski bir New Yorklu ve bayılma sahneleri, baharatlı detaylar ve garantili mutlu sonlarla dolu, duygusal ve gerilimli hikayeler yaratmayı seviyor.

Bayılma derecesinde kusurlu kahramanlar ve onları diz çöktüren güçlü kahramanlarla aşk hikayeleri yazmakla meşgul olmadığı veya iyi bir kitaba dalmamış olduğu zamanlarda, onu yeni tarifler denerken, vinyl koleksiyonunu dinlerken veya güneş ışığı ve mükemmel dalgaları aramak için dünyayı dolaşırken bulabilirsiniz.

Yaklaşan yayınlar, indirimler ve Emery Rose ile ilgili her şeyden haberdar olmak için haber bültenine kaydolun: bit.ly/emeryroseNL

ALSO BY EMERY ROSE

Kayıp Yıldızlar Serisi

[Yıldızlar Düştüğünde](#)

[Fırtına Kopduğunda](#)

[Ne zaman pervasızdık Ne](#)

[zaman yıkıkla mahvolmuş](#)

[buluştu Yıldızlar yükseldiğinde](#)

Aşk ve Kaos Serisi

[Daha Vahşi Aşk](#)

[Tatlı Kaos](#)

[Ağustos'a Kadar](#)

Güzel Serisi [Senin](#)

[Güzelliğinin Altında](#)

[Güzel Yalanlar Güzel](#)

[Acele](#)

Tek Başına

[Acı Rakip](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

